JUDE DEVERAUX

EDITURA MIRON

Femeia falsă

BESTSELLER

JUDE DEVERAUX

FEMEIA FALSĂ

Capitolul 1

În iunie 1794 trandafirii erau înfloriți, iar câmpiile erau pline de sevă și de un verde cum numai în Anglia se poate vedea.

În Sussex exista o mică locuință pătrată, cu două etaje, o casă

mică, modestă, cu un gard jos de fier. Pe vremuri casa făcuse parte dintr-un domeniu mai mare și era o clădire separată, locuită de grădinar și de cel ce conducea vânătoarea, restul proprietății fiind parcelat cu mult timp în urmă și vândut pentru a

fi plătite datoriile familiei Maleson.

Din toată averea mare a familiei, nu mai rămăsese decât acea măruntă casă, neglijată, în care locuia Jacob Maleson și fiica sa, Bianca. În fața căminului fără foc din odaia de primire de la

parter stătea Jacob Maleson: un om mic de statură, gras, cu o burtă care-l obliga să lase ultimii nasturi ai vestei neîncheiaţi; haina îi era azvârlită neglijent pe un scaun. Pe coapse purta pantaloni bufanţi largi, strânşi sub genunchi cu catarame metalice,

ciorapii erau de bumbac, iar din pantofii de lac fin i se vedeau picioarele umflate. Un setter irlandez enorm moțăia rezemat de unul din brațele fotoliului uzat, iar Jacob îi scărpina alene urechile.

Jacob se obișnuise cu viața simplă de la țară. Îi

plăcea cu adevărat să aibă o casă mai mică, mai puțini servitori și mai puține griji. Își amintea casa cea mare din copilărie, cu risipă de spațiu, ca un loc care le ceruse părinților mult timp și energie. Acum avea câinii, o halcă de carne la masă și un venit

suficient, ca să-și mențină grajdurile. Se mulțumea cu atât.

Dar fiica sa nu era mulțumită.

În fața oglinzii din dormitorul său de la etaj, Bianca își netezea rochia de muselină pe trupul înalt și corpolent. De câte ori se privea

îmbrăcată după ultima modă franţuzească, simţea o undă de scârbă. Ţăranii din Franţa făcuseră Revoluţia împotriva nobililor, fiindcă aceştia nu-i ţinuseră în frâu şi toată lumea era obligată să plătească. Privind la Franţa, toate ţările se

temeau să nu li se întâmple același lucru. În Franța toți voiau să pară cât mai modești și ca urmare satinurile erau interzise. Era moda muselinei, a stambei, a batistului și percalului.

Bianca se studia în oglindă. Bineînțeles, noile sale rochii i se

potriveau perfect, dar se gândea la femeile mai puțin bogate; care nu-și puteau permite luxul ei.

Rochia largă avea un decolteu adânc pe sânii mari, ascunzându-le prea puțin dimensiunea, lăsând să i se vadă albeața pielii. Rochia de indian bleu-pal era

strânsă cu o centură lată din panglică de satin albastră, chiar sub sâni, iar faldurile rochiei lungi până în pământ erau împodobite cu un rând de franjuri. Părul blond-închis era strâns spre spate cu o panglică și ondulat în mici bucle care-i cădeau pe umerii

goi. Avea fața rotundă, cu ochi albaștri de culoarea rochiei, sprâncene și gene blonde, o gură mică asemeni unui boboc de floare, iar când zâmbea, făcea o gropiță în obrazul stâng.

Trecu de la oglindă la toaleta care ca și toate

obiectele din cameră era împodobită cu tul roz-pal. Îi plăceau culorile pastel și se înconjura cu tot ce era delicat și romantic.

Pe toaletă era o cutie mare cu bomboane de ciocolată, în care primul rând era deja gol. Privind în curte,

strâmbă din nas cu o grimasă studiată. Nesuferitul război din Franța oprise fabricarea celei mai bune ciocolate și acum trebuia să se mulțumească cu ciocolata englezească de o calitate mai proastă. Alese o bucată și apoi încă una. Când tocmai

termina a patra bomboană și-și lingea degetele, intră pe ușă Nicole Couftalain.,

Ciocolata mai proastă, confecţionarea rochiei și prezența lui Nicole, erau consecințele revoluției franceze. Bianca alese încă o bucată de

ciocolată și privi la tânăra franţuzoaică. Aceasta se mișca liniștit prin cameră, strângând îmbrăcămintea pe care Bianca o azvârlise pe jos. Nicole o făcu pe Bianca să se gândească la cât de generoși erau ea și toți englezii. Când francezii fuseseră izgoniți din țara

lor, fuseseră primiți de englezi. Bineînțeles, cei mai mulți francezi se descurcaseră singuri și, de fapt, aduseseră cu ei ceva nou din Franța, un lucru ce se numea „restaurant”. Erau însă printre ei și persoane ca Nicole, care nu aveau nici bani, nici rude și

nici ocupație. Atunci și-au demonstrat englezii adevărata generozitate luându-l pe câte unul dintre acești năpăstuiți în casele lor.

Bianca plecase într-un port din răsăritul Angliei și ajunsese tocmai la sosirea unui vas plin cu refugiați. Era

prost dispusă, căci tatăl său o anunţase că nu-şi mai putea permite să-i plătească o cameristă. Avusese loc un scandal între cei doi, când Bianca îşi reaminti de emigranţi. Plecase deci să-şi facă datoria, ajutându-i pe francezii săraci şi fără adăpost, să

vadă dacă-şi putea manifesta mila faţă de vreunul dintre ei.

Când o zări pe Nicole, îşi dădu seama că găsise ce dorea. Era mărunţică, cu părul strâns în bonetă, cu faţa în formă de inimă, iar ochii mari, căprui, erau umbriţi de gene dese şi

închise la culoare. În ochii aceia se putea citi o tristeţe nemărginită. Părea că nu o interesa dacă va trăi sau va muri. Bianca îşi dădu seama că o femeie care arăta aşa îi va fi recunoscătoare pentru generozitatea ei.

Acum, trei luni mai târziu, Bianca regreta

tot ce-i oferise fetei. Nicole nu era nepricepută, ba, dimpotrivă, era mai mult decât atât; dar modul său de a se mișca cu grație o făcea pe Bianca să se simtă stângace.

Se privi încă o dată în oglindă. Ce idee stupidă!

Aerul său era maiestuos, cel puțin toată lumea o spunea. Privind-o răutăcios prin oglindă, își scoase panglica din păr.

— Nu-mi place cum mi-ai aranjat părul azi dimineață, spuse, răsturnându-se pe scaun și luând încă două

bucăți de ciocolată.

Tăcută, Nicole se apropie de toaletă și începu să pieptene părul fin al Biancăi.

— Nu ați deschis scrisoarea domnului Armstrong, spuse încet, fără accent, pronunțând cu grijă fiecare cuvânt.

Bianca făcu un gest

indiferent.

— Știu ce-mi scrie. Vrea să știe când voi sosi în America și când ne vom căsători.

Răsucind o buclă pe deget, Nicole continuă:

— Mă gândeam că trebuie să fixaţi un termen. Știu că aţi dori să vă căsătoriţi.

Privind-o tot prin oglindă, Bianca îi răspunse:

— Ce puțin știi. Bineînțeles, nu poate o franțuzoaică să înțeleagă mândria și sensibilitatea englezească. Clayton Armstrong e un american! Cum m-aș putea căsători cu un

american, eu, o descendentă a nobilimii engleze? Nicole legă panglica cu grijă, în jurul capului fetei.

— Dar nu înțeleg, credeam că ați anunțat logodna.

Bianca aruncă pe jos hârtia aflată pe primul rând al cutiei cu

ciocolată și-și alese o bucata mare din a doilea rând. Era cu cremă și-i plăcea cel mai mult. Începu să explice cu gura plină:

— Bărbaţii! Cine îi înţelege? Trebuie să mă mărit ca să scap de aici, explică, arătând cu mâna în jur. Dar bărbatul cu

care mă voi mărita va fi foarte diferit de Clayton. Am auzit că sunt printre coloniali și gentlemani, ca domnul Jefferson. Dar Clayton e departe de a fi un gentleman. Știi că a intrat cu cizmele în salon? Când i-am sugerat să-și cumpere ciorapi de mătase, a râs

de mine și "mi-a răspuns că nu poate purta ciorapi de mătase pe plantația de bumbac. Auzi, bumbac! Este un fermier necioplit, un fermier american grosolan.

Nicole strânse ultima buclă.

— Și totuși ați

acceptat cererea lui?

— Bineînțeles! O fată nu poate avea prea multe cereri, ceea ce ar face-o mai dorită. Când la o petrecere văd un bărbat care-mi displace, îi spun că sunt logodită. Dar când e o persoană potrivită clasei mele, îi spun că intenționez să

rup logodna. Depărtându-se și adunând hârtiile goale de pe jos, Nicole, neputându-se stăpâni, deși știa că trebuie să tacă, spuse:

— Dar ce va gândi domnul Armstrong? Nu este corect față de el.

Deschizând un scrin,

și aruncând trei șaluri pe jos, până să-și aleagă unul scoțian, Bianca răspunse:

— Ce știe un american despre corectitudine? Sunt o șleahtă de ingraţi care s-au declarat independenți după câte am făcut pentru ei. Apoi

m-a insultat gândindu-se că mă voi mărita cu un om ca el. Era puțin înspăimântător cu cizmele lui lungi și cu aerele arogante. Se simte în largul lui mai degrabă pe cal decât într-un salon. Cum m-aș putea mărita cu unul ca el? Și m-a cerut numai după

două zile după ce mă cunoscuse. Primise o scrisoare în care i se anunța moartea fratelui său și a cumnatei sale și brusc m-a cerut de nevastă. Ce nesimțit! Dorea să plec cu el imediat în America. Bineînțeles că am refuzat.

Ascunzându-și fața de Bianca, Nicole începu să adune șalurile aruncate. Știa că nu-și putea ascunde stările sufletești care-i marcau sufletul, iar ochii îi trădau gândurile și simțămintele. Când intrase pentru prima dată în casa Maleson,

fusese prea uluită, paralizată de groază și nu luase în seamă tiradele Biancăi despre francezii ignoranți și slabi sau despre americanii sălbatici și ingrați. Ea era încă sub impresia ororilor Revoluției, a despărțirii de părinții și de bunicul

său, târâți cu toții la moarte. Era încă nepregătită să uite acea noapte de groază. Poate că Bianca îi mai vorbise despre logodnicul ei, dar Nicole nici nu o auzise, după toate cele întâmplate. De abia în ultimele săptămâni părea că s-a trezit din

transă.

Cu trei săptămâni înainte, așteptând-o pe Bianca să probeze o rochie într-un magazin, întâlnise o verișoară de-a ei care-i spusese că peste două săptămâni își va deschide un atelier de confecții și o invitase să vină să cumpere de la ea.

Era pentru prima oară când Nicole își întrezărea o cale spre independență, o cale de a deveni ceva mai mult decât un obiect de milă.

La plecarea din Franța, salvase un medalion din aur și trei smaralde cusute în tivul rochiei. După întâlnirea

cu vara sa, vânduse cele trei smaralde, pentru care primise un preţ foarte mic, fiindcă piaţa era invadată de bijuterii din Franţa, iar refugiaţii înfometaţi nu se tocmeau la preţ. Noaptea, Nicole se refugia în mica sa mansardă din casa

Biancăi și lucra până târziu pentru vara sa, încercând să mai câștige bani.

Strânsese aproape suficienți bani pe care-i ținea ascunși într-o comodă, în camera sa.

— Nu poți să te grăbești? îi spunea Bianca nerăbdătoare.

Visezi mereu. Nu-i de mirare că țara ta e în război, când locuitorii ei sunt așa de leneși ca tine!

Nicole se îndreptă de spate și-și ridică bărbia. Doar câteva săptămâni, își sunea, și apoi voi fi liberă.

Chiar în starea sa de

amorțeală, Nicole își dăduse seama de dezgustul manifestat de Bianca la apropierea fizică a bărbaților. Nu permitea nici unui bărbat să o atingă, în nici un fel, dacă putea să o evite. Spunea că-i găsește cruzi, ființe insensibile și

revoltătoare. Nicole o văzuse o singură dată zâmbind cu tandreţe naturală, către un bărbat tânăr cu o talie subţire, care avea manşete împodobite cu multă dantelă şi ţinea în mână o cutie de metal preţios cu tabac de prizat. A fost singura dată când

Bianca nu a părut speriată de un bărbat, ba chiar i-a permis să-i sărute mâna. Bianca îi mărturisise lui Nicole că ar depăși aversiunea pe care o avea pentru bărbați și s-ar căsători, pentru a se ridica pe scara socială. Dar poate că Bianca nu avea idee

despre ce se întâmpla între un soţ şi soţie.

Cele două femei ieşiră din micuţa casă, coborând pe scările înguste acoperite de un covor uzat. În spatele casei era un mic gard şi o remiză pentru trăsuri pe care Jacob Maleson le întreţinea în mult mai

bună stare decât casa. Zilnic, după ora unu și jumătate, Nicole și Bianca se plimbau prin parc, cu o mică gabrioletă elegantă la care era înhămat un cal. Parcul aparţinuse cândva familiei Maleson, dar acum era proprietatea unor

oameni, pe care Bianca îi considera oameni de rând, parveniți. Nu ceruse niciodată permisiunea să se plimbe prin parcul împădurit și totuși nimeni nu o izgonise, în timpul plimbării zilnice. Își imagina că este din nou stăpâna locurilor,

așa cum fusese odinioară bunica sa.

Tatăl său refuzase să-i angajeze un om care să conducă trăsura, de altfel nici Bianca nu ar fi admis să stea lângă un vizitiu mirosind a grajd, dar nici nu și-ar fi mânat singură trăsurica. Singura soluție fusese ca

Nicole să facă acest serviciu. De altfel, nici nu părea a se teme de cal.

Îi făcea plăcere să mâne ea gabrioleta, iar uneori de dimineaţă, după câteva ore de croitorie, înainte ca Bianca să se fi trezit, se ducea în grajd şi

mângâia frumosul cal murg. În Franța, înainte ca Revoluția să-i fi distrus căminul și familia, călărea câteva ore, înaintea mesei de dimineață. În acele dimineți liniștite plimbarea o făcea aproape să uite moartea și incendiile pe care le

văzuse atunci.

În special în iunie, parcul era nespus de frumos, ramurile copacilor se aplecau peste alei umbrindu-le, făcând mici pete de lumină peste rochiile lor. Bianca purta o umbreluță șifonată deasupra capului,

luptându-se să-și apere albeața pielii. Privind-o pe Nicole, strâmba din nas, proasta de fată își scosese boneta de pai, punând-o pe canapea, între ele, lăsând vântul să-i fluture părul negru, strălucitor. Ochii săi străluceau în lumina soarelui și brațele

subțiri și arcuite țineau frâul. Bianca o privea dezgustată; ea avea brațele grăsuțe și foarte albe, așa cum trebuie să le aibă o femeie.

— Nicole, țipă ea, nu te poți purta măcar o dată ca o doamnă? Sau cel puțin să te gândești că eu sunt o doamnă. E

destul de rău că trebuie să fiu văzută cu o femeie prost îmbrăcată, dar acum ne faci să zburăm aproape.

Nicole își acoperi brațele goale, strângându-și șalul de bumbac, dar nu-și puse boneta. Ascultătoare, struni calul și încetini,

gândindu-se în sinea ei că peste puțin timp nu va mai fi la ordinele Biancăi.

Deodată, în după-amiaza liniștită, pacea fu tulburată de patru oameni călare. Caii erau nervoși, cu copite mari, mai potriviți să tragă un vagon decât pentru

călărie. Era neobișnuit să vezi pe cineva necunoscut prin locurile acelea și mai ales oameni ce nu păreau a fi gentlemani. Purtau haine zdrențuite și pantaloni plini de pete. Unul dintre ei avea o cămașă cu mâneci lungi, cu dungi late, roșii și

albe.

Un an întreg, în Franța, Nicole trăise terorizată. Când mulțimea furioasă atacase castelul părinților săi, ea și bunicul său se ascunseseră într-un dulap cu haine și apoi scăpaseră prin fumul

negru ce provenea de la incendiul casei. Ca urmare, reacţiile ei erau acum prompte. Simţind ameninţarea îşi folosi biciul pentru a îndemna calul să alerge.

Bianca se izbea de pernele trăsurii, gemând încet şi strigând la Nicole:

— Ce crezi că putem face? Nu vreau să fiu tratată astfel!

Nicole nu-i dădu atenţie, privind peste umăr la cei patru bărbaţi care ajunseseră la drumul pe care trecea trăsura. Îşi dădea seama că erau departe de orice casă, izolate în mijlocul

parcului și se îndoia că cineva ar fi putut auzi orice strigăt.

Bianca, strângând cu putere mânerul umbrelei, încerca să privească la ce vedea Nicole, dar cei patru nu o înspăimântau. Primul ei gând era cum îndrăznise o astfel de

gloată să pătrundă în parcul unor nobili. Unul dintre oameni făcu semn cu mâna, îndemnându-i pe ceilalţi să-l urmeze, în timp ce el urmărea trăsura care zbura. Oamenii erau neîndemânatici pe cai, strângând şeile şi hamurile, fără să se

ridice în scări cum se face într-o alergare, rânjind cu cruzime.

Bianca începuse să se teamă și ea, privind-o pe Nicole, dându-și seama că erau urmărite.

— Nu poți face calul să meargă mai repede? țipă ea ținându-se strâns de marginile trăsurii.

Dar aceasta nu era făcută să meargă repede.

Dându-și seama că femeile puteau să le scape din cauza cailor lor greoi, bărbatul cu cămașa vărgată scoase din centură un pistol și trase un glonț, care zbură pe deasupra trăsurii și atinse calul în

spatele urechii stângi.

Calul necheză și se cabră, astfel că trăsura îi atinse picioarele, oprindu-se brusc. În timp ce Nicole trăgea de hamuri ca să-l oprească, Bianca mai trase un țipăt ghemuindu-se în colțul trăsurii, acoperindu-și fața cu

brațul, în timp ce Nicole stătea cu picioarele îndepărtate, ținându-și echilibrul, cu mâinile pe hățuri. Își îndemnă calul, „cuminte, băiete” și el se liniști încet, deși mai avea ochii speriați. Legând hățurile de stâlpul trăsurii, Nicole sări jos, se duse la cal și

mângâindu-l pe gât, își lipindu-și obrazul de botul lui, șoptindu-i în franțuzește.

— Ia privește la asta, nu se teme de cal, spuse unul dintre urmăritori, în timp ce Nicole privi spre cei patru ce înconjuraseră trăsura.

— Știi să mâni un cal,

mică doamnă, îi spuse altul. Nu am mai văzut așa ceva... „

— Și uite-o cât este de mititică... va fi o plăcere să te luăm cu noi.

— Stai un pic, îi comandă omul cu cămașa vărgată, care părea să fie

comandantul. De unde știi că este ea? Dar cealaltă? spuse, arătând-o pe Bianca, încă ascunsă în trăsură și încercând să se facă nevăzută. Era atât de palidă, încât părea că nu mai avea pic de sânge în obraz. Nicole stătea liniștită, ținând în mâini

capul calului. Pentru ea se repeta teama simțită în Franța și se stăpânea, gândindu-se la o cale de scăpare.

— Ea este, spuse unul dintre oameni, arătând spre Bianca. Pot recunoaște o cucoană când o văd.

— Care dintre voi

este Bianca Maleson? întrebă bărbatul cu cămașa vărgată. Avea fața aspră, acoperită de o barbă nerasă de câteva zile.

Vasăzică e o răpire, se gândi Nicole. Tot ce putea face acum era să-i convingă că tatăl Biancăi nu era destul de bogat,

ca să plătească răscumpărarea.

— Ea este, spuse Bianca, ridicându-se și arătând spre Nicole, cu brațul său gras. Ea este doamna, eu lucrez pentru ea.

— Ce ți-am spus eu? zise unul dintre oameni. Nu vezi că nu vorbește

ca o cucoană și că astălaltă e o lady? Nicole stătea nemișcată, cu spatele drept, cu bărbia ridicată, privind-o pe Bianca. Acesteia îi luceau ochii de bucurie. Știa, nu mai putea să mai spună ceva; bărbaţii o vor lua cu ei. Bineînţeles, când vor

afla că este o refugiată franţuzoaică, fără un franc, o vor elibera, ştiind că nu au nădejde să capete răscumpărarea!

— Asta-i „mică doamnă”, trebuie să veniţi cu noi şi mă gândesc că aveţi destulă minte, ca să ocoliţi

necazurile.

Nicole nu putu decât să dea din cap, fără a vorbi.

Omul îi întinse mâna și o luă în șa, în fața lui, cu picioarele atârnându-i amândouă într-o parte.

— E frumoasă, nu-i așa? spuse omul. Nu-i de mirare că o vrea. Știi, de

cum am văzut-o, mi-am dat seama că este o lady; totdeauna poţi să spui care este o doamnă, după cum se mişcă. Zâmbi, satisfăcut de ştiinţa sa. Îşi puse un braţ păros în jurul taliei femeii şi conduse neîndemânatic calul, îndepărtându-se de

trăsura, care rămase pe loc.

Câteva minute, Bianca stătu nemișcată, privind în urma lor. Era bucuroasă că șiretenia ei o scăpase, dar era furioasă că prostul acela nu văzuse că ea era o doamnă.

Când în parc se făcu

din nou liniște, începu să privească în jur. Era singură, abandonată. Cum nu știa să mâne trăsura, se întreba cum va ajunge acasă. Singura soluție era să se întoarcă pe jos. Când atinse pietrișul de pe șosea cu piciorul și pietrele îi răniră picioarele prin

pantofii subțiri, o blestemă pe Nicole pentru durerea pe care i-o pricinuise. Pe drumul greu de întoarcere o înjură de multe ori pe Nicole și era atât de supărată când ajunse acasă, încât uitase complet de răpire. Mai târziu doar,

după ce, împreună cu tatăl ei, mâncase șapte feluri de mâncare, îi povesti și lui despre răpire. Pe jumătate adormit, Jacob Maleson îi spuse că va vorbi cu autoritățile a doua zi dimineață și îi vor da drumul. Bianca se urcă sus în camera ei de

dormit, căznindu-se să găsească o cale de a avea o altă fată. Ce mulțime de ingrați!

La catul de jos al hanului, era o sală lungă și întunecoasă, cu pereți de piatră rece și cu câteva mese puse pe capre în jurul odăii. Cei

patru răpitori ședeau pe bancă, la o masă. Fiecare avea în față o strachină din piatră, cu carne friptă și câte o cană cu bere rece. Oamenii ședeau liniștiți pe băncile tari, O zi întreagă de călărit era o experiență necunoscută de ei și acum o plăteau

cu dureri.

— Nu am încredere în ea, asta-i tot, spuse unul dintre ei. E prea liniștită și arată așa de nevinovată cu ochii ei mari, că nu știu ce pune la cale și mă tem că ne va băga în bucluc.

Ceilalți îl ascultară, cu frunțile încrețite.

Primul continuă:

— Îl știi cum e el și nu vreau să risc s-o pierd. Tot ce vreau e să i-o duc în America, așa cum a ordonat și nu vreau să avem vreo încurcătură.

Omul cu cămașa vărgată luă o gură de bere.

— Joe are dreptate. O lady care știe să mâne calul ca ea nu s-ar teme să încerce să scape. Cine vrea să stea de bunăvoie s-o păzească toată noaptea?

Oamenii mormăiau simțindu-și mușchii dureroși. Se gândeau să o lege, dar ordinele

primite în legătură cu ea erau foarte stricte. Nu trebuiau să-i facă niciun rău.

— Joe, ți-aduci aminte ce ți-a făcut doctorul când aveai dureri în piept și te-a înțepat?

Joe dădu din cap mirat.

— Ți-aduci aminte treaba aia albă pe care ți-a dat-o ca să dormi? Crezi că mai ai ceva?

Joe privi în jur la ceilalți clienți ai hanului. Erau tare pestriți, de la o pereche de vagabonzi, până la un domn bine, care stătea singur într-un colț. Joe își dădu

seama că de la astfel de oameni poți cumpăra orice.

— Cred că pot să fac rost de ceva.

Stând liniștită în vârful patului, în odăița mică de la etaj, Nicole privi în jur. Se dusese la fereastră și descoperise că era un burlan, iar sub

fereastră, acoperișul unui șopron. Poate că ar putea să încerce să scape mai târziu, pe întuneric, când se va face liniște în curte. Ar putea să le spună hoților cine era, dar era prea devreme să o facă și erau încă prea aproape de casa Biancăi. Se întreba cum ajunsese

aceasta acasă la ea, dacă putuse umbla. Apoi, i-ar trebui domnului Maleson destul timp pentru a lua legătura cu șeriful și să facă cercetări ca să o caute. Nu, era prea devreme să-și dezvăluie identitatea, în noaptea asta va încerca să fugă,

iar dacă nu va reuși le va spune mâine dimineață că greșiseră. Atunci îi vor da drumul. Ajută-mă Doamne, se ruga ea, să nu se supere.

Ușa se deschise și privi la cei patru bărbați care intraseră în odaie.

— Ți-am adus ceva de băut. Ciocolată

veritabilă din America de Sud, știi, unul dintre noi a fost pe acolo și a adus-o.

Marinari! se gândi ea, luând cana. Cum de nu-și dăduse seama mai înainte? De aceea erau atât de neîndemânatici pe cai, iar hainele lor răspândeau un miros

atât de ciudat.

În timp ce-și bea ciocolata care era delicioasă, începu să se relaxeze, băutura caldă și cremoasă care îi pătrundea în corp o făcea să-și dea seama de oboseală. Încercând să se concentreze asupra tentativei de a scăpa,

gândurile i se încâlceau, deveneau neclare. Se uita în sus spre oamenii care se aplecau asupra ei, pândind-o grijulii ca niște doici uriașe și întunecate. Ar fi vrut să-i asigure de ceva, fără să știe de ce, dar zâmbind, închise ochii și alunecă ușor în somn.

Nicole pierdu noțiunea următoarelor douăzeci și patru de ore. Își, dădea seama, în mod vag, că era purtată ca un copil. Uneori era cineva pe care-l simțea îngrijorat din pricina ei, așa că încerca să surâdă, să spună că se simte foarte bine, dar nu putea

rosti nici un cuvânt. Visa încontinuu, amintindu-și castelul lor, joaca ei sub copacii din grădină, zâmbea la câte o amintire din timpurile fericite petrecute cu bunicul său la casa morarului. Zăcea liniștită într-un hamac, legănându-se ușor, într-

o zi călduroasă și înnourată. Când deschise ochii simți că legănarea hamacului nu încetase. Dar, în locul copacilor, deasupra ei văzu un șir de șipci de lemn. Mirată, se gândi că cineva a clădit o platformă deasupra hamacului și se miră

alene pentru ce.

— Te-ai trezit! Le-am spus eu marinarilor că ți-au dat prea mult opium. E de mirare că te-ai mai trezit, bizuie-te pe un bărbat, că sigur va încurca totul. Hai, ți-am făcut niște cafea. E bună și caldă.

Nicole se întoarse și

văzu o femeie care-i puse o mână la spate și o ridică în pat. Nu era nici o grădină, iar ea se afla într-o mică odăiță goală. Poate că drogul îi dăduse senzația de legănare, fără îndoială se visase într-un hamac.

— Unde suntem? Cine ești tu? încercă să

întrebe înghiţind cafeaua tare, caldă.

— Eşti încă ameţită, nu-i aşa? Eu sunt Janie şi domnul Armstrong m-a angajat ca să-ţi port de grijă.

Nicole privi în sus, pătrunzător. Numele de Armstrong îi spunea ceva, dar nu-şi amintea

ce. În timp ce efectul cafelei o dezmeticea, o privi pe Janie. Era o femeie înaltă, ciolănoasă, cu o faţă lată şi cu obrajii rumeni mereu, care-i aminteau de o doică pe care o avusese odată. Janie radia încredere şi bun-simţ, dându-i o senzaţie

de siguranță și de liniște.

— Cine este domnul Armstrong?

Janie luă ceașca goală și o umplu din nou.

— Sigur ți-au dat prea mult din marfa asta de dormit. Domnul Armstrong, Clayton Armstrong. Îți aduci

aminte acum? Omul cu care trebuie să te măriți.

Nicole clipi repede din ochi, mai bău puțină cafea din ceainicul pus la cald pe tăciuni și își reaminti totul.

— Mă tem că e o greșeală. Nu sunt Bianca Maleson și nici nu sunt logodită cu domnul

Armstrong.

— Nu ești... începu Janie, așezându-se pe unul din paturi, care era mai jos. Drăguțo, cred că ar fi mai bine să-mi spui toată povestea.

Când termină de povestit, Nicole râse, spunând:

— Vezi, deci, sunt

sigură că oamenii mă vor elibera, atunci când vor afla toată povestea. Janie tăcea.

— Crezi că o vor face?

— Mai este încă ceva ce nu știi. Un lucru este sigur, suntem de douăsprezece ore pe mare, în drum spre

America.

Capitolul 2

Înmărmurită, Nicole privi în jurul ei prin odaie. O corabie! încăperea era goală, cu pereţi de stejar, ca şi podelele şi tavanul, iar lângă un perete se aflau două paturi de fier. Spaţiul era foarte mic

între paturi și peretele opus care era gol, cu excepția unui hublou. La un capăt era o ușă! Iar vizavi o grămadă înaltă de cutii și lăzi, fixate de perete cu frânghii strânse pentru securitate. Pe un scrin, într-un colț, era un vas pentru jăratec. Deodată

își dădu seama că legănarea era mișcarea corăbiei pe o mare liniștită.

— Nu înțeleg, de ce cineva vrea să mă răpească și să mă ducă în America. Sau pe Bianca?

Janie se duse la una dintre lăzi, o deschise și

scoase un portofel de piele, legat cu o panglică.

— Citește mai bine asta.

Uimită, Nicole deschise pachetul. Înăuntru erau două foi de hârtie pe care văzu un scris apăsat și puternic. Începu să

citească.

Iubita mea Bianca,

Sper că acum, Janie ți-a explicat totul. Sper, de asemenea, că nu vei fi prea supărată pentru metoda mea incorectă ca să te aduc aici la mine. Știu ce fată bună și ascultătoare ești și cât de

mult te îngrijești de sănătatea tatălui tău. Aș fi dorit să te mai aștept fiindcă era foarte bolnav, dar acum nu mai pot.

Am ales pentru venirea ta în America un vas de poștă, știind că merge mai repede decât oricare altul. Janie și Amos au primit ordin să-

ți cumpere toată hrana pentru călătorie și garderoba necesară, deoarece plecarea bruscă te va lipsi de garderoba ta. Janie este o croitoreasă pricepută.

Deși știu că ești în drum spre mine, mă tem să n-ai neplăceri. De aceea, i-am dat

instrucțiuni căpitanului să ne căsătorim prin procură! Astfel, dacă. Tatăl tău te va găsi înainte de sosire, vei fi a mea. Știu că procedeul meu forțat e nepotrivit, dar te rog să mă ierți că mă comport așa, asta din cauză că te iubesc și mă simt foarte singur

fără tine.

Curând ne vom vedea, vei fi soția mea.

Număr orele...

Cu toată dragostea, Clay.

Nicole ținu câteva clipe scrisoarea, simțind că făcea o indiscreție față de ceva foarte

personal și intim, ce n-ar fi trebuit să fie văzut. Zâmbi ușor. Auzise întotdeauna că americanii nu erau romantici, dar omul acesta înfăptuise un plan de răpire pentru a-și putea aduce femeia iubită. Privi în sus spre Janie.

— Pare a fi un om drăguț și foarte îndrăgostit. O invidiez pe Bianca. Cine-i Amos?

— Clay l-a trimis, cu mine să te ocrotească, dar în timpul călătoriei a fost o epidemie. Privi în zare vrând să nu-și amintească timpul când muriseră cinci oameni.

Amos nu a scăpat.

— Îmi pare rău, spuse Nicole, ridicându-se. Trebuie să-l găsesc pe căpitan și să îndrept totul. Privindu-se întâmplător în oglinda de pe scrin se opri. Părul îi era ciufulit, îi cădea pe față în mici bucle încâlcite. Unde pot găsi

un pieptene?

— Stai jos și ți-i voi aranja eu. Bucuroasă, Nicole se așează.

— Totdeauna este așa de... nerăbdător?

— Cine? Vorbești de Clay? zâmbi drăgăstos Janie. Nu știu dacă e nerăbdător pe cât de arogant.

Este obișnuit să obțină ce-și dorește, l-am spus când punea la cale planul că va fi în neregulă ceva, dar el a râs de mine. Iată-ne acum împreună în largul Oceanului. Va fi rândul meu să râd când Clay te va vedea.

Întoarse fața fetei

spre lumină.

— Și mă mai gândesc la ceva, nu cred că vreun bărbat ar râde de tine, spuse ea, privind bine la Nicole. Ochii mari erau izbitori dar ceea ce ar fi uimit și mai mult un bărbat era gura. Nu era prea mare, iar buzele pline erau de un roșu

intens; și mai neobișnuit, avea buza de sus mai mare decât cea de jos. Era o combinație extraordinară, care îi va fascina pe bărbați, se gândi Janie.

Roșind ușor, Nicole se întoarse.

— Dar eu nu-l voi întâlni pe domnul

Armstrong. Trebuie să mă întorc în Anglia. Am o verișoară care mi-a cerut să-i devin parteneră la o prăvălie de croitorie. Am strâns aproape toți banii de care am nevoie.

— Sper că de dragul tău să ne putem întoarce. Dar mie nu-mi

plac oamenii de sus. Privind spre tavan, Janie zise: l-am spus lui Clayton că nu-mi plac, dar n-a vrut să mă asculte.

Privind la scrisoarea de pe pat, Nicole oftă:

— Un om îndrăgostit poate fi iertat.

— Hm, mormăi Janie.

O spui acum, dar n-ai avut de-a face cu el.

Părăsind cabina și urcând, pe scările înguste, pe punte, Nicole simți briza de mare prin păr și zâmbi. Se opri și își dădu seama că erau câțiva care o priveau. Marinarii o studiau cu jind și ea își

strânse șalul pe umeri. Cu rochia lipită de trup, avu deodată senzația că oamenii o vedeau goală.

— Ce dorești, mică doamnă? o întrebă unul, mâncând-o din ochi de sus până jos.

Concentrată și nevrând să dea înapoi întrebă:

— Aș vrea să-l văd pe căpitan.

— Sunt sigur că ar dori să te vadă.

Se făcu că nu observă râsul oamenilor care o înconjurau și îl urmă pe marinar la ușa din capătul corăbiei, unde acesta ciocăni scurt. Când vocea căpitanului

se răsti poftindu-i să intre, marinarul deschise și o împinse ușor înăuntru, închizând ușa după ea.

După ce se obișnui cu întunericul, văzu cabina care era de două ori mai mare decât cea pe care o împărțea cu Janie. Într-o parte era o fereastră

mare, dar atât de murdară, încât lăsa prea puțin să intre soarele. Sub fereastră, era un pat cu așternut murdar și nefăcut, iar în mijlocul odăii o masă mare, fixată de podea, acoperită de hărți întinse sau rulate.

Se sperie când un

șobolan alergă pe podele. Un hohot de râs puternic o făcu să privească la bărbatul care stătea într-un colț întunecat, cu fața smeadă și favoriții nerași, cu hainele șifonate și ținând într-o mână o sticlă cu rom.

— Mi s-a spus că ești

o doamnă curajoasă. Ar fi bine să te obișnuiești cu șobolanii de pe acest vas, cu cei cu patru picioare, ca și cu cei cu două picioare.

— Sunteți căpitanul vasului? întrebă ea, înaintând.

— Eu sunt, dacă poți numi o corabie vas,

atunci eu sunt acela.

— Pot să stau jos? Aș vrea să vă vorbesc.

Cu sticla cu rom îi indică un scaun.

Nicole îi spuse pe scurt povestea ei. Când termină, căpitanul tăcea.

— Când credeți că vă veți întoarce în Anglia?

— Nu mă întorc în

Anglia.

— Dar cum mă voi întoarce în Anglia? Nu înțelegeți ce încurcătură mare s-a făcut? Și domnul Arm... El îi tăie vorba:

— Tot ce știu, fată, este că el, Armstrong, m-a angajat să răpesc o doamnă și să i-o aduc în

America. Privind-o apoi bănuitor spuse: acum că te privesc, nu prea te potrivești cu descrierea lui.

— Pentru că nu sunt logodnica lui.

Făcând un gest de protest cu mâna și bând o gură de rom zise:

— Ce-mi pasă mie

cine ești? Mi-a spus că-mi vei da de lucru cu căsătoria, dar în tot cazul, trebuie să o fac.

Nicole se ridică:

— Căsătorie – nici să nu te gândești!... Apoi calmându-se: domnul Armstrong e îndrăgostit și vrea să se căsătorească cu Bianca Maleson. Eu

sunt Nicole Courtelain. Nici nu l-am întâlnit vreodată pe domnul Armstrong.

— Asta o spui dumneata. De ce nu le-ai explicat de la început oamenilor mei cine eşti? De ce ai lăsat să treacă atâta timp?

— M-am gândit că-

mi vor da drumul, când vor afla cine sunt, dar voiam ca Bianca să fie cât mai departe pentru a fi în siguranță.

— Bianca e cea grasă care le-a spus oamenilor cine ești?

— Da, Bianca le-a spus, fiindcă spera că eu voi scăpa.

— Pe dracu, a făcut-o. Vrei să mă faci să cred că ai tăcut ca să protejezi o scârbă care te-a vândut bucuroasă hoților? Nu cred așa ceva. Chiar mă consideri așa de prost?

Nicole nu mai putea spune nimic.

— Pleacă acum. Ieși,

că vreau să mă gindesc la ce mi-ai spus. Şi când treci pe afară, spune-i omului cu care ai venit că vreau să-l văd.

După ce Nicole plecă, iar căpitanul rămase cu conducătorul hoţilor, singuri, îi spuse acestuia:

— Cred că ai auzit,

căci știu că-ți petreci timpul ascultând la uși.

Zâmbind, acesta se așeză. Fuseseră mult timp împreună și învățase că e bine să știi ce gândește bătrânul.

— Ce ai de gând să faci? Armstrong a spus că ne va băga la pușcărie pentru transportul de

tutun dispărut anul trecut, dacă nu reuşim să-i aducem nevasta.

Luând o duşcă de rom căpitanul izbucni:

— Nevasta! Asta vrea şi asta va avea.

Gândindu-se, marinarul îi spuse:

— Şi dacă femeia spune adevărul şi nu

este cea cu care vrea să se însoare?

— Sunt două căi de scăpare. Dacă nu e ea femeia numită Maleson, atunci înseamnă că Armstrong a dorit să ia de nevastă o căţea mincinoasă, care şi-a trădat prietena. Pe de altă parte, mititica asta

brună și frumoasă ar putea fi Bianca și minte ca să scape de măritișul cu Armstrong. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să se facă o nuntă, mâine dimineaţă.

— Și ce facem cu Armstrong? Dacă se trezește căsătorit cu altă

femeie decât cea dorită, nu aș vrea să fiu prin preajmă.

— La asta m-am gândit și eu, așa că-mi voi încasa banii înainte să o vadă și plec din Virginia imediat. Nu voi aștepta să aflu dacă este sau nu cea pe care o dorește.

— Și eu mă gândesc la fel, dar cum reușim să o convingem pe mica doamnă? Nu pare că e de acord cu ideea căsătoriei. Îi întinse sticla cu rom prietenului său.

— Mă gândesc la câteva metode de convingere care ar putea

avea efect asupra acestei păpuși.

— Înțeleg că n-ai căzut de acord cu căpitanul, în privința întoarcerii în Anglia, zise Janie, când Nicole se reîntoarse în cabină.

— Nu, spuse ea, asezându-se pe pat. Cred că nici nu m-a

crezut când i-am spus cine sunt. Nu știu de ce crede că mint. Janie mormăi:

— Un om ca el cred că nu a spus în viața lui adevărul, așa că nici nu crede că cineva ar putea spune adevărul. Cel puțin ne vom bucura de călătorie împreună. Sper

că nu ești prea disperată. Ascunzându-și sentimentele, Nicole îi zâmbi femeii voinice, în fond, era foarte dezamăgită. Cât timp va dura călătoria spre America și până la întoarcerea sa, sigur că verișoara ei își va găsi o altă parteneră. Se mai

gândea la banii pe care-i economisise, ascunși în mansarda casei Biancăi. Frecându-și degetele, suferea, căci lucrase la o lumină slabă și muncise mult pentru acei bani!

Dar nu voia să-i arate lui Janie cât era de dezamăgită.

— Totdeauna am

dorit să văd America, spuse. Poate voi reuși să stau câteva zile, înainte să mă întorc în Anglia. Oh, Doamne!

— Ce este?

— Cum voi putea să-mi plătesc drumul la întoarcere? întrebă, cu ochii mari, gândindu-se la această nouă piedică.

— Să plătești? explodă Janie. Clay Armstrong îți va plăti drumul, te asigur, i-am spus de nenumărate ori să nu o facă, dar parcă vorbeam cu pereții. Dar poate când vei vedea America nu vei mai dori să te întorci în Anglia. Avem și noi o mulțime

de magazine de confecţii, ştii?

Nicole îi spusese despre banii economisiţi şi ascunşi.

Janie tăcu câteva minute. În povestea cu răpirea Nicole susţinea că Bianca făcuse ce trebuia, dar Janie înţelegea multe şi se

gândea că la întoarcere, Nicole nu-și va mai găsi banii.

— Ți-e foame? o întrebă, deschizând o valiză din vârful grămezii de lângă perete.

— Oh, da, chiar foarte foame, spuse Nicole și se duse să vadă

ce era în ladă. În timpul acela, înainte de a pleca într-o călătorie, orice pasager își aducea mâncarea proprie pentru timpul cât avea să dureze drumul. În funcţie de priceperea căpitanului, de vas, de vânt sau furtuni şi piraţi, călătoria putea să

dureze între 30 și 90 de zile sau chiar să nu mai ajungă niciodată la destinație.

Într-o ladă erau legume uscate și în alta, carne și pește. O altă ladă conținea făină, cartofi, pachete cu ierburi, biscuiți și o cutie cu lămâi.

— Clayton i-a mai dat căpitanului broaşte ţestoase ca să facem supă proaspătă.

Nicole privi la alimente.

— Domnul Armstrong pare să fie un om grijuliu, aproape că aş dori să mă mărit cu el.

Și Janie începuse să gândească la fel. Se întoarse apoi spre scrin și scoase o cadă înaltă. Cel ce se scălda putea sta cu genunchii îndoiți, iar apa i-ar fi ajuns până la umeri.

Nicole privi cu ochi strălucitori.

— Asta e chiar un

lux! Cine s-ar gândi că o călătorie pe mare ar putea fi așa de confortabilă?

Roșie în obraz de plăcere, Janie zâmbi. Se temea de o călătorie într-o cabină mică, cu o englezoaică, știind că englezii erau snobi și regaliști. Dar Nicole era

franţuzoaică şi francezii înţelegeau revoluţiile.

— Mă tem că vom folosi apă de mare şi va dura! mult până să se încălzească pe soba asta mică, dar tot e mai bine decât un spălat cu buretele.

Câteva ore mai târziu, după o baie

excelentă , Nicole era întinsă pe patul de fier, curată, sătulă, dar obosită. Trecuse mult timp, până să se încălzească apa pentru două băi. Janie protestase, spunând că trebuia să aştepte să facă întâi Nicole baie, dar aceasta insistase,

spunând că, în fond, nu era logodnica lui Clayton, ci prietena lui Janie. La urmă, Nicole își spălase singură rochia și o pusese la uscat, iar acum legănatul ușor al corăbiei o îndemna la somn. A doua zi, dimineața devreme, Janie își strânse părul

într-un coc și se apucă să aranjeze părul lui Nicole într-o coafură modernă scoțând un fier îi călcă rochia lui Nicole, care râdea, spunând că domnul Armstrong se gândise la toate.

Deodată, ușa se deschise și apăru unul din răpitorii fetei.

— Căpitanul vrea să te vadă acum. Nicole avu primul gând că se decisese ca ea să revină în Anglia și porni veselă în urma marinarului, iar Janie era în spatele ei.

Împingând-o brutal, marinarul îi spuse lui Janie:

— Nu te vrea pe tine,

doar pe ea.

— Janie încercă să protesteze, dar Nicole o opri.

— Mă voi descurca foarte bine, sunt sigură. Poate că s-a convins că am spus adevărul.

De cum intră în cabina căpitanului, Nicole își dădu seama că

treburile nu mergeau bine. Se aflau acolo căpitanul, primul răpitor și încă un bărbat pe care nu-l mai văzuse. Toți păreau că așteaptă ceva,

— Poate că trebuie să fac prezentările, spuse căpitanul. Vreau să fiu sigur că totul va fi

corect. Dânsul este doctorul. Poate să te coasă la nevoie sau face orice i se cere. Acesta este Frank, secundul meu. Cred că l-ai cunoscut deja.

Al şaselea simţ al „pericolului” i se dezvoltase lui Nicole, în timpul teroarei

Revoluției din Franța și-și dădu seama că pericolul exista. Ca de obicei, emoțiile i se reflectau în ochi.

— Nu încerca să ieși, spuse Frank. Vrem să vorbim cu tine. Mai ales că aceasta este ziua căsătoriei tale. Și cred că n-ai vrea să se spună că

ești o mireasă ce se opune căsătoriei.

Nicole începuse să înțeleagă.

— Nu sunt Bianca Maleson. Știu că domnul Armstrong v-a ordonat să faceți o căsătorie prin procură, dar eu nu sunt femeia pe care o vrea.

Frank o privi lasciv.

— Cred că ești exact ceea ce orice bărbat și-ar dori.

La rândul său, doctorul o întrebă:

— Tânără doamnă, ai vreo dovadă a identității dumitale?

Retrăgându-se un pas spre ușă, scutură din cap.

Bunicul său distrusese cele câteva documente pe care le salvase de revoluționari, spunând că și-ar putea salva viața, dacă oamenii nu le-ar putea descoperi originea.

— Mă numesc Nicole Courtalain. Sunt o refugiată franceză și

locuiam cu domnișoară Maleson. Totul este greșit.

Căpitanul spuse:

— Am discutat și am hotărât că nu contează cine ești. Contractul meu prevede să o aduc pe doamna Clayton Armstrong în America și așa voi face.

Îndreptându-și spatele, Nicole zise:

— Nu mă voi căsători împotriva voinței mele.

La un semn ai căpitanului, Frank se repezi într-o secundă și o înhăță, cu o mână la spate și cu cealaltă de umeri.

— Gura asta a

dumitale întoarsă pe dos m-a înnebunit de cum te-am văzut, murmură, strivind-o spre el și apăsându-i gura cu gura sa.

Nicole era atât de îngrozită, încât nici nu putu să reacţioneze. Nimeni nu o tratase vreodată așa. Chiar când

trăise în casa morarului și a familiei sale, oamenii din jur știau cine este și o tratau cu mare respect. Omul ăsta mirosea a pește, a sudoare și exala o duhoare de nesuportat. Brațele lui îi opreau respirația, iar atingerea gurii lui o sufoca. Își

întoarse capul înapoi, respingându-l și suspinând:

— Nu.

— O să fac și mai mult, o amenință Frank, mușcând-o tare de gât și mângâindu-i umerii cu mâinile-i murdare. Cu o smucitură, îi rupse rochia, trăgându-i

laolaltă și cămașa și o lăsă cu sânii goi, ca să-i poată atinge în văzul tuturor. Îi apucă sânii în cupa mâinilor și îi turti sfârcurile cu degetele mari.

— Nu, te rog, șoptea Nicole, luptându-se cu el și leșinând aproape.

— Destul, ordonă

căpitanul.

Dar Frank nu-i dădu imediat drumul și-i șopti în față, cu respirația fierbinte:

— Sper să nu te măriți cu Armstrong.

În sfârșit îi dădu drumul și Nicole își trase rochia. Cu genunchii tremurând,

căzu pe scaun, ștergându-se cu dosul palmei pe gură, sigură că nu se va putea curăța niciodată.

— S-ar zice că nu prea te place, râse căpitanul, înainte să se așeze pe un scaun, în fața fetei.

— Ai avut o

demonstrație de ce ți se va întâmpla, dacă nu te hotărăști să te căsătorești. Dacă nu vei fi a lui Armstrong, atunci vei fi un pasager clandestin și voi proceda după pofta mea. În primul rând o voi arunca peste bord pe femeia asta trimisă de

Armstrong. Nicole îl privi speriată.

— Pe Janie? Dar ea nu ți-a făcut nimic, asta ar fi o crimă.

— Ce-mi pasă. Crezi că m-aș mai putea apropia de coasta Virginiei, dacă nu aș face ce spune Armstrong? Și nu am

nevoie de un martor care să știe, ce vor oamenii mei să-ți facă. Se făcuse mai mică pe scaun, își mușca buzele și ochii i se dilataseră.

— Vezi, doamnă, te lăsăm să alegi, drăguț din partea noastră, îi spuse Frank, fără să-și ia ochii de la rochia care-i

era ruptă la piept.

— Ori te măriți cu Armstrong, ori vii la mine-n pat și asta după ce se va bucura și căpitanul. Când voi termina eu cu tine- se opri și rânji – nu știu dacă va mai rămâne ceva din tine. Aplecându-se apoi spre ea, puse un

deget murdar pe buza ei de sus. Nu am avut niciodată o femeie cu gura pe dos. Mă gândesc câte aș putea-o obliga să facă cu această gură.

Nicole întoarse capul și simți că-i vine să verse. Pândind-o, căpitanul îi spuse:

— Cum vei face?

Armstrong sau eu și Frank?

Respirând adânc și liniștit, încerca să gândească.

Știa că era foarte important să-și păstreze mintea clară și să judece cum trebuie.

— Mă voi mărita cu domnul Armstrong,

spuse cu calm.

— Am știut că ești cuminte, spuse căpitanul. Vino, draga mea, să isprăvim treaba. Sunt sigur că vrei să te întorci la...oh ... liniștea din cabina ta.

Nicole dădu din cap și se ridică, strângându-și rochia.

— Frank îl va reprezenta pe Armstrong. Totul se va face legal. Avocatul lui Armstrong a întocmit hârtiile, spunând că eu voi indica omul care să-l reprezinte.

Paralizată, Nicole se așează lângă Frank, în fața căpitanului care

îndeplini ceremonia, avându-l ca martor pe doctor.

Frank răspunse ușor întrebărilor puse de căpitan în timpul ceremoniei, dar când acesta întrebă: „Bianca, îl iei de bărbat pe acest om?” Nicole nu putu să vorbească. Totul era așa

de nedrept. Fusese răpită, dintr-o țară în care de abia se obișnuise și acum trebuia să se căsătorească împotriva voinței. Visase întotdeauna la o căsătorie, cu rochie de mireasă și înconjurată de trandafiri. Acum se afla într-o cabină

murdară, cu rochia sfâșiată, cu gura zdrobită și simțindu-se dezgustată. În ultimele trei luni, fusese purtată, ca o frunză în vânt. Dar nu putea să-și părăsească numele. Va merge mai departe, chiar dacă tot ce va urma nu va sta în

puterea ei.

— Numele meu este Nicole Courtalain, spuse ferm.

Căpitanul începu să vorbească, dar doctorul îi făcu un semn cu cotul.

— Nu-mi mai pasă, îngăimă el, recitind fraze și punând numele lui Nicole în locul

Biancăi. La sfârșitul ceremoniei, scoase cinci inele de aur de diverse mărimi, și i-l puse lui Nicole pe deget pe cel mai mic.

Ceremonia se încheiase.

— Pot să sărut mireasa? strigă Frank.

Doctorul o luă pe

Nicole de braţ, hotărât, şi o îndepărtă de bărbat, ducând-o la masa din mijlocul odăii. Scoase un toc, scrise ceva, apoi, întinzându-l spre Nicole, zise: te rog să semnezi, şi-i întinse certificatul de căsătorie.

Avea ochii plini de lacrimi şi trebui să şi-i

șteargă ca să vadă. Doctorul trecuse numele ei adevărat pe certificat. Nicole Courtalain era acum doamna Clayton Armstrong. Cu repeziciune, se semnă la sfârșit. Privi fără interes, aproape paralizată, cum Frank semna actul. Acum totul era legal.

Luând-o de braţ, doctorul o însoţi spre ieşirea din cabina căpitanului. Era atât de uluită, încât ajunse în cabină, înainte să-şi dea seama.

— Ascultă, draga mea, îi spunea doctorul, îmi pare foarte rău de tot ce s-a întâmplat,

fiindcă te cred că nu ești doamna Maleson. Dar te rog să mă crezi că a fost mai bine să te supui ceremoniei. Nu-l cunosc pe domnul Armstrong, dar sunt sigur că atunci când vei ajunge în America, se va putea rezolva anularea căsătoriei. Alternativa

era cu mult mai gravă. Și acum să-ți dau un sfat. Știu că drumul va fi lung, dar stai cât mai mult posibil în cabină, evitând să fii văzută de oamenii de pe punte. Căpitanul nu face prea mulți bani, își poate ține într-o oarecare măsură oamenii în frâu. Dar

trebuie să-l ajuți, făcându-i pe oameni să uite de prezența ta cât mai mult posibil. Ai înțeles?

Nicole dădu din cap.

— Zâmbește, nu este atât de grav pe cât pare. America e frumoasă. Poate că nici nu vei mai dori să te întorci în

Anglia.

Nicole încercă să zâmbească.

— Așa spune și Janie.

— Așa, acum e mai bine. Amintește-ți ce ți-am spus și încearcă să gândești mai departe, la sosire.

— Așa voi face și-ți mulțumesc, spuse, apoi

intră în cabină.

Un moment, doctorul se opri. Din punctul lui de vedere, Armstrong ar fi fost nebun dacă ar fi lăsat să-i scape o astfel de femeie.

— Ai lipsit aşa de m u l t , îi spuse Janie, când intră în cabină, dar apoi începu să ţipe: ce s-

a întâmplat cu rochia ta? Ce ți-au făcut?

Căzând pe pat, Nicole zăcea, acoperindu-și ochii cu brațul.

Apucând-o de mână, Janie studie verigheta de aur strălucitor.

— Le-am cumpărat împreună cu Clay. A luat șase dimensiuni ca să fie

sigur că unul se va potrivi. Pun pariu că pe celelalte le-a oprit căpitanul, nu-i așa?

Nicole nu răspunse, privind și studiind inelul împreună cu Janie. Ce însemnau toate astea? Această mică bucățică de aur o lega de promisiunea pe care o

făcuse că va iubi și va respecta un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată?

— Ce te-a făcut să accepți ceremonia? întrebă Janie atingând semnul de mușcătură de pe gâtui fetei.

Nicole se strâmbă. Era locul unde o

mușcase Frank. Janie se îndreptă de mijloc.

— Nu trebuie să-mi spui, îmi închipui ce s-a întâmplat. Căpitanul s-a asigurat că Clayton îl va plăti, spuse și strânse buzele. Să-l ia dracu' pe Clay Armstrong. Te rog să mă ierți, dar totul e din vina lui. Dacă n-ar fi

încăpățânat ca un catâr nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea. Nimeni nu-i poate băga în cap puțină minte. Nu, el o voia pe Bianca lui și trebuia s-o aibă. Știi, s-a adresat la patru căpitani de vapor, înainte de a găsi unul atât de josnic, ca să-i satisfacă dorința.

Acum privește! Tu, o micuță nevinovată, tratată atât de dezgustător și forțată să se mărite cu cineva pe care nu-l cunoaște și poate că nici nu va dori să-l cunoască.

— Te rog, Janie, poate că nu este chiar atât de rău. Doctorul

mi-a spus că nu voi mai avea de suferit din partea oamenilor, din moment ce sunt doamna Armstrong și nici ție nu-ți vor face rău. Sunt sigură că totul va putea fi anulat în America.

— Ascultă-mă, spuse Janie supărată. Trebuia să mă gândesc că

ticăloșii te vor forța, amenințându-mă pe mine. Și tu nici nu mă cunoști. Orice vei dori de la Clay, anulare sau altceva, voi avea eu grijă să le obții, îi voi spune eu tot ce gândesc, așa cum nu a mai auzit înainte. Jur că va face tot ce dorești. Când mă

gândesc la timpul irosit, mergând încolo și încoace pe ocean, la banii strânși pe care-i pregăteai pentru magazin... Se opri deodată și privi amuzată la lăzile de la perete.

Nicole tresări.

— Ce este? S-a întâmplat ceva?

Fața lată a lui Janie luă deodată o expresie diavolească.

— Cumpără ce-i mai bun, îmi spunea.

— Despre ce tot vorbești?

Janie privea ca în transă la lăzile de la perete, ca și când era vrăjită.

— Îmi spunea că nimic nu este prea bun pentru nevasta lui și fața lui Janiei se lumina mai tare. Oh, Clay Armstrong, vei plăti scump totul.

Nicole își lăsă picioarele jos de pe pat și o privi uimită pe Janie. Despre ce tot

vorbea?

În timp ce desfăcea frânghihe care legau lăzile de perete, Janie continua să vorbească:

— Clay mi-a dat o pungă cu aur și mi-a spus să cumpăr cele mai bune articole ce se găseau și podoabele cele mai scumpe. Spunea că

trebuie ca nevasta să-și facă rochii în timpul călătoriei. Râse... Blănurile vor putea fi lucrate de un blănar în America.

— Blănari? Nicole își amintea scrisoarea. Janie, toate acestea sunt pentru Bianca, nu pentru mine. Nu le

putem confecționa pentru mine, nu i s-ar potrivi ei.

— Nu am intenția să fac haine pentru o femeie pe care n-am văzut-o niciodată, spuse, luptându-se să desfacă un nod. Clay spunea că hainele sunt pentru nevasta sa și după câte

știu, tu ești singura lui nevastă.

— Nu, nu este corect. N-aș putea să iau ceva ce a fost destinat altcuiva; Janie caută sub perna din pat și scoase un lanț cu chei.

— Asta-i ce gândesc eu, nu tu. Măcar o dată aș vrea să văd și eu ceva

ce Clay n-ar putea cumpăra, dacă i s-ar cere. Toate fetele și femeile din Virginia sunt nebune după el, dar el trebuia să ajungă în Anglia, să găsească o femeie de care nu este sigur că îl vrea. Când deschise lada și ridică cu grijă capacul, la vederea

conținutului, începu să zâmbească.

Nicole nu-și putu stăpâni curiozitatea. Se apropie de Janie și privi în iadă, uimindu-se de frumusețile pe care le văzu. De ani de zile nu mai văzuse mătase și niciodată o astfel de calitate.

— Englezilor le este teamă de ceea ce numesc ei clasele de jos. În America, toți oamenii sunt egali. Dacă-ți permiți să cumperi lucruri frumoase, nu te temi să le porți.

Scoase din ladă o bucată de mătase albastră, ca safirul, și

strălucitoare, o înfășură pe umărul lui Nicole, o lăsă să cadă în jos pe spate și apoi o legă cu un nod larg pe piept.

— Ce zici de asta?

Privind-o un moment în lumină, Nicole o atinse de obraz și se mișcă să o simtă și pe brațe. Era o plăcere

senzuală, aproape păcătoasă. Janie deschise altă ladă.

— Dar de asta ce părere ai pentru o eșarfă? Trase afară o panglică de satin albastru-închis și o înfășură pe Nicole peste piept. Toată lada părea plină de panglici și

eșarfe. Mai deschise o ladă.

— Un șal, doamnă? spuse râzând și înainte ca Nicole să deschidă gura, scoase aproape o duzină de șaluri țesute în Scoția, cașmir englezesc, mătase de India și dantelă Chantilly. Nicole suspina

la frumusețea materialelor, în timp ce Janie deschidea ladă după ladă. Erau catifele, batist fin, percal, lânuri moi, mohair, puf de lebădă și de alte păsări sălbatice, tul, organdi, mătase și dantele fine, franțuzești. În mijlocul acestor bogății

extravagante, Janie începu să se învârtească, și Nicole începu să râdă. Era prea mult. Nicole se așează pe pat, iar Janie începu să îngrămădească materialele peste ea și amândouă începură să râdă, înfășurându-se în materialele de toate culorile: roșii, albastre,

verzi, roz. Era o scenă copilărească și caraghioasă.

— Dar încă n-ai văzut ce-i mai bun, spuse Janie, râzând și începu să scoată bucăți de tul roz și dantelă neagră de Normandia, de pus pe cap. Cu pioșenie, deschise o altă ladă și

scoase un enorm manșon de blană.

— Știi ce blană este? întrebă, punându-l în poala fetei. Nicole își îngropă obrazul în blană bogată, fără să se mai gândească la toate culorile pe care le avea pe gât și pe brațe. Nu există decât o singură

blană atât de bogată, încât să te poți îngropa în ea.

— Zibelină, spuse încet și cu respect.

— Da, repetă Janie, zibelină.

Nicole privi în jur. Mica încăpere era inundată de culori care străluceau, plângeau,

strigau sau se mișcau ușor, senzual, părând că sunt vii și respiră. Nicole ar fi vrut să se înfășoare în ele, să le sărute. Nu mai avusese parte de asemenea frumuseți, de când părăsise castelul părinților săi.

Privind-o pe Janie, Nicole izbucni în râs.

Ridică manșonul și-și înfipse șase pene de struț în păr.

În timp ce dădea la o parte un șal de mătase, ce i se încurcase în jurul picioarelor, Janie scoase din ladă câteva reviste de modă *"Heidiedoff's Gallery Of Fashion"* și-i spuse:

— Alege-ți modelul, doamnă Armstrong, și-ți voi arăta cutia mea cu ace de toate felurile.

— Nu, Janie, nu pot. Dar glasul ei nu era convingător, în timp ce strângea în braţe manşonul de zibelină şi se gândea că ar dormi cu el.

— Nu mai ascult nicio vorbă și dacă poți, scoate-ți brațele din blană, să punem totul la loc și să ne apucăm de treabă. Nici nu mai avem prea mult timp, cam o lună.

Capitolul 3

Era începutul lui august 1794, când corabia mică și murdară ajunse în portul Virginia. Janie și Nicole priveau de la bord, cu teamă, spre docurile care coborau de pe dealul împădurit, având

simțământul că ies din pușcărie. În ultima săptămână a călătoriei nu vorbiseră despre altceva decât despre mâncare, mâncare proaspătă. De legume, fructe și de toate vegetalele ce se vor coace curând și cum le vor pregăti și consuma,

cu multă smântână și unt. Janie se gândea cel mai mult la mure, iar Nicole nu dorea decât să vadă verdeața crescând în pământul cu miros dulce. Își petrecuseră zilele lungi ale călătoriei, cosând și puține erau materialele lucioase ce mai rămăseseră

netransformate în îmbrăcăminte pentru Janie și Nicole. Acum, Nicole era îmbrăcată într-o rochie de muselină, brodată cu violete mici, și bordată cu o panglică de aceeași culoare. Părul și-l împletise tot cu o panglică de culoare

violetă. Avea brațele goale și se simțea bine, cu ele mângâiate de căldura soarelui la apus.

Vorbiseră în timp ce lucrau. Nicole fusese tăcută, ascultase, nevrând să spună nimănui despre timpul când îi fuseseră ridicați părinții, dar mai ales,

când îi luaseră bunicul. Îi povestise lui Janie despre copilăria sa în palatul părinților și subliniind că era doar o locuință modestă de țară. Apoi, povestise de anul petrecut cu bunicul său în familia morarului. Janie râse când Nicole își arătă cunoștințele

tehnice despre morărit. Cel mai mult vorbise Janie. Despre copilăria sa săracă într-o fermă la câteva mile de Arundel Hali, cum se numea casa familiei Armstrong. Avea zece ani când se născuse Clayton și povestea cum îl plimba călare pe spinarea

calului. În timpul revoluţiei americane, Janie era adolescentă.

Tatăl, ca atâţia fermieri americani, plantase pe tot pământul său, tutun. Când piaţa engleză a fost închisă, a pierdut totul. Câţiva ani locuiseră împreună la

Philadelphia, un loc pe care Janie îl detesta. La moartea tatălui său se întorsese acolo unde se considera acasă, în Virginia.

La întoarcere, găsise mari schimbări la Arundel Hali. Tatăl și mama lui Clayton muriseră, cu câțiva ani

în urmă, de holeră. Fratele său mai mare se căsătorise cu Elizabeth Stratton, fiica supraveghetorului de pe plantaţie. Apoi, pe când Clay era în Anglia, James şi Elizabeth au murit, înecându-se.

Micuţul băiat pe care-l cunoscuse Janie se

schimbase. Se schimbase într-un bărbat arogant, dar care era sclavul muncii. În timp ce una după alta, plantaţiile din Virginia dădeau faliment, Arundel Hali prospera şi se mărea.

— Priveşte, spuse Nicole, arătând spre apă. Nu este căpitanul?

Grăsunul şedea într-o barcă, iar unul din oamenii săi vâslea.

— Cred că se duce la alt vas.

O fregată mare, cu două rânduri de tunuri pe părţi, era ancorată la distanţă. Oameni mulţi cărau încărcături în sus şi în jos pe o pasarelă

lată. În timp ce femeile priveau, căpitanul sări pe punte, cu câteva minute înainte ca mica lor corabie să intre greu în port. Cățărându-se pe scară, ajunse pe fregată, îndepărtându-se spre capătul opus al vasului.

De la distanța la care se aflau, oamenii de pe

punte păreau mici.

— Uite-l pe Clay, strigă deodată Janie.

Nicole privi mirată la omul cu care vorbea căpitanul, dar de la distanță părea la fel ca ceilalți oameni.

Cum poți să fii sigură?

Janie râse. Era fericită

că era acasă.

— Dacă-l vezi o dată pe Clay, ai să înțelegi, spuse și se îndepărtă repede, lăsând-o pe Nicole singură.

În timp ce-și forța ochii să vadă care era bărbatul ei, Nicole învârtea nervoasă verigheta de pe deget.

Janie îi întinse un binoclu.

— Ține și privește-l bine.

Chiar prin binoclu, oamenii erau mici, dar se simți impresionată de prezența lui. Ținea un picior pe un balot, iar celălalt pe punte. Ședea aplecat în față, cu

brațele rezemate pe genunchi. Chiar aplecat, era mai înalt decât căpitanul. Purtă pantaloni comozi, cafeniu-deschis, și cizme negre, de piele, până la genunchi. Avea o curea neagră din piele, foarte lată în talie. Cămașa era deschisă la gât, cu

mânecile suflecate, din care se vedeau brațele bronzate. Nu-i putea vedea fața de la distanță, dar părul castaniu era lăsat pe spate și legat la ceafă.

Puse jos binoclul și se întoarse spre Janie.

— Te rog nu spuse nimic, zise Janie. I-am

văzut expresia asta de prea multe ori. Nu te poți încrede într-un om numai fiindcă este înalt și frumos. Va fi nebun, când va afla ce s-a întâmplat și va da vina numai pe tine, dacă nu-i ții piept.

Cu ochii jucăuși, Nicole îi zâmbi

prietenei.

— Niciodată n-ai spus că e înalt și frumos, glumi ea.

— Dar nici n-am spus că e urât. Acum du-te, te rog, în cabină și așteaptă, căci așa cum îl știu, Clay va fi aici în câteva minute. Vreau să-l întâlnesc eu mai

înainte și să-i explic isprava banditului de căpitan. Hai, du-te.

Ascultătoare, Nicole se întoarse în cabina întunecoasă, simțind o nostalgie, că o părăsește. În ultimele patruzeci de zile, ea și Janie deveniseră bune prietene. De abia se

obișnuise cu lumina palidă, când brusc se deschise ușa cabinei. Fără îndoială, Clay Armstrong năvălise în cabină, umplând-o cu umerii săi laţi şi Nicole avu senzaţia că e închisă într-un dulap cu el.

Clay nu aşteptă să se obișnuiască cu lumina și

văzu doar umbra soției sale. Cu un braț puternic o strânse lângă el.

Nicole nu apucă să protesteze, căci îi acoperise gura cu gura lui, care avea un gust curat și puternic, impetuos, dar blând. Ea încercă totuși să-l

respingă, dar el o apucă mai strâns în braţe, ridicând-o de pe podele, încât de abia le atingea cu vârful picioarelor, apăsându-i pieptul moale cu pieptul, său. Simţi cum îi bate inima.

Singura dată când mai fusese sărutată astfel, o sărutase Frank,

dar nu se putea compara. El întoarse capul şi-l cuprinse cu mâna pe al ei. Simţind că leşină, că se îneacă, îşi înlănţui braţele de gâtul lui, lipindu-se mai strâns de el. Îi simţi respiraţia pe gât. Cu un braţ o ridică de sub genunchi şi o încolăci

peste el. Ameţită, Nicole înţelese că-l dorea din ce în ce mai aproape, oferindu-i buzele din nou. O sărută cu foame şi ea îi răspunse pătimaş. Când o duse pe pat ţinând-o lipită de el, i se păru natural. Nu dorea decât să-l atingă şi să-l ţină strâns lângă ea.

O culcă, așezându-se și el alături de ea, neîncetând să o sărute, despărțindu-i picioarele cu piciorul său puternic și mângâindu-i brațul. Gol în sus și în jos. Când îi atinse sânul prin rochie, ea gemu și-și arcui trupul mai aproape de el.

—Bianca, îi murmura în ureche, dulcea, dulcea mea Bianca.

Nicole nu-şi reveni imediat în simţiri; pasiunea ei era mai puternică. Încet, încet, revenind la realitate, îşi dădu seama unde era şi cine era.

— Te rog, spuse,

împingându-i pieptul cu mâna, dar cu o voce slabă și speriată.

— Nu-i nimic, iubito, îi șopti, și iar îi simți respirația caldă pe obraz. Îi acoperise fața cu părul lui, care mirosea a pământ și a aer, așa cum își dorise atât. Închise ochii din

nou.

—Te-am așteptat atâta, dragostea mea, luni, ani, secole. Dar acum vom fi mereu împreună, îi spuse el.

Cuvintele o treziră pe Nicole. Erau cuvinte de dragoste adresate altei femei. Putea crede că mângâierile care o

făcuseră să-şi piardă capul erau pentru ea, dar cuvintele aparţineau alteia.

— Clay, spuse ea încet.

— Da, dragostea mea, îi răspunse, sărutându-i pielea fină de după ureche.

Trupul său mare şi

puternic era pe jumătate peste ea. Într-un fel simțea ca și când așteptase asta toată viața, i se părea așa de natural să și-l apropie mai mult și o idee îi săgetă prin minte, că i-ar putea spune adevărul a doua zi dimineață. Imediat însă, îndepărtă

gândul.

— Clay, eu nu sunt Bianca. Sunt Nicole. Dar evită să-i spună că era nevasta lui.

El continuă să o sărute, dar brusc își înălță capul și-i simți trupul înțepenindu-se, în timp ce o privea în întuneric. Într-o clipă

sări din pat și brațele lui Nicole rămaseră goale. Se întreba cu groază ce vă mai urma în minutele următoare. Părea să-i fie familiară cabina sau alta asemănătoare, căci știu să găsească lampa, și micuța încăpere se lumină. Aruncând o privire scurtă, în timp

ce se ridica, îl văzu pentru prima dată pe soţul său. Janie avea dreptate în privinţa aroganţei sale. Îi era întipărită pe faţă. Părul era mai blond decât crezuse, având şuviţe decolorate de soare. Sprâncenele groase îi umbreau ochii închişi,

iar nasul părea sculptat deasupra gurii, pe care o știa catifelată, dar acum era strânsă într-o linie dreaptă și furioasă. Avea bărbia puternică și se puteau observa mușchii care se contractau.

— Bine, dar cine dracu' ești tu și unde este nevasta mea?

întrebă.

Nicole avea încă mintea tulburată. El părea că poate să-și stăpânească repede pasiunea, ceea ce nu putea face Nicole.

— S-a făcut o greșeală îngrozitoare, să vezi...

— Eu văd pe altcineva în cabina soției

mele, asta-i. Îndreptă lumânarea spre lăzile din fața peretelui.

— Cred că astea sunt proprietatea Armstrong.

— Da, sunt. Dacă mă lași, pot să-ți explic. Bianca și cu mine eram împreună, când...

— E aici? Spui că ați călătorit împreună?

Era greu de explicat, când nu o lăsa să-și termine fraza.

— Bianca nu-i aici. Nu a venit cu mine. Dacă vrei să asculți, eu...

Așezând lumânarea pe comodă, se apropie dominând-o, cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri.

— Nu a venit cu tine! Ce înseamnă asta? L-am plătit pe căpitanul corăbiei să facă o căsătorie prin procură și să-mi transporte soția în America. Acum aș vrea să știu unde este ea?

Nicole, se ridică și ea în picioare. Nu se lăsase impresionată că de abia-

i ajungea cu capul la umăr sau că dimensiunile cabinei o obligau să stea lipită de el, dar acum se transformaseră din îndrăgostiţi în duşmani.

— Am încercat să-ţi explic, dar lipsa dumitale completă de maniere, nu permite

niciun fel de comunicare; așa că...

— Vreau o explicație și nu o lecție dată de o profesoară.

Nicole începuse să se enerveze. Grosolan, bădăran.

— Foarte bine, am să-ți explic. Eu sunt soția dumitale, dacă ești

Clayton Armstrong. Cum să-ți explic când grosolănia dumitale exclude orice conversație?

Clay se îndreptă spre ea.

— Nu ești Bianca mea.

—Mă bucur să-ți spun că nu.

Cum oare a putut să accepte să se mărite cu un om nesuferit...

Se opri, vrând să-și păstreze calmul. Îi trebuise mai mult de o lună de zile pentru a se obișnui să fie doamna Armstrong, iar el se urcase pe corabie așteptând-o pe Bianca și

găsise în locul ei o străină.

— Domnule Armstrong, îmi pare rău de toate astea, și-ți pot explica.

Se îndepărtă de ea, așezându-se pe o ladă.

— Cum ai aflat că pe Bianca nu o văzuse căpitanul? întrebă

liniștit.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Ba sunt sigur că știi. Ai aflat într-un fel sau altul că nu o cunoșteai și ai hotărât să i te substitui Biancăi. Ce te-ai gândit? Că orice femeie este destul de bună. Un lucru pot să-ți

spun. Știi să primești un bărbat.

Credeai că mă vei face s-o uit pe Bianca, folosindu-ți frumosul tău corp...

Nicole se întoarse cu ochii mari, simțind cum la aceste cuvinte i se întoarce stomacul pe dos. Clay o privi critic

de sus în jos.

— Cred că aș fi putut merge mai departe. Sunt sigur că l-ai convins pe căpitan să ne căsătorească.

Nicole negă fără să scoată o vorbă, cu. Un nod în gât și ochii plini de lacrimi.

— Asta-i o rochie

nouă? Ai reușit s-o faci pe Janie să te creadă? Nu cumva ți-ai și făcut o garderobă nouă pe cheltuiala mea?

Se ridică din nou.

— Foarte bine, consideră că-ți las garderoba. Pierderea banilor mă va feri să am naivitatea de a fi înșelat

altă dată. Dar nu vei mai vedea un șfanț. Vei merge cu mine la plantație, iar această căsătorie va fi anulată. Îndată ce se va termina, te voi îmbarca în primul vapor spre Anglia. E clar?

Nicole înghiți cu zgomot.

— Mai bine dorm pe stradă decât să mai stau un moment lângă dumneata, reuși să spună liniștit.

Venind în fața ei, observă cum lumina lumânării o făcea să pară aurie și puse un deget pe buza ei de sus.

— Și unde ai mai

dormi? o întrebă, dar părăsi cabina, înainte ca ea să-i poată răspunde.

Nicole se rezemă de ușă; inima îi bătea tare și îi curgeau lacrimi.

Când Frank își pusese mâinile murdare pe ea își păstrase mândria, dar când o atinsese Clay se purtase ca o femeie de

stradă.

Bunicul ei îi reamintea mereu de nobleţea sa, de faptul că în venele ei curgea sânge regesc. Învăţase să se ţină dreaptă, cu capul sus, şi ţinuse capul sus, chiar şi atunci când mama ei fusese răpită de mulţime. Şi un american

grosolan și încrezut făcuse ceea ce ororile Revoluției nu reușiseră să-i facă unui urmaș al vechii familii Courtalain. Se rușină când își aminti cât de supusă fusese la atingerea lui și de dorința ei de a rămâne culcată lângă el.

Dar oricât de

pierdută se simțise lângă el, va face totul ca să-și recapete mândria. Privi lăzile cu părere de rău, știind că erau pline de haine cusute pentru ea. Dacă nu i le va putea înapoia, poate că într-o zi va reuși să-i plătească domnului Armstrong.

Se dezbrăcă repede

de rochia fină din muselină pe care o purta și se îmbrăcă în alta mai simplă și mai practică din stambă, punând-o pe cea fină, pe care o împături cu grijă, într-una din lăzi. Cea veche pe care i-o rupsese Frank fusese aruncată de Janie.

Luând o bucată de hârtie din ladă, se așează la comodă și scrise.

Domnule Armstrong,

Sper că acum Janie te-a găsit și ți-a explicat unele din împrejurările care au dus la căsătoria noastră, din greșeală.

Ai dreptate în ceea ce

privește îmbrăcămintea. Numai trufia mea m-a determinat să fur. Îmi voi da silința să-ți plătesc valoarea materialelor. S-ar putea să dureze, dar voi încerca să fac astfel încât să plătesc cât mai curând. Ca primă rată a datoriei, îți las un

medalion, fiind singurul lucru de valoare pe care-l posed. Te rog să mă ierți dacă valorează prea puțin. Cât despre căsătoria noastră, o voi anula cât de curând posibil și te voi anunța.

Cu sinceritate,

Nicole Courtalain Armstrong.

Reciti scrisoarea și o puse pe comodă, își scoase medalionul, cu mâinile tremurând. Chiar și când avusese nevoie mare de bani, în Anglia, nu se despărţise de medalionul de aur filigranat ce conţinea în interior portretele

părinților ei. Îl purtase de când se știa. Sărutând portretele, singurul lucru ce-i mai rămăsese de la părinți, îl așează deasupra scrisorii. Era poate mai bine să o rupă complet cu trecutul acum, privind spre viitorul într-o țară nouă, căutând să-și facă

singură drum.

Afară era complet întuneric, dar cheiul era luminat de făclii aprinse. Calmă, Nicole merse pe punte și apoi coborî pe pasarelă, dar marinarii, ocupați cu descărcarea vasului, nu-i dădură atenție. Cealaltă parte a cheiului era întunecată

și înspăimântătoare, dar știa că trebuie să-l înfrunte. Tocmai când ajunse la marginea pădurii, îl văzu pe Clay, împreună cu Janie, sub o făclie. Janie îi vorbea și se vedea că e supărată, în timp ce el o asculta tăcut.

Nu era timp de

șovăit. Avea multe de făcut. Trebuia să ajungă în orașul cel mai apropiat, să-și găsească de lucru și un adăpost. Odată ce ieși din partea luminată a cheiului, pădurea părea că o înghite, mai ales copacii care erau întunecați, foarte înalți și

maiestuoși. Îi veniră în minte toate poveștile auzite despre America. Era un loc plin de indieni sălbatici și de ucigași, cu animale sălbatice care distrugeau oamenii și proprietățile. Pașii săi erau singurul zgomot pe frunzișul pădurii, dar i se părea că

auzea și alte mișcări ușoare, chițăituri și gemete, pași grei ce se furișau. Merse timp de ore. După o vreme începu să îngâne un cântec franţuzesc învăţat de la bunicul său, dar curând își dădu seama că picioarele nu o vor mai duce mult, dacă

nu se odihnește. Dar unde?

Înainta pe o mică potecă, la capătul căreia nu găsi decât întunericul.

— Nicole, își șoptea singură, aici nu-i nimic de care să te temi. Pădurea este aceeași noaptea, ca și ziua.

Cuvintele de îmbărbătare nu-i ajutară prea mult, dar cu puținul curaj pe care-l mai avea, se așează jos lângă un copac. Imediat simți cum mușchiul umed îi uda rochia. Dar era prea obosită ca să-și facă griji. Făcându-se ghem, ridicându-și

genunchii spre piept și cu obrazul rezemat de braț, adormi.

Când se trezi dimineața, simți doi ochi enormi care o priveau. Speriată, sări repede în picioare. Fusese doar un biet iepuraș, care tot atât de speriat, o luă la fugă.

Râzând de frica ei prostească, privi în jur. Razele de lumină, pătrunzând printre copaci dimineaţa devreme, transformau pădurea, care părea acum prietenoasă şi îmbietoare. Îşi frecă gâtul înţepenit, dar când încercă să se ridice simţi

că o durea tot corpul, rochia îi era umedă de rouă, iar braţele reci. Nici nu observase cu o zi înainte, că părul îi era ciufulit şi-i atârna pe gât, în cârlionţi încurcaţi. Grăbită, încercă să şi-l prindă cu cele câteva ace ce-i mai rămăseseră în păr.

Cele câteva ore de somn o învioraseră și porni pe poteca îngustă, cu forțe noi. Noaptea trecută își pierduse încrederea în sine, dar dimineața își zise că făcuse ce trebuia. Nu ar fi putut să trăiască cu acuzațiile lui Armstrong, acum știa că va fi

capabilă să-i plătească și să-și recapete mândria.

La amiază era înfometată. În ultimele două-zile, înainte de a ajunge în America, ea și Janie mâncaseră foarte puțin și stomacul său îi aduse aminte. Ajunse la un gard care împrejmuia o livadă plină de meri.

Merele erau pe jumătate coapte, dar în mijlocul livezii erau câţiva pomi cu fructe bine coapte. De abia trecu gardul, când i se păru că aude glasul lui Armstrong acuzând-o de hoţie şi se opri pe loc. Ce se întâmpla cu ea de când ajunsese în America?

Ajunsese o hoață, nedemnă și dezonorată.

Cu regret se întoarse peste gard. Dar chiar dacă mintea i se liniștise, stomacul își cerea drepturile. După-amiază ajunse la un golf înconjurat de stânci abrupte, iar picioarele o dureau îngrozitor. I se

părea că merge de zile întregi și nu întâlnise niciun semn de civilizație. Gardul livezii fusese singurul semn că pe acolo o ființă umană pusese piciorul înainte.

Cu băgare de seamă coborî în golf, se așeză pe o stâncă, își descălță pantofii și-și băgă

picioarele în apa rece. Avea băşici, iar apa o făcea să se simtă mai bine.

Din tufişul din spate, un animal se repezi spre apă. Speriată, Nicole sări şi privi în jur. Micul racoon se sperie şi el de că şi alergă înapoi în pădure, iar Nicole râse

din nou de spaima ei. Dar când se întoarse, își văzu pantofii plutind pe apă. Ridicându-și fustele încercă să-i prindă, dar apa era mai adâncă decât părea și mai repede. Făcuse zece pași, dar alunecă și căzu cu fustele în jurul ei, împiedicând-o să

păşească, iar ceva ascuţit o înţepă în coapsă. Îi trebuiră câteva minute să se îndrepte, să-şi degajeze fustele, dar când încercă să se ridice alunecă din nou. Agăţându-se de crengile din jur se forţă să ajungă la ţărm. Ajunsă pe mal, observă că avea o

tăietură lungă pe partea interioară a coapsei piciorului stâng și sângera puternic. Sfâșie partea de jos a cămășii și-și bandajă cât putu de strâns rana, strângând din dinți de durere. Opri sângele cu altă bucată de cămașă, apăsând cu putere. La

sfârșit își bandajă piciorul cu mai multă pânză.

Durerea din picior, epuizarea, ameţeala din cauza foamei erau prea mult pentru ea. Se întinse, pe spate, pe nisipul din golf și adormi.

Ploaia o trezi. Soarele

aproape apusese, iar pădurea se întuneca din nou. Cu o smucitură, Nicole se ridică și-și puse mâinile pe cap, până ce-i trecu ameţeala. Piciorul o durea, se simţea slăbită și simţi dureri în tot trupul. Îi era greu să stea în picioare, dar

ploaia o făcea să înțeleagă că trebuie, să-și găsească adăpost. Picioarele pline de bășici o usturau când se ridică, dar era inutil să-și mai caute pantofii în întuneric și ploaie.

Merse multă vreme și începuse să simtă că nu este ea cea care se mișca

și nu mai simțea suferința. Deși avea picioarele rănite și sângerau, nu se opri din mers. Ploaia cernea mărunt, însoțită de un vânt rece, dar părea că se va opri. Își pierduse mai înainte toate acele din părul care-i atârna ud pe piept.

Două animale mari se apropiară de ea, mârâind, arătându-și colții și cu ochii scânteietori. Se trase înapoi, cu spatele lipit de un copac, și-i privea cu groază.

— Lupi... șopti ea.

Animalele se apropiau de ea, iar ea se

lipise de copac, știind că erau ultimele clipe din viața ei, gândindu-se că murea foarte tânără și că ar mai fi avut multe de făcut.

Deodată, o apariție mare, un om călare apăru, încercă să vadă dacă este real sau doar o viziune a imaginației ei,

dar capul îi vâjâia atât de rău, încât nu-și dădu seama.

Omul sau apariția, orice ar fi fost, descălecă și luă câteva pietre de pe jos.

— Marș de aici, strigă el, aruncând cu pietrele în câinii care o luară la fugă.

Omul se îndreptă spre Nicole.

— De ce dracu' nu i-ai gonit?

Nicole îl privi. Chiar și în întuneric, vocea lui Clay dând ordine nu se putea confunda.

— Am crezut că sunt lupi, murmură ea.

— Lupi, pufni el. Da'

de unde, nu sunt decât niște javre căutând de mâncare. Gata acum. M-am săturat de prostiile tale. Acum vii acasă cu mine.

Se întoarse, fiind sigur că-l va urma. Nicole nu mai avea putere să se opună, de altfel nici nu mai putea

face nimic. Se dezlipi de copac și făcu un pas, însă picioarele refuzară să o mai poarte și leșină.

Capitolul 4

Clay abia avu timp să o prindă înainte să cadă. Se stăpâni să mai discute despre prostia femeilor când văzu că era aproape inconștientă. Avea brațele reci, lipicioase. Îngenunche, o ridică la

pieptul său și scoțându-și haina o înveli în ea. Când o luă în braţe, se uimi cât era de uşoară. O ridică pe cal ţinând-o şi urcându-se în spatele ei.

Era un drum lung până la plantaţie.

Nicole încercă să se ţină dreaptă pentru a nu

sta lipită de el. Chiar epuizată cum era, simțea că o urăște.

— Stai cuminte, relaxează-te. Îți promit că nu te mușc.

— Nu, șopti ea. Mă urăști. Ar fi trebuit să lași lupii să mă sfâșie. Era mai bine pentru fiecare.

O ținea înconjurată cu brațele lui care erau puternice și când își așeză capul pe pieptul lui era bucuroasă că avea din nou lângă ea o ființă umană. Evenimentele din ultimele zile i se învălmășeau prin cap. I se părea că înoată într-un râu și de jur împrejur

erau pantofi roșii. Pantofii aveau ochi și mârâiau.

— Sst... Acum ești în siguranță. Nici pantofii, nici lupii nu te pot mânca. Sunt cu tine și ești în siguranță.

Îl auzea prin somn și se relaxă, simțind mâna lui mângâindu-i brațul,

o mângâiere blândă și caldă.

Când opri calul, ea deschise ochii și privi în sus spre casa înaltă care părea o umbră deasupra lor.

Descălecând, întinse brațele să o ajute, dar înviorată de somn, Nicole încercă să-și

recapete demnitatea

— Mulțumesc, dar pot și singură. Spunând astfel, încercă să descalece, însă trupul său slăbit și epuizat nu o mai susținu, căzu peste el, pierzându-și răsuflarea, dar Clay o prinse în brațe înclinându-se ușor.

— Ești un necaz mai mare decât șase femei la un loc, îi spuse, îndreptându-se spre ușă.

Închise ochii și zăcând în brațele lui îi auzi bătăile inimii, puternice și sigure. Înăuntru, o întinse pe un fotoliu larg de piele și o acoperi bine cu haina

lui, înainte să-i dea să bea un pahar mare cu băutură.

— Vreau să stai aici și să bei ce ți-am dat. Înțelegi? Mă întorc în câteva minute. Trebuie să îngrijesc calul. Dacă te miști cât sunt plecat, te voi întoarce cu fundul în sus pe genunchii mei.

E clar?

Ea dădu din cap și el ieși. Nu putea să vadă încăperea, din cauza întunericului, dar ghici că era o bibliotecă, după mirosul de piele, tutun și ulei de in. Inspiră adânc. Sigur era camera unui bărbat. Privind la paharul ce-l avea în

mână văzu că aproape îl umpluse. Sorbi încet. Era delicios după ce atâta vreme nu mâncase nimic. Când prima picătură de băutură începu s-o încălzească, luă o înghiţitură mai mare. După două zile de post, în care stomacul i se golise comp let,

băutura i se urcă treptat la cap. Când Clay se întoarse, o găsi râzând și legănând în vârful degetelor paharul de cristal, golit.

— S-a dus tot, spuse, până la ultima picătură. Nu i se împleticeau cuvintele ca unui beţiv ordinar, dar erau

accentuate.

— De când n-ai mai mâncat? o întrebă Clay luându-i paharul.

— Zile, săptămâni, ani, niciodată.

— Asta vreau să știu, zise el. E două noaptea și mă aflu cu o femeie beată în brațe. Hai, scoală-te și vino să

mănânci ceva. O ridică în sus, luând-o de mână.

Nicole îi zâmbi, dar piciorul rănit nu o mai ducea. Când căzu lângă el, cu același zâmbet, spuse scuzân- du-se:

— M-am rănit la picior se aplecă și o ridică,

— Cine ți-a făcut-o,

pantofii roșii sau lupii? întrebă ironic.

Frecându-și nasul de gâtul lui, chicoti.

— Erau câini adevărați? Pantofii roșii mă urmăreau?

— Erau câini adevărați, iar pantofii erau în vis, dar văd că vorbești în somn. Fii

liniștită că altfel trezești toată casa.

Lipindu-se de el, se simțea grozav de ușoară și-și puse brațele în jurul gâtului său. Își lipi buzele de urechile lui și încercă să șoptească:

— Ești cu adevărat îngrijitorul domnului Armstrong? Nu-i semeni

deloc. Ești cavalerul salvator, așa că nu poți fi omul acela oribil.

— Găsești că e chiar atât de îngrozitor?

— Da, afirmă ea, m-a făcut hoață, că am furat hainele sortite altei persoane. Avea dreptate, am făcut-o, dar i-am explicat.

— Cum ai făcut? întrebă Clay liniștit.

— Mi-era foarte foame și am văzut într-o livadă câțiva meri, dar nu am luat nici măcar un măr. Nu am vrut să fur, eu nu sunt hoață.

— Vrei să spui că te-ai-luptat cu foamea doar ca să-i dovedești că nu

ești hoață?

— Am vrut să-mi dovedesc mie însămi că și eu contez.

Tresărind și strângând din umeri de durere, îi spuse:

— Mă doare.

O răsuci și-i întinse piciorul pe masă. Rana era urâtă, murdară, dar

nu era adâncă. Se gândi că se va vindeca repede, dacă va fi spălată și se duse să încălzească apă.

— Janie mi-a spus că jumătate dintre femeile din Virginia umblă după dumneata. E adevărat?

— Janie vorbește prea mult. Ar fi mai bine să-ți dau ceva de mâncare.

Știi că te-ai îmbătat?

— N-am fost beată în viața mea, spuse cu toată mândria de care era capabilă.

Îi întinse o bucată groasă de pâine unsă din abundență cu unt proaspăt.

— Hai, mănâncă asta!

Se concentră asupra

mâncării.

După ce umplu un lighean cu apă caldă, Clay începu să-i spele rana cu o cârpă. Era aplecat asupra ei, când se deschise ușa.

— Domnule Clay, unde ai fost toată noaptea și ce faci la mine în bucătărie? Știi

că mie nu-mi plac astfel de treburi.

Era ultimul lucru de care avea nevoie Clay, să fie dăscălit de o femeie din serviciul lui. Încă îi sunau în urechi poveștile ce veneau de la Janie. Țipase la el timp de o oră fiindcă îi scrisese o scrisoare

Biancăi, explicându-i ce se întâmplase, scrisoare ce urma să plece cu o fregată gata de pornire, în timp ce Nicole se pierduse în pădure.

— Maggie, ea este soţia mea!

Era pentru prima dată că pronunţa aceste cuvinte.

— Of... gemu Maggie, ea este cea de care Janie spunea că ai pierdut-o?

— Întoarce-te în pat, Maggie, îi spuse Clay cu mult calm.

Nicole se întoarse și-i spuse femeii grase: „Bonjour, Madame” și o salută cu mâna în care ținea pâinea.

— Nu știe englezește? șopti Maggie.

— Nu, nu vorbesc, spuse Nicole, întorcându-se cu spatele la Maggie, cu ochii scânteietori.

Clay se ridică, privind-o amenințător pe Nicole, și o luă de braț pe Maggie,

conducând-o spre ușă.

— Întoarce-te în pat. Am eu grijă de ea, fii sigură că sunt capabil s-o fac.

— Ești sigur! Pare atât de fericită, indiferent în ce limbă vorbește.

O privire aruncată de Clay o făcu pe Maggie să

plece din bucătărie, iar el se întoarse la Nicole.

— Cred că suntem căsătoriți, nu? spuse ea sfârșind ultima, bucățică de pâine și lingându-și degetele. Găsești că arăt fericită?

Se ridică, aruncă apa murdară într-o găleată de lemn și umplu din

nou ligheanul.

— Cei mai mulți bețivi sunt fericiți. Începu din nou să-i cureţe rana de pe coapsă.

Nicole îi atinse părul, iar el își înălță capul să o privească un moment, aplecându-se apoi să-și vadă de treabă.

— Îmi pare rău că nu ai primit ce doreai, îi spuse încet. Nu am făcut-o intenționat. Am încercat să-i fac să renunțe, dar n-a vrut.

— Știu. Nu-i nevoie să-mi explici. Janie mi-a spus totul. Nu-ți face griji. Voi vorbi cu un judecător și vei putea să

te întorci acasă din nou, cât mai curând;

— Acasă, șopti ea. Oamenii aceia mi-au ars casa. Se opri și privi în jur. Asta este casa dumitale?

Îndreptându-se, îi răspunse:

— O parte din ea.

— Ești bogat?

— Nu. Eşti bogată?

— Nu. Îi zâmbi, dar el se întoarse să ia o cratiţă de pe peretele de deasupra maşinii de gătit şi prăji ouă; punând încă o cratiţă pe foc, tăie înăuntru câteva bucăţi de slănină. Pâinea cu unt se prăjea în tigaie.

În câteva minute îi puse în faţă pe masă, o farfurie cu mâncare fierbinte şi aburindă.

— Nu cred că pot mânca atâta, spuse ea serios.

— Poate că te voi ajuta eu. Nici eu nu am mâncat aseară.

Ridicând-o, o aşează

pe scaun în fața mesei.

— N-ai mâncat din cauza mea?

— Nu, din cauza mea și a firii mele – spuse, și-i împinse în față farfuria cu mâncare.

— Ai o fire teribilă, nu-i așa? Mi-ai spus câteva cuvinte nemiloase.

— Mănâncă, îi ordonă el.

Ouăle erau delicioase.

— Mi-ai spus un lucru drăguţ, începu ea să zâmbească visător... Mi-ai spus că ştiu să primesc un bărbat. Ăsta era un compliment, nu-i aşa?

O privi peste masă şi

felul cum îi privea gura o făcu să roșească. Mâncarea îi limpezea într-un fel mintea, și începu să-și amintească cu claritate prima lor întâlnire.

— Spune-mi, domnule Armstrong, exiști și la lumina zilei sau ești numai o apariție

nocturnă, ceva ce mintea mea a inventat?

Nu-i spuse nimic, privind-o doar în timp ce mânca. După ce terminară, strânse farfuriile și mai turnă apă în lighean. Fără un cuvânt o luă de subsuori și o așeză. Era foarte obosită și foarte

somnoroasă.

— Mă faci să mă simt ca o păpușă, ca și când nu aș avea nici mâini, nici picioare.

— Le ai pe toate și sunt murdare. Îi luă unul din brațe și începu să-l săpunească. Ea îi pipăi cu degetul o cicatrice aflată pe o

parte a ochiului.

— Cum ai căpătat-o?

— Am căzut când eram copil.

Suspină.

— Speram să fie ceva mai romantic, ceva ce s-ar fi întâmplat în timpul războiului vostru.

— Imi pare rău că te dezamăgesc, dar în

timpul războiului eram doar un băieţel.

Îşi plimbă un deget plin de săpun în lungul bărbiei lui.

— De ce nu te-ai căsătorit niciodată?

— Cum să nu. M-am căsătorit cu tine, nu?

— Dar asta nu este ceva real. Nu este o

căsătorie adevărată. Nici nu ai fost de față. Bărbatul era Frank. M-a sărutat, știi? A spus că speră să nu mă mărit cu tine, fiindcă atunci ar putea să mă sărute mai mult. Mi-a spus că am o gură răsturnată. Dumneata ce crezi, nu-i așa că gura mea nu este

răsturnată?

Privindu-i gura se opri din spălat și fără să vorbească, îi săpuni obrazul.

— Nu mi-a spus nimeni înainte că am gura urâtă, habar nu aveam. Ochii i se umplură de lacrimi. Pun pariu că nu ți-a plăcut să

mă săruți și nu ai simțit așa cum ar fi trebuit să simți.

— Ai să taci odată? îi ordonă Clay, în timp ce termina să-i clătească obrazul. Când văzu că are ochii plini de lacrimi, înțelese că mâncarea nu reușise s-o liniștească prea mult

cum sperase el, tot băutura era cauza, căci nu putea fi tot timpul așa de proastă.

— Nu, gura ta nu este urâtă, spuse el în sfârșit.

— Nu e strâmbă?

Ștergându-i fața și mâinile, spuse:

— Este deosebită, acum liniștește-te, o să

te duc în camera ta unde ai să poţi dormi, şi o luă în braţe.

— Florile mele!

Suspinând, clătină din cap şi se lăsă în jos cu ea, să-şi poată lua florile de pe masă.

Intră în clădirea principală şi apoi sus pe scări, în timp ce ea se

ghemui liniștită în brațele lui.

— Sper să rămâi așa și să nu devii din nou omul celălalt. Nu voi mai fura, îți promit.

Nu-i răspunse și deschise ușa camerei. În timp ce o culca pe pat, își dădu seama că rochia ei era foarte udă. Când

văzu că i se închid ochii de oboseală, știu că va fi incapabilă să se dezbrace.

Înjurând printre gâfâituri, începu să o dezbrace, fiind convins că nu avea cine știe ce pe ea, în afară de rochie și cămașa subțire. Cum nu putea desface

nasturii, rupse totul. Avea un corp frumos, cu șolduri delicate, și sânii mici se înălțau obraznic. Căută un prosop în dulap, blestemând tot timpul. Din ce credea ea că este făcut? îi pansase coapsa, iar acum trebuia să se poarte cu ea, că și cum ar fi avut de-a face

cu un copil și trebuia s-o șteargă. Dar, în mod sigur, nu arăta ca un copil.

Pe Nicole o trezi frecatul puternic. Zâmbi la senzația plăcută, dar el stinse repede lampa și trase pătura pe ea furios, respirând ușurat când nu o mai văzu, apoi se

îndreptă spre ușă, dar ea îl luă de mână și somnoroasă îi spuse:

— Îți mulțumesc că m-ai găsit.

Aplecându-se spre ea, îi ridică părul de pe față.

— Eu trebuie să-mi cer scuze că te-am făcut să fugi. Acum dormi și vom vorbi mâine.

Ea nu-i dădu drumul.

— A fost neplăcut sărutul meu? Se simţea că gura mea e strâmbă?

Încăperea începea să se lumineze şi Clay îşi dădu seama că era aproape dimineaţă. Avea părul răvăşit pe pernă, iar amintirea sărutului nu era deloc neplăcută.

Se aplecă spre ea, gândindu-se să o sărute ușor, dar gura ei îl ademeni și luându-i buza de sus între dinți, își plimbă limba pe conturul gurii. Nicole îl trase spre ea cu brațele pe după gât și-și deschise gura sărutului.

Clay, gata să-și piardă

stăpânirea, se trase înapoi punându-i brațele sub pătură. Cu ochii închiși, Nicole zâmbi ca în vis și murmură: nu ți se pare urâtă...

Se ridică și părăsi odaia, închizând ușa în urma lui. Porni spre camera sa, dar nu mai

putea să doarmă. Avea nevoie de o baie rece în râu și de o zi de muncă grea, se gândi el și porni spre grajd.

Prima impresie pe care o resimți Nicole, dimineața la trezire, era lumina și soarele. Apoi durerea de cap. Se ridică

încet, cu mâna pe frunte și când păturile căzură pe jos se grăbi să le ridice, întrebându-se de ce dormise goală.

Privind de pe marginea patului, văzu hainele făcute grămadă jos.

Când se mai dezmetici, își aminti că-l

văzuse pe Clay aruncând cu pietre în câini și apoi așezând-o pe cal. Își aminti vag de drumul călare, dar nu-și mai reamintea nimic din momentul când ajunseseră acasă.

Privi împrejur, înțelegând că se află într-o cameră de dormit

la Arnudel Hali. Era o cameră frumoasă, mare și luminoasă. Podelele erau din stejar, iar pereții și tavanul zugrăvite în alb. De jur împrejurul celor două uși și celor trei ferestre, erau stucaturi cu sculpturi simple și elegante. Pe un perete

era căminul, iar pe celălalt o verandă. Perdelele patului cu patru coloane, draperiile și toată tapițeria, erau din pânză albă cu desene albastre. Un fotoliu cu brațe albastre se afla în fața căminului, iar în fața ferestrei, unul Chipendale având

alături un gherghef pentru brodat. La piciorul patului, mai era un scaun și o masă pentru ceai, pe trei picioare, înaltă. Restul camerei era ocupat de un dulap potrivit și de o comodă cu linii curbe din nuc, cu încrustații din lemn de arțar..

Când se ridică, Nicole simți că durerea de cap îi trece și se dezveli, îndreptându-se spre dulap. Toate hainele confecționate de ea și de Janie erau acolo. Zâmbi, simțindu-se ca acasă. Camera aceasta îi era hărăzită.

Se îmbrăcă într-o

cămașă fină de bumbac al cărei corsaj era decorat cu boboci fini de trandafiri roz, iar pe deasupra, o rochie de indian, cu o panglică lată de catifea în jurul taliei. Decolteul adânc era acoperit de tul transparent. În grabă își aranja părul în bucle

care să-i încadreze figura și și-l legă cu o panglică verde de catifea, asortată cu cea de pe rochie.

Vrând să iasă, se opri și văzu că două ferestre dădeau spre sud, spre grădină și spre râu. Când se uită pe fereastră, unde se

aștepta să vadă o grădină ca în Anglia, avu un șoc. Ce vedea semăna mai mult cu o curte de sat.

La stânga, erau șase clădiri dintre care una era legată de casa mare printr-un zid de cărămidă. Pe coșul a două dintre ele ieșea

fum. Pe partea dreaptă, se aflau mai multe case din care una legată tot de casa principală. Majoritatea acestor case erau ascunse de nuci enormi. Drept în fața sa era o grădină frumoasă cu răsaduri împrejmuite de verdeață. În mijlocul rondului, era un bazin

din cărămidă, iar în dreapta, ascuns de două magnolii, un mic pavilion alb. Erau brazde de flori și o grădină de zarzavat, înconjurată de un zid de cărămizi acoperit cu caprifoi.

Dincolo de grădină, câmpul se întindea în fâșii întinse, drepte și se

puteau vedea culturi de bumbac, de ovăz, și de ceva ce bănui că este tutun. Dincolo de câmp, era râul și peste tot magazii, șoproane și oameni muncind.

Inspirând adânc aerul verii înmiresmat de parfumuri atât de diferite, își pierdu

complet capul, fiind nerăbdătoare să vadă totul.

— Nicole, o strigă cineva.

Nicole zâmbi şi-i făcu semn cu mâna lui Janie.

— Vino jos să mănânci ceva.

Nicole, coborând scările, simţi că era

moartă de foame. Încăperea de la intrare avea pe pereți câteva portrete, câteva scaune și două măsuțe. Oriunde se uita, vedea numai frumusețe. La parter, scările ajungeau într-un hol și se terminau prin arcade. Ședea acolo, nehotărâtă încotro s-o

apuce, când Janie își făcu apariția.

— Ai dormit bine? Unde te-a găsit Clay? Și de ce ai fugit din primul moment? Mie nu mi-a mărturisit ce ți-a spus, ca să te pună pe fugă, dar pot să-mi închipui că a fost oribil. Arăți puțin slăbită.

Râzând, Nicole o apucă de mână supusă.

— Sunt moartă de foame, îți spun câte pot dacă-mi arăți unde pot găsi ceva de mâncare.

— Bineînțeles, trebuia să ghicesc și să nu te las să aștepți.

Nicole o urmă la poarta spre grădina

acoperită de un peron octogonal și cu scări ce duceau în trei direcții.

Janie îi explică; cele trei din dreapta duc la birourile lui Clay și la grajduri, cele din centru spre tufișurile umbroase, ascunse, din grădină. O apucară pe scările din stânga care

duceau la bucătărie.

Pe bucătăreasă o chema Maggie, o femeie grasă, cu păr roșu și creț. Janie îi explică faptul că Maggie fusese angajată servitoare, dar hotărâse, ca majoritatea personalului lui Clay, să rămână în continuare chiar și după ce

contractul expirase,

— Cum îți merge piciorul azi? întrebă Maggie clipind din ochi. Cred că este vindecat, după îngrijirea atât de dulce de azi-noapte.

Nicole o privi nedumerită și o întrebă ce vrea să spună.

— Taci din gură,

Maggie, spuse Janie având amândouă un aer conspirativ, în timp ce o împinse pe Nicole la masă, fără s-o lase să vorbească. Maggie îi umplu farfuria cu ouă, slănină, şuncă, prăjituri cu frişcă, budincă, mere coapte, biscuiţi calzi. Nicole nu putu să

mănânce tot și-și ceru scuze pentru risipă. Maggie începu să râdă și-i spuse că având de hrănit șaizeci de persoane de trei ori pe zi, nimic nu se arunca.

După-masă, Janie îi arătă unele dependințe, așa numitele atenanse de pe o plantație, din

Virginia. Lângă bucătărie era lăptăria unde se fabricau untul și brânza, apoi clădirea îngustă a țesătoriei unde lucrau trei țesători. Lângă țesătorie se afla spălătoria, plină de băi enorme și tone de săpun. Deasupra lor erau locuințe pentru

muncitori, care erau un amestec de sclavi din Haiti, slujitori angajați cu contract și cu salarii. Hala unde se pregătea malțul și afumătoarea erau lângă bucătărie.

Peste drum de bucătărie, era grădina de zarzavaturi, unde un om și trei copii se ocupau

de zarzavaturi. La toată lumea, Janie o prezenta pe Nicole ca doamna Armstrong. Aceasta încercă să protesteze spunând că venise doar temporar, în vizită. Janie se prefăcea că nu aude, îndrugând ceva despre Clay, că este deștept și că avea mari speranțe în

ceea ce privea viitorul lui.

Dincolo de grădina casei pe care Janie spusese că o lăsa pe Nicole să o descopere singură, se afla biroul lui Clay, o clădire mare de cărămidă, umbrită de copaci. Janie nu se oferi să o conducă acolo, dar

zâmbi când o văzu pe Nicole încercând să vadă prin ferestre. În apropierea biroului, sub cedri, mai erau și alte clădiri: locuințe pentru muncitori, ghețării, silozuri, casa grădinarului, a administratorului, grajduri și remize

pentru trăsuri, tăbăcărie, tâmplărie, dogărie.

În sfârșit, când ajunseră pe culmea dealului de unde câmpiile se deschideau larg, Nicole se opri, își puse mâinile pe cap și spuse:

— E un adevărat sat.

Iar în urechi îi sunau toate datele oferite de Janie.

Mândră, Janie zâmbi.

— Trebuie să fie, căci singurul mijloc de transport este pe apă. Arătă toată întinderea de pământ până la debarcader. Clay are un vas de 75 de metri acolo.

La nord sunt orașe ca în Anglia, dar aici, în sud, fiecare fermier este complet independent și se descurcă cu mijloacele lui. Și încă n-ai văzut tot. Acolo este lăptăria și crescătoria de porumbei, puțin mai departe crescătoria de păsări și nu ai întâlnit

nici jumătate din muncitori. Trăiesc și acolo jos.

Nicole văzu aproximativ cincizeci de oameni pe câmp și încă alții călare.

— Uite-l pe Clay, îi arătă Janie un bărbat călare pe un cal mare, negru. Avea pe cap o

pălărie mare de pai. A fost pe câmp înainte de răsăritul soarelui, spuse privind pe furiș spre Nicole, bănuind că ar putea să afle mai mult din cele ce se petrecuseră noaptea. Dar Nicole n-ar fi putut să-i dea nicio informație, fiindcă nici

ea nu-și mai amintea.

— Cu ce te ocupi tu aici?

— Mă ocup cel mai mult de țesătorie. Maggie supraveghează bucătăriile, iar eu am grijă de vopsitorie și de țesători. E nevoie de multă pânză într-un loc ca ăsta. Trebuie să facem

pături de pus pe șei, pânză pentru scurs brânza, pânză pentru corturi și corabie, îmbrăcăminte și pături pentru muncitori.

Nicole se întoarse și privi casa. Era frumoasă prin simplitatea și proporțiile sale. Nu era mare, nu ocupa mai

mult de 180 de metri de teren, dar tencuiala și ornamentele din jurul ferestrelor și ușilor îi confereau eleganță. Avea două etaje, cu un acoperiș înclinat, în care erau câteva ferestre. Intrarea era mai încărcată, de formă octogonală, contrastând

cu simplitatea construcţiei.

— Eşti gata să mai vezi ceva? întrebă Janie.

— Aş vrea să văd casa. Nu am văzut decât o cameră azi-dimineaţă. Tot restul e la fel de frumos ca acest dormitor?

— Mama lui Clay a

comandat mobilierul, special pentru casă. Asta bineînţeles înainte de război. A început de la gardul înalt. Trebuie să te previn că el, Clay, nu s-a ocupat de casă până anul trecut. Menţine exteriorul în bună stare, dar spune că nu are timp să se ocupe de

restul. Este un om pe care nu-l interesează ce mănâncă sau unde doarme. Jumătate din timp ar dormi afară sub un copac sau pe câmp, decât să călărească înapoi spre casă.

Când intrară în casă, Janie se scuză, spunând că trebuie să se întoarcă

la țesătorie, căci era în urmă cu lucrul.

Nicole era bucuroasă să aibă timp să viziteze casa. La ultimul etaj, erau patru camere mari și două holuri. Holul din mijloc, la care ducea o scară largă, cu covor, servea drept cameră de primire. Un coridor

îngust ducea spre sufragerie și spre camera de dimineață, un altul ducea la bucătărie. Camera de zi era cu fața spre grădină. Biblioteca și sufrageria dădeau spre râu, la nord.

Făcând un mic inventar al fiecărei camere, se convinse că

persoana care mobilase casa fusese o persoană cu gust. Erau camere simple, liniștite, iar fiecare piesă de mobilier dovedea arta desăvârșită a celui ce le lucrase. Biblioteca era o cameră bărbătească, cu rafturi din lemn de nuc de culoare închisă, pline cu

cărți legate în piele, iar biroul mare, din același lemn umplea o mare parte a camerei. Două fotolii din piele roșie erau așezate în fața căminului.

Sufrageria era în stil Chipendale chinezesc, din mahon, tapetul de pe pereți era pictat de

mână, având un model delicat cu verdeață și păsări frumos colorate. Salonul era cel mai rafinat. Fiind cu ferestrele spre sud, era luminos și vesel. Draperiile erau din catifea vieux rose și cele trei scaune erau tapițate cu același material.

Canapeaua din fața căminului de marmură era tapițată cu satin în dungi verzi și roz. Tapetul de pe pereți era roz foarte pal cu o dungă mai închisă la tavan, iar într-un colț, se găsea o măsuță din lemn de trandafir.

Dar Nicole prefera

camera de dimineață. Totul în cameră era în tonuri de galben și alb. Perdelele groase din pânză erau albe, iar pe ele erau brodate ramuri cu boboci de trandafiri galbeni. Pereții erau albi. Canapeaua și trei scaune erau tapițate cu pânză albă cu dungi

aurii și la unul din pereți, era o spinetă cu picioare fine, iar notele erau puse lângă ea. Deasupra spinetei era o oglindă și două sfeșnice aurite. Dar totul era neglijat, murdar. Părea că nimeni nu intrase de ani de zile în camerele frumoase. Lemnul

lustruit al mobilelor era întunecat și prăfuit, iar spineta era complet dezacordată. Perdelele și covoarele erau îmbibate de praf. Era o rușine să vezi atâta frumusețe ascunsă și neglijată.

Privind din hol în sus pe scări, se gândise să exploreze toată casa, dar

nu mai suporta să vadă camere părăsite, acoperite de praf.

Privind la rochia sa de muselină, se îndreptă pe coridorul îngust spre bucătărie. Poate că Maggie are un șorț să-i împrumute și la spălătorie va găsi cele necesare pentru spălat.

Își mai aminti că Janie îi spusese cât era el de indiferent la mâncare. La lăptărie văzuse un obiect ce părea că nu mai fusese folosit de ani sau niciodată, o mașină pentru preparat înghețată. Poate că Maggie îi va păstra frișca și ouă și un copil va

putea învârti de manivelă.

Era destul de târziu când Nicole începu să se îmbrace pentru masa de seară.

Se îmbrăcă într-o rochie de mătase albastră ca safirul, cu mâneci lungi și strâmte, cu un decolteu adânc,

poate prea adânc, se gândi, privindu-se în oglindă, încercând fără speranță să-l ridice puțin. Zâmbi. La urma urmelor, domnul Armstrong o va vedea îmbrăcată cu o rochie care nu era nici sfâșiată și nici murdară.

Cineva bătu în ușă și

tresări. O voce de bărbat, fără îndoială a lui Clay, îi vorbi prin ușa închisă:

— Poţi veni în bibliotecă, te rog? auzi imediat zgomotul puternic al cizmelor pe podele, mai înăbușit când ajunse jos.

Nicole se simţea

ciudat de nervoasă la gândul primei lor întâlniri adevărate. Amintindu-și ce îi spunea mama sa, că o femeie trebuie să stea dreaptă și să privească în față curajos, oricât i-ar fi de teamă, lucru la fel de important pentru o femeie ca și pentru un

bărbat, se îndreptă din umeri și porni în jos pe scări.

Ușa bibliotecii era deschisă, dar era destul de întuneric, căci soarele apunea. Clayton ședea la birou cu o carte deschisă în mână. Deși tăcea, era imposibil să nu-i simți prezența.

— Bună seara, domnule, spuse liniștită Nicole.

O privi îndelung, înainte să pună cartea pe masă.

— Te rog să stai jos. M-am gândit că trebuie să discutăm despre această... situaţie. Vrei să bei ceva înainte de

masă? Poate o vișinată.

— Nu, mulțumesc. Mă tem că nu sunt prea rezistentă la alcoolul de orice fel, spuse, în timp ce se așează pe unui din scaunele de piele de cealaltă parte a mesei. Fără motiv, Clay își ridică una din sprâncene. La lumină îl

putea vedea mai clar. Era un bărbat impunător, cu buzele subțiri ca o linie și cu un rid între sprâncene, care făcea ca ochii săi căprui să pară aproape triști.

Clay turnă pentru el puțină vișinată.

— Ai un accent foarte slab când vorbești.

— Mulțumesc, e adevărat, dar mă străduiesc să n-o fac. Destul de des, de fapt, gândesc tot în franceză și apoi traduc.

— Și uneori uiți să o faci?

Ea tresări.

— Da, adevărat, când sunt obosită sau

supărată, revin la limba mea maternă.

Se așează la birou, deschise o mapă de piele și scoase niște hârtii.

— Cred că ar trebui să clarificăm unele probleme. Imediat ce Janie mi-a spus adevărul despre cele întâmplate, am trimis un mesager la

o familie prietenă, la judecător, relatându-i împrejurările neobișnuite și cerându-i un sfat.

Nicole dădu din cap. Nici măcar n-a așteptat să ajungă acasă, ca să ceară anularea.

— Răspunsul mi-a parvenit azi. Înainte de

a-ți spune ce conține, aș vrea să-ți pun unele întrebări. Câte persoane erau de față la ceremonie?

— Căpitanul care oficia ceremonia, ajutorul său care te reprezenta și doctorul ca martor, trei.

— Dar al doilea

martor? Mai este o iscălitură alături de a doctorului, ca martor.

— În odaie eram numai noi trei.

Clay dădu din cap. Fără îndoială, numele era fals sau scris mai târziu. Era încă o ilegalitate în plus în lunga listă de ilegalităţi

legate de căsătorie. Continuă:

— Iar acest om, Frank, care te-a maltratat și te-a amenințat, a făcut-o în fața doctorului?

Nicole se întreba de unde știa cum îl cheamă și că a amenințat-o.

— Da, totul s-a

petrecut în cabina căpitanului în câteva minute.

Clay se ridică și se așează în fața ei. Era îmbrăcat tot în hainele de lucru, purta pantaloni groși de culoare închisă, cizme înalte și o cămașă albă de în descheiată la gât.

Vorbi, în timp ce-și întindea picioarele lungi spre ea.

— Mă temeam că așa vei răspunde. Luă paharul cu băutură și-i ridică în lumină, învârtindu-l în mână, apoi își întoarse ochii spre ea, aruncând o privire fugară spre

decolteul ei adânc de unde se zăreau sânii, ridicându-se din rochia albastră.

Nicole se stăpâni să nu se poarte copilărește și să nu se acopere cu mâna.

— Judecătorul mi-a trimis o carte cu legea căsătoriei în Anglia, care

mă tem că se aplică și în America. Există câteva motive de anulare, cum ar fi boala mentală, imposibilitatea de a avea copii. Dar, presupun că ești sănătoasă mental, ca și corporal. Ochii lui scânteiară din nou.

Nicole zâmbi timid.

— Cred că da.

— Atunci, singurul motiv valabil ar fi să dovedești că ai fost forțată la acest mariaj.

Fără să o lase pe Nicole să-l întrerupă, continuă:

— Problema este, să dovedești. Trebuie să avem un martor care poate depune mărturie

că ai fost forțată.

— Nu-i de ajuns cuvântui meu? Sau al dumitale? Desigur și faptul că nu sunt Bianca Maleson ar trebui să aibă greutate.

— Dacă ai fi folosit numele Biancăi în loc de al dumitale, ar fi valabil. Dar am văzut

certificatul de căsătorie și este pe numele Nicole Courtalain. Este adevărat?

Se gândi la momentul când sfidase tot ce se întâmpla în cabina căpitanului.

— Dar doctorul? A fost bun cu mine, nu poate fi un martor?

— Sper că da. Dar problema este că s-a îmbarcat pe fregata care se încărca atunci când aţi sosit. Am trimis un om în Anglia să-l caute, dar va dura cel puţin câteva luni. Câtă vreme nu există un martor. Tribunalul nu va anula căsătoria. Ei numesc

asta „lipsă de consideraţie pentru căsătorie”.

Își termină băutură și puse paharul pe marginea mesei, și, cum spusese tot ce avea de spus, tăcu, privind-o. Aplecându-și capul, își studia mâinile.

— Deci, ești legat

pentru un timp prin această căsătorie?

— Amândoi suntem legaţi. Janie mi-a povestit că doreai să fii asociată într-un magazin de confecţii şi cât ai muncit nopţile pentru a strânge bani. Ştiu că e foarte puţin, dar e tot ce-ţi pot oferi şi te rog

să primești.

Ședea în picioare cu mâna pe spătarul fotoliului.

— Bineînțeles că accept, dar vreau să te rog și eu ceva. Privindu-l, văzu că-și ferea ochii și era în tensiune.

— Orice.

— Deoarece va trebui

să rămân în America un timp, am nevoie de o slujbă. Nu cunosc pe nimeni aici, m-ai putea ajuta să-mi găsesc ceva? Am educație, vorbesc patru limbi și cred că aș putea să fiu o guvernantă acceptabilă.

Clay se ridică brusc și se îndepărtă de ea.

— Nici nu se pune problema, spuse categoric. Indiferent de condițiile căsătoriei, legal ești soția mea și nu voi permite să împărtășești soarta servitorilor și să ștergi la nas niște copii. Nu, vei rămâne aici până când îl vom găsi pe doctor.

După aceea, vom vorbi despre planurile de viitor.

— Vrei să spui că îmi faci un program de viață? întrebă ea cu mirare în glas și în priviri.

— Presupun că o fac, deoarece răspund de dumneata, spuse el cu o

privire glumeață.

Ea își ridică bărbia

— Nici eu nu am de ales. Aș vrea să mă ajuți să-mi găsesc o ocupație fiindcă am multe datorii de plătit.

— Datorii? Ce dorești și nu se poate găsi aici? Pot să trimit la Boston pentru orice produs

importat.

Privind-o în timp ce-și pipăia mătasea rochiei, ridică o bucată de hârtie de pe birou. Era scrisoarea pe care i-o scrisese ea când părăsise corabia.

— Cred că te referi la haine. Îmi pare rău că te-am acuzat de furt.

Părea că mai găsise ceva care-l amuza.

— Îmbrăcămintea este un dar pentru dumneata. Te rog să o primești împreună cu scuzele mele.

— Dar nu pot să accept. Valoarea ei este foarte mare... o avere.

— Dar timpul și

neplăcerile pe care le-ai suportat, nu valorează nimic? Te-am luat de acasă, te-am adus într-o țară străină și m-am purtat urât cu dumneata. Eram foarte supărat în prima noapte când te-am întâlnit și mă tem că temperamentul meu îmi

influențează în rău judecata. Pentru jignirea dumitale, câteva rochii nu reprezintă decât un preț prea mic. Și apoi, ce pot face eu, cu ele? Arată mult mai bine pe dumneata, decât atârnate într-un dulap.

Zâmbind cu ochi strălucitori, Nicole făcu

o reverenţă:

— „Mersi beaucoup monsieur”.

Stătea în picioare dominând-o cu înălţimea, o privea şi când se ridică îi întinse mâna. Mâna sa era caldă şi aspră şi părea că o înghite pe cea a lui Nicole.

— Observ că piciorul dumitale s-a vindecat. Nicole îl privi uimită. Rana era sus pe coapsă și se mira de unde știa el.

— Am spus ceva ciudat ieri-seară? Cred că eram foarte obosită.

— Nu-ți amintești?

— Doar că ai izgonit

câinii și m-ai luat pe cal. Tot ce a urmat până azi-dimineață nu-mi amintesc.

O studie îndelung, insistând asupra gurii atât de mult, încât Nicole roși. Spuse, în sfârșit:

— Erai încântătoare. Acum nu știu ce simți

dumneata, dar eu sunt înfometat. O ţinea de mână şi părea că nu intenţiona să-i dea drumul, strângând-o de braţ. E mult timp de când nu am mai avut la cină o femeie frumoasă.

Capitolul 5

În timp ce Nicole se îmbrăca pentru masa de seară, Maggie pregătise cina umplând masa din mahon. Erau biscuiţi de crab, pilaf de porumbel, scoici, nisetru, cidru şi vin franţuzesc. Nicole era uimită de abundenţa

mesei, dar Clay părea că este obișnuit cu ea. Aproape toate produsele proveneau de pe plantație.

De abia se așezară la masă când ușa dinspre grădină se trânti și se auziră strigăte de copii:

— Unchiule Clay, unchiule Clay!

Clay puse șervetul pe masă și din doi pași grăbiți fu la ușă.

Nicole privea mirată. Fața lui Clay, de obicei serioasă, se schimbase deodată la auzul vocilor. Nu era un surâs, Nicole nu-l văzuse niciodată surâzând, dar nu văzuse niciodată un chip atât

de fericit. Puse un genunchi în pământ și își deschise brațele celor doi copii, care săriră luându-l pe după gât și înfundându-și fețele la pieptul lui.

Zâmbind, Nicole se ridică încet în spatele lor. Îmbrățișându-i strâns, Clay îi întrebă:

— V-aţi purtat frumos? V-aţi distrat bine?

— Oh... da, unchiule, îi spuse fetiţa privindu-l cu adoraţie. Miss Ellen m-a lăsat să călăresc pe calul ei. Când o să am şi eu calul meu?

— Când vei avea picioarele destul de

lungi ca să ajungă în scări. Se întoarse spre băiat: dar tu Alex? Te-a lăsat și pe tine să călărești calul?

Alex ridică din umeri ca și când calul nu avea nicio importanță pentru el.

— Roger mi-a arătat cum să trag cu arcul și

cu săgeata.

— Zău? Poate îți vom face și ție un arc. Spune Mandy, vrei și tu un arc și săgeți? Dar Mandy nu-l asculta. Privea peste umăr la Nicole și, aplecându-se, spuse într-o șoaptă destul de tare care s-ar fi putut auzi chiar și într-un

hambar:

— Cine este?

Clay se întoarse împreună cu copiii și atunci îi văzu bine. Se vedea clar că erau gemeni, în jur de șapte ani, cu aceleași bucle blonde și ochi mari, albaștri.

— Este miss Nicole,

spuse Clay, în timp ce ei o priveau curios.

— Este drăguță, spuse Mandy, iar Alex aprobă cu seriozitate.

Zâmbind, Nicole își ținu fusta făcând o reverență.

— Vă mulțumesc foarte mult monsieur, madame. Clay îi așează și

Alex se prezentă lui Nicole.

— Eu sunt Alexandru Clayton Armstrong, spuse liniștit și făcu O plecăciune cu o mână la spate, clipind de câteva ori. V-aș da mâna, dar este... cum se spune?

— Îndrăzneț, îl ajută Clayton.

— Da, continuă el, fiindcă un gentleman trebuie să aştepte ca doamna să i-o ofere pe a sa.

— Mă simt onorată, spuse Nicole şi întinse mâna ce o strânse pe a lui.

Mandy se ridică lângă fratele său.

— Eu sunt Amanda Elizabeth Armstrong, și făcu o reverență.

— Văd că voi ați intrat. Ați fi putut să așteptați să fiu gata și să-mi arătați și mie drumul. Toți patru se întoarseră s-o privească pe femeia brună, înaltă, în jur de patruzeci de

ani, impunătoare, cu pieptul mare și ochi negri, jucăuși.

— Clay, nu știam că ai musafiri, eu sunt Ellen Backes, spuse întinzând mâna. Împreună cu soțul meu Horace și cu cei trei băieți, locuim aproape de Clay, dincolo de râu. Gemenii au stat

cu noi câteva zile.

— Eu sunt Nicole Courtalain, spuse ea, apoi ezită privind peste umăr la Clay.

— Armstrong. Nicole este soția mea.

Ellen nu se mișcă un moment strângându-i mâna. Apoi, îi dădu drumul și cu exuberanță

o îmbrățișă pe Nicole.

— Soția lui... Sunt foarte fericită pentru dumneata. Nu puteai găsi un bărbat mai bun, doar dacă te-ai fi căsătorit cu soțul meu.

O lăsă pe Nicole și îl îmbrățișa pe Clay.

— De ce nu ne-ai spus? Tot ținutul ar fi

sărbătorit nunta. Și mai ales casa asta. Nu a mai fost niciodată o petrecere aici, de când au murit James și Beth.

Nicole simți imediat reacția lui Clay la cuvintele rostite de Ellen. Vizibil nu făcu nicio mișcare, dar ea simți că prin el trecea ca

un curent.

Din depărtare se auzi sunând un corn:

— Este Horace, spuse Ellen, întorcându-se spre Nicole. Trebuie să ne vedem. Am atâtea să-ți spun. Clay are o mulțime de obiceiuri rele și unul dintre ele este acela de a fi un

sălbatic retras. Acum sunt sigură că totul se va schimba. Privind spre încăperea mare, spuse: Beth ar fi fost bucuroasă să vadă cum prinde din nou viață această casă. Acum, voi gemenii, veniți și dați-mi un sărut.

În timp ce Ellen îi

îmbrățișa pe copii, cornul se auzi din nou și ea alergă spre ușă, ieșind pe alee, până jos la debarcader, unde o aștepta soțul ei.

În cameră se făcu deodată liniște după plecarea ei. Nicole privi ca și ceilalți trei, la ușa prin care plecase

prietena lor și izbucni în râs, întinzându-le mâinile gemenilor.

— Nu sunt eu Ellen, dar cred că vă pot face o plăcere azi. Știți ce înseamnă înghețată?

Cu amândoi de mână, se întoarse în sufragerie. Nicole alergă la gheţărie și se întoarse cu niște

cupe așa de reci, încât trebuiau să folosească suporturi. Când copiii gustară prima înghițitură de înghețată, o privire cu dragoste.

— Cred că i-ai câștigat, spuse Clay, în timp ce copiii se delectau cu crema. Pentru ea și Clay puse

peste îngheţată, fructe înmuiate în brandy.

Câteva ore mai târziu, când copiii erau culcaţi, își aminti că nici ea, nici Clay nu mâncaseră prea bine la masă. Când coborî scările îl găsi pe Clay cu o tavă în mână.

— Personal, îmi place

să mănânc mai mult seara, îmi ţii de urât?

Intrară în bibliotecă şi Nicole se bucură de gustarea luată pe ascuns, chiar dacă nu era prea bună. Clay făcuse sandvişuri din bucăţi groase de pâine şi scrumbii afumate, mânjindu-le din

abundență cu muștar de Dijon.

— Cine sunt? întrebă Nicole despre gemeni.

— Vorbești despre gemeni? Ședea pe unul din scaunele de piele și-și pusese picioarele lungi pe masă. Sunt copiii fratelui meu.

— Sunt acei Beth și

James de care a vorbit doamna Backes?

— Da, răspunse aspru și grav.

— Povestește-mi și mie despre ei.

— Au șapte ani, știi cum îi cheamă și...

— Nu, eu mă gândeam la fratele și la cumnata ta. Îmi

amintesc că Bianca mi-a spus că au murit, în timp ce erai în Anglia.

Mai luă o înghiţitură de bere şi Nicole avu impresia că în sufletul lui era un zbucium. Când vorbi, vocea lui parcă venea de departe.

— Barca fratelui meu s-a scufundat. S-au

înecat amândoi.

Nicole înţelegea ce înseamnă să-ţi pierzi o parte din familie.

— Înţeleg, spuse ea încet.

Clay se ridică brusc, aproape răsturnând scaunul.

— Nu poţi înţelege. Nimeni nu poate. Părăsi

odaia.

Nicole era uimită de violența lui și-și aminti că Bianca îi povestise cum Clay părea să nu sufere de moartea fratelui său ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar Nicole văzuse cum reacționase la pronunțarea numelor

lor.

Se sculă și începu să strângă farfuriile goale, dar se opri. Fusese o zi lungă și era foarte obosită. Părăsi bibliotecă prăfuită, se urcă în camera pe care i-o dăduse Clay și nu-i trebui decât un moment să se dezbrace ca să se

urce în pat și să adoarmă imediat.

A doua zi de dimineață, soarele timpuriu și frumusețea strălucitoare a camerei o făcură să surâdă. Camera asta poate că a fost a lui Beth. Îndreptându-se spre dulap se gândi că e

foarte posibil să devină foarte curând camera Biancăi, dar cum gândul nu-i plăcea, refuză să se mai gândească la asta.

Uitându-se în dulapuri, auzi prin ușă zgomote. Ieri nu avusese timp să exploreze etajul de sus. O ușă ducea spre coridor și a doua s-ar fi

putut să fie spre camera gemenilor. Zâmbind o deschise și se trezi cu Clay pe jumătate îmbrăcat.

— Bună dimineața, îi spuse neluând în seamă roșeața de pe fața ei.

— Scuză-mă, n-am știut... credeam că gemenii... începu să-și

pună cămașa.

— Dorești puțină cafea? o întrebă arătând spre ceainicul de pe masă. Ți-aș oferi ceai, dar noi, americanii, nu mai suntem așa de amatori de ceai ca pe vremuri.

Timidă, Nicole traversă camera spre

cafetieră. Era clar că era camera unui bărbat, lambrisată cu lemn de nuc și cu un pat enorm care ocupa aproape tot spațiul. Hainele lui Clay erau azvârlite pe scaune și pe masă încât nu putea să vadă bine mobila. Lângă cafetieră erau două cești și, fără

îndoială, Maggie, fără să întrebe, a presupus că vor bea împreună cafeaua. Turnând o ceaşcă de cafea, i-o duse lui, care şedea pe marginea patului, punându-şi cizmele, cu cămaşa descheiată la piept. Nu se putu stăpâni să nu-i privească

pieptul bronzat și musculos.

— Mulţumesc, îi spuse luând ceașca și privind-o cum se întorsese spre cafetieră. Tot te mai temi de mine?

— Deloc, spuse, în timp ce-și umplea ceașca cu cafea, dar fără

să-l privească. Nu m-am temut niciodată de dumneata.

— Mă gândeam că poate ţi-e frică. Îmi place cum ai părul acum. Şi ce ai pe dumneata, ce-i asta?

Întorcându-se, îl privi cu un zâmbet strălucitor. Părul îi

cădea pe spate până la talie.

— Este o cămașă de noapte, spuse, bucurându-se că nu-și pusese un halat peste cămașă. Era închisă până la gât, fără mâneci, corsajul era din dantelă de Bruxelles crem, iar partea de jos, lungă, era

de mătase aproape transparentă.

— Am întârziat azi. Ţine, îi spuse pe un ton de comandă, întinzându-i ceaşca şi farf uria.

Le luă zâmbind, dar nu se îndepărtă, în timp ce el îşi punea a doua cizmă.

— De unde ai cicatricea de la ochi?

Începu să-i spună ceva, dar privind-o se opri, cu un surâs pe buze deosebit de grimasa obișnuită.

— O baionetă m-a rănit în timpul revoluției.

— Nu știu de ce am

impresia că râzi de mine.

Se apropie de ea.

— Niciodată în viața mea n-aș râde de o femeie frumoasă stând pe patul meu și îmbrăcată doar în cămașă de noapte, îi spuse, mângâindu-i cu un deget buza de sus.

Acum pune jos asta, zise, arătându-i ceașca și farfuria pe care le ținea, și ieși afară.

Se supuse zâmbind, dar se opri cu mâna pe clanța de la ușa ei.

— Nicole.

Ea îngheță.

— Am de muncit câteva ore, apoi voi veni

să mănânc în bucătărie pe la nouă.

Dădu din cap în chip de răspuns și fără să se mai întoarcă intră în camera ei și închise ușa, rezemându-se de ea un moment. Îi spusese pe nume și apoi că este frumoasă. Râdea de ea însăși că se purta ca o

școlăriță prostuță, apoi se grăbi să se îmbrace cu o rochie sobră din stambă cafenie și coborî scările.

Își petrecu toată dimineața căutându-i pe gemeni. Se aștepta să-i găsească dormind încă, dar paturile lor erau goale. Îi întrebă pe

oamenii de pe plantație, dar fiecare ridica din umeri și nimeni nu părea să știe unde erau copiii.

La șapte și jumătate, se duse în bucătărie și făcu aluatul pentru clătite, lăsându-l să se odihnească, îi mai căută încă o oră, ca apoi,

supărată, să se întoarcă în bucătărie. Ea făcea clătitele, în timp ce Maggie descojea și desfăcea piersicile care erau atât de coapte și de zemoase, încât avea mâinile pline de suc. Nicole stropi piersicile din belșug cu lichior de migdale amare, pregătit

tot în casă, apoi le înveli în clătitele fine, le unse cu miere și adăugă frișca bătută.

Când Clay apăru în bucătărie, Maggie și ajutoarele dispărură, căutând să facă alte treburi. Nicole îi puse farfuria cu piersici și clătite în față și așteptă

să guste, pentru a-l întreba ce-și repetase toată dimineața.

— Unde sunt gemenii? Când îl văzu pe Clay continuând să mănânce și ridicând din umeri indiferent, se supără. Îndreptând furculița către el, spuse: Clay Armstrong, dacă

îndrăznești să-mi spui că nu știi unde sunt, eu... eu...

Privind-o peste masă, cu gura plină, îi luă furculița din mână.

— Sunt pe aici, pe undeva. De obicei își fac apariția când li se face foame.

— Vrei să spui că nu

sunt supravegheați? Că li se permite să umble liberi? Dar dacă li se întâmplă ceva, nu știe nimeni unde să-i caute?

— Eu cunosc cele mai multe dintre ascunzătorile lor. Ce-i asta, n-am mâncat niciodată așa ceva. Dumneata ai făcut-o?

— Da, spuse ea, nerăbdătoare. Dar ce fac cu școala?

Clay își concentra toată atenția spre farfuria pe care o avea în față și nu se obosi să-i răspundă.

Furioasă și bombănind ceva în franceză, Nicole smulse

farfuria cu clătite din fața lui și o puse pe vasul cu mâncarea porcilor.

—Vreau să fii atent și să-mi răspunzi. Am obosit așteptând un răspuns.

Clay se aplecă peste masă și își puse mâna pe pieptul ei strângând. Când strânsoarea îi opri

respirația și se simți neputincioasă, luă farfuria de unde o pusese și o așeză pe masă.

— Să nu te amesteci, atunci când un bărbat mănâncă. Nu o mai certă, dar nu-i dădu drumul decât atunci când simți că este

slăbită.

— Nicole! îi spuse, luând-o în braţe. Nu am vrut să-ţi fac rău. O ţinea strâns lângă el, dar liniştit, fiind atent la respiraţia ei.

Nicole se rezemă de el, sperând că nu o va elibera niciodată.

O întoarse uşor şi o

ajută să se așeze.

— Ți-e foame probabil, hai mănâncă ceva, spuse, punând o farfurie cu clătite în fața ei, înainte de a o respinge pe a sa.

Nicole respira greu și văzu privirea mustrătoare a lui Clay încercând să-i citească

gândurile.

După masă, Clay o chemă să-l urmeze. Se opri la umbra unui cedru, în zona locuințelor servitorilor, unde un bătrân ședea cioplind încet.

— Jonathan, unde sunt gemenii?

— În nucul bătrân de

lângă casa administratorului. Clay dădu din cap scurt și o luă înapoi, cu Nicole în urma lui.

— Asta e noua ta doamnă? întrebă Jonathan.

— Da... în vocea lui Clay se simți puțină căldură. Jonathan rânji,

arătându-și gingiile știrbe.

— Credeam că ai să-ți iei una blondă, puțin mai înaltă și mai grasă ca asta.

Înconjurând-o cu brațul și strângând încheietura mâinii lui Nicole, Clay se întoarse brusc, în timp ce râsul

bătrânului le răsuna în urechi. Nicole ardea de nerăbdare să întrebe, dar nu mai avea curaj să pună întrebări.

Gemenii se ascundeau, urcându-se în copac. Nicole le zâmbi și-i chemă jos, spunându-le că vrea să le vorbească. Copiii

chicoteau și se cățărau mai sus. Se întoarse spre Clay.

— Poate dacă le spui tu, te vor asculta. El dădu din cap.

— Nu eu vreau să vină. Eu am treabă. Privindu-l dezgustată, îi chemă din nou pe copii să coboare. De abia se

uitau la ea, cu ochi strălucitori și jucăuși, și ea înțelese că dacă vroia să aibă autoritate asupra lor trebuia să câștige întrecerea. Se întoarse spre Clay.

— Ce faci dacă ai vrea să coboare? Le ordoni?

— Nu mă ascultă mai mult decât pe tine,

răspunse Clay, privind spre ei conspirativ. Dacă ar fi după mine, m-aș urca sus la ei.

Râsetele copiilor erau o provocare și știa că și minciunile lui Clay o provocau. Nu credea niciun moment că lui nu-i dădeau ascultare. Ridicându-și rochia și

azvârlindu-și pantofii îi spuse:

— Ajută-mă.

Lui Clay i se aprinseră ochii.

— Cu plăcere, spuse, făcându-și mâinile căuș.

Ea știa că ar fi putut-o ajuta să se ridice până la prima creangă, dar nu voia să-i dea câtuși de

puțin ajutor. Ce nu știa însă, era că Nicole era obișnuită să se cațere. Pe domeniul părinților ei era un măr bătrân pe care-l cunoștea pe dinafară. Săltându-se pe o creangă mai joasă, se ridică și văzu scara sprijinită de cealaltă parte a pomului. Privi în

jos la Clay cum se uita la ea, cu mâinile în șolduri și picioarele depărtate. Se vedea că se distra.

Trecură câteva minute de urmărire în jurul copacului. Cu fusta ridicată până la genunchi și arătându-și picioarele goale, îl prinsese mai întâi pe

Alex și i-l dădu lui Clay, care, observă recunoscătoare, era dispus până la sfârșit să o ajute. Mandy se cățărase pe o creangă subțire și se strâmba la Nicole care-i răspunse la fel și porni în sus spre ea. Când creanga începu să trosnească, Mandy

strigă:

— Ești prea grea! Și râse privind în jos. Prinde-mă, unchiule drag, strigă ea și sări veselă în brațele unchiului său.

Nicole își dădu seama prea târziu că era prea grea și creanga începuse să se rupă mai rău.

— Sări, auzi o voce comandându-i. Fără să se mai gândească, Nicole se lăsă să cadă în brațele lui Clay.

— Ai salvat-o, unchiule! Ai salvat-o, cânta Alex. Nicole, mai speriată decât voia să arate, îl privi pe Clay. Zâmbea și el. Nu-l mai

văzuse zâmbind așa.

— S-o mai facem o dată, strigă Mandy și căută scara.

— Nu, nu se poate, spuse Clay. V-a învins, acum sunteți ai ei. Faceți ce spune Nicole și dacă aflu ceva în neregulă... zise strângând din ochi, iar

ei se potoliră.

— Cred că acum poți să-mi dai drumul, spuse calmă Nicole.

Încetă să mai zâmbească și o privi cu uimire.

— Totdeauna te bagi în bucluc, sau acum e ceva nou?

Îi zâmbi cu gura

strânsă.

— M-am lăsat răpită și m-au obligat să mă căsătoresc cu tine, doar pentru a-ți face plăcere.

În voce i se simțea ironia, dar Clay nu o înțelese exact. Privind peste umărul său la picioarele goale, cu fustele ridicate până la

genunchi, rânji din nou.

— Nu știu cum îmi placi mai mult, așa ca acum, sau stând în lumină în cămașă de noapte.

Când înțelese la ce se referea, Nicole roși de furie. O așează jos.

— Oricât aș dori să stau să văd ce se mai

întâmplă, trebuie să mă întorc la treabă.

Noaptea, neputând să doarmă, Nicole se gândi că e din cauza căldurii. După ce-și puse un capot subțire peste cămașa de noapte, coborî în vârful picioarelor pe scări și ieși în grădină. Se

plimbă pe poteca întunecoasă și apărată de tufele înalte ce o acopereau, apoi se duse la bazinul din cărămidă unde se așeză pe margine și-și băgă picioarele în apă.

Noaptea era însufleţită de zgomotele broaștelor, greierilor, iar

parfumul caprifoiului răcorea plăcut aerul. Când se relaxă începu să gândească. În anul de teroare și cel petrecut cu bunicul său la morar nu se înșelase niciodată. A știut întotdeauna că exista un sfârșit și așa a fost.

Acum era în fața unui nou dezastru în viața sa, dar de data aceasta se înșela pe sine că nu se va sfârși. Era franțuzoaică și franțuzoaicele sunt recunoscute ca femei practice, dar ea se purta ca un copil prost și romantic.

Trebuia să-și

recunoască dragostea pentru Clay. Nu știa când se întâmpase, poate la sărutul de la prima lor întâlnire. Tot ce știa era că gândurile, emoțiile și toată viața sa se învârteau în jurul lui. Îi plăcea să-i provoace furia, ca apoi s-o ia în brațe și să defileze în

fața lui în cămașă de noapte. Rezemându-și fruntea pe genunchi, se simțea ca o femeie de stradă, după felul cum se purta, dar știa că ar face orice ca el să o atingă, să o îmbrățișeze.

Dar ce-o fi gândind el despre ea? Nu era Bianca sa, cum o numise

el în noaptea aceea pe corabie. Curând o să se sature de ea și, plecând, s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

Trebuia să se pregătească pentru sfârșit. Ultimele zile au fost minunate, dar trebuia să înceteze.

Își iubise părinții

foarte mult, dar i-au fost luați, apoi își iubise bunicul și din nou rămăsese singură. De fiecare dată când inima îi fusese smulsă, dorise să moară. Nu va lăsa să i se mai întâmple din nou. Nu trebuie să-și lase inima să se atașeze atât de mult de Clayton.

Privind în sus spre ferestrele casei, văzu o rază de lumină roşie care nu putea fi decât vârful ţigării lui Clay. Ştia că e aici jos şi se gândea la ea. Dacă ar fi vrut, ştia că se putea duce la el în pat, dar dorea mai mult decât o noapte cu el, oricât ar fi

fost de dulce. Dorea iubirea lui, să-i audă spunându-i numele la fel cum îl spusese pe al Biancăi.

Se ridică și se întoarse în casă. Scara era pustie, dar mirosul de țigară era puternic.

Capitolul 6

Nicole privea peste cartea pe care o ţinea în mână, pândindu-l pe Clayton care se întorcea acasă. Văzu că avea cămaşa ruptă, pantalonii şi cizmele murdare. Când el întoarse capul şi privi spre ea, se prefăcu

că citește și că nu l-a văzut.

Era împreună cu gemenii sub magnoliile din colțul de sud-vest al grădinii. Din noaptea când stătuse pe marginea bazinului singură, trecuseră trei săptămâni, timp pe care și-l petrecuse în

majoritatea cu copiii, iar cu Clay foarte puțin. Uneori, când o invita cu el la cină sau la micul dejun, îi venea să plângă când refuza, pretextând că este obosită sau că trebuie să ajute pe cineva. După un timp nici nu o mai chemă, începuse să ia masa mai

des în bucătărie în compania lui Maggie, iar uneori, nici nu se întorcea seară acasă, dormind cu muncitorii, căci Nicole știa tot.

Janie era tot mai ocupată la țesătorie, cu pregătirile de iarnă, dar Nicole își petrecu câteva după-amieze cu prietena

sa, care spre deosebire de Maggie nu punea întrebări.

Clay rămase în casă multă vreme, privind pe fereastră spre grădină, unde Nicole ședea cu copiii. Nu înțelegea răceala pe care o avea față de el și de ce, din femeia veselă și

prietenoasă, se schimbase deodată într-una care era mereu obosită și avea mereu ceva de lucru. Merse în camera sa și scoase dintr-un sertar o cămașă schimbând-o pe cea ruptă și murdară de pe el, pe care o aruncă neglijent pe un scaun.

Sertarul era plin cu cămăși curate, călcate și, privind în jur, observă că pentru prima dată după moartea fratelui său, camera sa era curată, hainele murdare dispăreau și se întorceau curate și reparate.

În timp ce-și trăgea cămașa pe el, intră la

Nicole. Camera strălucea de curățenie și de soare. Pe comoda curbată era un vas enorm, plin de flori, iar pe măsuța de lângă pat trei trandafiri. Pe gherghef se afla o broderie încă neterminată. Atinse firele de mătase colorată. Locuise în casă

mai puțin de o lună, dar schimbările erau enorme. Cu o seară înainte, Alex și Mandy îi arătaseră cum își puteau scrie numele. Mâncarea servită pe plantație fusese întotdeauna bună, dar simplă. Acum, Nicole introdusese noi feluri în fiecare zi.

Clay nu se interesase niciodată în ce stare este casa, preocupându-l doar culturile de pe câmp, dar acum, deodată, constata că-i plăcea mirosul de ceară și să-i vadă pe copii curați și îngrijiți.

Singurul amănunt care-i lipsea era

compania lui Nioole, râsul ei și felul cum îl făcea și pe el să râdă.

Coborând scările se opri și se întrebă cum reușise să găsească un ajutor la curățenia casei. Toți cei ce munceau pe plantație aveau o sarcină și după câte știa, niciunul nu neglijase

ceea ce avea de făcut. Îi trecu prin minte că Nicole făcuse curăţenie singură.

Nu era nici mirare că se simţea totdeauna obosită.

Zâmbind, luă un măr din vasul de pe masa din hol. Probabil s-a gândit că în felul acesta îi

plătește pentru nenorocitele acelea de rochii pe care i le cumpărase. Se duse mai întâi în bucătărie să-i spună lui Maggie să găsească niște fete care s-o ajute pe Nicole la gospodărie, apoi ieși în grădină,

— Lecția s-a

terminat, spuse luându-i cartea din mână, iar gemenii o șterseră înainte ca amândoi adulții să clipească.

— De ce faci asta? încă nu am terminat.

— Au nevoie de o vacanță, și cel mai mult ai dumneata.

— Te rog, am o

grămadă de treabă. Clay se încruntă.

— Ce nu mai merge? De ce te porți ca și când te-ai teme de mine?

— Nu este adevărat. Dar într-un loc mare ca acesta sunt multe de făcut.

— Încerci să-mi spui că trebuie să mă duc la

lucru?

— Nu, bineînțeles. Eu...

— Dacă nu ești în stare să termini o frază, atunci lasă-mă pe mine s-o fac. Muncești prea mult. Te porți ca și când ai fi o sclavă, doar că eu nu-i oblig pe ai mei să muncească din greu, așa

cum o faci dumneata. Prinzând-o de mână o trase în fața lui. Maggie pregătește un picnic pentru noi, iar noi doi ne vom petrece ziua hoinărind. Poți călări?

— Da, dar...

— Nu ai voie să spui nu, așa că mai bine taci.

Nu-i mai dădu

drumul până când traversară plantația și ajunseră la grajduri, unde Clay puse o șa moale pe o iapă, o urcă, apoi se duse la bucătărie. Maggie râdea cu gura până la urechi când îi dădu sacii plini.

Au călărit timp de o oră, părăsind înălțimea

pe care erau casa și dependințele și coborârăpe câmp. Câmpia bogată urma cursul râului în formă de arc, încercuind terenul mai înalt plantat cu bumbac, tutun, în, grâu și orez. La răsărit de casă, erau pășuni unde animale și turme păștеau separat, iar

peste tot păreau că există hambare și adăposturi pentru unelte. Se opriră să dea mere unei perechi de cai mari, de muncă, în timp ce Clay îi vorbea despre calitatea bumbacului sau despre prelucrarea tutunului. Îl privi și văzu în ochii lui mândria

proprietarului și cât își iubea pământul și oamenii care munceau pentru el.

Soarele se ridicase sus când Nicole, privind peste râu, văzu ceva ce-i era cunoscut, o moară de apă. Privind printre copaci la clădirea de piatră și cărămizi o

năpădiră amintirile. Trăiseră și ea și bunicul său în lux, orice dorință fiindu-le satisfăcută chiar înainte de a se gândi, dar la venirea Revoluției fuseseră obligați să se ascundă pentru a supraviețui. Se îmbrăcaseră ca și morarul și soția sa și au

trebuit să muncească în rând cu ei. Nicole spăla podelele bucătăriei de două ori pe săptămână și învățase să facă moara să meargă când bărbații, erau plecați să predea cerealele.

Zâmbind arătă dincolo de râu.

— Nu este o moară?

— Ba da, spuse Clay, fără mult interes.

— A cui este? De ce nu funcţionează? Putem s-o vedem?

Clay o privi mirat.

— La ce trebuie să răspund mai întâi? Este a mea şi nu funcţionează, pentru că nu am angajat niciodată

pe nimeni să o facă să meargă, apoi familia Backes îmi macină grâul. Sigur că putem merge să o vedem. Este și o casă, puțin mai sus pe deal. O poți vedea printre copaci. Vrei să mergem acolo?

— Da, aș vrea.

La mal, era legată o

barcă cu vâsle în care Clay aruncă sacii cu mâncare, o ajută pe Nicole să sară în barcă, apoi vâsli până la celălalt mal. Stând în urma ei o privi plimbându-se prin iarba înaltă și învârtindu-se în jurul morii.

— Pare a fi în bună

stare. Pot să văd și pietrele dinăuntru?

Clay luă cheia și deschise lacătul mare. Nicole studie șanțurile de pe piatră și spuse ceva în legătură cu pânza de sită și o masă. După ce termină de privit, începu să-i pună din nou întrebări, până

când Clay îi făcu semn protestând.

— Poate ar fi mai ușor să-ți explic, spuse. Când trăia fratele meu puteam lucra o proprietate mai mare, dar acum, când sunt numai eu, am găsit că moara era de prisos. De când a murit morarul,

anul trecut, nu am mai căutat altul.

— Dar ce faci cu grăunțele? spuneai că familia Backes are o moară.

— Una mică. Îmi este mai ușor să le trimit acolo decât să mai am și grija unei mori.

— Dar ceilalți

fermieri? Precis că oameni ca tatăl lui Janie au nevoie de moară. Sau se duc și ei tot la Backes, nu e prea departe?

Clay o luă de mână și o scoase afară.

— Hai să mâncăm și apoi îți voi răspunde la toate întrebările. E un loc frumos pe vârful

acestei coline.

Când masa a fost încărcată cu șuncă, stridii murate și prăjituri cu caise, îi veni rândul lui Clay să pună întrebări. Voia să știe de ce Nicole era atât de interesată de moară.

Nicole era foarte tulburată de prezența lui

atât de apropiată și de faptul că erau singuri, împreună, în liniștea izolată a pădurii.

— Am lucrat cu bunicul meu la o moară, timp în care am învățat foarte multe.

— Bunicul tău? întrebă, ridicându-și capul. Trăim de un timp

în aceeași casă și știu atât de puține despre tine. Totdeauna ai trăit cu bunicul tău?

Ea își privi mâinile în tăcere. Nu ar fi dorit să vorbească despre familia sa.

— Nu pentru multă vreme, spuse repede și

privi din nou spre moară. Te-ai gândit să o vinzi?

— Nu, niciodată. Dar spune-mi despre părinții tăi și ei erau morari?

Trecu un moment până când Nicole înțelese ce voia să-i spună și-i veni să râdă la

ideea că mama, sa elegantă, cu coafuri complicate și pudrate, cu trei aluniţe desenate în colţul ochiului, în rochii de brocart lucios, ar fi putut lucra la o moară.

— Ce te-a făcut să râzi?

— Ideea că mama ar

fi lucrat la o moară. Parcă spuneai că este și o casă aici. Am putea să o vedem?

Strânseră repede și Clay îi arătă casa care era complet mobilată. Avea o singură cameră, cu o mansardă veche, dar solidă.

— Hai să ne

întoarcem pe malul celălalt. Este acolo ceva despre care vreau să-ți vorbesc și un loc pe care vreau să ți-l arăt.

Clay vâsli în sensul râului, depășși câmpia plantată și opri într-un punct, unde malul făcea ca apa să pară de netrecut. Sălciile

atingeau apa, iar tufișurile dese veneau și ele până aproape, în apă.

Clay sări din barcă și o legă de un țăruș ascuns în tufiș, îi întinse mâna și o ajută să stea pe micul petic de pietriș de la marginea apei. Smulse un tufiș enorm de mirt, eliberând calea

și dând la iveală o potecă destul de largă.

— După dumneata, spuse Clay urmând-o. Tufa de mirt aruncată înapoi, ascundea din nou cărarea.

Cărarea se deschidea într-un boschet înconjurat de copaci și părea că intri într-o

odaie fără tavan. De ambele părți, era o abundență de flori dintre care Nicole recunoscu câteva. Deși înăbușite de buruieni, acum supraviețuiau și înfloreau.

— E foarte frumos, spuse ea întinzându-se în iarba înaltă până la

glezne. Cineva trebuie să-l fi făcut, nu putea să crească din pământ.

Clay se așează pe iarbă și se rezemă de o piatră ce părea aleasă special pentru a te simți confortabil.

— Noi l-am făcut, când eram copii. A durat mult, dar ne-am

folosit fiecare moment liber. Doream să avem un loc al nostru personal, unde să ne retragem.

— Asta și este. Poți să vii până la un pas și să nu-l vezi. Desișul este de nepătruns.

Clay căzu pe gânduri, privind în zare.

— Mama credea că răsadurile îi erau cărate de câini. Fiind la cineva în vizită, a primit cinci răsaduri. Ajunsă acasă, nu mai avea decât patru. Mă întreb de multe ori dacă ne bănuia.

— Când spui noi, vorbești de dumneata și de frate.

— Da, răspunse el liniștit. Lui Nicole îi sclipiră ochii.

— Sunt sigură că niciunul din voi nu sădea florile. Nu-mi pot închipui doi băieți, care, riscând să fie pedepsiți, să fure bulbi de stânjenei. S-ar putea să fi fost și o fată tânără în

conspirație.

Fața lui Clay se înțepeni și păstră tăcerea un moment.

— Elizabeth planta florile.

Felul în care vorbise îi dădu de bănuit că Elizabeth însemnase ceva pentru el, dar nu-și dădea seama dacă era

dragoste sau ură.

— James și Beth, spuse ea stând lângă el. Moartea lor e cauza tristeții dumitale, motivul pentru care zâmbești rar?

Se întoarse spre ea supărat.

— Până nu-mi vei mărturisi secretul

dumitale, nu aștepta confidențe din partea mea.

Nicole rămase uluită. Se gândea că evitase cu șiretenie să-i spună ceva despre familia sa, dar înțelesese destul de bine că îi ascundea ceva. Așa cum pentru ea era dureros să vorbească

despre trecut, tot astfel era și pentru el.

— Iartă-mă, șopti ea. Nu am vrut să fiu indiscretă. Rămaseră tăcuți câteva minute. Ai spus că vrei să-mi vorbești despre ceva, spuse Nicole.

Clay se îndreptă și reuși să-și schimbe

gândurile privind moartea fratelui și a cumnatei sale și trecu la un subiect mai plăcut.

— M-am gândit la Bianca, spuse el cu o privire întunecată. Când am pus la cale răpirea, i-am trimis și tatălui ei o scrisoare pe care să o primească după o

săptămână, când fregata era deja pe mare. Nu voiam să-și facă griji despre ea și, în același timp, nu voiam să creadă că mai poate opri căsătoria, care nu a mers așa cum plănuisem.

Nicole îl asculta doar pe jumătate. Nu-și închipuise că vorbele lui

puteau să o doară așa de mult și, ca să-și ascundă durerea, își fixase gândurile iar spre moară. Ar putea să o pună în funcțiune. Mai exista posibilitatea să-și găsească de lucru în America sau poate va putea trăi și lucra la moară, în apropierea lui

Clay.

— Îți amintești fregata care se descărca la sosirea vasului cu care ați venit? Pe acest vas i-am trimis o scrisoare Biancăi și i-am explicat totul, l-am spus că din greșeală am fost căsătorit cu altcineva, dar căsătoria va fi

anulată imediat. Bineînţeles, asta înainte să primesc răspunsul judecătorului.

— Bineînţeles, răspunse Nicole fără interes.

— L-am trimis şi bani de drum. L-am spus că vreau încă să mă căsătoresc cu ea,

rugând-o să mă ierte și să vină în America.

Se ridică și începu să se plimbe nervos.

— Fir-ar să fie. Nu știu de ce a trebuit să se întâmple așa. Eu nu mă mai pot întoarce în Anglia, căci acum sunt singur cu plantația, l-am scris câteva scrisori,

rugând-o să vină la mine, dar găsește întotdeauna pretexte, întâi că tatăl ei e foarte bolnav și îi este frică să-l lase singur. Îmi dădeam seama că se teme să părăsească Anglia. Uneori englezii au idei ciudate despre America.

O privi ca și când ar

fi așteptat un răspuns, dar ea nu-i răspunse. Continuă:

— Va trece timp până să primească scrisoarea mea, apoi, luni, înainte să știu dacă acceptă sau nu. Și, iată, ai venit dumneata.

O privi pe Nicole cu speranță în ochi, dar ea

tot nu vorbi.

— Nu știu ce crezi despre mine. La început am crezut că-ți face plăcere compania mea, dar apoi... Vezi cât de puțin știu despre dumneata, în ultimul timp am ajuns să te respect foarte mult Casa mea este din nou

plăcută, copiii te iubesc, servitorii te ascultă. Manierele dumitale sunt impecabile și cred că poți îndeplini și câteva obligații sociale. Ar fi plăcut să avem din nou vizite.

— Ce încerci să-mi spui? Respiră adânc.

— Dacă Bianca mă

refuză, aș vrea să rămânem căsătoriți.

Din căprui, ochii ei deveniră negri.

— O căsătorie din care ar rezulta copii, presupun. Clay strânse din ochi și zâmbi timid.

— Bineînțeles. Trebuie să recunosc că ești frumoasă.

În viața ei, Nicole nu-și mai amintea să fi fost așa de supărată. Simțea furia din tălpi până în cap. Se ridică încet și făcu un efort să vorbească.

— Nu, nu cred că s-ar putea.

O trase de mână pe când se întorse.

— De ce nu? Arundel Hali nu este destul de mare pentru dumneata? Cu fizicul dumitale, poate că ţi-ai dori ceva mai mare?

Îi trase o palmă puternică pe obraz, care răsună în pădure.

Rămase pe loc cu obrazul înroşit şi cu

degetele încleștate pe mâna ei.

— Merit politețea unui răspuns, spuse rece.

Se trase departe de el,

— Porc, bărbat ignorant și îngâmfat. Cum îndrăznești să-mi propui mie așa ceva?

— Propunere! Nu am

făcut decât să te cer în căsătorie și cred că ți-am arătat destul respect în ultimele săptămâni. De fapt, legal ești soția mea.

— Respect! Nu cunoști înțelesul cuvântului. Adevărat, mi-ai dat o cameră separată, dar de ce?

Fiindcă mă respecți sau pentru a-i putea spune iubitei tale Bianca că nu te-ai atins de mine?

Expresia de pe fața lui îi dădu răspunsul.

— Uită-te la mine, aproape că strigă, cu accentul ei mai pronunțat Sunt Nicole Courtalain. Sunt o ființă

umană, cu sentimente și emoții. Sunt altceva decât un caz de identitate falsă. Sunt mai mult decât faptul că nu sunt „Bianca ta”. Mă ceri în căsătorie și iată ce-mi oferi. Acum sunt doamna plantației, toată lumea îmi spune doamna Armstrong. Dar

tot viitorul meu depinde de un fir de păr. Dacă Bianca te acceptă, eu voi fi dată la o parte. Dacă te refuză, atunci te resemnezi cu a doua alegere. Nu. Nici măcar nu este o alegere. S-a întâmplat să fiu într-un loc greșit și la timpul nepotrivit. Nu aveam de

ales. Inspiră adânc. Fără îndoială, te-ai gândit să rămân ca guvernantă pentru gemeni, dacă Bianca vine în America.

— Și ce-i rău în asta?,

Era atât de supărată, că nu mai putea vorbi. Îi dădu cu piciorul în cizmă, îi mai administră câteva înjurături

franțuzești și apoi se întoarse pe iarbă.

O trase din nou de braț. Și el era supărat.

— Nu te înțeleg. Eu aș fi putut avea orice femeie din acest loc dacă Bianca mă refuza, dar te-am cerut pe tine. Ce este atât de oribil în asta?

— Ar trebui să mă simt onorată. Onorată că îmi permiți, biata de mine, să stau cu voi? Vrei să rămân toată viața un obiect de milă. Se poate să te surprindă, domnule Armstrong, dar am și eu dreptul la iubire în viață. Vreau un bărbat care să mă

iubească, cum o iubești dumneata pe Bianca. Eu nu vreau o căsătorie de convenienţă, ci una din dragoste. Cu asta ţi-am răspuns la întrebare. Pentru un bărbat iubit aș putea să mor de foame, dar n-aș putea să trăiesc împărăteşte în casa dumitale, cu

dumneata, când aș ști că în fiecare zi vei suferi pentru o dragoste pierdută.

O privi atât de ciudat, încât ea nu știu ce gândește. Ca și când ar fi văzut-o prima oară, considerând-o altceva decât o greșeală.

— Oricum ai gândi,

spuse el liniștit, nu am vrut să te insult. Ești o femeie admirabilă. Ai știut să treci peste o situație intolerabilă, spre bucuria tuturor celor din jur și nu ai lăsat să ți se vadă suferința. Toți, dar mai ales eu, am profitat de prezența dumitale. Aș fi

dorit să-mi fi mărturisit mai de mult cât de nefericită ești aici.

— Nu sunt nefericită... începu, dar lacrimile ce le avea în glas o opriră.

Dacă mai stătea un moment, l-ar fi prins în brațe și i-ar fi spus că ar sta cu el în orice

condiției.

— Hai să ne întoarcem, vrei? Trebuie să mă mai gândesc și poate voi găsi o soluție mai convenabilă.

Îl urmă în jos pe cărare, paralizată.

Capitolul 7

Clay o părăsi la grajduri. Nicole nu-și putea imagina cum urma să ajungă acasă, încercă să-și țină capul sus și-și fixă privirea numai asupra casei. De abia închise ușa, că începu să plângă. În anul

când stătuse ascunsă, învățase să plângă fără a scoate un sunet. Se aruncă în pat și hohotele de plâns izbucniră.

Greșise în tot ce spusese. El nu luase cererea în căsătorie, așa cum o înțelegea ea. Și acum vorbise de o „soluție potrivită”. Cât

timp îi va mai rămâne până când o va izgoni? Dacă Bianca vine, va putea oare suporta să-l vadă pe Clay cum o atinge, cum o sărută? Va putea să doarmă când în fiecare seară îi va vedea închizând ușa camerei în care vor fi amândoi?

Maggie și Janie

bătură la ușă să o întrebe dacă se simte bine. Nicole reuși să le răspundă că răcise și nu voia să mai dea răceala și altcuiva. Vocea îngroșată de plâns făcea să pară că într-adevăr era bolnavă. Mai târziu, auzi șoaptele gemenilor la ușa sa, dar nu o

deranjară. Nicole se ridică și se gândi că se autocompătimise destul. Se spălă pe față și se dezbrăcă. Pașii lui Clay răsunară pe coridor și Nicole rămase pe loc ținându-și respirația. Nu putea încă să dea ochii cu el. Știa că ochii o vor trăda și o să observe

starea ei sufletească în timpul mesei îl va implora, probabil, să o lase lângă el ca pe peria sa de ghete, dacă asta era singura situaţie admisibilă.

Îşi scoase cămaşa şi se îmbrăcă cu capotul de mătase din dantelă pe care Clay îl admirase.

Nu știa cât era ceasul, dar era foarte obosită și se gândea să se culce. Afară se anunța furtună. La primele tunete îndepărtate strânse din ochi. Nu și-l putea aminti acum decât pe bunicul său.

Retrăia noaptea de groază. Ploaia răpăia pe

geamurile morii, iar fulgerele luminau ca ziua. La lumina lor îl văzuse pe bătrân.

Sări începând să țipe, acoperindu-și urechile cu mâna. Nu auzi ușa deschizându-se și nici pe Clay alergând spre pat.

— Ești în siguranță.

Stai liniștită. Nimeni nu-ți poate face ceva. O ținea în brațe ca pe un copil, iar ea își ascunsese capul în umărul său gol. O legăna și-i mângâia părul.

— Spune-mi, ce-ai visat?

Dădea din cap ghemuindu-se în brațele

lui. Acum, trezită din somn, își dădu seama că visul ei era realitate. Știa că niciodată nu va putea uita coșmarul.

Camera se lumină de la lampa aprinsă de Clay și Nicole sări din nou speriată, trăgându-l mai aproape.

— Cred că este

timpul să stăm de vorbă, spuse el luând-o în braţe şi învelind-o cu un şal. Nicole refuză dând din cap.

O duse în camera lui, o aşează pe un scaun şi-i umplu un pahar cu vişinată. Ştia că nu mâncase mult la prânz şi mai ştia că alcoolul i se

va urca ta cap.

Așa a și fost.

Când observă că se relaxează, îi umplu din nou paharul și-l puse pe masă lângă ea. Își umplu și el un pahar. Apoi o ridică și, așezându-se cu ea în brațe, puse șalul pe amândoi. Furtuna de afară îi făcea să pară mai

izolați în întunericul din odaie.

— De ce ai părăsit Franța? Ce s-a întâmplăt la moară?

Își ascunse fața pe umărul lui și dădu din cap șoptind.

— Nu.

— Bine, atunci povestește-mi despre o

zi frumoasă. Ai trăit întotdeauna cu bunicul tău?

Băutura o încălzise și se moleși. Zâmbi galeș.

— Era o casă frumoasă, era a bunicului, dar mai târziu trebuia să devină a tatei. Nu avea importanță, aveam toți

loc. Era roz pe dinafară. Camera mea avea pe pereți picturi cu îngerași care coborau dintr-un nor. Uneori mă trezeam și întindeam brațele să-i prind.

— Acolo stăteai cu părinții tăi?

— Bunicul locuia în aripa dinspre răsărit, iar

eu cu părinții mei locuiam în casa principală. Aripa de vest era rezervată vizitelor regale.

— Bineînțeles, răspunse Clay. Ce s-a întâmplăt cu părinții tăi?

Începură să-i curgă lacrimi în tăcere. Clay îi

mai dădu o înghițitură de vișinată.

— Spune-mi, murmură el.

— Bunicul venise acasă de la tribunal, el lipsea des și a venit acasă pentru că Parisul devenise nesigur. Tatăl meu a spus că ar trebui să plecăm în Anglia până

când oamenii se vor liniști, dar bunicul a spus că familia Courtalain trăise la castel de secole și el nu-l va părăsi. A spus că gloata nu va îndrăzni să-l atace. Toți l-am crezut. Era mare și puternic. Numai cu vocea sa putea să sperie pe oricine. Se

opri.

— Ce s-a întâmplăt în ziua-aceea?

— Bunicul și cu mine am plecat călare în parc. Era o zi frumoasă de primăvară. Apoi, deodată, am văzut fumul printre copaci și bunicul a îndemnat calul repede.

Eu l-am urmat. Când

am trecut de copaci am văzut. Casa mea frumoasă era cuprinsă de flăcări. Ne-am oprit și am privit. Nu-mi puteam crede ochilor. Bunicul a dus calul meu la grajduri, m-a coborât și mi-a spus să rămân acolo. Am rămas și am privit cum focul

schimba culoarea cărămizilor roz, în negru.

— Dar părinții tăi?

— Se duseseră la niște prieteni și nu se gândeau să revină decât târziu. Nu știam că mama își rupsese rochia și s-au întors în zori. Nicole hohotea mai tare.

Clay o strânse mai aproape.

— Spune-mi. Spune tot.

— Bunicul s-a întors la grajduri, alergând printre tufișurile din grădină. Avea hainele înnegrite de fum și ținea la subsuoară o cutie din lemn. M-a apucat de

braţ şi am intrat împreună în grajd. A scos tot fânul dintr-o ladă lungă şi m-a împins înăuntru. Apoi s-a ascuns şi el, Am stat acolo doar câteva minute, când am auzit ţipetele oamenilor. Caii nechezau din cauza mirosului de fum şi foc.

Am vrut să mă duc la ei, dar bunicul mă ţinea strâns. Se opri şi Clay îi mai turnă să bea.

— Ce s-a întâmplat când mulţimea a plecat?

— Bunicul a deschis lada şi am ieşit afară. Era întuneric sau aşa trebuie să fi fost. Casa ardea şi răspândea o lumină ca

ziua. Bunicul m-a împins când am vrut să privesc înapoi. Mi-a spus: „Privește înainte copilă, nu privi niciodată în urmă”. Am mers toată noaptea și cea mai mare parte a zilei următoare. La asfințit, s-a oprit și a deschis cutia pe care o

luase de acasă, înăuntru erau hârtii și un colier cu smaralde care fusese al mamei. Oftă amintindu-și, cum folosiseră smaraldele pentru a-l ajuta pe morar. Apoi, ea vânduse ultimele două pietre ca să se poată asocia cu vara sa la prăvălia de

confecţii.

— Nici acum nu pot să înţeleg ce se întâmpla atunci. Eram un copil neştiutor ce fusese întotdeauna ocrotit, răsfăţat. Bunicul a spus că era timpul să mă maturizez şi să aflu adevărul. Oamenii voiau să ne omoare fiindcă

trăiam într-o casă mare și frumoasă. Mi-a spus că de atunci încolo trebuia să ascundem cine eram. A luat hârtiile și le-a îngropat. Mi-a spus că trebuie să nu uit cine sunt și că familia Courtalain avea ascendenți și rude care fuseseră regi.

— Apoi te-ai dus în casa morarului?

— Da, spuse scurt, ca și când avea de gând să nu mai spună nimic.

Clay îi întinse paharul cu băutură. Nu-i plăcea să o îmbete, dar știa că e singura cale de a o face să vorbească. De multă vreme simțea că ascunde

ceva. În după-amiaza aceea... văzuse în ochii ei o privire terorizată, când îi ceruse să vorbească de familia ei.

Îi ridică părul de pe frunte și simți buclele umede de transpirație. Era atât de mică și ascundea atâtea secrete în suflet! Când se

supărase în după-amiaza aceea pe el, înțelesese abia acum câtă dreptate avea. De când venise, nu o privise niciodată fără să o dorească pe Bianca în locul ei. Dar acum, când se gândea la tot ce făcuse de când era în America, își dădu seama că nu-i era inferioară. Îi

luă paharul gol.

— De ce ai părăsit Franța și casa morarului? Cred că erai în siguranță acolo.

— Erau foarte buni. Accentul ei devenea mai pronunțat. Erau cuvinte ce părea că le pronunța mai mult din suflet decât din gură. Fiecare

silabă părea că este înăbușită ca și când ar fi fost învelită în frișcă. Bunicul a spus că ar trebui să învăț o meserie și că morăritul era o meserie bună. Morarul spunea că o fată nu va putea niciodată să înțeleagă ceva despre piatra de moară și

grăunțe, dar bunicul râdea de el. Se opri. Aș putea fac ca moara ta să funcționeze și să renteze.

— Nicole, îi spuse el pe un ton blând, dar întrebător. De ce te-a speriat furtuna? Și de ce ai părăsit casa morarului?

Ploaia începu să bată în geam și ea privi spre fereastră. Avea vocea foarte liniștită:

— Am avut multe avertismente. Morarul se întorcea din oraș fără să fi apucat să-și vândă marfa pe care o avea. Spunea că la Paris erau tulburări. Mulți știau

despre mine și despre bunicul. Era un aristocrat și prea bătrân ca să se schimbe. Dar nimeni nu înțelegea că bunicul îi considera pe toți egali. Se purta cu grădinarul la fel ca și cu regele. Spunea că după moartea lui Ludovic al XIV-lea, nu se mai

născuseră bărbaţi adevăraţi.

— Morarul s-a întors în grabă... o zori Clay.

— Ne-a spus să ne ascundem, să facem orice pentru a scăpa. El îl iubea pe bunicul... care râdea. Se porni o furtună şi odată cu ea au venit şi cei din oraş. Eu

eram în podul morii numărând sacii. M-am uitat pe fereastră și la lumina fulgerelor i-am văzut venind. Aveau furci și coase. Pe unii îi cunoșteam fiindcă îi servisem cu măcinatul grăunțelor.

Clay simți că începe să tremure și o strânse

mai aproape de el.

— Bunicul tău i-a văzut?

— S-a repezit pe scări, sus, unde eram. L-am spus că voi înfrunta mulțimea furioasă fiindcă și eu eram o Courtalain. Mi-a răspuns că voia să se mai nască Courtalaini, iar eu

eram singura care mai rămăsese. Vorbea ca și când ar fi murit. A tras un sac gol și mi l-a pus pe cap. Cred că eram prea îngrozită ca să mai vorbesc. A legat sacul la gură, apoi mi-a șoptit că dacă îl iubesc să nu mă mișc. A îngrămădit sacii plini în jurul meu apoi l-

am auzit coborând scările. După câteva minute mulțimea a intrat în casă. Au căutat în pod și de câteva ori erau să mă găsească.

Clay o sărută pe frunte strângând-o lângă obrazul său.

— Și bunicul?

— După ce au plecat

am ieșit, voiam să mă asigur că nu i s-a întâmplăt nimic. Când am privit pe geam...

Aici corpul ei se contractă violent, iar el. O strânse mai aproape.

— Ce ai văzut afară?

Se trase înapoi, împingându-l.

— Bunicul era acolo

și-mi zâmbea. Clay o privi mirat.

— Nu înțelegi. Eu eram în pod, îi tăiaseră capul și-l înfipseseră într-o suliță, îl purtau sus, deasupra capetelor lor, ca pe un trofeu. La lumina fulgerelor l-am văzut.

— O, Doamne, gemu

Clay și o trase din nou spre el, deși ea se lupta cu el. Când începu să plângă, o luă din nou în brațe, o legănă și o mângâie pe cap.

— L-au omorât și pe morar, spuse după puțin timp. Soția lui mi-a spus că trebuie să plec, fiindcă nu mă mai poate

ascunde. A cusut cele trei smaralde în rochia mea și m-a îmbarcat pe o corabie spre Anglia. Smaraldele și medalionul erau tot ce-mi mai rămăsese din copilăria mea.

— Apoi ai stat la Bianca și ai fost răpită de mine.

Trase aer pe nas privind cu dispreț.

— Sună de parcă ai vrea să spui că toată viața mea a fost rea. Am avut o copilărie foarte fericită. Am trăit pe o proprietate mare și am avut sute de veri și de tovarăși de joacă.

Se bucură când văzu

că-și revenea. Spera că efectul spovedaniei va mai dura.

— Și câte inimi ai zdrobit? Toți erau îndrăgostiți de tine?

— Niciunul. Un văr m-a sărutat, dar nu mi-a plăcut. N-aș mai lăsa pe nimeni să mă sărute din nou. Tu ești singurul...

Se opri și zâmbi, apoi își plimbă un deget pe buzele lui. Îl sărută, apoi își privi degetul.

— Ești o proastă, Nicole, o proastă, murmură ea.

— De ce te consideri proastă?

— Toată povestea e comică. Într-o zi mă

plimbam prin parc, a doua zi m-am trezit pe o corabie spre America. Apoi, sunt forțată să mă căsătoresc cu un bărbat care-mi spune că sunt o hoață. Părea că nu-l simte pe Clay cum se crispează. Ar putea fi ca o piesă foarte bună. Frumoasa eroină Bianca,

e logodită cu eroul frumos Clayton. Dar planurile lor sunt stricate de infama Nicole. Publicul va sta țintuit pe scaune până la sfârșitul piesei, când adevărata dragoste învinge, iar Bianca și Clay se regăsesc.

— Și Nicole?

— Oh, un judecător îi dă niște hârtii care spun că ea nici nu există și nici nu a cunoscut vreodată eroul.

— Nu asta este ce dorește Nicole? o întrebă liniștit. Ținea degetul pe care-l sărutase, pe buzele ei.

— Biata, proasta

Nicole, s-a îndrăgostit de erou. Nu-i caraghios? Nici nu s-a uitat la ea în cele zece minute ale căsătoriei lor, dar ea îl iubește. Știi că i-a spus că este o femeie admirabilă? Biata de ea, stă acolo mută, cerșind, dorind să-i ofere dragostea ei, iar el

vorbește despre tot ce poate face cu ea ca și când ar cumpăra o iapă.

— Nicole! strigă el. Ea rise și se întinse în brațele lui.

— Știi că am douăzeci de ani? Jumătate din verișoarele mele erau deja căsătorite de la optsprezece ani.

Dar eu am fost întotdeauna deosebită. Lumea spunea că sunt rece și insensibilă și nici un bărbat nu mă va dori vreodată.

— Habar nu aveau, în clipa când vei scăpa de mine, vei avea sute de bărbați care te vor cere de nevastă.

— Te preocupă cum să scapi de mine? Preferi să-ți realizezi visurile tale cu Bianca decât să mă ai pe mine, nu-i așa? Sunt o proastă. Nicole cea neinteresată de sex, virginală, îndrăgostită de un bărbat pe care nu-l interesează nici măcar dacă ea există. Privi în

sus spre el. El zâmbea.

Nicole avea ochii plini de lacrimi, dar râzând spuse:

— Lasă-mă în pace. Mâine poţi să râzi de mine, dar nu acum. Se luptă să scape din braţele lui. El o ţinea strâns.

— Nu râd de tine.

Râd că spui că nu ești atrasă de sex. Își plimbă un deget pe buza ei superioară. Nu știi, efectiv nu știi? Eu pot să înțeleg de ce verii tăi te evitau. Ai un temperament atât de puternic, încât aproape sperie.

— Lasă-mă, te rog,

murmură ea.

— Cum poate o femeie așa de frumoasă ca tine, să nu fie sigură de farmecul ei? Ea încercă să vorbească, dar el îi acoperi gura cu degetele. Ascultă-mă. În prima noapte, pe vapor, când te-am sărutat... începu să zâmbească la

amintire. Nic io femeie nu m-a sărutat vreodată așa. Nu cereai nimic, dar dăruiai. Mai târziu, când te-am văzut speriată de câini, cred că aș fi pășit și pe ulei încins ca să ajung la tine. Nu înțelegi, nu vezi cât mă tulbură prezența ta? Spui că nu m-am uitat

niciodată la tine. Adevărul este că nu am încetat nicio clipă să te privesc. Toată lumea pe plantație știe toate joc de scuzele pe care le invoc, ca să nu mă întorc acasă în fiecare zi.

— N-am știut niciodată că te interesează prezența

mea. Crezi cu adevărat că sunt frumoasă? Mă gândesc la gura mea, iar pentru mine frumusețea e blondă și cu ochi albaștri.

Se aplecă și o sărută încet, tandru, își plimbă buzele peste ale ei, îi atinse vârful limbii și fiecare colț al gurii, apoi

cu pasiune îi prinse buzele de jos cu dinții, mușcând din ea.

— Asta răspunde întrebării tale? Am dormit câteva nopți pe câmp ca să mă pot odihni. Cu tine în odaia alăturată, nu am putut dormi mai mult de câteva ore.

— Poate că trebuia să intri la mine, spuse ea, nu cred că te dădeam afară.

— Foarte bine, zise el sărutându-i lobul urechii și apoi gâtul, pentru că astă-seară, voi face dragoste cu tine, chiar dacă e vorba de viol.

Îi puse brațele în jurul gâtului și-i șopti:

— Clay, te iubesc.

Se ridică ținând-o în brațe și apoi o așează pe pat. Aprinse o lumânare lângă pat, în cameră plutind un parfum de dafin.

— Vreau să te văd, zise el, și se așează pe pat

lângă ea.

Corsajul de dantelă al cămășii ei era încheiat cu șaptesprezece nasturi mici îmbrăcați în satin. Încet și grijuliu, Clayton îi desfăcu pe toți. Nicole închise ochii. Simțindu-i mâinile pe sâni.

— Știi că te-am dezbrăcat în noaptea

când te-am luat de la câini? Să te las singură în pat a fost cea mai grea încercare pe care am avut-o vreodată.

— De aceea era ruptă rochia?

Nu-i răspunse, îi descoperi brațele, apoi o ridică pentru a o dezbrăca, își plimbă

mâinile pe corpul ei până jos, pe șolduri și pe coapse. Era mică, dar proporționată perfect. Sânii erau înalți și plini, mijlocul subțire, picioarele și pulpele înguste. Se aplecă și-i sărută pieptul, frecându-și obrazul de el.

— Clay, șopti, cu

mâna în părul său, mi-e frică.

Îi ridică bărbia și-i zâmbi.

— Necunoscutul este totdeauna înfricoșător. Ai văzut vreodată un bărbat gol?

— Pe unul din verii mei, când avea doi ani, răspunse ea sincer.

— Este o mare diferență, spuse el, începând să-și desfacă nasturii pantalonilor, singura îmbrăcăminte ce-o avea.

Îi era rușine când îi căzură pe jos și-și ținu ochii pe fața lui. Ședea liniștit și ea știa că aștepta mai mult. Avea

pieptul bronzat, larg și musculos. Umbra mușchilor săi juca în lumina lumânării. Talia era îngustă, iar mușchii pieptului se bombau. Repede, își coborî ochii la picioare, la coapsele puternice și la pulpele musculoase. Era un bărbat care stătea o

mare parte din timp călare și rezultatul se observa. Își întoarse privirea la fața lui, care purta încă expresia de așteptare.

Privi mai jos. Nu se sperie de ceea ce i se înfățișa. Era Clayton, bărbatul iubit și nu se temea de el. Avu un râs

jos, din gât, de ușurare și plăcere. Își desfăcu brațele să-l primească.

— Vino la mine... șopti.

Clay zâmbea când se întinse alături, pe pat.

— Ce zâmbet frumos, spuse ea, plimbându-și degetele pe buzele lui. Într-o zi poate îmi vei

spune de ce îl văd așa de rar.

— Poate, îi răspunse el nerăbdător, astupându-i gura cu a sa.

Atingerea lui Clay îi dădea lui Nicole fiori. Talia și forța lui o făcură să se simtă mică și feminină. Când o sărută

pe gât, își puse mâna pe brațul lui simțindu-i înclinarea și curba. Brusc, își dădu seama că este al ei și că era capabilă să-l simtă și să-l guste. Se întinse spre el și-l sărută, plimbându-și limba peste dinții albi pe care-i văzuse atât de rar. Îi mușcă ușor gâtul

până la ureche, cu dinții, apoi își puse coapsele sub coapsele lui.

Clay era surprins de gesturile ei. Râzând înfundat îi spuse:

— Vino aici, vulpea mea mică, și o trase mai aproape de el, rostogolindu-se pe pat.

Nicole râdea vesel,

fericită. O așează peste el, îi răvășește părul cu mâinile și apoi pe corp și pe piept. Deodată expresia i se schimbă, se întunecă și-i șopti:

— Vreau să fii a mea.

— Da, răspunse ea, da.

Delicat, o întinse și se urcă peste ea. Alcoolul

băut pe stomacul gol, descărcarea amintirilor despre bunicul ei, o făceau să fie relaxată. Tot ce știa era că îl avea alături pe bărbatul ei iubit pe care-l dorea. Nu se temu când simți cum Clay pătrundea în ea. A fost un moment de durere, dar o uită la

gândul apropierii intime cu Clay.

Puțin după aceea, ochii i se dilatară de surpriză, își imaginase întotdeauna actul iubirii ca o plăcere dumnezeiască, o atingere ce dădea impresia de apropiere și o împlinire a iubirii. Dar

ce simţea acum era o senzaţie de arsură, ceva ce nu avea nimic comun cu dragostea.

— Clay, şopti ea, apoi îşi schimbă poziţia capului şi îşi arcui trupul.

Ştiind că este pentru prima dată, Clay intră încet, abţinându-se. Dar

reacţiile ei îl excitară. Ghicise că era o femeie care simţea instinctiv pasiunea, dar nu bănuise niciodată cât era de temperamentală. Vedea sângele pulsându-i în venele gâtului. Îi înlănţui şoldurile şi îi mângâie trupul cu mâinile alunecând în jos.

Îl făcea să se bucure ca și când simțea plăcerea cu aceeași intensitate ca și el. Femeile pe care le cunoscuse înainte erau exigente și considerau că-i fac lui o favoare.

Când mișcările deveniră mai puternice și mai rapide, căzu peste ea. Îl strânse mai

aproape, mai aproape, înlănțuindu-i talia cu picioarele. Când atinseră voluptatea, explodară împreună, dar rămaseră înlănțuiți, cu trupurile lipite, amestecându-și sudoarea.

Pentru Nicole era o experiență nouă, uimitoare. Se așteptase

la ceva divin, înălțător. Pasiunea prin care trecuse era cu mult mai mult decât ar fi crezut că exista. Adormi în brațele lui Clay care nu o îndepărtă și nu lăsă nici cea mai mică distanță între ei. Acum, pentru prima dată de ani de zile, adormi cu un

zâmbet pe față.

Când se trezi de dimineață, Nicole rămase câteva minute cu ochii închiși. Se întinse leneș știind că atunci când îi va deschide, va vedea camera lui Clay lambrisată cu lemn închis și perna pe care o atinsese el cu capul.

Simțea că plecase, dar nu voia să-și strice fericirea atât de mare.

Când se hotărî și privi în jur, se miră că vedea pereții albi ai camerei sale. Se gândi mai întâi că el nu voise ca ea să rămână în patul lui. Dând la o parte pătura ușoară, găsi că

era absurd. Mai mult ca sigur, era preocupat că poate ea nu dorea să fie surprinsă de oricine în patul lui. Se duse la dulap și alese o adorabilă rochie de muselină bleu-pal, decorată pe corsaj și fustă cu panglică de satin albastră. Pe

comodă era un bilet:

Micul dejun la nouă, C l a y. Zâmbi și-și încheie nasturii de la rochie, cu degetele tremurând.

Ceasul bătu ora șapte și se întrebă dacă va avea răbdare până la nouă, să-l vadă din nou. Aruncă o privire în

camera gemenilor și văzu că erau plecaţi.

Ieși din casă pe ușa dinspre grădină, dar se opri sub porticul octogonal. De obicei o lua la stânga, spre bucătărie. Brusc se întoarse pe tocuri și o luă la dreapta, spre poteca ce ducea la biroul

lui Clay.

Nu fusese niciodată în biroul lui și avea impresia că foarte puțini oameni intrau acolo. Clădirea era o miniatură a casei principale, – tot pătrată și cu acoperișul înalt și țuguiat. Lipseau doar lucarnele și balcoanele.

Bătu ușor în ușă și, cum nu-i răspunse nimeni, apăsă pe clanță. Era curioasă să vadă cum arată locul în care iubitul ei își petrece un timp atât de îndelungat. Pe peretele din fața ușii erau două ferestre încadrate din tavan până jos de rafturi cu cărți.

Merii din fața ferestrei făceau odaia răcoroasă și întunecată. Pe ceilalți pereți erau clasoare de stejar și un dulap cu documente. Intră în odaie. Rafturile cu cărți conțineau volume privind legislația din Virginia, de supraveghere și

întreținere a diferitelor culturi. Zâmbind, pipăi cu degetul câteva, legate în piele. Erau curate și ea știa din obiceiurile lui Clay că asta se datora mai mult utilizării decât cârpei de șters praful. Se întoarse spre peretele unde era căminul. Deodată zâmbetul îi

dispăru. Deasupra căminului, atârna un portret enorm înfățișând-o pe Bianca. Era veselă și puțin mai slabă decât își amintea Nicole. Avea părul de culoarea mierii, încadrându-i fața cu bucle care se revărsau pe umărul dezgolit. Ochii

erau albaștri și strălucitori, iar gura mică zâmbea palid. Avea o expresie ștrengărească, o expresie pe care Nicole nu i-o mai văzuse niciodată. Zâmbetul era pentru cineva pe care-l iubea foarte mult.

Încă uimită, privi pe polița de deasupra

căminului și se apropie de ea. Acolo, era o beretă roșie mică, de catifea. O văzuse de câteva ori pe Bianca purtând una la fel. Lângă ea, o brățară identică cu una pe care-o purta Bianca. Era gravat pe ea *B, cu toată dragostea mea C.*

Nicole făcu un pas înapoi. Portretul, hainele, totul păreau să reprezinte un altar. Dacă nu ar fi știut mai mult, și-ar fi imaginat că era un sanctuar ridicat în memoria unei femei moarte.

Cum ar putea lupta cu asta? Noaptea trecută

nu-i spusese nici un cuvânt de dragoste. Își aminti cu groază tot ce-i spusese ea lui. Blestematul. Știa cum reacționa la orice picătură de alcool. Era o glumă în familia ei care spunea, că oricine dorea să afle secretele lui Nicole, nu avea decât să-

i dea două picături de vin.

Dar această dimineață era alta. În dimineața aceasta, trebuia să încerce să salveze ce mai rămăsese din mândria ei. Traversă grădina spre bucătărie și-și luă micul dejun. Maggie tot făcea aluzii

despre întoarcerea lui Clay și că Nicole ar trebui să mănânce cu el. Nicole însă se prefăcea că nu o aude.

După ce mâncă se duse la spălătorie și luă articole pentru curățenie. După ce intră în casă, se îmbrăcă cu o rochie mai modestă, de

stambă albastră și coborî în odaia de dimineață. Poate că munca o va ajuta să ia o hotărâre.

Era ocupată cu spineta când simți buzele lui Clay. Sări de parcă ar fi fost arsă. Îi spuse leneș:

— Am întârziat la

micul dejun. Aș fi stat cu tine dacă secerișul nu ar fi atât de aproape. Avea ochii închiși, ascunși.

Nicole inspiră adânc. Dacă va rămâne aici cu el, își va petrece toate nopțile cu el, până când o va avea pe femeia pe care o iubea.

— Aș vrea să vorbesc cu dumneata, spuse Nicole.

Reacționă imediat la tonul ei rece, îndreptându-și spatele. Privirea leneșă, seducătoare, dispăru de pe fața lui.

— Ce este?

Avea același ton ca și

ea.

— Nu pot rămâne aici, spuse cu răceală, încercând să-și ascundă durerea. „Bianca”... o durea și la simpla menționare a numelui. Bianca va sosi, curând în America. Sunt sigură că atunci când va primi scrisoarea dumitale și

banii de drum, va lua primul vapor care vine încoace.

— Nu ai unde să te duci. Trebuie să stai aici. Era ca un ordin.

— Şi să fiu amanta dumitale? spuse mânioasă.

— Eşti soţia mea. Cum poţi uita, când îmi

reamintești că ai fost forțată să te căsătorești?

— Da. Pentru moment sunt soția dumitale. Dar cât va dura? Vei mai dori să fiu soția dumitale dacă Bianca ar intra pe ușă acum? Nu-i răspunse.

— Vreau un răspuns. Cred că-l merit. Noaptea

trecută m-ai îmbătat cu un anume scop. Știai ce mi se întâmplă, de aceea nu-mi amintesc noaptea când m-ai salvat de câini.

— Da, știam. Dar știam că aveai nevoie să vorbești, Nu am avut nici un alt scop în minte.

Se întoarse un moment.

— Sunt sigură că nu aveai. Dar eram acolo, prăbușită în brațele dumitale, rugându-te să faci dragoste cu mine.

— N-a fost așa. Desigur, trebuie să-ți amintești. El păși înainte.

— Îmi amintesc totul. Încercă să se liniștească. Te rog să mă asculți. Am și eu mândrie, deși nu pare că este așa. În unele momente, îmi ceri prea mult. Nu pot sta aici ca soția dumitale, o soție adevărată, știind că totul se poate sfârși în orice

zi. Am suferit destule despărţiri în viaţă, rosti, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Nicole, spuse, atingându-i părul.

Sări, depărtându-se de el.

— Nu mă atingel Te-ai jucat prea mult cu sentimentele mele. Ştii

ce simt pentru dumneata și te-ai folosit deja de asta. Te rog nu mă mai jigni. Te rog.

Se depărtă de ea.

— Crede-mă, nu am vrut să te jignesc. Spune-mi ce dorești? Tot ce am este al dumitale.

Nicole ar fi vrut să

strige: vreau inima ta.

— Moara. Se apropie secerișul și o pot face să funcționeze în câteva săptămâni. Casa pare bună și aș putea locui acolo.

Clay deschise gura s-o refuze, apoi renunță îndepărtându-se, își luă pălăria și se duse spre

ușă.

— Este a dumitale, voi avea grijă de hârtii. Voi angaja doi bărbați și o femeie căci vei avea nevoie de ajutor. Își puse pălăria și părăsi încăperea.

Nicole se simți ca și când o scuturase vântul. Se așează cu greutate pe

un scaun. O noapte de dragoste și o dimineață de groază.

Capitolul 8

Nicole nu-și pierdu timpul în privința părăsirii casei. Știa. Că hotărârea nu îi va fi puternică prea mult timp. Vâsli singură pe râu, la moară. Aceasta era pe o colină împădurită, pe malul

râului care mișca roata morii. Clădirea era înaltă, dar îngustă, cu fundația din piatră și cărămidă. Acoperișul era făcut din bucăți de lemn. În lungul fațadei era o verandă. Roata ajungea la un etaj și jumătate, ca înălțime. În interior, Nicole se urcă

la al doilea nivel, unde erau două uși ce se deschideau pe un balcon care depășea roata. După câte știa ea, cupele de pe roată erau în bună stare, deși se putea ca acelea din vârf să fie putrezite.

Pietrele din interior erau enorme, cu un

diametru de un metru și jumătate și o grosime de aproximativ cincizeci de centimetri. Pipăind piatra, simți neregularitățile cuarțului. Pietrele erau din piatră silicoasă adusă din Franța, recunoscută ca fiind cea mai bună din lume.

Fuseseră transportate în America în interiorul unei corăbii şi apoi aduse pe apă până la plantaţie. Pietrele aveau şanţuri adânci, cu crestăturile în formă de raze. Era mulţumită văzând că erau bine echilibrate, strâns apropiate, dar fără să se

atingă.

Afară, în lumina soarelui, urcă dealul până la micuța casă. Nu putea spune prea mult despre ea, din cauză că atât ferestrele, cât și ușile erau bătute cu scânduri. O mișcare dinspre râu, îi atrase atenția.

— Nicole, ești aici? strigă Janie urcând colina. Era o plăcere să o vezi, cu obrajii mari și îmbujorați, și se îmbrățișară ca și când nu se văzuseră zilnic, de când părăsiseră corabia.

— Nu merge, nu?

— Nu, nu merge deloc, spuse Nicole.

— Speram că voi doi, deja căsătoriți...

Vrând să schimbe subiectul, Nicole o întrebă:

— Ce faci aici?

— Clay a trecut pe la țesătorie și a spus că te muți aici și că vei face moara să funcționeze. Mi-a mai spus să găsesc

doi bărbați destoinici, să luăm toate uneltele necesare și să te ajutăm. Și că dacă vreau, pot să stau aici cu tine și-mi va da aceeași leafă.

Nicole privi în zare. Clay o copleșea cu generozitatea.

— Veniți aici, strigă Janie, avem de lucru, și-i

prezentă pe cei doi bărbaţi. Vernon era înalt, cu părul roşu, în timp ce Luke era mai scund şi mai brunet. Sub supravegherea lui Janie, oamenii scoaseră scândurile de la intrarea casei.

Înăuntru era încă întuneric, dar Nicole

văzu că interiorul casei era mic și frumos. Camera de jos era mare, cu un cămin cât ținea un perete și o scăriță, într-un colț, cu balustrada sculptată de mână. Erau trei ferestre pe doi pereți formând o nișă, o ușă și o fereastră pe altul. Sub una din

ferestre era o comodă veche din brad, iar în mijlocul camerei, o masă mare și lungă.

Când oamenii scoaseră scândurile din ferestre se făcu doar puțină lumină. Zgomotul puse pe fugă o grămadă de piciorușe.

— Va fi mult de lucru

până să curățăm locul ăsta, spuse Janie, strâmbând din nas.

— Atunci, cred că este mai bine să începem.

Până la asfințit făcuseră progrese. Sus, era un pod cu acoperișul coborând spre pereții laterali ai camerei.

Găsiră câteva sculpturi frumoase în lemn, dar prăfuite. Pereţii erau tencuiţi, cu un strat de vopsea albă îi va face ca noi. După ce vor fi curăţate ferestrele vor lăsa să intre multă lumină. Vernon, care repara acoperişul, strigă că o plută venea pe apă.

Se duseră toți la malul râului. Unul din oamenii lui Clay conducea pluta spre mal. Era încărcată cu mobilă.

— Ascultă Janie, nu pot să accept asta. A făcut și așa destul de mult.

— Nu este momentul să fii orgolioasă. Avem

nevoie de aceste lucruri și, pe deasupra, sunt numai lucruri pe care Clay le avea în pod. Nu-l costă nimic. Vino acum și ajută-mă, apucând de celălalt capăt al acestei bărci. Howard, sper că ai adus varul și câteva saltele.

— Este numai primul

transport. Când mă întorc, o să aveţi tot Arundel Hali de partea asta a râului, răspunse Howard.

Janie, Nicole şi cei doi bărbaţi au muncit trei zile la casă. Bărbaţii dormeau la moară, în timp ce femeile cădeau în fiecare noapte, rupte

de oboseală, în pod, pe saltelele de paie.

A patra zi, își făcu apariția un bărbat scund, cu o față ursuză.

— Am auzit că e aici o doamnă care crede că poate face moara să meargă.

Janie începu să-i spună părerea ei, dar

Nicole își făcu apariția.

— Eu sunt Nicole Armstrong și vreau să pun moara în funcțiune. Cu ce-ți pot fi de folos?

Omul o privi cu ochii mici, apoi întinse mâna stângă cu palma în jos.

Janie era gata să-i spună ceva despre manierele lui dar Nicole

îi luă mâna cu amândouă ale sale și o strânse. Janie făcu o strâmbătură, căci palma omului era mutilată și acoperită de bătături. Nicole pipăi palma bărbatului, apoi îi zâmbi mulțumită.

— Ești angajat, spuse ea.

Omul clipi din ochi.

— Se vede că știi ce faci. Îți voi învârti moara, așa cum trebuie.

Când el plecă, Nicole îi explică. Acest bărbat era un tocilar. Ca să ascută dinții din piatră, folosește o daltă și-și acoperă mâna dreaptă în piele, iar stânga o lasă

goală. Cu anii, mâna se umple de aşchii de piatră. Bărbaţii îşi arată mâna stângă cu mândrie, căci este simbolul experienţei. „Mettle” e un vechi cuvânt englezesc care înseamnă piatră sfărâmată. Există şi o zicală: când vrei să-i

spui unui om, dovedeste-ți experiența, îi zici: „Arată-ți piatra”.

Janie se întoarse la treabă, bodogănind că există și mănuși pentru mâna stângă.

Când jgheabul dinspre râu a fost terminat și curățat, apa năvăli peste roată

făcând-o să se învârtească. Se auzi un chiot ce putea fi auzit de la mare distanță.

Nicole nu se miră prea mult când, a doua zi, sosi primul client cu o barcă încărcată cu grăunțe pentru măcinat. Clay desigur, avusese grijă să trimită oameni

în susul și în josul râului ca să anunțe redeschiderea morii, și ea știa asta.

Deși trecuseră aproape două săptămâni de când nu-l mai văzuse, nu era o clipă în care să nu se gândească la el. Îl zărise de două ori călărind pe câmp, dar de

fiecare dată se ascunsese.

Moara mergea de trei zile când, într-o dimineaţă, se trezi foarte devreme. Nici nu se luminase încă şi auzea respiraţia adâncă a lui Janie dormind. Se îmbrăcă repede lăsându-şi părul liber pe spate.

Nu o surprinse deloc văzându-l pe Clay stând în fața roții. Avea pantaloni cafeniu deschis și cizmele înalte, cu manșetă răsfrântă. Ședea cu mâinile la spate, întors, și nu o vedea. În lumina slabă, cămașa sa părea foarte albă ca și pălăria cu

boruri late.

Fără să se întoarcă îi spuse:

— Ai făcut treabă bună, aș dori să pot și eu să-i fac pe muncitori să muncească, chiar și numai pe jumătate, așa cum o fac pentru tine.

— Cred că de nevoie.

Se întoarse și-i

aruncă o privire intensă.

— Nu, nu-i de nevoie. Ai putea să te întorci la mine acasă oricând.

— Nu, răspunse ea ferm, e mai bine așa.

— Gemenii întreabă mereu de tine. Vor să te vadă.

Nicole zâmbi.

— Și mie mi-au lipsit.

Poate că-i poți lăsa să vină până aici.

— Mă gândeam dacă n-ai vrea să vii tu la ei. Am putea cina astă-seară. Un vapor a ancorat ieri și a adus lucruri din Franța. Brânză Brie, vin de Burgundia și șampanie. Vor sosi pe râu azi.

— Mă tentează, dar...

Înaintă spre ea și o apucă de umeri.

— Nu poți să mă eviți tot timpul. Ce vrei de la mine? Vrei să-ți spun cât de mult îmi lipsești? Cred că toată lumea de pe plantație e supărată pe mine, că te-am lăsat să pleci. Maggie îmi dă

mâncare arsă sau rece, nu există între. Gemenii au plâns aseară că nu știu o blestemată de poveste franțuzească, cu o lady care se îndrăgostește de un monstru.

— *Frumoasa* și *bestia,* zâmbi Nicole. Vasăzică, vrei să mă întorc pentru

ca să ai o mâncare mai bună.

— Nu-mi răstălmăci cuvintele, spuse Clay, ridicându-și o sprânceană. Nu am vrut niciodată să pleci. Vii acasă?

— Da, spuse ea.

O apucă și o sărută repezit, puternic, apoi îi

dădu drumul și plecă.

— Mă gândeam că treburile nu prea merg bine, spuse Janie în spatele ei.

Nicole nu-i răspunse. Se întoarse în casă ca să se apuce de treburile zilnice.

Cu mare greutate își putu stăpâni

nervozitatea din cauză că primise invitația la cină. În tot cursul zilei nu se putu liniști. Când Vernon cântărea sacii cu grăunțe și-i dicta numărul lor, cu greu se putea concentra la cifre, fiind nevoie să-i ceară să repete pentru a nu greși. Își aminti totuși de

Maggie și-i trimise o rețetă de friptură de curcan umplut. Cum știa că Maggie era amatoare de mâncare bună, era sigură că va pregăti doi curcani, unul pentru ei acasă și altul pentru ea și personalul ei.

La ora șase, barca cu

vâsle sosi la mal. Clay îl trimisese pe administratorul lui, Anderson. Era un bărbat înalt, blond. Locuia cu nevastă și cei doi copii în casa de la miază noapte de biroul lui Clay. Copiii lui se jucau adesea cu gemenii. Nicole îi ceru veşti

despre familia sa.

— Toată lumea este bine, dar toți vă simțim lipsa. Karen a făcut ieri niște conserve de piersici și vrea să vă trimită. Moara merge? Mi se pare că aveți destui clienți.

— Domnul Armstrong a lansat

zvonul și vine din ce în ce mai multă lume.

O privi ciudat.

— Domnul Clay este un om respectat, Ajunseră la mal și Nicole observă că Anderson nu înceta să privească pe râu în sus.

— S-a întâmplat ceva?

— Vasul ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Am auzit aseară că a sosit un vapor, iar domnul Clay a trimis dis-de-dimineață pe cineva să primească vasul.

— Nu sunteți îngrijorați, nu?

— Nu, spuse,

ajutând-o să coboare. S-ar putea să nu fie nimic. Poate că oamenii beau un pahar cu pasagerii sau altceva. Dar Clay, de când s-au înecat James și Beth, este îngrijorat ori de câte ori vasul întârzie.

Mergeau alături spre casă.

— L-ai cunoscut pe James și pe Beth?

— Foarte bine.

— Cum erau? Frații erau foarte atașați unul de celălalt?

Până să-i răspundă, trecu un timp mai lung.

— Toți trei erau atașați. Parcă ar fi crescut fiecare în

buzunarul celuilalt. Mă tem că Clay a suportat greu moartea lor, asta l-a schimbat.

Nicole i-ar mai fi pus o sută de întrebări, în ce fel îl schimbase, cum era înainte, dar nu era cinstit față de Clay și nici față de Anderson, să întrebe acum. Dacă Clay

va dori să-i vorbească, o va face, așa cum s-a mărturisit și ea.

Anderson o lăsă la intrarea în grădină. Casa era la fel de frumoasă înăuntru, așa cum și-o amintea. Gemenii apărură imediat și o traseră sus pe scări. Aveau o listă lungă cu

povești pe care doreau ca ea să le povestească înainte să adoarmă.

Clay o aștepta la capătul scărilor cu mâna întinsă.

— Ești chiar mai frumoasă decât îmi amintesc, îi spuse încet, privind-o ca un înfometat.

Ea privi în altă parte și porni spre sufragerie, însă el nu-i mai dădu drumul mâinii.

Purta o rochie de mătase naturală, cu firul neregulat din loc în loc, cu străluciri estompate. Era de culoarea caisei, ornată cu panglică de catifea de aceeași

culoare, cu o nuanță mai închisă. Decolteul era mare. Mânecile și corsajul erau brodate cu un rând de perle mici care păreau mai strălucitoare pe pielea ei. În păr avea împletite perle și panglică de aceeași culoare. Clay nu-și luă ochii de la ea până

ajunseră în sufragerie. Nicole observă imediat că Maggie se întrecuse pe ea însăși. Masa era supraîncărcată cu mâncare.

— Sper că nu-și închipuie că vom mânca tot, spuse Nicole, zâmbind.

— Cred că încearcă

să mă facă să înțeleg că dacă ai fi aici, mâncarea ar fi mai bună.

— A sosit vasul? întrebă și observă că el se încruntă, înainte de a scutura din cap.

De abia se așezară, când unul dintre muncitorii de pe plantație dădu buzna în

încăpere.

— Domnule Clay, nu știam ce să fac, spuse într-un torent de cuvinte. Își ținea pălăria în mână și risca să și-o sfâșie în orice clipă. Era foarte nervos. Mi-a spus că a bătut atâta drum, ca să vă vadă și că mă veți spânzura dacă nu v-

o aduc.

— Calmează-te, Roger, despre ce și despre cine vorbești? aruncă șervetul în farfuria încă nefolosită.

— Nu eram sigur dacă pot s-o cred. Mă gândeam că o fi vreo târfă englezoaică încercând să mă

prostească. Dar când m-am uitat mai bine și am văzut cât seamănă cu miss Beth, m-am gândit că e chiar ea. Nici Nicole, nici Clay nu-l mai ascultară, căci în spatele lui stătea Bianca. Părul său blond-închis era drept, strâns în jurul feței rotunde. Avea gura

mică, strânsă și țuguiată. Nicole simți că și uitase cum arăta Bianca cu adevărat. În ultimele luni, viața sa se schimbase atât de mult, încât timpul petrecut în Anglia părea că nici nu a existat. Acum își reaminti cu claritate felul în care Biancăi îi

plăcea să-i intimideze pe oameni.

Se întoarse spre Clay și fu uimită de expresia de pe fața lui. Părea că vede o nălucă, iar fața lui exprima neîncredere, dar și extaz. Ea simți deodată ca și când tot trupul îi era luat de apă. Știu cu presimțirea ei

profundă, că la vederea Biancăi el își va da seama că nu o mai iubea pe ea. Avea lacrimi în ochi și înțelese că a pierdut, că niciodată nu o va privi pe ea, așa cum o privea acum pe Bianca.

Nicole respiră adânc, apoi se ridică și traversă

camera spre Bianca. Îi atinse mâna.

— Îți urez bun venit la Arundel Hali.

Bianca o privi pe Nicole cu ură și se prefăcu că nu vede mâna întinsă.

— Te porți ca și când acest loc ar fi al tău, zise ea, apoi zâmbi cu grație

către Clay. Nu te bucuri că mă vezi? spuse glumeț și pe obrazul stâng îi apăru gropița. Am străbătut un lung drum pentru a veni lângă tine.

Clay își răsturnă scaunul, repezindu-se spre Bianca. Îi apucă umerii cu amândouă

mâinile și o privi intens.

— Bine ai venit, murmură și o sărută pe obraz. Nu observă însă felul în care ea se ferise de atingerea lui.

— Du bagajul sus, Roger.

Roger se retrase. Petrecuse șase ore pe vas cu femeia blondă și de

câteva ori a trebuit să se stăpânească să nu o arunce peste bord. Nu-și închipuia că o femeie poate să găsească atâtea motive de nemulțumire, într-un timp așa de scurt. Era nemulțumită de lipsa de respect manifestată de Roger și de oamenii săi. Părea că

se aşteaptă ca toţi oamenii să se repeadă la cea mai mică dorinţă a ei. Cu cât se apropiau de plantaţia Armstrong, cu atât Roger era mai sigur că greşise aducând-o la Clay. Acum Roger era uimit de felul în care Clay se uita la ea. Cum se putea uita la ea când

micuța, frumoasa Nicole era de față, cu inima reflectată în ochi? Roger ridică din umeri, își înfundă pălăria pe cap și urcă lada pe scări. El se ocupa de bărci și era fericit că nu avea de-a face cu femei.

Desprinzându-se de Clayton, Bianca spuse

scurt:

— Clayton, nu mă inviți să stau? După o călătorie așa de lungă, mă tem că sunt epuizată.

Clay încercă s-o ia de braț, dar ea se feri. Îi oferi un scaun la stânga lui, în capătul mesei.

— Cred că ți-e foame,

spuse, luând un tacâm de pe comoda Chipendale.

Nicole stătea în pragul ușii și-i privea. Clay o ocrotea pe Bianca precum o cloșcă.

Bianca își aruncă voalul verde pe care-l avea peste rochie și se așează. Nicole constată că

Bianca se mai îngrășase de când nu o mai văzuse. Era destul de înaltă, încât să poată suporta grăsimea și nici nu-i urâțise fața, dar grăsimea se observa în special pe șolduri și pe coapse. Moda taliei înalte ascundea asta într-o oarecare măsură,

dar lipsa mânecilor îi expunea grăsimea brațelor.

— Vreau să știu totul, spuse Clay aplecându-se spre ea. Cum ai ajuns aici? Cum a fost călătoria?

— A fost îngrozitoare, spuse Bianca clipind din ochi.

După ce a sosit scrisoarea ta către tatăl meu, am fost dezolată. Mi-am dat seama ce greșeală oribilă se făcuse. Bineînțeles, am plecat cu primul vapor. În ziua când tatăl ei îi arătase scrisoarea, râsese cu poftă de farsa ce i se făcuse proastei de

Nicole, dar după două zile primise o altă scrisoare.

Avea niște veri îndepărtaţi care trăiau în America, destul de aproape de Clayton și-i scriseseră să o felicite pentru norocul ei. Credeau că Bianca cunoștea bogăția lui

Clay și doreau să facă un împrumut imediat ce se vor căsători. Bianca i-a refuzat, dar se înfuriase când aflase de averea lui Clay. De ce nu-i spusese prostul că era bogat? Repede însă, supărarea ei se întoarse spre Nicole. Poate că șmechera de târfă știa

despre Clay și aranjase să se ducă în locul Biancăi. Imediat îi spusește tatălui ei că se hotărâse să plece în America. Domnul Maleson a râs și i-a spus că doar când va câștiga bani va putea pleca, pe el nu-l interesa.

Nicole ședea tot în

picioare la ușă, când Bianca se întoarse spre ea și-i zâmbi ca o gazdă politicoasă.

— Nu vrei să stai cu noi? o întrebă cu glas dulceag. După ce Nicole se așează, începu: o vară de-a ta a venit la noi să te caute, inventase o poveste aiurită că

trebuia să te asociezi cu ea la o afacere, l-am spus că ești în serviciul meu și că nu ai bani. Mi-a spus apoi un lucru fantastic, că ai vândut niște smaralde și că lucrai noaptea. Tot ce spunea era absurd. Pentru a mă asigura, am căutat eu personal în

camera ta. Ochii îi străluciră. Un drum spre America este foarte scump, nu? Dar nici nu-ți vine să crezi. Biletul costa cam cât partea ta din asocierea cu vara ta.

Nicole ținu capul sus. Nu voia să-i arate Biancăi cât o dureau cuvintele ei. Dar, își

freca degetele aducându-și aminte de truda cusutului în timpul nopții.

— Îmi face atâta plăcere să te văd, spuse Clay. E ca și când visul a devenit realitate, avându-te din nou lângă mine.

— Din nou? întrebă

Bianca, și amândouă femeile se uitară la el, care o privea pe Bianca ciudat.

Clay își reveni.

— Vreau să spun că mi te-am imaginat de atâtea ori aici, încât mi se pare că te-ai întors. Luă de pe masă un vas cu fructe confiate.

— Cred că ți-e foame.

— Nu, deloc, dar nu-și lua ochii de la mâncare. Știu că nu aș putea să mănânc nimic, dar totuși trebuie să mă hotărăsc să mănânc ceva. Râse fericită la stratagema sa. Știi ce loc mi-au dat în fregata aia oribilă? Pe puntea cea

mai de jos împreună cu echipajul și proviziile. Nici nu-ți vine să crezi. Apa trecea peste hublou, peste tavan, și zile întregi am stat în semiîntuneric.

Clay se cutremură.

— De aceea angajasem cabina pentru dumneata pe vasul

poștal.

Bianca o privi peste masă pe Nicole.

— Bineînțeles, nu am avut tratament luxos. Cred că și mâncarea pe care ai primit-o a fost mai bună decât a mea. Nicole își mușcă limba ca să nu comenteze că, indiferent de calitate,

cantitatea era mai mult decât suficientă.

— Poate bucătăria lui Maggie te va ajuta să uiți... Clay îi puse castronul mai aproape.

— Poate, doar un pic.

Nicole o privea liniștită, cum se servea din fiecare din cele douăzeci de feluri de pe

masă. Nu-și umplea niciodată prea mult farfuria să nu pară că ia prea mult din ceva. Un observator neinteresat ar fi spus că nu e o mâncăcioasă. Învățase în timp să-și ascundă lăcomia.

— De unde ai rochia asta? întrebă punându-și

delicat miere pe pâine.

Nicole știu că roșise, amintindu-și acuzațiile lui Clay privitoare la furtul rochiilor cumpărate pentru Bianca.

— Sunt câteva lucruri despre care trebuie să discutăm, spuse Clay.

Cuvintele sale o

salvară pe Nicole, nemaifiind obligată să răspundă.

Înainte să mai poată continua, Maggie năvăli în încăpere.

— Am auzit că aţi primit oaspeţi de pe vas. Este o prietenă a dumitale, doamnă Armstrong?

— Doamnă Armstrong? spuse Bianca privind-o pe Nicole. Ți se adresează dumitale?

— Da, aprobă Nicole liniștită.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Bianca.

— Maggie, lasă-ne singuri, spuse Clay.

Maggie era foarte curioasă s-o vadă pe femeia pe care Roger o adusese de o oră. Fuseseră necesare patru căni cu bere ca să-l calmeze.

— Voiam doar să știu dacă vă pot servi desertul. Am pregătit chec de migdale, tarte

cu mere și piersici și clătite cu cremă.

— Nu acum, Maggie! Avem de discutat ceva mai important decât mâncarea.

— Clay, spuse Bianca. E atâta timp de când nu am mâncat ceva proaspăt. Putem avea tarte cu piersici?

— Bineînțeles, răspunse Clay. Adu tot! Întorcându-se spre Bianca, zise: scuză-mă, sunt prea obișnuit să dau ordine.

Nicole dorea să plece. Mai mult decât orice, dorea să se îndepărteze de bărbatul iubit care devenise deodată un

străin. Se ridică repede.

— Nu cred că voi mânca nici un desert. Vă rog să mă scuzați, vreau să plec acasă.

Clay se ridică în același timp cu ea.

— Te rog, Nicole, nu vreau să... privi în jos, fiindcă Bianca pusese mâna sa peste a lui. Era

prima dată – că-l atingea din proprie voinţă.

Nicole simţi că i se strânge stomacul, când văzu privirea din ochii lui Clay. Se repezi afară, în aerul răcoros al nopţii.

— Clay, spuse Bianca retrăgându-şi mâna de pe braţul lui. Imediat ce

Nicole ieșise, observase puterea atingerii ei asupra lui. O dezgustase ca întotdeauna. Avea cămașa descheiată la gât și nu se îngrijise să poarte o haină. Îi făcea scârbă să-l atingă, chiar și apropierea lui, dar ar fi suferit orice, numai să poată poseda plantația.

Tot drumul de la debarcader, văzuse casele din jur și omul acela scârbos din barcă îi spusese că toate erau proprietatea lui Clay. Sufrageria era mobilată luxos. Știa că tapetul fusese pictat special pentru a se potrivi cu restul camerei. Mobila

era scumpă, dar destul de puțină. Da, va trebui să-l atingă pentru a căpăta locul acesta și o va face. După căsătorie îi va cere să o lase în pace.

Maggie aduse o tavă plină cu tarte calde cu fructe și chec rece. Clătitele erau acoperite

cu glazură de caise.

— Unde a plecat doamna Armstrong?

— Înapoi la moară, spuse scurt Clay. Maggie îi aruncă o privire bănuitoare și ieși.

Bianca îl privi pe deasupra farfuriei încărcată cu trei feluri de desert. Își spusese că

mâncase așa de puțin la masă, încât putea să-și permită acum să se răsfețe.

— Aș dori o explicație.

Își termina a doua porție de prăjituri când Clay își sfârșise explicația.

— Deci acum, voi fi

înlăturată ca un gunoi, este corect? Toată dragostea mea, toată mizeria prin care am trecut ca să ajung la tine, nu înseamnă nimic. Dacă măcar hoții aceia mi-ar fi spus că vin din partea ta, m-aș fi dus cu ei bucuroasă. Știi, nu m-aș fi ferit de tine.

Strânse delicat din buze și ochii i se umplură de lacrimi. Erau sincere. Gândul că poate pierde toată bogăția lui Clay o făcea să înnebunească de furie. Dracu' s-o ia pe Nicole.

— Nu, te rog nu spune asta. Tu aparții acestui loc, ai aparținut

întotdeauna.

Cuvintele acestea i se păreau stranii, dar nu puse întrebări.

— Când martorul acela de la căsătorie se va întoarce în America, vei obține anularea? O să mă lași să stau aici și apoi... apoi mă vei izgoni? Așa vei face?

Îi apucă mâna și o duse la buze.

— Nu, sigur că nu.

Bianca îi zâmbi, apoi se ridică.

— Sunt foarte obosită. Crezi că acum mă pot odihni?

— Desigur. O luă de braț să o conducă pe scări, dar ea se depărtă.

— Unde sunt servitorii? Unde este camerista, dar valetul?

Clay o urmă pe scări în sus.

— Sunt câteva femei care o ajută pe Nicole, mai bine-zis o ajutau înainte să se mute, dar ele dorm la țesătorie. Niciodată nu am simțit

nevoia să am un valet sau o cameristă.

Se opri la capătul scărilor, căci inima îi bătea din cauza efortului, îi zâmbi prefăcută.

— Dar acum mă ai pe mine. Natural, lucrurile se vor schimba.

— Tot ce dorești, îi

spuse încet și deschise ușa camerei ce fusese a lui Nicole.

— Simplă, spuse ea, dar potrivită.

Clay se îndreptă spre comoda curbată și atinse o figurină de porțelan.

— Era camera lui Beth, spuse, și se

întoarse spre ea. În ochi i se citea durerea.

— Clay, spuse ea punându-și mâna pe gât. Aproape m-ai speriat.

— Scuză-mă, spuse scurt, te las singură. Și părăsi brusc camera.

— Of, același țăran necioplit... începu să-și spună Bianca, apoi

ridică din umeri. Era bucuroasă că scăpase de ei. Privi camera. Era prea sobră pentru ea. Atinse perdelele patului, albe cu bleu-roz, se gândi ea. Va schimba patul în roz, tul roz cu rânduri de pliseuri. Și pereții vor trebui tapetați în roz și poate

pictați cu flori. Mobila de nuc va trebui să dispară ca și cea de arțar. Le va înlocui cu o mobilă aurită.

Se dezbrăcă încet și aruncă rochia pe spătarul unui scaun. Amintirea rochiei de mătase de culoarea caisei cu care era

îmbrăcată Nicole o înfurie. Cine era ea ca să poarte mătase, pe când ea, Bianca, trebuia să poarte muselină și pânză ordinară? Dar, răbdare, le va arăta ea acestor colonişti ignoranţi ce înseamnă să ai stil. Își va cumpără o garderobă care va face ca aceea a

lui Nicole să pară săracă.

Se îmbrăcă cu o cămașă de noapte pe care o scoase din bagajul adus de Roger și se urcă în pat. Salteaua era puțin cam tare pentru gustul ei. Adormi gândindu-se la toate schimbările pe care le va face la plantație. Casa

era evident prea mică. Îi va adăuga o aripă; aripa sa personală, unde nu va fi obligată să fie lângă Clay, după căsătorie. Își va cumpăra o trăsură, una care s-o depășească pe cea a reginei. Acoperișul va fi susținut de îngeri auriți. Zâmbi în somn.

Clay părăsi repede casa și intră în grădină. Luna se oglindea în apa bazinului. Își aprinse o țigară lungă și se așeză liniștit la umbra tufișurilor din gard. De când o văzuse pe Bianca, parcă vedea o nălucă. Era ca și când ar fi avut-o din nou pe Beth. Dar

de data aceasta nimic nu i-o va mai lua, nici fratele, nici moartea. Va fi a lui pentru eternitate.

Aruncă ţigara şi o stinse cu cizma. Ciuli urechile să audă roata morii, dar era prea departe. Se gândi la Nicole. Chiar şi acum când Bianca era atât de

aproape de el, se gândea la ea. Își aminti surâsul ei și cum se cuibărise lângă ei când plângea. Își aminti mai ales căldura ei față de oricine. Nu era nimeni pe plantație căruia Nicole să nu-i arate bunătate. Chiar și amărâtul și leneșul de Jonathan spunea vorbe

frumoase despre ea. Încet, se întoarse către casă.

Bianca se trezi încet, a doua zi de dimineaţă. Patul confortabil şi mâncarea bună fuseseră un lux după zilele petrecute pe corabie. Nu se mai gândea unde se afla sau ce planuri va

face, dormise toată noaptea visând la ele. Dădu la o parte așternutul și se strâmbă. I se cerea prea mult, ca ea, proprietara unei astfel de averi, să doarmă în așternuturi de in. Mătasea va fi singurul lucru permis. Se îmbrăcă cu o rochie

de bumbac roz, din geamantanul său și găsi că era inadmisibil din partea lui Clay să nu-i angajeze o servitoare.

Ieșind din cameră, aruncă o privire în jos, dar nu era deloc curioasă să vadă casa. Era destul că-i aparţinea. Tot interesul

ei acum era îndreptat spre bucătăria pe care i-o arătaseră în seara din ajun. Înjură faptul că era o distanţă destul de mare de la casă până acolo. Va da ordin, ca de acum înainte să i se aducă mâncarea, să nu mai fie nevoită să umble pentru asta.

Intră în bucătăria mare cu un aer de regină. Era ca și când visul devenise realitate. Întotdeauna știuse că era făcută pentru a comanda. Idiotul său de tată râsese de ea când îi spusese că dorea domeniul pe care altădată îl deținea

familia Maleson. Bineînțeles, plantația Armstrong nu se va putea compara cu proprietatea din Anglia. Cum s-ar putea compara ceva din America cu Anglia?

— Bună dimineața, îi spuse Maggie bucuroasă, plină de făină până la

coate fiindcă prepara blatul de tort pentru masa de prânz. Cu ce vă pot servi?

Camera mare era plină de animaţie. Una din ajutoarele lui Maggie supraveghea ceva pus pe jăratec. Un băiat învârtea alene o pulpă de carne pe frigare. O

altă femeie frământă aluat într-un vas mare de lemn, în timp ce două fete tăiau o grămadă de zarzavaturi.

— Da, spuse Bianca hotărât. Știa din experiență că trebuie să-ți manifești autoritatea față de servitori pe loc. Vreau ca dumneata și

ceilalți servitori să vă așezați în fața mea, pentru a primi dispozițiile mele. De acum încolo când intru într-o încăpere, să opriți orice activitate și să-mi arătați respectul cuvenit.

Cei șase oameni din încăpere se opriră din

treabă și o privire cu gura căscată.

— M-ați auzit? comandă Bianca.

Încet și nedumeriți, oamenii se așezară în fața peretelui, însă mai puțin Maggie.

— Cine ești dumneata să dai ordine? întrebă ea.

— Nu trebuie să-ți răspund la întrebare. Servitorii trebuie să-și cunoască lungul nasului. Adică, cei ce doresc să-și păstreze slujba, amenință ea. Bianca încerca să nu ia în seamă privirea ostilă a lui Maggie și faptul că nu se aliniase lângă ceilalți. Aș

vrea să vă vorbesc despre mâncarea pregătită aici. Judecând după cina de aseară, mâncarea este cam fadă. Are nevoie de sosuri. De exemplu, șunca în aspic a fost delicioasă. Zâmbi cu înfumurare, știind că lauda le face plăcere. Dar, continuă ea, i-ar fi

trebuit mai mult sos.

— Sos! strigă Maggie. Șunca a fost glasată cu zahăr curat. Vrei să spui ca trebuie să mai pun un vas cu zahăr la topit?

Bianca o fulgeră cu privirea.

— Nu-ți cer părerea. Dumneata ești aici ca să te supui ordinelor mele.

Acum, despre micul dejun. Doresc să fie servită în sufragerie la unsprezece fix. Vreau o cană cu ciocolată, cu trei părți smântână și o parte lapte. Mai vreau câteva tarte ca acelea servite aseară. Dejunul să fie servit la douăsprezece și

jumătate,

— Crezi că poți rezista doar cu câteva plăcinte? spuse Maggie cu dispreț, scoțându-și șortul și aruncându-l pe masă. Mă duc să vorbesc cu Clay să aflu cine ești de fapt, adăugă Maggie întorcându-i spatele.

— Sunt doamna

acestei plantații, sunt stăpâna dumitale, spuse Bianca cu spatele țeapăn.

— Eu lucrez pentru Clay și soția lui, care mulțumesc lui Dumnezeu nu ești dumneata.

— Femeie obraznică, îi voi spune lui Clay să te

dea afară.

— Pot să plec înainte, spuse Maggie și porni spre câmp.

Îl găsi pe Clay în magazia unde se întindeau frunzele de tutun să se usuce.

— Vreau să vorbesc cu dumneata, îi ceru ea. De când lucra în familie,

Maggie nu crease niciodată niciun fel de probleme. Era ireproșabilă și de nenumărate ori se folosiseră ideile ei când era vorba de o îmbunătățire pe plantație, sugestiile erau întotdeauna juste.

Clay încercă zadarnic

să-și scuture praful de tutun de pe mâini.

— Ai vreo supărare? Coșul s-a înfundat din nou?

— De data asta e mai grav. Cine e femeia asta? Clay se opri privind-o.

— A venit la mine în bucătărie azi-dimineață și a început să ne spună

că toți trebuie s-o ascultăm. Vrea micul dejun în sufragerie. Se crede mai grozavă decât toți, ca să vină în bucătărie.

Supărat, Clay aruncă țesătura murdară.

— Ai trăit în Anglia. Știi că persoanele cu situație nu mănâncă în

bucătărie, majoritatea proprietarilor de plantații nu o fac nici ei. Nu mi se pare că ar cere o favoare exagerată. Poate ne-ar prinde bine și nouă să învățăm bunele maniere.

— Favoare! izbucni Maggie. Femeia asta nu cunoaște înțelesul

cuvântului. Se opri brusc și glasul ei deveni mai blând: Clay, dragule, te cunosc de când erai un băiețel. Ce ai de gând să faci? Ești însurat cu cea mai drăguță femeie care a existat vreodată, dar ea a fugit de tine și trăiește dincolo de râu. Iar tu aduci în casă o

mucoasă care seamănă leit cu Beth. Apoi apucându-l de braţ... ştiu că i-ai iubit pe amândoi, dar nu-i mai poţi aduce înapoi.

Clay o privi cu o faţă supărată şi o părăsi spunând:

— Vezi-ţi de treaba ta. Şi dă-i. Biancăi ce

dorește. Se îndepărtă cu capul sus, ascunzându-și durerea din ochi sub borurile late ale pălăriei.

După-amiază, târziu, Bianca se întoarse trântind ușa casei. Petrecuse ore întregi pe plantație vorbind cu muncitorii, dând sugestii, sfaturi, dar

nicăieri nu fusese tratată cu respect. Administratorul Anderson râsese de ideile ei cu trăsura. Spunea că drumurile în Virginia erau atât de proaste, că jumătate din locuitori nu aveau trăsuri personale și mai ales cu îngerași ce susțin

acoperișul. Spunea că aproape toate deplasările se făceau pe râu. La sfârșit, studiind liste cu articolele dorite de Bianca, deschisese ochii mari și spusese:

— Doriți cearceafuri din mătase roz cu monogramă? Bianca îi răspunse că toată lumea

bine situată în Anglia avea așa ceva. Dar se prefăcu că nu aude, când el spusese că nu era în Anglia.

Și peste tot auzise de Nicole. Doamna Nicole ajutase la grădină. Bianca pufnise că de ce ar face-o și ea? Nicole fusese înainte

servitoarea ei și, în nici un caz, nu era o lady ca ea, Bianca, cea care avea strămoși baroni. După un timp însă, se plictisi să tot audă de Nicole. Îi venea rău când auzea că toți o considerau pe mica franțuzoaică, proprietara plantației.

Se îndreptă spre

debarcader unde era barca. Voia să se ducă la moară. Se hotărâse să-i spună lui Nicole ce gândea. Roger o trecu cu barca peste râu și o supără cu obrăznicia lui. Îi spusese clar că nu mai voia să aibă de-a face cu ea.

Bianca străbătu

treptele de lemn de lângă mal, care aveau capătul în apă, apoi urcă poteca abruptă ce ducea la casa mică. Ușa avea partea de sus deschisă și văzu o femeie voinică aplecată spre focul din căminul mare. Intră și întrebă cu glas tare:

— Unde este Nicole?

Janie se ridică și o privi pe femeia blondă. Nicole se întorsese devreme de la Clay în noaptea trecută și Janie aflase doar că sosise Bianca. Nu spusese nimic mai mult, dar pe fața ei se citeau multe. Avea ochii triști. De dimineață plecase ca de

obicei la treabă, dar Janie simţise că nu mai era aceeaşi.

— Vreţi să intraţi? spuse Janie. Trebuie să fiţi Bianca. Tocmai făceam ceai. Poate v-ar face plăcere să-l beţi cu noi.

Bianca privi în jurul camerei cu dispreţ. Nu i

se păru nimic frumos: pereții văruiți, tavanul ascuțit și o roată de tors lângă foc. Pentru ea era o cocioabă. Șterse cu vârful degetelor praful de pe scaun, înainte de a se așeza.

— Te-aș ruga s-o chemi pe Nicole. Spune-i că o aștept și nu am

timp.

Janie puse ceainicul pe masă. Deci asta era frumoasa Bianca după care Clay era înnebunit. Văzu o femeie cu fața decolorată și un trup care se va îngrășa rapid.

— Nicole are de lucru, spuse Janie, va veni când va putea.

— Sunt sătulă de obrăzniciile servitorilor lui Clay. Te previn că dacă...

— Dacă ce, domnișoară? Trebuie să știi că eu o servesc pe Nicole nu pe Clayton, minți ea pe jumătate. Deci...

— Janie, spuse Nicole

din pragul ușii. Traversă camera. Avem un musafir și trebuie să fim politicoase. Vrei să iei ceva, Bianca? Mai sunt câteva cornuri calde de la micul dejun.

Bianca nu răspunse, iar Janie mormăi ceva despre aspectul ei, care arăta că ar putea mânca

toată făina de la moară.

Bianca sorbi ceaiul și mâncă cornurile moi, calde și dulci, cu scârbă, ca și când se forța.

— Deci aici locuiești. Este o degradare, nu-i așa? Clay ar fi putut să-ți permită să stai la plantație, ocupându-te de ceva. Poate ajutoare

la bucătărie,

Nicole puse mâna pe braţul lui Janie ca s-o facă să tacă.

— Eu am vrut să părăsesc Arundel Hali. Voiam să mă întreţin singură. Cum ştiam ceva despre morărit, domnul Armstrong mi-a dăruit cu bunătate acest loc.

— Ți l-a dăruit! Vrei să spui că era al lui și că ți l-a dat? După tot răul ce i l-ai făcut lui și mie?

— Aș vrea să știu ce ți-a făcut dumitale, spuse Janie. Mie mi se pare că ea este nevinovată.

— Nevinovată! țipă Bianca. De unde ai aflat

de bogăția lui Clay?

— Nu știu ce vrei să spui.

— De ce te-ai dus de bunăvoie cu hoții ăia? Aproape ai sărit pe cal. Și unde l-ai găsit pe căpitanul care să te mărite cu logodnicul meu? L-ai momit cu trupșorul tău mărunt?

Voi, ăștia de jos, faceți întotdeauna lucruri din astea.

—Abține-te, Janie, spuse Nicole repede, apoi întorcându-se spre Bianca, adăugă: cred că ar fi mai bine să pleci acum.

Bianca se ridică zâmbind ușor.

— Voiam doar să te previn. Arundel Hali este al meu, plantaţia de asemenea şi nu admit niciun fel de amestec al tău. Ai luat destul din ce-mi aparţine mie şi nu mă gândesc să-ţi dau mai mult. Aşa că nu te amesteca în ce-i al meu.

— Dar Clay, spuse

Nicole liniștită, și el e proprietatea ta?

Bianca strânse din buze, apoi zâmbi.

— Deci așa stau lucrurile? Vai, vai, ce mică-i lumea. Da, este al meu. Dacă aș putea avea bani fără el, aș face-o. Dar nu este posibil. Să-ți spun un lucru, chiar

dacă aș reuși să scap de el, voi avea grijă să nu-l poți avea. Nu mi-ai făcut decât necazuri de când te-am întâlnit și mai bine aș muri decât să-ți las ce este al meu. Zâmbi cu gura mare. Îți face rău când vezi cum mă privește? îl am aici, și își arătă mâna, strângând

pumnul. Zâmbind în continuare, părăsi odaia lăsând uşa deschisă în urma ei.

Janie se aşează la masă lângă Nicole. Se simţea de parcă ar fi fost zdrobită de pietrele de moară.

— Deci ăsta e îngerul pe care Clay m-a trimis

să i-l aduc din Anglia. Janie scutură din cap. Mă întreb dacă s-a născut vreodată un bărbat care să aibă minte în privința femeilor. Ce vede la ea?

Nicole privea la ușa deschisă. Nu i-ar fi păsat dacă l-ar fi pierdut pe Clay pentru o femeie

care să-l iubească, dar nu dorea să-l vadă cu Bianca. Mai devreme sau mai târziu își va da seama ce fel de om este, dar atunci va fi nenorocit.

Gemenii năvăliră în odaie.

— Cine era doamna aia grasă? întrebă Alex.

— Alex... interveni Nicole. Dar morala sa își pierdu efectul, căci Janie începuse să râdă. Nicole încercă să fie serioasă. Alex, nu-i frumos să spui despre oameni că sunt grași.

— Chiar dacă sunt?

Janie râdea așa de tare, încât asta o

împiedică să vorbească.

— Este o musafiră a unchiului Clay, reuși să spună. Copiii schimbară priviri, apoi se întoarseră repede alergând pe potecă.

— Unde crezi că se duc? întrebă Janie.

— Să se prezinte, probabil. De când îi

învățase bunele maniere, nu pierdeau ocazia să facă plecăciuni și reverențe. Janie și Nicole se priviră, apoi ieșiră repede din casă. Nu prea aveau ele încredere în relațiile copiilor cu Bianca.

Amândouă au ajuns la timp ca să-l vadă pe Alex

făcând plecăciuni în faţa ei. Stăteau pe vârful punţii, Bianca părea mulţumită de comportarea lor prefăcută deşi aveau hainele şi faţa murdare. Mandy, lângă fratele său, zâmbi mândră. Deodată Alex îşi pierdu echilibrul şi, ca să nu cadă, se

apucă de primul lucru pe care-l avea la îndemână și acesta era rochia Biancăi. Rochia se rupse de la cusătura taliei, lăsând o gaură mare.

— Bestie mică și nerușinată, spuse Bianca și înainte ca băiatul să spună ceva, îl plesni

zdravăn peste obraz. Alex se legănă puțin pe punte dând din brațe și căzu în râu. Nicole era deja în apa ce-i trecea peste genunchi când Alex apăru prima dată. Se strâmbă la figura ei speriată și înotă spre mal.

— Unchiul Clay

spune că nu trebuie să înoți încălțat, spuse stând pe mal și descălțându-se. Îi făcu semn lui Nicole, care ședea în apă, cu pantofii uzi. Nicole îi zâmbi și veni pe mal. Inima îi bătea încă, de spaima produsă de căderea băiatului.

În timp ce Janie și Nicole erau atente la băiat, Mandy privea la femeia voinică de lângă ea. Nu-i plăcea să-i lovească cineva fratele. Se apropie de Bianca, și-și înfipse tălpile mici în lemn, apoi îi dădu un brânci întorcându-se repede.

Toată lumea se întoarse la țipătul slab, de frică, al Biancăi. Căzu fără să facă nicio mișcare. Faptul că nu avea putere și nici tonus muscular, o făcea neputincioasă. Mâinile mici și grase se legănau în aer.

Când căzu, apa se

ridică gata să acopere puntea. Mandy, udă leoarcă, își ridică în față rochia iar apa îi curgea din gene și din nas. Îi zâmbi triumfătoare fratelui său. Janie începu iar să râdă.

— Potoliți-vă, ordonă Nicole, dar vocea ei era înecată de râs. Când

căzuse, Bianca fusese caraghioasă.

Nicole se duse de cealaltă parte a punții urmată de ceilalți. Bianca se ridică încet din apa care era adâncă doar până la genunchi, dar în cădere, Bianca intrase până la gât. Părul blond îi atârna șuvițe în

jurul obrazului. Buclele pe care și le făcuse cu grijă cu fierul se lăsaseră. Rochia subțire era udă și lipită de corp și arăta de parcă ar fi fost goală. Se îngrășase mai mult decât crezuse Nicole. Pulpele și coapsele atât de grase o făceau să pară umflată.

Avea un colac de grăsime în jurul taliei.

— E grasă, spuse Alex cu ochii mari și mirați.

— Nu stați acolo, scoateți-mă de aici, ceru Bianca. Picioarele mi s-au înfundat în nămol.

— Cred că e mai bine să chemăm bărbații, spuse Janie, noi două nu

suntem destul de puternice să ridicăm o balenă.

— Liniște, tăceți toți, spuse Nicole și se duse la barcă să ia o vâslă. Hai, Bianca, apucă asta și te vom scoate eu și Janie. Ascultătoare, Janie apucă de capătul vâslei.

— Dacă mă întrebi

pe mine, femeia asta se iubește numai pe ea și nici de ea nu este prea încântată.

Celor două femei le trebui ceva timp pentru a o scoate pe Bianca din nămol. Cu toate că era voluminoasă, nu prea avea putere. Când se așezară pe mal, își făcu

apariția Roger care stătuse ascuns după copaci, unde probabil că era mai de mult. Îi străluceau ochii de plăcere când o ajută să urce în barcă și vâsli ducând-o pe malul opus al râului.

Capitolul 9

Clay era aplecat peste un trunchi de copac bătrân încercând să lege lanțuri în jurul rădăcinilor lungi și adânci, când se apropie un călăreț singuratic. Muncise încă dinainte de răsăritul soarelui,

care într-o oră urma să asfinţească. Era obosit şi-l durea tot trupul, nu numai din cauză că muncise în această zi, dar de câteva zile nu încetase să lucreze. Când lanţurile fură strânse bine în jurul buturugii, luă capetele şi le prinse de hamurile

calului masiv, de rasă Percheron. În timp ce se supunea comenzilor date de Clay ca să tragă, picioarele calului se înfipseră în pământ făcând să sară bucăți mari și iarbă.

Încet, buturuga începu să iasă din pământ. Cu o secure,

Clay ciopli rădăcinile fine ce mai ţineau copacul în pământ. Când în sfârşit reuşi să elibereze restul copacului, îl duse cu ajutorul calului la marginea unui câmp proaspăt defrişat. După ce dezlegă lanţurile şi le răsuci pe pământ, omul

îi vorbi.

— Frumoasă treabă! Nu m-am mai bucurat de un spectacol de când am văzut niște dansatori la Philadelphia. Bineînțeles, aveau picioare mai bune ca ale tale.

Clay privi în sus cu ciudă, apoi, încet,

începu să râdă.

— Wesley. Nu te-am văzut de un car de ani. Aţi strâns, împreună cu Travis, tutunul?

Wes Stanford se ridică şi se întinse. Nu era înalt cum era Clay, dar era solid, cu pieptul lat şi gros şi pulpe musculoase. Avea părul

des, castaniu, iar ochii foarte închiși la culoare erau zâmbitori mereu. Se scutură.

— Îl cunoști pe Travis. E convins că poate să pună singur lumea în mișcare. M-am gândit să-l las să se descurce singur măcar cu o parte.

— Iar v-aţi certat?

Wesley rânji.

— Travis i-ar spune şi diavolului cum să conducă iadul.

— Şi, fără îndoială, dracul s-ar supune. Se priviră şi începură să râdă.

Prietenia lor se legase cu mulţi ani în urmă,

când fuseseră vecini. Se apropiaseră fiindcă erau amândoi fraţii mezini. Clay trăise întotdeauna în umbra lui James, în timp ce Wesley trebuia să se supună lui Travis. Clay îi era recunoscător lui James că îl protejase întotdeauna pe Wesley când avea de furcă cu

Travis, îi părea rău de Wesley că avea un astfel de frate.

— Ce se întâmplă de îți cureți singur terenul? întrebă Wesley. Te-au părăsit toți oamenii?

— Mai rău, spuse ștergându-și sudoarea de pe față cu batista. Am probleme cu femeile.

— Ah, zâmbi Wesley. E o problemă pe care aș putea să o rezolv. E ceva despre care ai vrea să discutăm? Am adus ceva de băut și sunt liber în noaptea asta.

Clay se așează jos pe pământ, rezemat de un copac și primi băutura din cereale adusă de

Wesley, care o puse lângă el.

— Când mă gândesc la ce mi s-a întâmplat în ultimele lunj, nu știu cum am putut trăi.

— Îți amintești vara aceea secetoasă când au ars cele trei magazii cu tutun și ți-au murit aproape jumătate din

vaci? îl întrerupse Wes. Se poate compara cu asta?

— Erau timpuri liniştite. Aveam timp să mă odihnesc.

— Doamne! spuse Wes serios. Mai bea puţin şi spune-mi ce se întâmplă.

Lui Wes îi plăcu

ideea de a o răpi pe Bianca și apoi căsătoria prin procură.

— Ce s-a întâmplat când a sosit?

— Nu a venit sau cel puțin nu cu Janie pe vasul de poștă.

— Credeam că i-ai plătit căpitanului să-ți facă serviciul.

— Am făcut-o. M-am căsătorit cu cineva, dar nu cu Bianca. Hoții au răpit altă femeie.

Wes rămase cu gura căscată și-l privi cu ochii holbați. Trecu un moment înainte să poată vorbi.

— Vrei să spui că atunci când te-ai dus să-

ți iei nevasta ai văzut că te-ai căsătorit cu o femeie pe care nu o mai văzuseși înainte? Luă o înghițitură când Clay îl aprobă. Cum este? O vrăjitoare?

Clay își rezemă capul de copac și privi cerul.

— Este o micuță franțuzoiacă. Are părul

negru, ochi mari și căprui și cea mai apetisantă gură ce a fost creată vreodată. Mă trec sudori de câte ori trece prin cameră.

— Cred că ar trebui să te bucuri, dar poate e proastă și rea?

— Nici una, nici alta. Este bine crescută,

inteligentă, muncitoare, gemenii o iubesc și toți oamenii de pe plantație o adoră.

Wes mai luă o duşcă.

— După mine se pare că nu ar fi nici o problemă. Nu-mi vine să cred că e reală. Trebuie să aibă un cusur.

— Aşteaptă să vezi,

spuse Clay și luă din nou băutura. De îndată ce am aflat despre greșeala căsătoriei, i-am scris Biancăi în Anglia, explicându-i totul.

— Bianca este cea cu care doreai să te însori? Cum a reacționat? Cred că nu i-a prea plăcut căsătoria cu altcineva.

— Multă vreme n-am mai avut veşti de la ea. În acest timp, însă, m-am legat de Nicole, care legal era soţia mea.

— Dar nu în altfel?

— Nu. Ne-am înţeles să obţinem anularea căsătoriei, şi ne trebuia un martor care să declare că a fost forţată,

dar persoana aceea era în drum spre Anglia.

— Deci te-ai sacrificat ținându-i companie unei femei frumoase, încântătoare. Bietul de tine. Viața trebuie să fi fost infernală. Clay nu dădu atenție glumelor lui Wes.

— După un timp am început să văd ce bijuterie era Nicole, așa că m-am hotărât să-i vorbesc, l-am spus că dacă Bianca, la citirea scrisorii, va dori să o rupă cu mine, aș dori să rămânem căsătoriți. De fapt, aveam o obligație față de Bianca.

— Pare corect.

— De acord, dar Nicole m-a refuzat. A țipat la mine o jumătate de oră. Mi-a spus că nu concepe să fie a doua alegere pentru nici un bărbat și încă altele. Mie mi se părea lipsit de sens. Tot ce am înțeles era că Nicole nu era

fericită, în noaptea aceea... se opri.

— Continuă, e cea mai bună poveste pe care am auzit-o, după ani de zile.

— În noaptea aceea, continuă Clăy, dormea în camera lui Beth, iar eu în cea a lui James. Când am auzit-o ţipând,

m-am dus imediat la ea. Ceva o speriase de moarte, așa că i-am dat să bea lichior și am lăsat-o să vorbească. Clay își acoperi ochii cu mâna.

A avut o viață îngrozitoare. Revoluționarii francezi i-au omorât părinții pe

ghilotină, i-au ars casa, iar mai târziu i-au ucis bunicul purtându-i capul pe o suliță în fața ei.

Wes se strâmbă dezgustat.

— Ce s-a mai întâmplat după noaptea aceea? Important nu era ce s-a întâmplat după,

important era ce se întâmplase în timpul nopții, se gândi Clay. În fiecare noapte nu putea dormi amintindu-și noaptea aceea când o ținuse în brațe și făcuseră dragoste.

— A doua zi m-a părăsit, spuse liniștit. Nu pot spune părăsit,

dar s-a mutat peste râu la vechea moară. Acum se ocupă de moară și face treabă bună.

— Dar vrei să se întoarcă, nu-i așa? Clay nu răspunse, dar Wes scutură din cap.

— Ai spus că ai probleme cu femeile, nu cu o femeie. Ce s-a mai

întâmplat?

— Când Nicole a luat moara în primire, Bianca și-a făcut apariția.

— Cum arată?

Clay nu știa ce să răspundă. Trăia în casa lui de două săptămâni, dar nu știa nimic mai mult despre ea, decât

atunci când sosise. Dimineaţa când pleca, ea dormea, şi când se întorcea seara, la fel. Anderson îi vorbise odată că este cheltuitoare, dar Clay nu luase în seamă reclamaţia. Fără îndoială, avea posibilitatea să-i

cumpere câteva haine femeii cu care urma să se căsătorească!

— Nu-ți pot spune cum este. Cred că m-am îndrăgostit de ea din primul moment când am văzut-o în Anglia și nu s-a schimbat nimic de atunci. E frumoasă, drăgălașă, bună.

— Mie mi se pare că știi destule despre ea. Acum lasă-mă să examinez situația. Te-ai căsătorit cu o femeie splendidă și în același timp ești îndrăgostit și logodit cu alta, la fel de splendidă.

— Cam așa ceva, murmură Clay, tu însă

pari a găsi că situația este de acceptat.

— Mă gândesc la situații mai grele. Să fii un burlac singur ca mine, de exemplu.

Clay pufni în râs. Wes nu ducea lipsă de femei.

— Să-ți spun ce aș face eu, spuse Wes râzând și bătându-l pe

picior. Mă voi întâlni cu amândouă și te voi scăpa de una din ele. O poți avea pe cea pe care nu o vreau eu și astfel nu vei mai fi obligat să alegi. El glumea, dar Clay era serios și se încruntă. Îi părea rău de zbuciumul prietenului său.

— Haide, Clay,

trebuie să procedăm cum este mai bine.

— Nu știu, spuse Clay, în ultimul timp nu mai sunt sigur de mine.

Wes se ridică scărpinându-și spinarea iritată de scoarța copacului.

— Nicole asta, este tot la moară? Crezi că aș

putea s-o văd? în ochii lui Clay apăru brusc o scânteie.

— Sigur, locuiește acolo cu Janie. Sunt sigur că te va primi bine. Se pare că are casă deschisă pentru oricine. În vocea sa se simți o urmă de dezgust.

Wes îi promise că se

va întoarce la Arundel Hali să guste mâncărurile pregătite de Maggie. Se urcă pe cal și porni spre debarcader. Merse încet pe potecă pentru a avea timp de gândire. Fusese șocat la vederea lui Clay, după mai multe luni de zile. Avea impresia că vorbise

cu un străin. Pe când erau băieți, petrecuseră mult timp împreună. Brusc, o epidemie de holeră îi ucisese pe părinții lui Clay și pe tatăl lui Wes. După scurt timp, muri și mama lui. Tragediile apropiaseră mult cele două familii. Erau

perioade lungi când nu se vedeau, căci tinerii lucrau toţi ta plantaţii, dar de câte ori era posibil se întâlneau.

Zâmbi la amintirea unei petreceri la Arundel Hali când Clay şi Wes aveau şaisprezece ani. Băieţii pariaseră amândoi să prindă una

din perechile de șerpi încolăciți în spatele tufelor. Au reușit amândoi, dar Travis află de ispravă și luându-i pe amândoi de gât îi aruncase în bazin.

Ce s-a întâmplat cu Clayton? se minuna Wes. Clay pe care-l cunoștea ar fi râs de

absurditatea situației cu cele două femei. Ar fi luat-o pe cea pe care o dorea și ar fi dus-o sus, cu el. Îl cunoștea pe cel care aranjase furtul unei tinere englezoaice, dar bărbatul care se temea să se întoarcă acasă era un străin.

Descălecă sub un

copac de lângă debarcader și-i scoase calului șaua. Bănuia că necazul venea de la franţuzoaică. A spus că lucrase la Bianca, desigur, ca servitoare. Aranjase în așa fel încât să se substituie Biancăi, și reușise să se mărite cu un american bogat. Fără

îndoială, acum îl șantaja pe Clay ca să rămână nevasta lui. Reușise deja să capete moara și, poate, și altă proprietate de-a lui.

Dar Bianca? Lui Wes îi era milă de femeie. Venise în America așteptându-se să se căsătorească cu bărbatul

iubit și găsise pe altcineva în locul ei.

Legă calul și vâsli până pe malul opus. Moara îi era cunoscută, fiind unul din locurile lui preferate pe când era copil. Zâmbi când îi văzu pe gemeni pe mal, aplecați asupra unei broaște plictisite care nu

se mai mişca.

— Ce faceţi voi acolo? îi întrebă scurt. Gemenii săriră deodată amândoi, apoi se întoarseră şi-i zâmbiră.

— Unchiule Wes, ţipau ei dându-i titlul onorific de unchi. Săriră de pe mal spre el, care-i aştepta cu braţele

deschise. Wes îi apucă pe amândoi și începu să-i învârtească în timp ce ei chicoteau făcând tărăboi.

— Mi-ați dus lipsa?

— Oh, da, râse Mandy. Unchiul Clay este mereu plecat acum, dar Nicole este aici.

— Nicole? Vă place?

întrebă Wes.

— E frumoasă, spuse Alex. Era căsătorită cu unchiul Clay, dar nu știu dacă mai este acum.

— Desigur că este, spuse Mandy. E totdeauna măritată cu unchiul Clay.

Wes îi lăsă jos pe pământ.

— Este acasă?

— Cred că da. Uneori este la moară. Wes îi ciufuli pe amândoi.

— Ne vedem mai târziu. Poate o să treceţi râul cu mine. Mă întâlnesc cu Clay la cină.

Copiii se îndepărtară de el, ca şi când ar fi fost ciumat.

— Noi stăm acum aici, spuse Alex. Nu trebuie să ne întoarcem acolo.

Nu apucă să-i mai întrebe ceva, că dispăruseră deja în pădure. Urcă dealul până la căsuță. Janie era singură înăuntru, aplecată pe torcătoare.

Wes deschise fără zgomot ușa și se apropie în vârful picioarelor. O sărută zgomotos pe gât.

Janie nu se mișcă și fără să fie surprinsă, spuse calm:

— Mă bucur să te văd din nou, Wes. Se întoarse clipind din ochi. Bine că nu te-ai

născut indian. N-ai fi putut să te furișezi, tu vii ca o furtună. Te-am auzit afară cu gemenii. Se ridică și-l îmbrățișă.

Wes o strânse cu putere ridicând-o de jos.

— Nu se poate spune că ai flămânzit, râse el.

— Dar tu, da. Ai rămas numai piele și os.

Stai jos să-ți aduc ceva de mâncare.

— Nu mult. Mă voi întâlni cu Clay la cină.

Janie murmură ceva în timp ce-i punea în față mazăre bătută cu slănină. Pe altă farfurie îi aduse picioare de crab prăjite, reci, și un bol cu unt topit.

— Atunci mai bine mănâncă aici. Maggie e pe picior de război și mâncarea ei nu e chiar așa cum ar trebui să fie.

— Bănuiesc că este în legătură cu femeile lui Clay, spuse el cu gura plină. Zâmbi când Janie îl privi surprinsă.

— L-am văzut pe

Clay înainte să vin aici și mi-a spus toată povestea.

— Clay nu știe toată povestea. E orb, nu vede nimic în toată povestea asta.

— Ce vrei să spui? Mie mi se pare simplu. Tot ce are de făcut este să anuleze căsătoria cu

Nicole asta, și apoi, liber, să se însoare cu Bianca, femeia pe care o iubește, și poate fi din nou fericit.

Janie era așa de furioasă de soluțiile lui Wes, încât nu putea vorbi. Cum avea în mână lingura de fier cu care-i servise mazărea, îl

pocni în cap.

— Hei, țipă Wesley, și-și puse mâna pe cap, unde-l atinsese lingura fierbinte.

Janie regretă imediat gestul ei, nu ar fi vrut pentru nimic în lume să-i facă rău lui Wes. Luă o cârpă, o înmuie în apă rece și începu să-i cureţe

părul.

În timp ce ședea aplecată spre el aproape acoperindu-l, intră Nicole. Janie vru să se dea la o parte, încât să-l vadă Nicole, dar renunță. Wes căuta să o vadă, evitând formele zdravene ale lui Janie.

— Janie, spuse

Nicole, știi unde sunt copii ? Acum câteva minute i-am văzut, dar au dispărut iar. Își scoase pălăria de pai de pe cap și o agăță în cuierul de lemn de pe ușă. Vreau să fac niște lecții cu ei înainte de cină.

— Vor veni ei acasă,

dar tu ești prea obosită să mai lucrezi cu ei.

Wes înțelese că-l ascundea pentru a-i îngădui s-o vadă pe Nicole. Din tot ce gândea despre ea, primul lucru a fost că nu avea aerul să fi fost vreodată servitoarea cuiva. Cât despre ce-i

spusese Clay de frumusețea ei, era prea puțin spus. Primul lui gând îl îndemna să-i arunce trandafiri la picioare, rugând-o să-l părăsească pe Clay și să se mărite cu el.

— Clay a trimis azi un mesaj, spuse Janie. Nicole se opri cu mâna

pe balustrada scării.

— Clay?

— Îți amintești de el? spuse Janie pândind fața lui Wes. A întrebat dacă vrei să cinezi cu el diseară.

— Nu, spuse Nicole încet. Nu pot, dar ar trebui să trimit ceva. În ultima vreme Maggie nu

a mai gătit.

Janie răbufni:

— Nu vrea să gătească pentru femeia aia, știi și tu asta.

Nicole se întoarse, dar când să înceapă, i se păru că lui Janie îi mai crescuseră două picioare. Părăsi scara și se apropie.

— Hello, spuse Wes și sculându-se, dădu la o parte mâinile lui Janie. Sunt Wesley Stanford.

— Domnule Stanford, îl salută ea politicos întinzându- i mâna. Se uită tulburată la Janie. De ce l-ai ascuns pe omul acesta? Te rog, ia loc. Pot să te servesc cu

ceva?

— Nu, mulțumesc. S-a îngrijit deja Janie de asta.

— Mă gândesc să-i caut pe gemeni, spuse Janie, și era deja afară, înainte ca să spună cineva ceva.

— Ești prieten cu Janie? îl întrebă Nicole

turnându-i o cană cu cidru rece.

— Mai mult decât prieten cu Clay. O privea în față și ochii îi fugeau mereu spre gura ei. Îl intriga buza de sus.

— Am crescut împreună, sau, în sfârșit, ne-am petrecut mult timp împreună.

— Vorbește-mi despre el, spuse ea privindu-l cu ochii mari, interesată. Cum era când era băiat, copil?

— Era altfel, spuse Wes, studiind-o și gândindu-se că este îndrăgostită de Clay. Acum situaţia îl tulbura.

Se ridică și se duse

spre cămin, în spatele lui.

— Știu așta. Bănuiesc că ți-a povestit istoria. Fără să aștepte răspunsul, continuă: am încercat să-i ușurez situația mutându-mă aici. Nu, nu este adevărat... am vrut să-mi ușurez mie situația. Va

fi din nou fericit, când căsătoria noastră va fi anulată și va fi liber să se însoare cu Bianca.

— Bianca. Ai lucrat la ea în Anglia?

— Este un fel de a vorbi. Mulți englezi au avut bunătatea să ne găzduiască, după ce fugisem din țara

noastră.

— Cum de te-au răpit pe dumneata în locui Biancăi? o întrebă direct.

Amintindu-și scena, Nicole roși.

— Te rog, domnule Stanford, hai să vorbim despre dumneata.

Roșeața ei spunea

mai mult decât cuvintele. Ce femeie ar fi așa de generoasă, încât să pregătească hrana pentru omul iubit când știa că o mănâncă cu altă femeie? făcuse o apreciere greșită și nu mai voia să repete greșeala. Va aștepta s-o vadă pe Bianca înainte

să-și schimbe părerea.

După un ceas, Wes părăsi cu părere de rău casa mică, ordonată și liniștită a lui Nicole și plecă la Arundel Hali. N-ar fi plecat, dar era nerăbdător să o vadă pe Bianca. Dacă Nicole era a doua alegere a lui Clay, prima trebuia să fie un

înger.

— Ce părere ai despre ea? îl întrebă Clay așteptând în capătul grădinii.

— Mă gândesc să trimit și eu niște hoți în Anglia. Dacă mi-ar fi pe jumătate decât ți-e ție bine, aș muri fericit.

— Nu ai văzut-o pe

Bianca. Aşteaptă înăuntru şi e nerăbdătoare să te cunoască.

Wes avu un şoc la prima vedere a Biancăi. Părea că o vede pe Beth, soţia lui James.

Îşi aminti pe loc zilele când casa era plină de dragoste şi de râsete.

Beth avea talentul să primească bine pe oricine. Râsul ei puternic se auzea în toată casa. Nu existase vânzător ambulant în toată țara care să nu fi fost invitat la masa ei.

Beth fusese o femeie voinică, înaltă și puternică. Energia ei era

contagioasă. Putea să muncească pe plantaţie toată dimineaţa, să călărească la vânătoare cu James şi cu Clay după-amiaza, iar după râsul permanent al lui James să facă dragoste toată noaptea. Obişnuia să-şi strângă copiii la piept şi să-i ridice

veselă. Putea face prăjituri cu o mână și să ridice trei copii cu cealaltă.

Wes simți pentru un moment că i se umplură ochii de lacrimi. Beth fusese atât de plină de viață, încât i se părea că este posibil să revină pe pământ.

— Domnule Stanford, spuse Bianca, te rog să poftești.

Wes simțea că trebuie să arate ca un nebun. Clipi de câteva ori ca să-și limpezească ochii și apoi privi la Clay; care înțelese tulburarea lui Wes.

— Avem așa de

puțini musafiri aici, spuse Bianca încet, conducându-i în sufragerie. Clayton mi-a promis că de îndată ce va fi posibil, vom avea vizitatori. Adică imediat ce această situație nefericită va fi rezolvată și voi fi cu adevărat stăpână aici. Luați loc.

Wes era încă hipnotizat de asemănarea ei cu Beth, dar vocea era diferită, ca și mișcările, și avea și o gropiță în obrazul stâng, pe care Beth nu o avea. Își luă un scaun vizavi de ea, cu Clay între ei.

— Cum îți place țara noastră? Este cu totul

diferită de Anglia?

— O, da, răspunse Bianca, în timp ce-și turna o grămadă de sos gros peste bucățile de șuncă, întinzându-i apoi sosiera lui Wes. America este mult mai puțin civilizată decât Anglia. Nu sunt orașe, locuri unde să faci

cumpărături. Și lipsa unei societăți, a unei societăți civilizate, este într-adevăr îngrozitoare.

Wes rămase cu sosiera în mână. Îi insultase țara și locuitorii ei, dar părea că nu-și dă seama de grosolănia ei. Avea capul aplecat în farfurie. Wes

își puse puțin sos în farfurie, apoi gustă.

— Doamne ferește, Clay. De când servește Maggie sos cu zahăr la șuncă?

Clay dădu din umeri indiferent. O privea pe Bianca, în timp ce mânca.

Wes începu să-și

pună întrebări în legătură cu toată istoria.

— Spune-mi, doamnă Armstrong, începu... apoi se opri. Îmi cer scuze, nu sunteți doamna Armstrong încă.

— Nu, nu sunt, spuse Bianca aruncându-i o privire răuvoitoare lui Clay. Servitoarea mea s-

a oferit oamenilor care trebuiau să mă aducă la Clay. Apoi, pe corabie, l-a convins pe căpitan că ea este Bianca Maleson și a făcut în așa fel, încât să se mărite cu logodnicul meu.

Lui Wes începuse să nu-i mai placă femeia. Trecuseră doar câteva

minute până să-și dea seama că asemănarea cu Beth se estompa și, din ce în ce mai mult, începea să dispară. Era flască și grasă, pe când Beth fusese puternică, cu carne tare și oase mari.

— Era servitoarea dumitale? Nu era o

refugiată de la Revoluția franceză? Credeam că numai aristocrația părăsise țara.

Bianca făcu un semn cu furculița.

Asta spune Nicole la toată lumea. Spune că bunicul ei era ducele Levroux sau parcă verișoara ei mi-a spus.

— Dar dumneata știi mai bine, nu?

— Bineînțeles. A lucrat la mine câteva luni și aș ști. Bănuiesc că fusese bucătăreasă undeva sau croitoreasă. Dar, te rog, domnule Stanford, vrei să vorbim despre servitoarea mea? spuse zâmbind.

— Nu, sigur că nu, zise Wes întorcându-i zâmbetul.

— Hai să vorbim despre dumneata. Sunt așa de rar într-o companie plăcută. Vorbește-mi despre familia dumitale și mai mult despre America.

Wes mânca încet și o

asculta pe Bianca. Era ușor să mănânci și să asculți, îi vorbi despre genealogia familiei ei și despre casa pe care o avusese odată tatăl ei. Bineînțeles, totul în America era inferior față de Anglia, și în special oamenii. Menționă toate greșelile servitorilor lui

Clay, care se purtaseră rău cu ea și refuzaseră să-i dea ascultare. Wes făcu mici semne de simpatie, uimit tot timpul de cantitatea de carne ce-o mânca.

La un moment dat îi aruncă o privire lui Clay. Acesta mânca pasiv, ca și când nu ar fi auzit sau

înțeles cuvintele Biancăi. Uneori o privea cu o expresie ciudată, ca și când nu o vedea.

Cina părea să dureze fără sfârșit. Wes era uimit de siguranța ei. Părea că nu se îndoiește că ea și Clay se vor căsători, și că ea va câștiga Arundel Hali.

Când începu să vorbească de dărâmarea peretelui de est al casei și adăugarea unei aripi noi cu ornamente, nu așa de simplă cum era toată casa, Wes renunță să mai asculte ceva.

Se întoarse spre Clay.

— De ce stau copiii peste râu? Clay se

încruntă.

— Nicole le poate da educație și apoi ei au vrut să plece, spuse Clay lipsit de expresie. Vrei să vii cu noi în bibliotecă, draga mea?

— Doamne ferește, răspunse Bianca, dulce. N-aș vrea să vă stric întâlnirea bărbătească.

Vă rog să mă scuzaţi, cred că mă voi retrage. Am avut o zi foarte obositoare.

— Bineînţeles, spuse Clay.

Wes îi spuse noapte bună şi apoi părăsi camera, intrând în bibliotecă. Îşi turnă o porţie bună de whiski pe

care-o bău dintr-o înghițitură. Și-l turna pe al doilea când intră în cameră Clay.

— Unde este portretul lui Beth? întrebă Wes printre dinți.

— L-am mutat în biroul meu, spuse Clay turnându-și și el de

băut.

— În felul ăsta o ai lângă tine tot timpul. Ai o copie a ei plimbându-se prin casă și un portret în birou, unde-ți petreci tot restul zilei.

— Nu știu ce vrei să spui, se răsti Clay.

— Pe dracu', nu-nțelegi. Vorbesc de

scârba asta grasă, pe care ai luat-o ca s-o înlocuiască pe Beth.

Ochii lui Clay scânteiau. Era mai înalt, un bărbat voinic și aspru, dar Wes era mai puternic. Nu se bătuseră niciodată.

Deodată Wes se liniști.

— Uite ce e, Clay. Nu vreau să țip. Nici măcar nu vreau să discut cu tine, dar cred că acum ai nevoie de un prieten. Nu vezi ce faci? Femeia asta seamănă cu Beth. Când am văzut-o, întâi am crezut că este Beth. Dar nu este!

— Știu asta, spuse

Clay deschis.

— Știi? O privești ca pe o zeiță, dar ai ascultat-o vreodată? Este așa de diferită de Beth, cât este omenește posibil. Este o înfumurată, arogantă și ipocrită.

O clipă după aceea, Clay îl izbi peste față.

Wes ameți și alunecă peste birou pe unul din scaunele de piele. Își frecă falca și simți sângele în gură. Un moment vru să se repeadă la Clay. O bătaie bună i-ar băga mințile-n cap sau, cel puțin, o bătaie l-ar face pe Clay să recunoască.

— Beth este moartă, murmură Wes. Și ea și James au murit și, oricât ai încerca, nimic nu-i va putea aduce înapoi.

Clay își privi prietenul trântit pe scaun, frecându-și falca. Încercă să vorbească, dar nu putea. Erau atâtea de spus și totuși atât de

puține. Se întoarse, și ieși din cameră, apoi din casă, spre câmpul plantat cu tutun. Câteva ore de lucru l-ar putea ajuta să se liniștească, să nu se mai gândească la Beth și la Nicole, nu... la Bianca și la Nicole.

Capitolul 10

Copacii se schimbau îmbrăcând culorile strălucitoare ale toamnei. Roșul și auriul izbucneau ca niște flăcări. Nicole stătea în vârful colinei care străjuia moara și casa. Printre copaci vedea

strălucind soarele peste apa limpede și repede.

Trecuseră zece zile de la vizita lui Wesley Stanford și mai mult de o lună de la acea oribilă noapte când Bianca reapăruse în viața sa. Sperase că munca la moară i-o va scoate din minte, dar nu era așa.

— Profiți de liniște?

Auzind vocea lui Clay, sări în sus. Nu-l mai văzuse de când era cu Bianca.

— Janie mi-a spus unde ești. Sper că nu te deranjez.

Se întoarse încet și-l privi. Buclele pe care le făcea părul său închis la

vârfuri, deveneau aurii de la soarele pe care-l avea în spate. Arăta obosit și îmbătrânit. Avea ochii încercănați ca și când nu dormise bine.

— Nu, răspunse ea zâmbind. Nu mă deranjezi. Te simți bine? Dar recolta de tutun a

fost strânsă?

Gura lui se schimbă dintr-o linie dreaptă, într-un surâs dulce. Se așează jos, se întinse pe pământ și privi spre cer printre frunzele roșii, strălucitoare, ale copacului. Părea că s-a relaxat imediat. Apropierea lui Nicole îl

făcea să se simtă bine.

— Se pare că moara merge bine. Am venit să-ți cer o favoare. Ellen și Horace Backes dau o petrecere în cinstea noastră. Este o petrecere ca în Virginia, care va dura cel puțin trei zile, iar tu și cu mine suntem invitați de onoare. Ellen

vrea s-o prezinte comunității pe nevasta mea.

Cum se întinsese pe jos, lângă ea, cu picioarele lungi, relaxate, cu mușchii ce i se vedeau-pe piept sub cămașa deschisă, simți că se înmoaie. Ar fi vrut să zacă pe pământ lângă

el, cu obrazul lipit de pielea bronzată. Era asudat de pe câmp și ei îi venea să sară pe el, și l-ar fi sărutat pe gât. Dar când îl văzu că se relaxează lângă ea, impulsul său se schimbă și ar fi voit să-l lovească. Își simțea trupul în flăcări, iar el se purta ca

și când și-ar fi regăsit pacea și liniștea, la mama acasă. După un moment îi înțelese vorbele.

— Cred că ar fi jenant pentru tine să trebuiască să le transmiți refuzul meu.

O privi în sus, cu un ochi.

— Te cunosc și știu că suntem căsătoriți.

— Dar nu știu că vom mai fi căsătoriți puțină vreme. Nicole se ridică, vrând să coboare pe colină, dar Clay o apucă de gleznă. Se împiedică și căzu în genunchi și în mâini. El se ridică, o prinse de subsuori și o

ridică.

— De ce mă înnebunești? Nu te-am văzut de săptămâni și când te văd te invit la o petrecere. Ar trebui să fii mulțumită, dar tu te superi.

— Nu putea să-i explice că atitudinea lui calmă o enerva. Se așează

pe iarbă, departe de mâinile lui.

— Nu mi se pare corect să apărem în public ca soţ şi soţie, când ştim că mariajul noastru va fi anulat. Poate că ai vrea să te duci cu Bianca şi să povesteşti la toată lumea încurcătura prostească.

Sunt sigură că povestea va trezi interes.

— Ellen te-a cunoscut pe tine, spuse încăpățânat. Nu avea ce să-i explice. Tot ce știa era că perspectiva de a petrece trei zile și trei nopți cu ea îl făcea fericit pentru prima dată după atâtea luni. Îi

luă mâna din poală și o privi un moment. Era atât de mică, de îndemânatică și de curată și știa să facă atâta plăcere! O ridică la gură și-i sărută unul câte unul vârfurile degetelor.

— Pleacă, te rog... îi spuse ea liniștit.

— Vor fi acolo toți

prietenii mei, oameni pe care-i cunosc de-o viaţă. După atâta muncă în ultimele luni, ai şi tu nevoie de o vacanţă.

Simţea cum i se înmoaie oasele la atingerea degetelor ei cu buzele lui, dar în sinea ei fierbea de supărare. Trăia cu altă femeie pe

care spunea că o iubește, dar pe ea o săruta, o atingea, o invita la petreceri. Asta o făcea să se simtă amanta lui, o persoană ținută ascunsă și folosită doar pentru plăcerea lui. Acum voia să o ducă să-i cunoască prietenii.

— Clay, te rog, spuse

ea slab.

— Mergi? întrebă el mușcându-i partea interioară a mâinii.

— Da, spuse ea slab, cu ochii pe jumătate închiși. Bine, se smulse aruncându-i mâna și se ridică.

— Vă iau mâine dimineață la cinci, pe

tine, pe gemeni și pe Janie. Dar ar fi bine să iei și ceva de mâncare, poate ceva după o rețetă franțuzească. Dacă-ți lipsește ceva, cere-i lui Maggie din magazie. Porni în jos pe pantă, fluierând.

— Nesuferitul, începu Nicole, apoi

zâmbi. Poate că dacă l-ar înțelege nu l-ar iubi atât de mult.

Clay se gândea la noaptea de mâine. Va fi singur cu Nicole într-unul din dormitoarele casei lui Horace. Cu gândul la asta, abia evită o căzătură pe deal, unde-l putea vedea

oricine.

De îndată ce Clay dispăru, Nicole se ridică repede. Dacă trebuia să facă de mâncare pentru trei zile, era necesar să înceapă imediat. Începu să facă planuri, coborând colina. Va face pui fripți în muștar de Dijon, pate în aluat,

piure de legume, casulet, fasole cu costiță și plăcinte cu carne, cu dovleac, pere și coacăze. Gâfâia când ajunse acasă.

— Bună-dimineața, strigă Clay, legănând barca la mal pe partea râului unde era Nicole. Zâmbi văzându-i pe

Nicole, pe Janie și pe gemeni înconjurați de coșuri enorme.

— Nu știu dacă barca va pluti cu atâta încărcătură, mai ales cu toată mâncarea trimisă de Maggie.

— Eram sigură că se va decide să pregătească ceva când i-am spus că o

iei pe Nicole, spuse Janie.

Clayton se prefăcu că nu aude, începând să-i dea lui Roger coşurile pe care le aşeza la capătul bărcii. Copiii râdeau când, pur şi simplu, îi aruncă în braţele lui Roger.

— Pari vesel azi,

spuse Janie. Mă faci să cred că în sfârşit ţi-a venit mintea la cap.

Clay o apucă vesel de mâini şi o sărută cu drag pe obraz.

— Poate că da, dar dacă nu taci, te arunc şi pe tine în barcă.

— Poate că o arunci, spuse Roger repede şi

tare, dar nu-ți garantez că am să încerc s-o prind.

Janie mârâi indignată și se apucă de mâna lui Clay, pășind în barcă.

El întinse mâna pentru Nicole.

— Pe asta aș încerca s-o prind, râse Roger.

— Asta este a mea,

spuse Clay, prinzând-o strâns în braţe şi coborând în barcă.

Nicole îl privi cu ochii mari. Părea deodată un străin. Cel pe care-l cunoştea era grav şi tăcut. Oricine ar fi fost, ei îi plăcea.

— Hai să plecăm, unchiule Clay, strigă

Alex, o să se termine cursele de cai înainte să ajungem.

Clay o lăsă pe Nicole jos, apoi o mai ţinu puţin cu un singur braţ.

— Arăţi teribil de frumoasă azi, zise el şi o mângâie cu un deget în lungul urechii.

Nu îndrăzni să-l

privească, îi bătea inima sălbatic.

O eliberă brusc.

— Alex, dezleagă barca, iar tu, Mandy, vezi dacă îl poți ajuta pe Roger să ne scoată de aici.

— Ai, ai, căpitane Clay, râseră copiii. Nicole ședea lângă Janie.

— Ăsta-i bărbatul de care îmi amintesc, spuse Janie. S-a întâmplăt ceva și nu știu ce, dar aș vrea să-i mulțumesc persoanei care l-a schimbat.

Zgomotul petrecerii se auzea de la distanță, înainte ca ei să ajungă la debarcaderul lui Backes.

Nu era nici șase dimineața, dar jumătate din locuitorii regiunii erau răspândiți pe pajiște. Câțiva erau la capătul îndepărtat al râului, la vânătoare de rațe.

— Ai trimis-o pe Golden Girl la doamna Backes? întrebă Alex.

— Ar mai fi petrecere dacă nu reușesc să le golesc buzunarele tuturor? răspunse Clay privind cu dispreț. Crezi că o s-o întreacă pe Irish Less a doamnei Backes? întrebă Roger. Am auzit că e un cal rapid.

— N-o să fie curse, mormăi Clay. În timp ce

vorbea își închise cămașa la gât și luă o cravată dintr-unul din coșurile din barcă. Și-o înnodă repede și își puse apoi o vestă de satin maron-roșcat. După aceea își puse o haină la două rânduri, din mătase ripsată. Avea nasturi de metal, în față

mai scurtă, iar la spate, mai lungă. Pantalonii i se potriveau, lipiți pe el ca o a doua piele, în picioare avea cizme înalte, pe genunchi, în față, și mai scurte la spate. Le dăduse lustru de puteai să te oglindești în ele. Își puse pe cap o pălărie de biber

cu o panglică ușor întoarsă. Se întoarse spre Nicole și-i oferi brațul.

Nicole nu-l văzuse decât în haine de lucru. Bărbatul care tăia tutun se transformase într-un gentleman demn de Versailles.

— Vreau să fiu

prezentabil când apar cu cea mai frumoasă mireasă de pe lume.

Nicole îi zâmbi și ea. Era bucuroasă că se îmbrăcase și ea frumos. Rochia era făcută din mătase albă, foarte fină și extraordinar de plăcută la atingere. Fusese brodată de mână,

cu broderie englezească, având desenate narcise aurii. Corsajul era din catifea în aceeași culoare cu florile. Gulerul și manșetele erau tivite cu alb, rar în buclele ei negre erau împletite panglici aurii și albe.

În timp ce Roger lega barca la unul din

debarcaderele de la capătul proprietății Backes, Clay spuse:

— Era să uit, am ceva pentru tine. Băgă mâna în buzunar și scoase medalionul de aur pe care ea i-l lăsase cu mult timp în urmă, pe corabie.

Nicole îl strânse în

mâini, apoi spuse zâmbindu-i:

— Îți mulțumesc.

— Ai să-mi mulțumești cum trebuie mai târziu, spuse el și o sărută pe ceafă. Se întoarse să-i arunce coșurile lui Roger care ședea la marginea debarcaderului. O mai

ținu strâns un moment, apoi o ridică pe debarcader.

— Au sosit! strigă cineva pe când se îndreptau spre casă.

— Clay, credeam că e o urâtă, după cum o țineai ascunsă.

— O țin ascunsă pentru același motiv

pentru care-mi ascund și rachiul. Expunerea prea mare nu este bună nici pentru băutură, nici pentru neveste, răspunse Clay.

Nicole își privi mâinile. Era uimită de acest Clay și de anunțul față de lume, că era nevasta lui. Se simțea ca

și când era cu adevărat.

— Bună, spuse Ellen Backes. Clay, lasă-mi-o și mie puțin. Tu o ai de câteva luni.

Cu oarecare respect, Clay îi lăsă mâna.

— Să nu mă uiți, te rog... spuse el aplecându-se spre mâna ei. Plecă apoi cu câțiva

bărbaţi spre cursa de cai. Îl văzu bând dintr-o cană de piatră.

— Ai făcut minuni cu el, spuse Ellen. Nu l-am mai văzut aşa de fericit dinainte de moartea lui James şi a lui Beth. Pare că a fost plecat departe un timp, dar acum s-a întors acasă.

Nicole nu putea răspunde nimic. Clay cel de azi, râzând și glumind, era un străin pentru ea. Ellen nu-i dădu răgaz să-i răspundă și începu s-o prezinte oamenilor. Nicole era bombardată cu întrebări despre rochie, familia ei, cum îl

întâlnise pe Clay, unde se căsătoriseră. Nu spuse nici o minciună, dar nici nu vorbi de răpirea ei și de căsătoria forțată.

Casa lui Ellen era enormă și cu fața spre râu. Văzuse puține case americane, iar asta era o surpriză. Casa lui Clay era în stil georgian pur,

iar casa lui Ellen și a lui Horace un amestec de toate stilurile imaginabile. Părea că fiecare generație adăugase câte o aripă în stilul preferat. Casa se întindea pe mai multe direcții, cu unele aripi mai lungi, altele scurte și cu galerii, legând

clădirile separate.

Ellen o văzu pe Nicole privind casa.

— Deosebită, nu-i așa? Am trăit aici un an, până să mă obișnuiesc să mă descurc în interior, însă înăuntru este mult mai rău ca afară. Are săli care nu duc nicăieri și coridoare care se

deschid în dormitoarele altor persoane. Este înspăimântător.

— Dar este clar că o iubești, zâmbi Nicole.

— N-aș schimba o cărămidă, doar că am de gând să mai adaug o altă aripă.

Nicole o privi uimită apoi râse:

— Poate încă un etaj. Niciuna din aripi nu are etaj.

Ellen zâmbi.

— Ești un copil inteligent. Cred că înțelegi cu adevărat casa mea.

Cineva o chemă pe Ellen și două femei începură să-i pună

întrebări lui Nicole, care ajuta la așezarea mesei. Erau cel puțin douăzeci de mese puse pe capre de lemn pe peluză. Unele erau încărcate cu mâncare, altele aveau bănci de o parte și de alta. Părea că fiecare familie adusese de mâncare tot așa de mult

ca Nicole și Janie. Se săpase o groapă și se prăjeau sute de stridii, iar câțiva servitori învârteau un porc întreg pe frigare, stropindu-l cu mirodenii. Cineva îi spuse că era un fel de mâncare adusă din Haiti și se numea „barbecue”.

Deodată, se auzi

sunetul unui corn de departe, de pe plantație.

— E timpul, strigă Ellen scoțându-și șorțul, începe întrecerea.

Ca la un semnal, toate femeile își scoaseră șorțurile, își ridicară fustele și începură să fugă.

— Acum, că toate

frumoasele sunt aici, putem începe, le salută un bărbat.

Nicole stătea mai la o parte, în timp ce femeile se înghesuiau la marginea pistei de formă ovală. În timpul cât alergase i se deranjase coafura și încerca să-și strângă o

buclă rebelă cu panglica.

— Lasă-mă pe mine, spuse Clay din spatele ei. Mâinile lui erau neîndemânatice, dar când o atingea cu degetele pe gât simțea un fior pe șira spinării. O întoarse spre el.

— Te distrezi?

Ea dădu din cap și-l

privi. Ţinea mâinile pe umerii ei şi-şi apropie faţa.

— Calul meu trebuie să participe. Vrei să mă săruţi să-mi poarte noroc?

Ca de obicei, răspunsul era în ochii ei. Mâinile lui lunecară în jos şi o trase cât mai

aproape. O strânse un moment, îngropându-și fața în gâtul ei.

— Sunt așa de mulțumit că ai venit cu mine, șopti, și-și plimbă buzele pe obrazul ei ajungând la gură. Nicole se simțea slabă, iar picioarele abia o mai țineau când se agăță de

el.

— Clay, strigă cineva. Ai toată noaptea pentru asta, acum treci și pregătește calul.

Își înălță capul și-i șopti:

— Toată noaptea, și-i puse un deget pe buza de sus. Îi dădu drumul brusc și se îndreptă spre

un bărbat, care putea fi considerat o copie a lui Wesley, însă, mai voinic.

— Nu pot să te critic. Crezi că mai există frumuseți ca ea în Anglia?

— Am luat-o eu pe ultima, glumi Clay.

— Într-o zi, cred că mă voi duce și eu să

arunc o privire să mă conving.

Nicole îi urmări pe cei doi bărbați depărtându-se. Poate că i-a fost prezentat fratele lui Wes, dar cu atâtea figuri noi și nume nu mai ținea minte.

— Nicole, strigă Ellen, Ți-am oprit un loc

lângă mine.

Nicole se grăbi pentru a vedea cursele de cai.

Peste trei ore, bărbaţii şi femeile s-au întors să mănânce bunătăţile care-i aşteptau. Nicole era încălzită de râs şi de soare. Nu se mai distrase

așa de bine dinainte de Revoluție. Verii ei din Franța spuneau că englezii sunt prea serioși, că nu trăiesc decât pentru a munci și pentru a merge la biserică, că nu știu să se distreze. Privi la americanii din jur și își zise că și verii ei s-ar fi

bucurat de compania acestor oameni. Toată dimineaţa au râs şi au ţipat. Femeile răguşiseră şi ele, încurajând caii şi lăudându-i pentru valoarea lor, şi nu întotdeauna erau de partea bidiviilor soţilor lor. Ellen pariase de câteva ori contra lui

Horace, iar acum se lăuda că Horace îi va face el însuși un noii strat de flori și va comanda bulbii în Olanda.

Nicole stătuse tăcută, se simțea străină, un spectator, până când Travis o văzu încruntându-se la unul

din caii lui Clay.

— Clay, cred că soţiei tale nu-i place calul tău. Clay nici nu se uită la Nicole.

— Femeile mele pariază pe mine, spuse aruncând o privire semnificativă spre Horace.

Nicole îl privea pe

Clay care era cu spatele spre ea, cum așeza șaua ușoară pe cal, iar jocheul aștepta alături. Ea se pricepea la cai. Francezilor le plăceau cursele de cai la fel ca tuturor oamenilor de pe pământ și caii bunicului său îi întrecuseră întotdeauna pe ai

regilor. Își ridică o sprânceană. Așa deci. Femeile „lui” pariau pe el... oare?

— Nu va câștiga, spuse cu certitudine. Nu este bine proporționat. Are picioarele prea lungi pentru dimensiunile pieptului. Cai ca acesta nu sunt niciodată buni

la alergări.

Toți cei ce puteau auzi, rămaseră cu cănile cu bere la jumătatea distanței spre gură.

— Hei, Clay, te pui cu o astfel de provocare?

Travis râdea.

— Am impresia că știe ea ceva.

Clay se opri foarte

puțin, în timp ce strângea chinga.

— Vrei să pariezi ceva bani pe ăsta?

Ea îl privi. Clay știa că nu avea bani. Ellen o îndemnă:

— Promite-i că-i vei duce timp de o săptămână gustarea de dimineață la pat. Orice

bărbat se omoară după asta.

Vocea lui Ellen răsună până la jumătatea pistei. Şi ea, ca şi ceilalţi, cu exeepţia lui Nicole, băuseră cam mult. A

— Îmi convine, zâmbi Clay şi-i făcu cu ochiul lui Travis, mulţumindu-i că el

fusese cu ideea. Clay credea că gluma s-a terminat, însă vocea lui Nicole se auzi tare:

— Dar ce primesc eu dacă pierde calul?

— Poate că-ți voi aduce eu gustarea în pat, răspunse Clay privind cu coada ochiului, iar oamenii din

jur râseră, apreciindui-i replica.

— Aș prefera o pelerină de iarnă, nouă, spuse Nicole rece, și se întoarse spre pistă, spunând peste umăr: una din lână roșie.

Femeile în jurul ei râdeau, iar Ellen se întrebă dacă era sigură

că nu era americancă din naştere.

Când calul lui Clay pierdu cu trei lungimi, Clay încasă o mulţime de ghionturi. Îl întrebau dacă Nicole n-ar trebui să se ocupe de tutun, dar şi de cai.

Îndreptându-se spre casă, femeile făceau

glume și râdeau pe seama câștigătorilor și a pierderilor. O femeie tânără și frumoasă îi promisese bărbatului ei că-i va lustrui ea însăși cizmele, o lună întreagă.

— Dar nu mi-a spus pe care parte, glumi ea. Nicole privi la abundența mâncărurilor

și-și dădu seama că era flămândă. Farfuriile din piatră așezate pe masă erau enorme și arătau mai mult a platouri decât a farfurii. Nicole luă câte puțin din toate felurile.

— Crezi că poți să mănânci tot? o tachina Clay din spate.

— Poate că o voi umple din nou, râse ea. Unde să mă așez?

— Cu mine, dacă poți să aștepți mai mult. Luă și el o farfurie și o încărcă și mai mult decât Nicole, apoi o luă de braț și o duse sub un stejar mare. Unul din servitori zâmbi și puse

pe jos, lângă copac căni mari pline cu rom. Clay se așează pe iarbă cu farfuria pe picioare și începu să mănânce. Se uită la Nicole care era încă în picioare, cu farfuria în mână.

— Ce nu-ți convine?

— Nu vreau să-mi pătez rochia cu iarbă,

răspunse ea.

— Dă-mi farfuria, spuse Clay, punând-o pe a sa pe iarbă, apoi așează și farfuria ei alături, după care o trase pe genunchii lui.

— Clay... spuse ea încercând să se miște, dar el o ținea zdravăn. Clay, te rog, suntem

într-un loc public.

— Puţin le pasă, spuse, şi începu să-i gâdile urechea. Îi interesează mai mult mâncarea decât ce facem noi.

Se trase înapoi.

— Eşti beat? îl întrebă bănuitoare. El începu să râdă.

— Parcă ai fi o nevastă, da, sunt puțin beat. Și știi că greșești? Și fără să mai aștepte răspunsul continuă: ești trează. Știi că ești adorabilă când ești beată? O sărută pe vârful nasului, apoi apucă vasul cu punci. Hai, bea.

— Nu, nu vreau să mă îmbăt, spuse încăpățânată.

— Am să ți-o pun la gură și ori bei, ori îți vei strica rochia.

Se gândea să refuze să-l asculte, dar el arăta atât de bine, ca un băiat neascultător, iar ei îi era foarte sete. Punciul cu

rom era delicios. Era făcut din trei feluri de rom și patru sucuri de fructe. Era rece, cu bucăți de gheață. I se urcă imediat la cap și ea respiră adânc, simțind că nu mai este nervoasă.

— Te simți mai bine acum?

Îl privi pe sub genele

dese, apoi își plimbă degetul pe bărbia lui.

— Ești cel mai frumos bărbat de aici, îi spuse visătoare.

— Mai frumos ca Steven Shaw?

— Vorbești de bărbatul acela blond cu gropiță în bărbie?

Clay se strâmbă.

— Ai fi putut să spui că n-ai habar de cine vorbesc. Hai, spuse, și îi întinse farfuria. Mănâncă ceva. Gândește-te că o franțuzoaică nu se îmbată așa de repede ca tine.

Își rezemă capul de umărul lui și-și lipi

buzele de pielea lui caldă.

— Ridică-te, spuse aspru, și-i puse o bucățică de pâine în gură. Credeam că ți-e foame. Privirea ei îl făcu să-și miște picioarele într-o poziție confortabilă. Mănâncă, îi porunci.

Vinovată, Nicole se concentră asupra mâncării, dar îi făcea plăcere să stea în brațele lui.

— Îmi plac prietenii tăi, îi spuse cu gura plină de salată de cartofi. Mai sunt curse de cai după-amiază?

— Nu, de obicei

lăsăm caii și călăreții să se odihnească. Cei mai mulți joacă șah sau cărți, sau blackgamon. Alții intră în camerele lor, în acest labirint pe care Ellen îl numește casă, și dorm.

Nicole continuă să mănânce liniștită. Apoi își ridică ochii spre el:

— Noi ce vom face?

Clay zâmbi cu jumătate de gură.

— Mă gândeam să-ți mai dau încă puțină băutură și să te întreb după aceea.

Privindu-l, întinse mâna spre cana ei cu punci. După ce luă o înghițitură bună, se

așează pe iarbă. Apoi, deodată, căscă.

—Cred că am nevoie de un pui de somn.

Clay își scoase haina și o puse pe pământ lângă el. O luă apoi și o întinse și pe ea. O sărută ușor în colțul gurii.

— Dacă trebuie să traversez pajiștea spre

casă, trebuie să fiu decent.

Nicole își îndreptă ochii spre pantalonii lui Clay care erau umflați, apoi chicoti.

— Mănâncă, vulpe mică, îi ordonă pe un ton glumeț.

Peste câteva minute, Clay îi luă farfuria pe

jumătate goală și o împinse să se ridice lângă el. Își luă haina pe umăr. Când se apropiară de casă, strigă:

— Ellen, ce cameră ne-ai rezervat?

— Pe aripa de nord, etajul doi, a treia cameră, îi răspunse repede.

— Ești obosit, Clay? râse cineva. Curios cum se simt noii însurăței obosiți.

— Ești gelos, Henry, îi strigă Clay peste umăr.

— Clay, îi spuse Nicole, mă simt jenată. Să intrăm în casă.

Clay zâmbi ironic.

— Privirile tale mă fac să roşesc. Nicole avea impresia că trece printr-o ciudată serie de mobile şi tapete. Mobilele treceau de la stilul elisabetan, la cel franţuzesc de curte şi la primitivii americani. Văzu picturi demne de Versailles, unele atât de

simple, că păreau a fi făcute de copii.

În sfârșit, Clay găsi camera. O băgă înăuntru și o prinse în brațe, închizând ușa cu piciorul. O sărută înfometat ca și când nu se mai sătura, îi luă fața în mâini și o înclină spre el. Se supuse voinței lui,

căci întotdeauna ameţea la apropierea sa. Îi simţea pielea încălzită de soare prin cămaşă. Gura lui era aspră, dar caldă în acelaşi timp, iar limba lui dulce. Coapsele o apăsau cerând şi aşteptând.

— De când aştept, şopti apăsându-şi buzele

pe urechea ei și mușcând-o cu dinții.

Nicole îl împinse. În timp ce el o pândea cu o expresie uimită, ea se duse în cealaltă parte a camerei și ridicându-și brațele începu încet să-și despletească părul. Clay o privea liniștit. Nu făcea nici o mișcare, în

timp ce ea se lupta cu nasturii din spate ai rochiei. Să fie singură cu el într-o cameră, era ceea ce dorea de multă vreme. Mișcându-și umerii reuși să-și scoată rochia. Pe dedesubt avea o cămașă fină, transparentă, cu decolteul brodat cu mici

inimi roz. Era legată sub sâni cu o panglică subțire, roz, de catifea. Sânii se bombau sub îmbrăcămintea delicată și transparentă.

Încet-încet, desfăcu funda panglicii și lăsă pânza să cadă pe podea.

Clayton urmărea căderea cămășii,

plimbându-și ochii pe fiecare părticică, de la sânii tari la talia mică și la picioarele ei frumoase. Când îi privi din nou fața, îi întinse brațele. Dintr-un singur pas lung traversă camera, o luă în brațe și o așeză delicat pe pat. Ședea în picioare

privind-o. Razele soarelui trecând prin perdelele de la ferestre îi luminau pielea fără cusur.

Se așează pe pat lângă ea și-și lăsă mâna să alunece pe pielea ei. Era tot așa de plăcută la pipăit ca și la privit, catifelată și caldă.

— Clay... îi șopti Nicole, iar el îi zâmbi.

Se aplecă și o sărută pe gât, simțindu-i bătăile inimii la baza gâtului și coborî apoi pe sâni, jucându-se cu ei și sărutându-i sfârcurile tari și roz. Își îngropă degetele în părul ei bogat, ridicându-i-l de

pe ceafă.

Clay se întinse pe pat lângă ea. Era îmbrăcat și Nicole simțea răceala nasturilor de pe vestă pe piele.

Pânza pantalonilor era caldă și moale, își freca picioarele de pielea cizmelor, îmbrăcămintea lui pe

pielea ei goală, metal și piele, era bărbătească, puternică, era Clay.

Când se urcă peste ea își frecă piciorul de cizma lui, apoi partea interioară a coapselor. Se întoarse pe o parte și începu să-și desfacă nasturii vestei.

— Nu, șopti ea.

O mai privi un moment și o sărută din nou adânc, pasionat.

Ea râse din nou de plăcere când își frecă pielea fină a cizmelor în lungul piciorului ei. Își desfăcu nasturii pantalonilor, iar Nicole suspină la prima atingere a bărbăției lui.

Peste ea, o ținea strâns ca și când s-ar fi temut că va încerca să-l părăsească.

Încet, foarte încet, Nicole își regăsi simțurile. Se întinse și respiră adânc.

— Mă simt ca și când am scăpat de orice grijă.

— Doar atât? râse

Clay cu obrazul pe gâtul ei. Mă bucur că am putut să-ți fac un serviciu. Poate că data viitoare îmi voi folosi pintenii.

— Râzi de mine? Clay se ridică într-un cot.

— Niciodată. Râd de mine. Este adevărat că m-ai învățat multe

lucruri.

— Adevărat? Adică ce? își plimbă degetul pe cicatricea lui de lângă ochi.

Se depărtă de ea și se ridică.

— Nu acum. Poate că mai târziu. Mi-e foame. Nu prea m-ai lăsat să mănânc acum un ceas.

Zâmbi și închise ochii. Se simțea fericită. Clay ședea în picioare și o privea. Părul negru ca un evantai sub cap făcea un contrast superb cu liniile corpului ei. Văzu că era aproape adormită. Se aplecă și-i sărută vârful nasului.

— Dormi dragostea

mea mică, murmură dulce şi o înveli, apoi ieşi din cameră în vârful picioarelor.

Când se trezi, Nicole se întinse alene, înainte să deschidă ochii.

— Hai, scoală-te, auzi o voce puternică din celălalt capăt al camerei.

Zâmbi şi deschise

ochii. Clay o privea prin oglindă, își azvârlise cămașa pe un scaun și se bărbierea.

— Ai dormit aproape toată după-amiaza. Ai de gând să lipsești de la dans?

— Nu, îi spuse zâmbind. Încercă să se dea jos din pat și-și

dădu seama că este goală. Căută ceva în jur să se acopere. Când văzu cu cât interes o privea Clay, aruncă așternuturile și se duse la dulap unde Janie îi atârnase rochiile. Clay chicoti și își continuă bărbieritul.

Când termină, veni în

spatele ei. Purta o toaletă de gală, din satin de culoarea caisei și căuta ceva să se împodobească. Clay trase deodată o rochie de culoarea scorțișoarei.

— Janie spunea să te îmbraci cu asta. O ridică lângă ea și o privi cu un ochi critic, pare cam

goală sus, pe decolteu.

— Voi umple eu golul, spuse șmecherește și luă rochia.

— Atunci nu cred că ai nevoie de astea.

Se întoarse și văzu că ținea în mână perle: patru șiraguri strânse împreună cu clipsuri lungi de aur. Luă

colierul în mână admirându-le culoarea, erau ca o spumă. Dar nu înțelegea cum le va purta. Părea mai mult un cordon lung decât un colier.

— Pune-ți rochia și-ți voi arăta, spuse Clay. Mama le-a comandat după desenul ei.

Nicole își puse repede cămașa și apoi rochia. Decolteul era foarte adânc. În loc de mâneci avea bretele peste umeri. Clay fixă clipsurile începând din spate, puse unul în mijlocul spatelui și altul pe un umăr, al treilea era în față în mijlocul

decolteului, și un altul pe al doilea umăr, și lăsă restul șiragului să-i cuprindă spatele. Cele patru șiruri erau astfel înșirate încât făceau drapeuri. Două rânduri se așezau pe piele, iar celelalte atârnau pe catifea.

— E frumos, se

privindu-se în oglind, oftă, și-i mulțumi. Îți mulțumesc că-mi dai voie să le port.

Se aplecă și-i sărută umărul gol.

— Mama mi l-a dat să-l dăruiesc soției mele. Nimeni nu l-a mai purtat.

Se răsuci să-l

privească.

— Nu înțeleg. Căsătoria noastră nu este... îi puse degetul pe buze s-o oprească.

— Hai să ne bucurăm în noaptea asta. Avem timp de vorbit mâine.

Nicole așteptă ca el să se îmbrace ascultând orchestra de pe pajiște.

Se bucura să nu se gândească la altceva, decât la prezent. Realitatea o reprezentau Bianca și Clay, împreună în casa lui, dar mai era o realitate, dragostea lui pentru altă femeie.

Ieșiră din cameră și Clay o conduse prin labirintul casei, afară, în

grădină. Mesele fuseseră așezate cu mai multă mâncare, iar lumea se plimba în jur, mâncând și bând. Nicole abia avu timp să mănânce puțin, înainte de a fi împinsă de Clay pe ringul de dans. Dansul vioi din Virginia o lăsă fără suflare.

După patru dansuri îi rugă pe Clay să o lase să se odihnească. O duse mai departe de grup, la un pavilion octogonal ce se afla sub trei sălcii. În timp ce dansaseră, se întunecase.

— Ce frumoase sunt stelele, nu?

Clay o înconjură cu

brațele și o trase aproape, cu capul pe umărul lui. Nu vorbea.

— Aș dori ca această clipă să nu se sfârșească niciodată, șopti ea. Niciodată.

— Celelalte clipe au fost atât de oribile? Ai fost așa de nefericită în America?

Închise ochii și-și lipi obrazul de al lui.

— Am petrecut cele mai nefericite clipe aici, dar și cele mai fericite. Nu dorea să vorbească despre asta: își înălță capul spre ei.

— De ce lipsește Wesley? A trebuit să se întoarcă, să se ocupe de

plantație și să poată veni fratele lui? Cine-i femeia care este cu fratele lui? Clay râse îndepărtându-i atacul.

— Wes nu a venit fiindcă nu a vrut. Cât despre Travis, este sigur că poate să-și conducă averea chiar și din Anglia dacă ar vrea.

Femeia roșcată este Margo Jenkins. După câte știu este hotărâtă să pună mână pe Travis chiar dacă el vrea sau nu.

— Sper să nu-l prindă, murmură Nicole. Tu te-ai certat cu Wesley? îl simți că se încordează.

— De ce mă întrebi?

— Cred că temperamentul tău mă face să te întreb.

Se relaxă și începu să râdă.

— Ne-am încăierat.

— Serios?

Se desprinse de ea și o privi în ochi.

— Se pare că a fost

cea mai serioasă discuție din viața mea. Își înălță capul. Cred că muzica începe din nou. Ești gata?

În loc de răspuns îi zâmbi, în timp ce el o trăgea de mână înapoi, la ceilalți dansatori.

Nicole era uimită de energia virginienilor.

Fusese o zi lungă, deși dormise după-amiază. Când o văzu căscând a treia oară, Clay o luă de mână și o duse sus pe scări. O ajută să se dezbrace, dar când încercă să se urce în pat îi întinse un halat lung de baie. Îl privi mirată.

— M-am gândit că ți-

ar face plăcere o baie în lumina lunii, îi spuse, în timp ce se dezbrăcă și-și puse pantalonii de bumbac și un halat cu mâneci largi.

Nicole îl urmă în tăcere prin mai multe încăperi până ajunseră afară. Spre surprinderea ei o duse la marginea

pădurii. În apropiere se auzea curgând râul. Merseră prin întunericul copacilor luxurianți spre un loc unde râul făcea un cot liniștit, bun de scăldat. Clay puse pe mal săpunul și prosoapele, se dezbrăcă, apoi luă săpunul și intră în apă. Nicole îi privea

mușchii spatelui jucând în lumina lunii. Se clăti în apa curată și începu să înoate fără zgomot până în mijlocul ochiului de apă. Se întoarse pe spate și o privi.

— Ai să stai acolo toată noaptea?

Grăbită, își dezbrăcă

halatul lăsându-l să-i alunece la picioare și apoi porni spre el. Se cufundă în apă.

— Nicole, o strigă, văzând că nu mai apare la suprafață. Vocea lui era speriată.

Ieși din apă în spatele lui, îl ciupi de spate și se scufundă din nou. Mârâi

la ea, apoi o apucă de mijloc.

— Vino încoace, vulpe mică, îi spuse sărutând-o pe frunte.

Ea îl prinse cu mâinile de gât și-l sărută cu pasiune, îi plăcea atingerea pielii lui. Apa era caldă și minunată.

Clay o îndepărtă și

începu să frece săpunul între mâini. O atinse cu mâinile încet, pe tot corpul. Când termină, luă ea săpunul şi îl spălă la rândul ei.

Râdeau amândoi, fericiţi că sunt împreună. Înainte de a se clăti, Clay începu să-i spele părul. Ea se

scufundă pentru a se limpezi. Părul îi plutea pe spate, bogat, de un negru-argintiu.

Clay o privi și apoi o trase încet spre el. O sărută dulce, strângându-i corpul mai aproape. Apoi, se trase înapoi și o privi în ochi. Părea că o întreabă ceva,

iar răspunsul pe care-l dorea era acolo. O sărută din nou, apoi o luă în brațe și o duse pe mal. O așeză blând pe iarbă și începu să-i sărute corpul peste tot, pe unde o atinsese cu mâinile săpunite, Nicole zâmbea cu ochii închiși. Îi trase capul și-și apăsă

gura peste gura ei. Își plimbă mâinile pe corpul lui, gustând plăcerea atingerii și a virilității lui.

Se urcă peste ea, iar ea era pregătită.

— Dulcea mea Nicole... murmură el, dar ea nu-l mai auzi. Simțurile ei nu mai erau

în realitate, se concentraseră pe pasiunea pe care Clay o făcea să o simtă, își săltă coapsele ca să-l primească.

Puțin după aceea, șezând unul lângă altul, Clay o strânse mai aproape de el. Ținea o coapsă peste ea. Avea

gura aproape de urechea ei, iar respirația lui era dulce și caldă.

— Vrei să te căsătorești cu mine? șopti el. Ea nu era sigură că-l auzise bine.

— Nu-mi răspunzi?

Nicole îi simți trupul încordat.

— Sunt măritată cu

tine.

Se aplecă peste ea, rezemat într-un cot.

— Vreau să te căsătorești cu mine, din nou, în fața întregului ținut. De data asta vreau să fiu și eu de față la căsătorie. Ea tăcea, în timp ce el își plimba degetul peste buza ei de

sus. Odată mi-ai spus că mă iubești, spuse el. Atunci erai beată, dar ai spus-o. Era adevărat? O gândeai?

— Da, șopti ea privindu-l în ochi și abia putând respira.

— Atunci de ce nu vrei să te măriți cu mine?

— Îți bați joc de mine? De ce mă cicălești? El zâmbi, mirosindu-i gâtul.

— Ți-e așa de greu să crezi că sunt în toate mințile? Cum poți să iubești un prost?

— Clay, fii mai clar. Nu înțeleg ce vrei să spui. Niciodată nu te-am

considerat prost.

O privi din nou.

— M-ai crezut. Toată lumea de pe plantație ți-a dat dovezi de dragoste, în afară de mine, chiar și caii mei sunt mai deștepți decât mine. Amintește-ți când te-am sărutat prima dată, pe corabie. Eram atât de

supărat că pierdeam, ce... pe tine. Nu doream să te las să pleci, iar tu îmi spuneai că nu ești a mea. Am fost furios când am găsit biletul pe care l-ai lăsat și mi-am ieșit din minți când nu te-am mai găsit. Cred că Janie a înțeles atunci că mă îndrăgostisem de

tine.

— Dar Bianca... începu Nicole, însă Clay îi puse un deget pe buze.

— Ea este trecutul și doresc ca noi doi să rămânem împreună de acum încolo. Ellen știe că ne-am căsătorit prin procură pe corabie și va

înțelege dacă-i vom cere să fim recăsătoriți aici

— Recăsătoriți? Aici?

Cu ochii strălucind în lumina lunii, Clay o sărută pe nas și zâmbi.

— Este o idee atât de nerealizabilă? Și apoi, vom avea aproape o sută de martori care vor putea jura că nu ne-am

căsătorit cu forța. Nici nu vreau să mă gândesc la anularea ce va putea veni mai târziu. Zâmbi: de va fi nevoie, te bat.

Tensiunea ei scăzu.

— Ți-ar părea rău.

— Oh, râse el, ce-ai face?

— Îi voi spune lui Maggie să nu mai facă

mâncare, le voi spune gemenilor ce mi-ai făcut, ca să te urască, și...

— Să mă urască? Deveni serios deodată și o trase mai aproape. Suntem noi doi, singuri. Nu ne avem decât pe noi. Trebuie să-mi promiți că n-ai să mă

urăști niciodată.

— Clay, gemu ea, încercând să-și tragă sufletul. N-am vrut să spun asta. Cum te-aș putea urî, când te iubesc atât de mult?

— Și eu te iubesc, spuse, încetând să o mai strângă atât de tare. Vor fi necesare cam trei zile

să pregătim totul pentru nuntă, dar ești de acord, da?

Râse de el.

— Mă mai întrebi dacă sunt de acord cu ceea ce îmi doresc cel mai mult în viață? Da, mă voi mărita cu tine, chiar și în fiecare zi dacă așa dorești tu.

Începu să o sărute pe gât cu patimă. Nicole simţea că zboară. Ar fi dorit ca ziua să nu se mai sfârşească. Nu se va mai întoarce clipa când să fie obligată să trăiască separată de Clay. Dacă ar putea fi căsătoriţi public înainte de întoarcere, s-ar fi simţit

în siguranță. Va avea martori că este iubită de Clay, că el o dorește. Îi săgeta prin minte Bianca, dar sărutările lui Clay îi risipiră toate gândurile. A spus trei zile. Ce se mai poate întâmpla în trei zile?

Capitolul 11

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Nicole nu putea să creadă tot ce se întâmplase în noaptea precedentă. Totul părea prea frumos ca să fie real. Era singură în cameră, iar soarele strălucea prin fereastră.

Zâmbi auzind vocile vesele de pe pajiște. Cursele de cai erau gata să înceapă. Sări din pat și se îmbrăcă repede cu o rochie simplă din muselină de culoarea untului.

Îi trebuiră câteva minute până să găsească ieșirea la mesele puse

afară pentru micul dejun. Mânca jumări de ouă când simţi că în jurul ei se aşază tăcerea, înmărmuriseră toţi, unul câte unul. Se ridică şi privi spre debarcader. Priveliştea ce-i apăru îi opri bătăile inimii. Wesley mergea alături de Bianca. În acest loc,

Nicole se considerase în siguranță, departe de Bianca, dar acum simți că totul se prăbușește în jurul ei.

Bianca se îndrepta sigură spre grup. Purta o rochie de satin mov, brodată cu flori mari, negre, în jurul gâtului și taliei avea un rând de

dantelă lată. Rochia frumos colorată îi acoperea foarte puțin sânii mari. Avea o umbrelă din satin de aceeași culoare.

În timp ce Nicole o vedea apropiindu-se, începu să se mire și ea de tăcerea celorlalți. Știa că pe ea prezența

Biancăi o îngrijora, dar de ce îi impresiona pe cei care nici nu o cunoscuseră? îi privi și văzu surprinderea de pe fețele ier.

Beth, Beth, auzi de mai multe ori.

— Wesley, strigă Ellen peste pajiște. Ne-ai speriat! Porni prin iarbă

spre ei.

— Bine aţi venit, spuse ea şi întinse mâna.

Chiar când se apropiaseră de mese, Nicole nu se putea mişca. Wesley se despărţi de Bianca, aceasta luase deja o farfurie. Femeile o înconjurară.

— Bună, îi spuse Wesley lui Nicole. Cum îți plac petrecerile noastre din Virginia?

Când îl privi, Nicole avea ochii în lacrimi. Se întreba de ce. De ce o adusese pe Bianca? Din ce cauză o ura și dorea să o îndepărteze de Clay?

— Nicole, spuse Wesley, punându-și mâna pe brațul ei. Ai încredere în mine, te rog.

Ea nu putu decât să dea din cap. Nu avea alt răspuns. Din spate se auzi vocea lui Ellen:

— Wes, unde ai găsit-o? Clay a văzut-o?

Wesley zâmbi.

— A văzut-o, zise el, și-i întinse lui Nicole brațul. Vrei să mergi cu mine la alergările de cai? Fără un zâmbet, îl luă de braț.

— Ce știi despre Beth? întrebă Wes când se îndepărtară de ceilalți.

— Doar că a murit împreună cu fratele lui Clay, răspunse. Se opri brusc. Bianca seamănă cu ea, nu?

— La început ai un șoc. Când tace arată ca Beth, dar asemănarea dispare de cum deschide gura.

— Atunci Clay...

începu ea.

— Nu știu. Nu pot vorbi pentru el. Tot ce știu este că la început și eu am crezut că este Beth. Știi că interesul lui Clay se bazează pe asemănarea ei cu Beth... Nu poate fi nimic altceva, deoarece nu este ceea ce se poate numi o

femeie plăcută. Zâmbi. Clay și cu mine am avut o mică discuţie despre ea. Își pipăi falca: m-am gândit că poate ar fi bine să vă vadă alături una de alta.

Nicole înţelese că avea intenţii bune, dar ea văzuse cum o privea Clay pe Bianca, văzuse

adorația lui pentru ea. Nu știa dacă ar mai putea suporta să-l vadă privind din nou altă femeie.

— Ce s-a întâmplat la cursele de ieri? Clay l-a întrecut pe Travis? Sper că da.

— Cred că este în ordine, râse Nicole

bucuroasă să schimbe vorba. Te amuză să auzi ce planuri am pentru o pelerină nouă, roșie?

Era o tradiție ca la petrecerile din casele virginiene toți oaspeții să se descurce singuri, Mâncarea era tot timpul la vedere, jocurile și le imaginau singuri, iar

servitorii le erau permanent la dispoziție. Așa că, în momentul când s-a auzit trompeta anunțând începutul curselor de cai, femeile nu s-au simțit obligate să stea cu Bianca și au lăsat-o singură, fiindcă refuzase invitația lor de a merge împreună la

curse. Bianca nu-și putea lua ochii de la mâncarea de pe mese. Maggie fusese oribilă și refuzase să mai gătească după plecarea lui Clay.

— Dumneata ești persoana despre care am auzit că se numește Maleson?

Bianca privi pe

deasupra farfuriei pe care și-o umplea, la bărbatul înalt. Era așa de slab, aproape descărnat! Haina murdară și veche atârna pe el. Fața îi era ascunsă de o claie de păr negru, avea bărbia subțire și neagră. Avea nasul mare, buze subțiri aproape inexistente, dar

ochii erau ca doi tăciuni negri, privind prin bogăția de păr și barbă. Ochii erau mici și atât de apropiați, încât colțurile păreau că se lipesc.

Bianca se strâmbă și privi în altă parte.

— Te-am întrebat, femeie, dacă ești o

Maleson! îl privi.

— Nu te interesează pe dumneata. Lasă-mă să trec.

— O lacomă, spuse, privind-o cum își umplea farfuria. Lăcomia este un păcat și vei plăti pentru asta.

— Dacă nu mă lași în pace, chem pe cineva.

— Tată, lasă-mă pe mine să-i vorbesc. Eu o găsesc drăguță.

Bianca privi cu interes la bărbatul care venea din spatele celui cu care vorbise. Era un tânăr puternic și sănătos, care nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani,

dar din nenorocire semăna leit la faţă cu tatăl său. Ochii mici şi negri examinară trupul alb şi flasc al Biancăi.

— Numele de fată al mamei era Maleson. Am auzit că te vei căsători cu Clayton Armstrong şi ţi-am scris în Anglia. Nu ştiu dacă ai primit

scrisoarea.

Bianca își aminti foarte bine de scrisoare. Deci, ăștia erau milogii care au îndrăznit să se laude că sunt rude cu ea.

— N-am primit nici o scrisoare.

— Minciuna este păcat de moarte, spuse bătrânul cu o voce care

răsună pe plantație.

— Tată, acolo oamenii joacă și fac pariuri pe cai. Ar trebui să te duci și să le vorbești, în timp ce o să încerc să o cunosc pe verișoara noastră.

Bianca se întoarse și se îndepărtă de grup. Nu avea de gând să

vorbească cu nici unul din ei. De abia se aşezase jos, când doi tineri veniră să stea lângă ea. În faţa ei şedea bărbatul care-i vorbise înainte, iar lângă ea un altul, un băiat în jur de şaisprezece ani, mai scund. Figura celui tânăr era mai blândă, graţie

ochilor mai deschiși la culoare și de formă mai rotundă și distanțată.

— Acesta este Isaac, spuse cel mai mare, eu sunt Abraham Simmons, iar omul acela este tata. Arătă spre bătrânul care se ducea spre curse, cu o *Biblie* sub braț.

— Tata nu face decât

să predice. Dar Ike și cu mine avem alte planuri.

— N-ați vrea să vă duceți în altă parte? Aș vrea să-mi mănânc în liniște micul dejun.

— Ce ai acolo face cât trei mese, doamnă, spuse Ike.

— Ești prea mândră, nu-i așa? spuse Abe.

Credeam că-ți va face plăcere să stai de vorbă cu noi, fiind rude.

— Nu sunt rudă cu voi, spuse Bianca dispreţuitoare. Abe se îndepărtă de masă şi o privi. Ochii săi mici ca mărgelele se închiseră mai mult, până ajunseră doar două linii negre.

— Nu mi se pare că ai mulți prieteni. Am auzit că te vei mărita cu Armstrong și vei fi proprietară la Arundel Hali.

— Sunt doamna plantației Armstrong, spuse cu îngâmfare între două îmbucături.

— Atunci cine este

frumoasa și micuța doamnă despre care Clay spune că e soția lui?

Bianca își strângea maxilarele, mestecând cu putere. Era încă furioasă pentru faptul că fusese părăsită de Clay care o luase pe Nicole cu el. Din seara când

simpaticul Wesley Stanford fusese la ei la masă, Clay se comportase ciudat cu ea. De atunci părea că o pândea tot timpul, iar ea se simțea stingherită. Când menționase ideea de a adăuga o aripă casei, de abia o luase în seamă și o privise

ciudat. Furioasă, Bianca părăsise camera. Jurase că-i va plăti grosolănia. Părăsise apoi brusc plantaţia. Era bucuroasă când era plecat, căci prezenţa lui permanentă o făcea nervoasă, îşi petrecea ore întregi întocmind meniuri pentru ea când el era

plecat. Se îngălbenea când nesuferita Maggie pregătea mai puțin de jumătate din mâncărurile pe care le comandase. În timp ce era în bucătărie făcându-i morală, apăruse Wesley. Îi spusese de petrecere și de Clay care o luase pe

Nicole. Abătută, Bianca se pregătise să plece a doua zi dis-de-dimineaţă, la plantaţia Backes. Cum îndrăzneşte această infectă Nicole să încerce să ia ceva ce era al ei? Are să-i arate ea. Tot ce avea de făcut era să-i zâmbească lui Clay şi el

se va purta cum se purtase în prima noapte când o văzuse. Da, ea știa ce farmec aveau femeile din familia sa.

— Femeia asta a fost servitoarea mea, spuse trufașă.

— Servitoarea ta râse Abe. S-ar putea să fie servitoarea lui Clay

acum.

— Pleacă cu mintea dumitale murdară, spuse, sculându-se să-si umple din nou farfuria.

— Ascultă-mă, zise Abe urmând-o și devenind serios. Am crezut că te vei mărita cu Clay și că vei putea să ne ajuți și pe noi. Noi

avem puțin pământ, în apropiere de proprietatea lui Clay, dar nu avem bani. Noi speram că ne vei putea ajuta printr-un împrumut, căci fiind din familie ai putea să ne dai ceva gologani.

— Și câțiva pui, spuse Ike. Mama ar dori să

aibă mai mulți pui. E vară de-al treilea cu dumneata.

Bianca se răsti la ei:

— Nu sunt rudă cu voi! Cum vă permiteți să vă faceți planuri în legătură cu mine și să vă amestecați în viața mea? Cum îndrăzniți să-mi vorbiți mie de...

animale?

Trecu un moment până când Abe răspunse:

— E ceva putred aici, domnișoară înfumurată. N-o să capeți nimic din banii lui Clay, nu-i așa? Ai venit tocmai din Anglia și când colo el s-a însurat cu servitoarea ta, în loc să te ia pe tine.

Abe începu să râdă.

E cea mai bună poveste ce am auzit-o după mulți ani. Așteaptă până ce le voi povesti celorlalți.

— Nu este adevărat, spuse Bianca începând să plângă. Clayton se va căsători cu mine. Voi fi proprietara plantației.

Va mai dura, atâta tot. El va anula căsătoria cu servitoarea mea.

Abe și Ike schimbară priviri, gata să râdă.

— S-o anuleze? Abe se strâmbă de râs. Ieri când o ținea în brațe și ea îl hrănea, nu părea să aibă de gând să scape de ea.

— Așa e, a dus-o sus pe scări în timpul după-amiezei, spuse Ike. Era la vârsta când tocmai descoperise sexul opus. Stătuse mult sub un copac, imaginându-și ce făcea Clay cu frumoasa sa soție.

Târfa împuțită, se gândi Bianca. Cățeaua se

gândește că-i va lua plantația folosindu-și trupul ca să-l ademenească pe Clay. Privi de la farfuria cu mâncare la pajiștea unde avea loc cursa de cai. Îndată ce-și va termina mâncarea, o va azvârli pe Nicole afară. Își ridică bărbia în aer și le

întoarse spatele celor doi tineri.

— Ai să-ți dai seama, poate, că uneori ai nevoie de un prieten? strigă Abe în urma ei. Noi nu uităm familia așa de repede ca tine, dar prețul nostru va fi mult mai mare de acum înainte. Vino, Ike, să-l

scoatem pe tata din vreo încurcătură.

Abia după o oră ajunse Bianca la cursele de cai. Se gândea că toată ziua fusese stresantă și-și măcinase nervii. Va fi bucuroasă când nu va mai fi nevoită să lupte pentru a căpăta ce dorea. Într-o

zi, plantația Armstrong îi va aparține și se va putea odihni după mese, ca să-și facă digestia cum trebuie.

Acum, doar din cauza lui Nicole trebuia să asiste la aceste petreceri dezgustătoare, cu această lume zgomotoasă și din

pătura de jos. O văzu pe Nicole stând lângă Ellen Backes la capătul pistei. Celelalte femei zbierau tare la cai, dar Nicole ședea liniștită, cu fața îngrijorată. Se uita mereu la celălalt capăt al pistei, unde Clay era într-un grup de bărbați.

Bianca o bătu pe

umăr cu vârful umbrelei.

— Vino aici, îi comandă ea când Nicole se întoarse. Resemnată, Nicole o urmă mai departe de ceilalţi. Ce faci aici? o întrebă Bianca. Locul tău nu este aici şi o ştii prea bine. Dacă nu te gândeşti la mine sau la

Clay, gândește-te la tine. Am auzit că te-ai purtat precum cea din urmă femeie de stradă, învârtindu-te în jurul lui. Ce va spune lumea când el te va părăsi și se va căsători cu mine? Cine te va mai lua de nevastă când va ști de ce ești în stare?

Nicole privi la femeia înaltă. O îngrozea ideea de a fi cu un alt bărbat decât Clay.

— Să mergem să-l vedem.

Bianca însă continuă aspru:

— Îți amintești cum te-a ignorat când am venit eu din Anglia?

Nicole își amintea cum acele clipe fuseseră ca un foc ce lăsase urme în inima ei.

— Într-o zi, vei ști că un bărbat trebuie să respecte o femeie înainte să o iubească. Dacă te comporți ca o femeie de stradă, vei fi tratată ca atare.

Din spatele ei, Ellen spuse:

— Nicole, te simți bine? Arăți ca și când nu te-ai simți bine.

— Poate din cauza soarelui.

Ellen zâmbi.

— Nu poate fi doar pentru un pic de soare, nu crezi? Nicole își puse

mâna pe stomac. Ce bucuroasă ar fi fost ca Ellen să aibă dreptate.

— Poate că ai mâncat prea mult, spuse Bianca. Nu este bine niciodată să mănânci prea mult și pe urmă să stai la soare. Eu mă duc în casă. Cred că ar trebui să vii și tu.

— Da, du-te, spuse

Ellen.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Nicole era să prelungească întrevederea cu Bianca, dar îl văzu pe Clay împreună cu alți bărbați îndreptându-se spre ele. N-ar fi putut suporta să vadă că lui Clay i se scurg ochii după iubita

lui.

În casa lui Ellen erau cel puţin trei camere mari care acum erau pline de lume. O răpăială bruscă şi rece de ploaie îi gonise pe toţi în casă. Se aprinsese focul în toată casa şi, cum căminele mari începuseră să se încingă,

casa se încălzise.

Clay stătea într-un fotoliu de piele, sorbind bere dintr-o cană și prăjind pe foc floricele pentru gemeni. Cu câteva minute mai înainte, urcase sus și o găsise pe Nicole dormind în patul lor. Era îngrijorat în privința

ei pentru că toată dimineața lumea îi spusese despre o femeie care semăna cu Beth.

— Vrei să stai jos? auzi o voce familiară spunându-i cuiva. Când se întoarse, îl văzu pe Wes stând aproape și privindu-l în ochi. O siluetă care era fără

îndoială Bianca, ședea cu spatele la el.

Clay nu voia s-o vadă încă. Întâi dorea să vorbească cu Nicole, s-o liniștească să nu-și facă griji, încercă să se ridice, dar Wes îi făcu un semn cu ochii prevenindu-l. Clay ridică din umeri și se așează. Poate că Wes

dorea să fie singur cu ea.

— Cred că este un șoc mare pentru dumneata, spunea Wes, în așa fel ca și Clay să audă.

— Nu știu ce vrei să spui, răspunse Bianca.

— Poți să fii sinceră cu mine. Clay mi-a povestit totul. Ai venit

din Anglia așteptând să te măriți cu Clay și l-ai găsit căsătorit cu altcineva.

— Nu înțelegi, strigă Bianca. Toată lumea pare să fie contra mea și nu știu de ce. Ar trebui să fie împotriva acestei femei oribile, Nicole. Eu am fost cea înșelată.

— Spune-mi, Bianca, în primul rând de ce ai vrut să te măriți cu Clay?

Ea tăcu. Wes continuă:

— M-am gândit că ne-am putea ajuta reciproc. Știi desigur că Armstrong este un om cu avere. Zâmbi la gestul

afirmativ al Biancăi. În ultimii ani plantaţia mea nu a mers prea bine. Dacă ai fi stăpână la Arundel Hali m-ai ajuta.

— Cum?

— Din când în când câte un animal ar putea trece pe pământul meu sau poate câţiva saci cu grâu ar putea să dispară.

Lui Clay nu i-ar lipsi.

— Nu știu.

— Dar tu vei fi nevasta lui. Tu vei deține jumătate din plantație.

— Bineînțeles, zâmbi Bianca. Poți să mă ajuți să devin soția lui? La început eram convinsă că voi fi, dar acum nu

mai sunt sigură.

— Bineînțeles, vei fi soția lui. Dacă mă ajuți, te voi ajuta și eu.

— Da. Dar cum vei scăpa de această îngrozitoare Nicole? Se aruncă în brațele lui și el, ca un bărbat...

— Slab, se bucură de manevrele ei de târfă.

— Am auzit destul, spuse calm Clăy, aplecându-se spre Bianca.

Se întoarse punându-și mâna la gât.

— Clay, m-ai speriat îngrozitor. Nu știam că ești așa de aproape.

Fără să-i dea atenție, Clay se întoarse spre

Wes.

— Nu era nevoie de scena ăsta. Mi-a trebuit un moment, dar în final am înțeles ce voiai. Nu este Beth.,

— Nu, nu este, spuse liniștit Wes. Se ridică privindu-i pe rând pe Clay și pe Bianca. Cred că ar mai trebui să

discutăm puțin.

— Îți rămân îndatorat, spuse Clay dând din cap, și-i întinse mâna. Wes râse și-și strânseră mâinile.

— N-am uitat pumnul pe care mi l-ai dat, zise Wes. Dar aștept să-mi vină rândul.

Clay râse.

— Vă privește pe amândoi, pe Travis și pe tine. Wes pufni în râs, apoi îl lăsă pe Clay singur cu Bianca. Ea începu să înțeleagă că toată conversația ei cu Wes fusese auzită de Clay, iar Wes o plănuise special ca să o audă.

— Cum ai putut să

mă spionezi? gâfâi ea, în timp ce Clay se așează în fața ei.

— Cuvintele tale nu au spus nimic ce nu aș fi știut de mai înainte. Spune-mi, de ce ai venit în America? Nu așteptă să-i răspundă: pe vremuri credeam că te iubesc și te-am cerut de

nevastă. Eram urmărit de o imagine din trecut, dar acum înțeleg că nu te-am iubit niciodată, că nici nu te-am cunoscut vreodată.

— Ce încerci să-mi spui? Am scrisori în care-mi spui că te vei căsători cu mine. Este incorect să nu-ți ții

promisiunea.

Clay o privi mirat.

— Cum poţi considera delict o promisiune, când eu sunt deja căsătorit? Nici un tribunal din lume nu-mi poate cere să-mi părăsesc soţia şi să mă căsătoresc cu altcineva.

— O va face când le

voi spune împrejurările în care s-a făcut căsătoria.

Fața lui Clay se crispă.

— Ce vrei? Bani? îți voi plăti pentru timpul pe care l-ai pierdut. Ai strâns deja o garderobă considerabilă.

Bianca își ascunse

lacrimile. Cum să înțeleagă acest colonial grosolan ce dorea ea? în Anglia nu se putuse căsători cu nimeni din lumea nobilă din care provenea, din cauza sărăciei. Era lume care râdea pe la spatele ei, auzind de cererea făcută de un american.

Insinuau că nu putuse găsi pe nimeni. Bianca afirmase că i se făcuseră mai multe propuneri, dar nu era adevărat. Ce dorea în realitate? Dorea ceea ce familia ei avusese mai înainte, siguranță, poziție, să nu mai fie urmăriți de încasatorii de facturi,

sentimentul că era dorită și necesară.

— Vreau plantația, spuse liniștită. Clay se așează pe scaun.

— Nu ceri prea mult? Nu pot și nici nu ți-o voi da. M-am îndrăgostit de Nicole și vreau să o păstrez ca soție.

— Dar nu poți. Am

venit tocmai din Anglia. Trebuie să te căsătorești cu mine.

Clay își ridică o sprinceană.

— Te vei întoarce în Anglia în modul cel mai confortabil posibil. Te voi despăgubi pentru timpul pierdut și pentru... promisiune.

Este tot ce pot să fac mai bine.

Bianca îl privi cu ură.

— Cine te crezi că eşti, mitocan nesuferit şi fără educaţie? Ai crezut că vreau să mă mărit cu tine? Am venit doar când am aflat că eşti bogat. Crezi că mă poţi azvârli ca pe o valiză?

Crezi că mă voi întoarce în Anglia ca o femeie ușoară?

Clay se ridică.

— Nu dau nici două parale pe cei vei face. Te vei întoarce cât mai curând posibil, chiar dacă va trebui să te arunc cu mâna mea în drum. Îi întoarse

spatele. Dacă ar mai fi stat lângă ea un minut, s-ar fi putut s-o pocnească.

Bianca ezita. Nu-i va permite acestui om dezgustător să o părăsească. Își închipuise că putea să o ceară de nevastă iar apoi să-i ordone să plece ca și

când ar fi fost servitoare. Nicole, da, era o bucătăreasă, dar o respinsese pe ea, Bianca, pentru această târfă de proastă condiție.

Își strângea pumnii. Nu-i va permite să o facă. Pe vremuri, un strămoș al său îl cunoscuse pe nepotul

regelui Angliei. Ea era o persoană importantă, cu putere și influență. Familia, se gândi ea. Oamenii aceia îi spuseseră de dimineață că făceau parte din familia ei. Da, zâmbi ea, o vor ajuta. Vor pune mâna pe plantație pentru ea. Atunci,

nimeni nu va mai râde de ea.

Clay ședea sub acoperișul unui portal din casa lui Ellen. Ploaia deasă și rece cădea în jurul său, izolându-l. Scoase o țigară din buzunar și o aprinse trăgând tare. În ultimele zile avusese timp să se

blesteme pentru nebunia sa, dar acum regretele nu erau suficiente.

În ciuda celor pe care i le spusese lui Wes, faptul că o văzuse pe Bianca în adevărata ei lumină fusese o revelație. Mintea lui fusese mereu obsedată

de imaginea lui Beth. Stătea călare pe balustrada portalului cu un picior jos, așteptând să se potolească ploaia. Printre copaci se zărea o slabă rază de soare. Nicole știa cum este Bianca, se gândi. Și totuși fusese întotdeauna

îngăduitoare și bună cu ea, niciodată nu fusese dușmănoasă și nu se lăsase niciodată influențată de furie. Zâmbi și aruncă restul de țigară în iarba udă.

Ploaia se mai auzea pe streașina casei, dar soarele făcea să strălucească picăturile

pe iarbă. Privi în sus spre fereastra camerei unde dormea Nicole. Mai doarme? se întreba. Cum a reacţionat când a văzut-o pe Bianca la petrecere?

Intră în casă prin coridor și urcă scările spre camera lor. Nicole era cea mai generoasă

persoană pe care o cunoscuse vreodată, îl iubea, îi iubea pe copii, pe servitori, chiar și animalele, și nu ceruse niciodată nimic în schimb.

Îndată ce deschise ușa, văzu că nu dormea. Se duse la dulap și trase o rochie simplă de

pânză, de culoarea ciocolatei.

— Îmbracă-te, îi spuse liniștit, vreau să te duc undeva.

Capitolul 12

Nicole aruncă alene cuvertura și-și scoase cămașa peste cap. Își simțea trupul înțepenit de suferință. Până la urmă nu a uitat-o, se gândi ea. Prezență iubitei Bianca nu-l mai orbise complet. Sau

poate o va duce înapoi la moară, cât mai departe posibil de Bianca.

Nu-l întrebă unde mergeau. Pe când își încheia nasturii la rochie îi tremurau mâinile așa de tare, încât Clay i le dădu la o parte. O privi în față, îi observă ochii enormi înlăcrimați,

arătând spaimă și adorație.

Se aplecă și o sărută tandru, iar ea își lipi gura de a lui.

— Cred că nu ți-am dat dovadă de prea multă încredere, nu?

Ea nu făcu decât să-l privească, neputând articula nici un sunet,

cu glasul înăbuşit.

Îi zâmbi părinteşte, apoi o luă de mână şi ieşiră afară din casă. Ea îşi ridică fusta lungă ferind-o de iarba umedă, însă Clay o trăgea prea repede, fără să- şi dea seama că era obligată să fugă aproape, pentru a se ţine după paşii lui

mari.

O ajută să se urce în barcă, fără să spună o vorbă, apoi întinse pânzele. Barca elegantă și mică aluneca ușor pe apa limpede. Imaginea lui părea un munte necunoscut, misterios, iar pentru Nicole un mister adorat pe care

nu-l înțelegea. Inima i se strânse când văzu că se întorceau spre plantația Armstrong. Avusese dreptate. O ducea din nou la moară. Simțea ca un cerc de fier în jurul pieptului, atât de strâns, încât nu putea nici să plângă. Când depășiră debarcaderul morii îi

veni inima la loc și o undă de fericire o inundă.

La început nu recunoscu locul unde oprise barca. Părea o aglomerație impenetrabilă de frunziș. Coborî din barcă în apa până la glezne, legă barca și apoi

îi întinse mâinile. Recunoscătoare, îi căzu în braţe. O privi un moment amuzat, apoi o conduse printr-o poartă ascunsă într-un luminiş frumos. Totul părea proaspăt şi nou după ploaie. Soarele făcea să strălucească picăturile de apă de pe frunze şi de

pe flori.

Clay o așează jos, apoi se așează și el, rezemat de piatra mare dintre flori și o luă în brațe.

— Știu că nu-ți place să-ți murdărești rochia de iarbă, o tachină. Îl privi serioasă, cu ochii îngroziți, plini de spaimă și mușcându-și

buza de sus.

— De ce m-ai adus aici?... șopti.

— Cred că este timpul să stăm de vorbă.

— Despre Bianca? Glasul de abia i se auzea. Îi privi ochii.

— De ce ești înspăimântată? Te sperii eu?

— Nu mă sperii tu. Ceea ce mă sperie este ce ai să-mi spui, răspunse clipind de câteva ori din ochi. O strânse la piept cu capul rezemat de umărul lur.

— Dacă vrei să asculţi, aş vrea să-ţi vorbesc despre mine, despre familia mea şi

despre Beth.

Ea nu putu face altceva decât să dea din cap, tăcută. Dorea să știe totul despre el.

— Am avut o copilărie idilică, asemănătoare basmelor pe care le spui gemenilor, începu el. James și cu mine eram

iubiți și educați de cei mai minunați părinți care au existat vreodată. Mama era o femeie drăguță și bună. Avea simțul umorului care ne încânta pe James și pe mine când eram mici. Dacă plecam la pescuit, ne punea în pachetul cu mâncare o broască. Ne

miră că pescuia întotdeauna mai mult pește decât vreunul din noi. Nicole zâmbi, imaginându-și-o pe mama sa.

— Dar tatăl tău?

— O adora. Chiar când James și cu mine am crescut, glumeau și se jucau ca niște copii.

Eram o familie foarte fericită. ~

— Beth... șopti Nicole, și simți că se contractă o clipă.

— Beth era fiica administratorului nostru. Mama ei a murit la nașterea ei și nu avea nici surori, nici frați. Natural, mama a luat

mica fetiță în grija el. James și cu mine am făcut la fel. James avea opt ani, iar eu patru. Nu eram geloși pe copilul căruia mama îi dedica mai mult timp. Îmi amintesc cum o plimbam în brațe. Când a crescut și a putut să umble, ne urma peste

tot. Nu era zi petrecută pe câmp, fără micuța Beth lângă noi. Călăream cu Beth în spatele meu.

— Și te-ai îndrăgostit de ea.

— Nu chiar. Amândoi, James și cu mine, eram îndrăgostiți de ea.

— Dar s-a măritat cu James. Clay tăcu un moment.

— N-a fost chiar așa. Cred că nimeni n-a spus-o vreodată, dar știam că se va mărita cu James. Cred că nu a cerut-o niciodată. Când Beth avea șaisprezece ani, am făcut o petrecere

și James a întrebat-o dacă nu ar trebui să fixeze o dată. Gemenii s-au născut înainte ca ea să aibă șaptesprezece ani.

— Cum era?

— Veselă, spuse Clay liniștit. Era cea mai veselă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Iubea pe toată lumea. Era o femeie plină de energie, întotdeauna cu râsul pe buze. Într-un an, recoltele au fost atât de proaste, încât credeam că vom fi obligaţi să vindem Arundel Hali. Chiar şi mama nu mai zâmbea. Dar Beth, da. Ne-a spus

să începetăm să ne văicărim și să facem ceva. Până la sfârșitul săptămânii, întocmisem un plan de economie ca să supraviețuim în cursul iernii. N-a fost o iarnă ușoară, dar am putut păstra plantația și totul, numai grație lui Beth.

— Dar au murit toți, șopti Nicole, gândindu-se la familia ei ca și a lui.

— Da, spuse încet. A fost, însă, o epidemie de holeră, în tot ținutul au fost mulți morți. A murit întâi tata, apoi mama. Credeam că niciunul dintre noi nu-și va reveni după lovitură,

dar într-un fel eram bucuroși că au murit împreună. Nu ar fi fost mulțumiți să fie despărțiți.

— Dar îi mai aveai încă, pe James și pe Beth, și gemenii.

— Da, eram încă, o familie, spuse el zâmbind.

— Nu-ți doreai și tu casa ta, soție și copii? întrebă ea.

Scutură din cap.

— Pare ciudat acum, dar eram mulțumit. Femei aveam când doream. Era o țesătoare, care... se opri râzând înfundat. Cred că nu dorești să asculți despre

asta. Nicole dădu puternic din cap, aprobând. Nu cred că am întâlnit vreodată oameni care să se potrivească așa ca noi trei. Ne petrecusem copilăria împreună și ne cunoșteam gândurile, dorințele fiecăruia, ca pe ale noastre personale.

Lucram împreună cu James, vorbind rar, apoi ne duceam la Beth. Iar ea... nu știu cum să-ți spun, ne primea cu bucurie. Era soția lui James, dar se îngrijea la fel și de mine. Îmi gătea felurile de mâncare ce-mi plăceau, îmi confecționa cămăși.

Se opri. O strânse pe Nicole și-și ascunse fața în părul ei parfumat.

— Vorbește-mi despre Bianca, șopti ea. Vorbea foarte încet.

— La o petrecere dată de Beth, un musafir venind din Anglia, o privea tot timpul pe Beth. La sfârșit, îi spuse

că întâlnise de curând o tânără ce putea fi sora ei geamănă. James și cu mine am râs de el, căci consideram că nimeni n-ar fi putut fi ca Beth a noastră. Dar pe Beth o interesa, îi puse omului o grămadă de întrebări și grijulie notă adresa Biancăi Maleson. Spunea

că atunci când va vizita Anglia, va încerca să dea de Miss Maleson.

— Dar, te-ai dus tu primul în Anglia.

— Da. Consideram că nu luam un preț bun, cum trebuia, pentru bumbac și tutun pe piețele Angliei. La început, James și Beth

plănuiseră să plece ei și să rămân eu cu gemenii, dar Beț̦h constată că e însărcinată. Spuse că nimic nu o poate convinge să rișțe să piardă copilul călătorind peste ocean, așa că a trebuit să plec singur.

— Și ț̦i-a cerut să te duci s-o vezi pe Bianca?

Trupul lui Clay se contractă, ținând-o strâns pe Nicole.

— James și Beth s-au înecat la câteva zile după plecarea mea, iar vestea a făcut câteva luni, până să ajungă la mine în Anglia. Tocmai terminasem afacerile și ajunsesem la Bianca. Mi-

era foarte dor de casă. Aveam probleme cu mâncarea prost pregătită și cu spălatul rufelor. Nu doream decât să ajung acasă la familia mea. Dar știam că Beth se va supăra dacă nu făceam un efort s-o văd pe femeia care-i semăna. Eram invitat cu

persoana care ne vorbise de Bianca. Când Bianca a intrat în cameră, nu făceam decât să o privesc. M-aș fi repezit s-o iau în brațe și să o întreb de James și copii. Mi-era greu să cred că nu era Beth. Se opri un moment. A doua zi, am aflat ce se întâmplase cu

James și cu Beth, printr-un om trimis de Ellen și Horace, căruia îi trebuise mult timp să mă găsească.

— A fost un șoc dureros, nu? spuse Nicole știind din experiență.

— Eram năucit. Nu-mi venea să cred, dar

omul îi văzuse pe amândoi când îi scoseseră din râu. Nu mă gândeam decât că atunci când voi ajunge la Arundel Hali, va fi pustiu. Părinţii mei nu mai erau şi acum nici James şi nici Beth. Mă gândeam să rămân în Anglia şi să-i cer lui

Horace să vândă plantaţia.

— Dar Bianca era acolo.

— Da, era Bianca. Începusem, să cred că Beth nu era moartă cu adevărat şi că era o binecuvântare că ştirea despre moartea lui Beth îmi parvenise tocmai

când eram lângă o femeie care-i semăna atât de mult. Cel puțin credeam că Bianca este ca ea. Tot ce puteam să fac era să o privesc și să-mi spun că Beth mai trăiește și că totuși cineva pe care-o iubeam era lângă mine. I-am cerut să se mărite cu

mine. Voiam să se întoarcă cu mine în Virginia, ca să nu găsesc casa goală, dar mi-a răspuns că are nevoie de timp. Eu nu aveam. Știam că trebuie să plec acasă. Știind că Bianca nu mă va urma curând, mi-am zis că regăsind plantația voi munci și

asta mă va ajuta să uit.

— Nimic nu te ajută să uiți.

O sărutată pe frunte.

— Am muncit cât doi, poate cât trei, dar nimic nu-mi putea măcar alina durerea. Stăteam departe de casă cât mai mult posibil. Pustietatea casei mă

înnebunea. Vecinii au încercat să mă ajute, au încercat chiar să-mi găsească o nevastă, dar eu nu doream decât ca totul să fie ca înainte.

— Îi doreai pe Beth și pe James înapoi.

— Cu fiecare zi, dorința de a o avea pe Beth lângă mine devenea

tot mai puternică. Acceptasem moartea lui James, dar eram urmărit de Bianca. Mă gândeam că o va putea înlocui pe Beth.

— Așa că ai aranjat răpirea ei și să vină la tine.

— Da. Era o soluție disperată, dar eu eram

atât de distrus, încât credeam că am să înnebunesc.

Nicole își puse obrazul pe pieptul lui.

— Nu este de mirare că te-ai supărat atât de tare, când ai descoperit că în locul Biancăi erai căsătorit cu mine. Te așteptai la o blondă

înaltă, și când colo...

— O frumusețe mică, brună, cu o gură caraghioasă, râse el. Dacă m-ai fi amenințat cu un revolver aș fi meritat-o. Ți-am făcut o groază de necazuri de atunci.

— Dar o așteptai pe Bianca, spuse, ridicând

capul să-l privească.

Îi puse capul din nou pe umărul său.

— Slavă Domnului că nu am avut-o. Eram nebun să cred că orice ființă o poate înlocui pe alta. La cuvintele lui o trecu un fior.

—O mai iubești pe Bianca?

— Dar n-am iubit-o niciodată. Tot ce vedeam era asemănarea ei cu Beth. Chiar și când a venit aici. Nu am ascultat-o niciodată și nici nu m-am gândit la ea decât ca la o întrupare a lui Beth. Dar chiar în starea de ignoranță în care eram,

știam că nu este ceva în regulă. Credeam că atunci când Bianca va fi în casa mea, totul va fi în ordine, și mă voi simți, din nou, așa cum mă simțeam când trăia Beth.

— Dar nu a fost așa, spuse Nicole cu speranță în glas.

— Trebuie să-ți mulțumesc ție, pentru asta. Deși spun că nu o auzeam, cred că o mică parte din creierul meu o auzea. Tot ce știam, era că nu doream să mă întorc seara acasă și că munceam mai mult decât am muncit în ultimul an. Dar când tu

locuiai în casă, doream să mă întorc. De când este Bianca, prefer să stau la câmp, mai ales la cel din apropierea morii. Nicole zâmbî și-i sărută pieptul prin cămașă. Cuvintele lui erau cele mai frumoase pe care le auzise vreodată.

— Asta l-a

determinat pe Wes să mă aducă la realitate. Când a văzut-o prima dată pe Bianca, și el a fost mișcat. Atunci m-am simțit justificat că în loc de tine, este ea în casă. Știam că Wes va înțelege.

— Nu cred că Wesley o place pe Bianca.

Clay chicoti și o sărută pe vârful nasului.

— Este un mod politicos de a o spune. Când mi-a spus că o găsește îngâmfată și arogantă, l-am pocnit. Mă simțeam rău și nu știam dacă e din cauză că mi-am lovit prietenul sau fiindcă am aflat

adevărul. Am părăsit casa și nu m-am întors două zile. Erau o grămadă de lucruri la care trebuia să mă gândesc. Mi-a trebuit un timp, dar începusem să înțeleg ce făcusem. Mi-am zis că trebuie să accept că Beth era moartă. Am încercat să

o aduc înapoi prin Bianca, dar nu s-a putut. Dar la ce nu m-am gândit au fost gemenii. Dacă doream să-i ofer lui Beth ceva, era să le dau copiilor pe care-i iubeam o mamă bună și nu una care-l azvârlise pe Alex în apă, fiindcă îi rupsese rochia.

— De unde știi asta?

— Roger, Jamie, Maggie, Luke, spuse dezgustat. Fiecare simțea că este de datoria lui să mă prevină despre Bianca. Toți au cunoscut-o pe Beth și cred că simțeau că atracția mea pentru Bianca era cauzată de

asemănarea dintre ele.

— De ce m-ai invitat la petrecere? spuse ea pe nerăsuflate.

Râse şi o ridică ţinând-o strâns.

— Cred că amândoi avem creierul la fel de mic. Când am înţeles că vreau s-o înlocuiesc pe Beth cu Bianca, am

înțeles și de ce îmi petreceam timpul privind la acoperișul morii, care, trebuie să adaug, are nevoie de reparații. Mai este o moară de cealaltă parte a plantației Backes.

—Clay!

Începu din nou să râdă.

— Te iubesc, nu știai? Toată lumea știe!

— Nu, șopti ea, nu eram sigură.

— Mi-ai sfâșiat inima când mi-ai povestit despre bunicul tău, în noaptea furtunii, când mi-ai spus că mă iubești. Se opri un moment. M-ai părăsit a

doua zi, de ce? Am petrecut o noapte minunată împreună, iar dimineața erai atât de rece cu mine!

Își aminti clar portretul din biroul lui Ctay.

— În biroul tău este portretul lui Beth, nu-i așa? îl simți dând din

cap. Credeam că era Bianca și părea o nălucă. Cum aș fi putut lupta cu o femeie pe care o adorai?

— Acum s-a terminat. Am pus din nou portretul deasupra căminului în sufragerie, îmbrăcămintea am încuiat-o într-o ladă s-o

păstrez cu alte lucruri. Poate că într-o zi, Mandy va dori să o aibă.

— Clay, ce se va întâmpla acum?

— Ți-am spus. Vreau să ne căsătorim în public, cu o mulțime de martori.

— Dar Bianca?

— L-am spus deja că

trebuie să se întoarcă în Anglia.

— Cum a reacţionat? Clay se încruntă.

— N-aş putea spune că era mulţumită, dar se va supune. Voi avea grijă să i se plătească. Bine că mi-am revenit la timp. A făcut deja cheltuieli enorme. Se opri deodată

și începu să râdă de ea. Ești singura femeie pe care am întâlnit-o, așa de grijulie față de dușmanii ei.

Nicole se îndepărtă de el și-l privi surprinsă.

— Bianca nu este dușmanca mea. Poate ar trebui s-o iubesc, fiindcă ea a fost cea care mi te-a

dăruit.

— Nu găsesc că este cuvântul potrivit. Nicole chicoti șmecherește.

— Nici eu nu-l găsesc așa.

Îi zâmbi, mângâind-o pe tâmplă.

— Mă vei ierta că am fost orb și prost?

— Da, șopti ea,

înainte ca el să-i astupe gura cu gura sa. Certitudinea că o iubea o făcea și mai pasionată.

Îi înlănțui gâtul cu brațele și-l strânse puternic, lipindu- și trupul de el.

Nu observaseră că începuseră să cadă stropi reci de ploaie. Se

dezlipiră la un fulger care despicase cerul cu lumina lui și se porni o ploaie rece ca gheața.

— Vino, strigă Clay ridicându-se și trăgând-o cu el. Se întoarse spre poteca dinspre debarcader, dar Clay o trase în altă direcție. Fugiră în sens opus spre

luminișul cunoscut. Nicole se opri în ploaie frecându-și brațele înghețate. Clay își scoase cuțitul și reteză câteva tufe.

— Fir-ar să fie, înjură tare furios că părea să nu găsească ce căuta. Deodată tufele dispărură și apăru un fel de mică

peșteră. Clay o prinse în brațe și o împinse înăuntru.

Tremura. Avea rochia udă și rece din cauza ploii.

— Așteaptă un minut și am să fac un foc, îi spuse, și îngenunche într-un colț, aproape de ieșire.

Îngenunche lângă el și-l întrebă.

— Ce-i aici?

— Am descoperit când eram copii, cu Beth și cu James, această mică peșteră și asta ne-a determinat să o ascundem cu tufe și copaci. James a învățat de la un zidar să facă o

vatră și arătă spre construcția rudimentară, unde încerca să facă focul. Când focul se aprinse, se așeză pe călcâie.

— Am considerat întotdeauna că ăsta era cel mai ascuns loc din lume. Când am crescut, mi-am dat seama că

fumul era la fel de vizibil ca un steag. Nu este de mirare că părinții nu făceau caz de dispariţiile noastre. Era de ajuns să privească pe fereastră și vedeau unde eram.

Nicole se ridică și privi în jur. Spărtura în piatră avea cam trei metri lungime și peste

un metru lărgime. De-a lungul pereților erau bănci rudimentare și un dulap de brad cu închizătorile ruginite și stricate. Într-o nișă din perete lucea ceva. Se duse să vadă. Atinse cu mâinile ceva rece și neted, îl luă în mână și-l îndreptă spre lumina

focului. Era o bucată mare de sticlă verzuie, iar în interior era un unicorn din argint.

— Ce este asta?

Clay se întoarse și-i zâmbi. Rămase un moment pe gânduri, apoi îi luă din mână sticla și se așeză lângă ea. Vorbind, o studia și

o învârtea în mână.

— Tatăl lui Beth îi adusese unicornul de la Boston și ea îl găsise frumos. Într-o zi, eram aici în peșteră și James tocmai terminase de construit vatra, iar Beth a spus că nădăjduia că vom rămâne întotdeauna prieteni. Și-

a scos deodată unicornul de pe lanțul de la gât și a spus să mergem la sticlar. Am urmat-o, știind că plănuia ceva. L-a rugat pe Garie sticlarul să-i facă un glob de sticlă. Am jurat toți pe unicorn că vom rămâne prieteni, iar Beth l-a aruncat în sticla

fierbinte. A spus că așa, nu va mai putea nimeni să-l atingă. Privi încă o dată la sticlă și apoi i-o întinse din nou lui Nicole.

— Era o copilărie naivă dar avea o semnificație adâncă.

— Nu găsesc că era o copilărie și se pare că a

avut efect, spuse ea, râzând.

Clay își curăță mâinile, apoi o privi cu ochii intens colorați.

— Făceam ceva interesant înainte de a începe ploaia?

Nicole îl privi nevinovată.

— Nu știu ce vrei să

spui.

Clay se ridică, se îndreptă spre dulapul dărăpănat și trase afară două pături prăfuite și atât de măcinate de molii cum nu mai văzuse vreodată.

— Nu sunt chiar cearceafuri de mătase roz, spuse râzând de

gluma pe care Nicole n-o înțelese. Dar mai bine decât în noroi. Se întoarse și-i întinse brațele.

Nicole se repezi și-l strânse lângă ea.

— Te iubesc Clay, șopti ea. Te iubesc așa de mult, încât mă sperii. Începu să-și scoată acele

din păr și le aruncă pe jos.

— De ce să te temi, îi spuse, punându-și buzele pe gâtul ei. Ești soția mea, singura pe care o doresc și pe care o voi avea vreodată. Gândește-te la noi și la copiii noștri.

Când îi atinse cu

limba lobul urechii, Nicole simți că i se înmoaie picioarele.

— Copii, spuse pe nerăsuflate, mi-ar plăcea copiii.

Clay se trase puțin înapoi.

— Nu este ușor să faci copii... Este nevoie de multă... muncă, și

grea.

Nicole începu să râdă cu ochii strălucind de plăcere.

— Poate ar trebui să muncim, spuse grav. Orice muncă devine mai ușoară dacă... exersezi.

— Vino aici vulpe... și o prinse în brațe. O așează cu grijă pe pătură.

Mirosul de mucegai din pături era potrivit atmosferei. Era un loc cu fantome, fantome pe care Nicole le simțea zâmbindu-le.

Clay începu să-i desfacă nasturii rochiei ude și pe măsură ce descoperea o porțiune de piele, o săruta, îi

scoase rochia trăgând-o de sub ea ca și când ar fi fost un copil. Cămașa și-o scoase singură. Dorea să simtă pe piele atingerea lui. Clay o ridică pe genunchii lui cu o mână pe spate, iar cu cealaltă îi pipăia trupul. Focul îi lumina pielea jucăuș.

— Ești așa de frumoasă...

— Nu ești dezamăgit că nu sunt blondă?

— Sst... îi ordonă râzând. N-aș schimba nici una din culorile tale.

Se întoarse să-l privească, apoi începu să-i desfacă nasturii

cămășii. Pieptul lui era catifelat, cu mușchii tari acoperiți ușor de păr. Abdomenul era tare și drept. Nicole își simți proprii ei mușchi contractându-se la vederea corpului său frumos. Puterea lui bărbătească contrasta cu finețea trupului ei. Se

bucura văzându-i trupul, îi plăcea să-l vadă umblând, să-i vadă mușchii contractându-se când călărea un cal nărăvaș. Îi plăcea să-l vadă ridicând saci și punându-i într-un vagon. Tresări când își puse gura pe pielea lui caldă și bronzată.

Clay o privea și observa expresia ochilor care-i trădau emoțiile. Când nu-și mai putu stăpâni dorința, simți fiori reci pe șira spinării. Îi aprindea simțurile cum nu o mai făcuse nicio altă femeie. Nu se mai gândi la cuvinte de dragoste. O dorea. Își

rupse aproape hainele de pe corp, scoțându-și cizmele repede, cum nu mai făcuse niciodată.

Sărutările lui nu mai erau tandre și dulci, aproape că-i rupse urechea cu dinții. Buzele, limba, dinții, alergau de pe gât pe umeri, pe sâni.

Nicole vibra la atingerea lui. Sărutările pe sâni o ardeau ca flăcările, aruncând scântei prin venele ei. Abdomenul ei se contracta când sărutările lui ajungeau acolo. Își cufundă mâinile în părul lui bogat și des, căutându-i

gura cu gura ei.

— Clay, șopti, înainte să-i oprească vorbele cu gura. O acoperi cu trupul lui, ea zâmbi cu ochii închiși, simțindu-i greutatea. Era al ei, întreg și complet. Când pătrunse în ea, încercă o surpriză, un șoc la contactul bărbăției lui.

Se simțea plină, extazul dându-i senzația că va muri.

Se mișcau simultan, la început încet, până când Nicole nu mai putu suporta ritmul lent. Îi mângâia cu mâinile rotunjimile, spinarea puternică și coapsele, simțind mișcarea

mușchilor, puterea sub pielea înfierbântată.

Trăiră voluptatea împreună, iar Nicole își simți trupul contractându-se. Când Clay alunecă jos de pe ea și o îmbrățișă strâns lângă el, îi tremurau picioarele. Zâmbi și se ghemui lângă el,

sărutându-i umărul și simțindu-i transpirația sărată pe buze. Îi cuprinse pe amândoi un somn adânc.

Capitolul 13

Când se trezi de dimineaţă, Nicole crezu că era încă în peşteră cu Clay. Dar soarele ce strălucea prin perdelele de dantelă din jurul patului, îi reaminti unde era. Locul de lângă ea în pat era gol, dar perna

păstra încă forma capului lui Clay.

Se întinse cu plăcere, făcând să cadă cearceaful ce-i acoperise corpul gol. După ce făcuseră dragoste în peșteră, dormiseră patru ore. Când s-au trezit, luna era pe cer, focul se stinsese și le era frig. Se

îmbrăcaseră repede în hainele ude și au fugit la barcă. Plutiseră încet pe râu, în jos, până la casa Backes. Ajunși în casă, Clay dăduse o raită la bucătărie și se întorsese aducându-i lui Nicole un coș mare cu fructe, brânză, pâine și vin. Râsese când după o

jumătate de pahar de vin, Nicole avusese din nou poftă de dragoste. Făcuseră dragoste, în timp ce făceau o pauză de mâncare, sărutându-se și mâncând, glumind și râzând până când adormiseră din nou strâns îmbrățișați. Nicole scoase o bucată

de măr de sub șoldul său drept. Ellen va avea cearceafurile pătate pe toată viața, după poznele lor din noaptea trecută. Dar cum să-ți ceri scuze după așa ceva? Putea să spună că turnase vin în gropițele lui Clay și că l-a supt după aceea? Din

nenorocire, Clay devenise nerăbdător și se-ntorsese, înainte ca ea să reușească să bea tot. Nu, erau lucruri ce nu le puteai mărturisi gazdei. Aruncă pătura și-și frecă brațele goale. Aerul rece anunța toamna, în dulap era o rochie de catifea de

culoarea vinului pe care îl băuseră împreună în timpul nopţii. Se îmbrăcă repede, încheind nasturii mici de perle până la gât. Rochia avea mâneci lungi, era închisă la gât, strânsă pe piept şi căzând în jos într-o fustă strâmtă. Era o rochie

simplă, elegantă și călduroasă, exact ce-i trebuia pentru ziua răcoroasă. Se duse la oglindă ș㠄-și aranjeze părul. Dorea să arate deosebit de frumoasă azi. Clay îi spusese că la masa de prânz va anunța planurile lor privitor la o a doua căsătorie și va

invita lumea la ei de Crăciun, pentru a sărbători și nunta. Nicole îl convinsese să aștepte și să pregătească și ei o petrecere pentru a anunța evenimentul. Musafirii lui Ellen vor începe să plece după-amiază și voia să-i anunțe înainte de asta.

Nicole nu se rătăci decât o singură dată, înainte de a găsi ușa care dădea în grădină, unde pe peluză erau întinse din nou mesele. Câteva persoane se învârteau în jurul meselor, vorbind și mâncând liniștite. Toți păreau obosiți, așteptând sfârșitul lungii

petreceri. Nicole se gândea la viitor și la întoarcerea la Arundel Hali, ca soția lui Clay.

O văzu pe Bianca stând singură la o mică masă sub un ulm. Simți o urmă de părere de rău. La urma urmei nu era drept, ca o englezoaică să facă un drum atât de

lung sperând să se căsătorească și să descopere că logodnicul ei este deja căsătorit. Nicole făcu un pas, ezitând. Atunci Bianca privi pe deasupra farfuriei cu mâncare, la ea. Avea ochii plini de ură. Privirea ei era crudă dacă nu chiar, criminală.

Nicole își duse mâna la gât și se întoarse, simțindu-se ipocrită. Bineînțeles, își putea permite să-i arate Biancăi simpatie, deoarece ea, Nicole, câștigase. Câștigătorii își pot permite gesturi mărinimoase. Se întoarse la masă și luă o

farfurie, dar nu mai avea poftă.

— Scuză-mă, doamnă Armstrong, îi spuse un om care se ridică.

Nicole se uită în sus la el pe deasupra farfuriei cu mâncare.

— Da?

Văzu un tânăr înalt, solid, dar ai cărui ochi o

neliniștire. Erau mici, foarte apropiați și scăpărau sălbatic.

— Soțul vă roagă să mergeți să-l întâlniți la barcă. Nicole se ridică imediat și înconjură masa.

Omul chicoti.

— Îmi plac femeile ascultătoare. Clay știe să

și-o dreseze pe a lui.

Nicole se opri să-l pună la punct, dar renunță. Orice răspuns i-ar fi dat, nu era destul de aspru să-l pună la punct.

— Credeam că domnul Armstrong e la cursele de cai, spuse utilizând special un titlu

formal. Îl urmă peste pajiște spre râu.

— Nu toți bărbații își anunță nevestele unde se află tot timpul, râse prefăcut privind-o de sus în jos, întârziind cu ochii mici pe sâni.

Nicole se opri.

— Mă gândesc să mă întorc în casă. Fii așa de

bun și spune-i soțului meu că-l aștept acolo. Se întoarse și porni înapoi spre casă. Nici nu făcuse doi pași că mâna bărbatului o apucă cu putere de braț.

— Ascultă-mă; mică Franchy, spuse, strângând buzele și șuierând printre ele.

Știu totul despre tine. Mi s-a spus despre manevrele tale mincinoase, după moda din străinătate. Știu ce i-ai făcut verișoarei mele.

Nicole se opri, luptându-se, și-l privi.

— Verișoară? Dă-mi drumul sau strig.

— Dacă o faci, soțul

tău nu va mai apuca dimineața.

— Clay, ce i-ați făcut? Unde este? L-ați rănit și eu... și eu...

—Ce? spuse el curios. Ești îndrăgostită de el, nu? l-am spus tatei că erai mai bună decât o cățea în călduri, te-am văzut cum te foiai în

jurul lui. Nicio femeie cumsecade nu face asta.

— Ce vrei? spuse Nicole cu ochii mari de spaimă, îi zâmbi.

— Nu importă ce doresc atât de mult, ci mai degrabă ce-ţi voi lua. Acum mă asculţi? Dădu din cap tăcută, simţind cum i se strânge

stomacul.

— Vei merge cu mine până la mal, acolo unde este legată barca noastră. Nu este așa de frumoasă ca aceea folosită de tine, dar destul de bună pentru o femeie ca tine. Apoi vei intra în barcă liniștită și vom face o scurtă

călătorie.

— La Clay?

— Desigur, dulceață. Ți-am spus că soțul tău va fi bine dacă faci ce ți-am spus.

Nicole dădu din cap și omul o apucă de umăr, dar cu aceeași brutalitate ca și înainte. Nu se putea gândi decât

la Clay, că era în primejdie și trebuia să-l ajute. O duse la capătul cheiului unde doi bărbați așteptau într-o barcă veche, cârpită. Unul era bătrân, slăbănog și murdar, cu o *Biblie* sub braț.

—Iat-o, spuse tare. O femeie decăzută,

păcătoasă, fiica diavolului.

Nicole îl privi cu ochi furioși, apoi începu să vorbească, dar cel care o ținea de braț o împinse puternic. Căzu lângă un băiat tânăr.

— Ți-am spus să stai liniștită, o repezi bărbatul care o

împinsese. Ai grijă de ea, Isaac, să nu facă zgomot. Nicole privi în sus la băiatul care-i pusese mâinile pe umeri. O atingea cu delicateţe. Avea trăsături mai blânde decât ceilalţi doi. Alunecă în faţă când barca porni, iar băiatul o

sprijini. Se întoarse să privească în urmă la casa familiei Backes. Acolo îl văzu pe Clay călărind pe pajiște și purtând o pălărie mare. Calul era împodobit cu o cunună de flori. Câștigase sigur întrecerea și era sărbătorit.

Nicole gândi repede.

Oamenii nu-l aveau pe Clay și nici nu-l prinseseră. Știa că e destul de aproape de casă și strigătul s-ar fi auzit. Deschise gura și aspiră adânc, dar nu putu să strige, fiindcă o lovitură puternică de pumn o izbi în față. Se prăbuși inconștientă în

spatele lui Isaac.

— Nu aveai niciun motiv Abe, să faci așa, spuse Isaac, în timp ce susținea corpul nemișcat al lui Nicole.

— Pe dracu n-am avut. Dacă nu te uitai la ea ca un orb, ai fi văzut că era gata să strige.

— Mai sunt și alte căi

ca s-o oprești, ai fi putut s-o omori.

— Sigur, ai fi sărutat-o ca s-o oprești, își bătu el joc. Sunt sigur că e obișnuită cu așa ceva. De ce n-o faci acum? Eu și cu tata te vom păzi.

— Vorbești cu păcat băiete, spuse Elijah Simmnons. Această

femeie este o târfă, o păcătoasă și o luăm ca să-i salvăm sufletul.

— Sigur tată, spuse, făcându-i cu ochiul lui Isaac. Acesta își întoarse privirea de la fratele său și o luă pe Nicole în brațe. Nu băgă în seamă ironiile lui Abe. Stătea în barcă și o ținea,

rezemat cu spatele de bară. Nu observase că era atât de subțire, că semăna mai mult cu un copil decât cu o femeie.

Se strâmbă când Abe îi aruncă o frânghie și o batistă murdară și-i ordonă să o lege. Știa că dacă o face el nu-i va răni pielea fină.

Blestemase în sinea sa ziua când Abe îi spusese că o vor răpi pe frumoasa, micuța doamnă Armstrong. Abe îi povestise tatălui său că Armstrong era într-adevăr căsătorit cu Bianca, dar curva de Nicole îl vrăjise pe Clay încât acesta o părăsise

pe Bianca și trăia cu târfa franţuzoaică.

Asta fusese de ajuns să-l convingă pe Elijah. Era gata să lovească cu pietre.

Isaac fusese de la început împotriva răpirii. Nu era sigur că tot ce spunea Bianca era adevărat, chiar dacă era

vara lui. Nu se arătase deloc bucuroasă când îi întâlnise în prima zi. Dar Abe o ținea întruna cu nedreptatea ce i se făcuse verișoarei, când Nicole se dăduse drept Bianca. Spunea că o vor ține, pe Nicole până ce căsătoria va fi anulată și Bianca va avea timp să

se mărite cu Clay. Acum, având-o în braţe, Isaac nu-şi putea imagina că ea era o femeie mincinoasă, lacomă, jinduind după averea lui Clay. Părea că îl iubeşte cu adevărat. Dar Abe susţinea că orice femeie care priveşte la un bărbat,

așa cum Nicole îl privea pe Clay, nu era o femeie cumsecade. Soțiile trebuie să fie femei liniștite care să nu se gândească la actul fizic, așa cum a făcut mama lor. Pe Isaac îl urmăreau cuvintele lui Abe, fiindcă dacă ar trebui să aleagă ar prefera o

femeie ca Nicole decât una ca mama lor. Poate că el și Nicole erau asemănători, stricați.

— Isaac, strigă Abe, termină cu visele și fii atent, își revine și nu vreau să țipe, pune-i călușul.

Isaac se supuse fratelui său, așa cum

făcuse toată viața.

Încet, Nicole deschise ochii. O durea îngrozitor bărbia și capul și avu nevoie de câtva timp ca privirea să-i devină clară. Încercă să-și miște falcă, dar era ceva ce nu-i permitea, ceva care aproape o sufoca.

— Stai liniștită, spuse Isaac, cu mine ești în siguranță. Îi vorbea în șoaptă, ca să audă numai ea. Îți scot numaidecât călușul, cum ajungem acolo. Închide ochii și odihnește-te.

— Nu s-a trezit fiica lui Satan? îl întrebă Elijan pe băiatul mai

tânăr.

Nicole privi în sus la băiatul care o ținea. Deși nu prezenta încredere niciunul, nu avea de ales. Îl privi, iar el îi făcu semn din ochi. Înțelegând, închise ochii nemaivăzând soarele.

— Nu tată, strigă Isaac, doarme.

Clay încruntat întrebă:

— Wes, ai văzut-o pe Nicole?

Wes își întoarse privirea de la persoana drăguță cu părul roșu care clipea din ochi spre el.

— Ai și pierdut-o,

Clay? Cred că trebuia să-ți dau lecții despre cum să-ți păstrezi femeile, glumi el. Dar se opri când văzu fața prietenului său. Puse jos cana cu băutură și-l urmă pe Clay, depărtându-se de mese.

— Ești îngrijorat, nu? Cât timp a trecut de

când nu ai văzut-o?

— De azi-dimineaţă. Am lăsat-o dormind când am venit la curse. Ellen a spus că o văzuse coborând, dar de atunci nu a mai zărit-o. Am întrebat câteva femei, dar niciuna nu a văzut-o.

— Unde este Bianca?

— Mănâncă, spuse Clay. Pe ea am întrebat-o întâi. Nu poate face ea mare lucru. Câteva femei au spus că Bianca nu a plecat de la masă toată ziua.

— Crezi că s-a dus să se plimbe, căutând un loc mai liniștit?

Clay se încruntă mai

rău..

— La masă trebuia să anunțăm a doua căsătorie, pentru Crăciun. Voiam să invităm pe toată lumea la petrecere.

— Masa s-a terminat de o oră, murmură Wes, uitându-se la câțiva invitați ce se îndreptau

spre țărm, plecând acasă. Nu și-ar fi permis să lipsească.

Cei doi se priviră, gândindu-se amândoi la același lucru, sfârșitul lui James și al lui Beth. Dacă și un navigator ca James se putea îneca...

— Să-l căutăm pe Travis, spuse Wes.

Clay aprobă din cap, apoi se întoarse către musafirii care mai rămăseseră. Avea un nod în stomac, care creştea. Când se puse problema căutării lui Nicole, reacţia musafirilor a fost rapidă, încetară toate treburile şi distracţiile. Femeile, se organizară să

cerceteze cu de-amănuntul pădurile din jurul plantaţiei. Copiii alergau în toate dependinţele s-o caute. Bărbaţii se îndreptară spre râu.

— Ştie să înoate? întrebă Horace,

— Da, spuse Clay, scrutând apa, căutând

un trup mic cu părul negru.

— V-aţi certat? Poate s-a întors călare la Arundel Hali. Clay se uită spre Travis.

— Nu, pe dracu. Nu ne-am certat. Nu ar fi plecat fără să-mi spună.

Travis îşi puse mâna pe umărul lui Clay.

— Poate că e în pădure, culegând castane și a uitat de timp. Vocea sa era ia fel de puțin convinsă, așa cum era și Clay. Atât cât o văzuse pe soția lui Clay, părea o femeie inteligentă și sensibilă.

— Horace, spuse el încet, să luăm câinii.

Clay se întoarse spre casă. Era tot ce putea face pentru a-și stăpâni firea. Era supărat pe el însuși că o lăsase singură chiar și câteva minute și supărat pe ea că l-a părăsit, orice s-ar fi întâmplat. Dar furia sa venea în special de la faptul că era dezarmat.

Putea să fie la câțiva pași de el sau la cincizeci de kilometri și nu putea ști de unde să înceapă să caute.

Nimeni nu observă că Bianca ședea deoparte zâmbind, cu o farfurie plină de mâncare în mână. Își atinsese scopul și acum putea să plece

acasă. Era obosită să tot audă întrebările oamenilor: cine era și de ce locuia la Clay.

Câinii erau zăpăciți de prea multe mirosuri provenind de la mulțimea de oameni. Păreau că adulmecă peste tot mirosul lui Nicole și aveau probabil

dreptate.

În timp ce Horace se ocupa de câini, Clay începu să întrebe oamenii. Vorbea cu fiecare bărbat, femeie sau copil de pe enorma plantaţie. Dar răspunsul era mereu acelaşi, nimeni nu-şi amintea s-o fi văzut în dimineaţa

aceea. Unul dintre servitori îi spuse că o servise cu jumări de ouă, dar nu-şi putea aminti ce mai făcuse după aceea.

Noaptea, oamenii au cercetat pădurea cu torţe. Patru bărbaţi se plimbaseră cu bărcile pe râu în sus şi-n jos,

strigându-i numele. Se cercetă cea mai îndepărtată parte a râului, dar nu găsiră niciun semn de-al ei.

. Dimineaţa, bărbaţii începură să se îndrepte spre casă. Evitau privirea nenorocită a lui Clay.

— Clay, îl strigă o

femeie alergând spre el. Își întoarse privirea imediat, văzând-o pe Amy Evans făcându-i semn cu boneta dinspre chei.

— Este adevărat? întrebă Amy. Soția ta a dispărut?

— Știi ceva? o întrebă Clay cu ochii duși în

fundul capului și fața nebărbierită;

Amy își puse mâna pe inima care-i bătea fiindcă alergase.

— Aseară unul dintre bărbați s-a oprit la noi, întrebând dacă o văzusem pe nevasta ta. Și Ben și eu am răspuns că nu, dar azi-

dimineaţă, la micul dejun, Deborah, fata mea cea mare, ne-a spus că a văzut-o pe Nicole cu Abraham Simmons, jos pe chei.

— Când? întrebă Clay, ăpucând-o pe femeia voinică de umeri.

— Ieri-dimineaţă. O trimisesem pe Deborah

să ne aducă șalurile din barcă fiindcă era frig. A spus că l-a văzut pe Abe ținând-o de braț pe Nicole și ducând-o spre râu. Cum ei nu-i plăcea Abe, l-a evitat și s-a dus repede la barca noastră, a luat șalurile și nu a mai privit înapoi.

— A văzut-o pe

Nicole urcând în barca lui Simmons?

— Nu, n-a văzut nimic. Nu i-a putut vedea din cauza chiparoșilor înalți și apoi, Deborah se grăbea să ajungă la curse. Nu s-a gândit deloc la ce văzuse și nici nu-și amintise până azi-

dimineaţă la masă, când vorbeam cu Ben despre dispariţia soţiei tale.

Clay se uită la femeie, gândindu-se că dacă Nicole se urcase în barcă, era încă în viaţă. Nu se aruncase în apă, aşa cum se temuse el. Şi există o sută de motive care să explice de ce

plecase cu Abe Simmons. Fusese destul să i se spună că cineva avea nevoie de ea și s-ar fi dus fără să privească înapoi.

Mâinile lui Clay strânseră umerii puternici ai lui Amy. Se aplecă apoi și o sărută zgomotos pe gură.

— Îți mulțumesc, spuse dintr-o răsuflare și în ochi îi apăru din nou speranța.

— Oricând ai nevoie, spuse Amy.

Îi dădu drumul și se întoarse înapoi. Prietenii și vecinii se adunaseră liniștiți în jur. Niciunul dintre ei nu închisese

ochii toată noaptea.

— Să mergem, spuse Travis, bătându-l pe Clay pe umăr. Probabil că nevasta lui Elijah mai naște un copil și Abe s-a agățat de prima femeie ce i-a ieșit în drum. Se priviră lung amândoi, deși nici unul din ei nu credea. Elijah era nebun,

dar inofensiv. Abe era un tânăr morocănos și iute, care invidia pe față bogăția fermierilor din jurul său.

Clay dădu să plece când, cineva îi atinse brațul. Era Janie cu un coș plin cu merinde pe care i-l întinse.

— Ia asta, îi spuse

liniștită, dar pentru prima dată de când o cunoștea nu mai avea obrajii roșii. Avea fața cenușie de teamă.

Clay luă coșul și o mângâie pe mână. Îi căută apoi pe Travis și pe Wes care erau lângă fratele său. Le făcu semn cu capul și toți trei

porniră spre barca lui Clay. Wes fugi întâi la barca sa și se întoarse la barca lui Clay cu o pereche de pistoale. Bărbații erau tăcuți când porniră pe râu în jos, spre ferma lui Simmons.

În tot cursul zilei, Nicole trăise între somn și inconștiență. Când se

trezea, copacii pe lângă care trecea i se păreau ireali, pete de umbră și soare. Isaac o așezase grijuliu pe o grămadă de cârpe și saci vechi. Legănatul liniștit al bărcii și durerea din obraz o obligau să stea nemișcată, fără să mai ia în seamă legăturile de la

picioare și de la mâini și călușul din gură. Râul se întindea în braţe largi. Abe naviga când pe un braţ când pe altul, legate de râul propriu-zis. Erau braţe atât de înguste, încât cei doi bărbaţi se foloseau de vâsle ca să le deschidă calea printre copacii deși.

— Unde ne duci Abe? întrebă Isaac.

Abe tresări tainic. Nu avea de gând să-l informeze pe fratele său despre destinație. Cu ani în urmă, descoperise mica insulă și se gândise mereu că într-o bună zi ar putea să-i fie folositoare. Imediat ce

urcaseră femeia în barcă, îl debarcaseră pe tatăl lor la fermă. Era sigur că oamenii vor veni curând să o caute pe Nicole și bătrânul i-ar fi izgonit. Elijah n-ar fi minţit niciodată despre faptul că luaseră femeia, dar ar fi trecut ore întregi până când cineva

să-i înțeleagă balivernele.

Abe zâmbi mândru de șiretenia lui. Tot ce avea de făcut acum era să-l supravegheze pe băiat. Privi înapoi la femeia neputincioasă, legată și zăcând liniștită pe grămada de cârpe. Zâmbi și-și linse buzele.

La asfinţit mână barca spre ţărm.

Isaac se ridică şi se încruntă. De o oră nu mai zăriseră o lumină dinspre vreo casă. De câtva timp apa devenise aproape stătătoare, o mocirlă verzuie. Aerul era fetid şi neplăcut.

— Hai să ieşim de

aici, spuse Isaac privindu-l. Nimeni nu poate trăi în duhoarea asta.

— Este exact ce am plănuit. Sări jos și adu barca cu vâsle. Mișcă-te, comandă Abe, înainte ca Isaac să poată vorbi.

Isaac era prea obișnuit să se supună

fratelui mai mare. Nu-i plăcea apa noroioasă și în timp ce privea, zări un șarpe lung, ce se târa la suprafața ei. Sări pe o parte a bărcii și simți mâlul verzui-închis lipindu-se de picioarele lui, până la glezne. Avansa prin el simțindu-l până la genunchi și

dezlegă mica barcă. Sări înăuntru și se folosi de vâsle ca să aducă barca într-o parte a vasului.

Abe ședea pe punte ținând-o pe Nicole în brațe, l-o trecu jos fratelui mai mic, apoi intră și el în barcă.

— Pune-o la capăt și mișcă vâslele, comandă

el. Mai avem un drum lung.

Isaac făcu ce i se spuse și o rezemă pe Nicole de un picior de-al lui. Îi făcea rău expresia de teamă din ochii ei și dorea să o liniștească.

Abe mormăi când privi la fratele său.

— Nu-ți mai face idei

despre ea, băiete. Știe cui îi este hărăzită.

Isaac privi în zare, amintindu-și de ea și de Clay,

Nu-și închipuise că fratele său gândea astfel. Era greu să manevrezi prin apa mâloasă. Isaac a fost nevoit de mai multe ori să se oprească și să-și

cureţe vâslele de murdărie. Începuse să se întunece iar copacii de deasupra ascundeau orice rază luminoasă. Privind în jos, Isaac avea impresia că arborii bătrâni îşi înmuiau frunzişul în apă, încercând să-l înghită.

— Abe, nu-mi place

locul acesta. N-o putem lăsa aici. De ce nu o luăm înapoi la fermă?

— Pentru că acolo poate fi găsită de ăia. Și nici n-am spus că o vom lăsa aici. Hai, trage la mal.

Isaac își folosi vâslele pentru a împinge mica barcă la mal. Abe sări jos

și începu să caute ceva lângă un copac și după câteva clipe apăru cu o lampă. Mormăia de bucurie că o găsise acolo unde o lăsase. O aprinse repede.

— Hai, vino, urmează-mă, îi spuse lui Isaac pe care-l lăsă să o ridice pe Nicole.

— După câteva minute am să te dezleg, îi șopti, în timp ce o ținea în brațe.

Dădu din cap obosită, rezemându-se de umărul lui.

Abe ridică lanterna, scoțând la iveală o ușă scundă și solidă ce părea că închide numai

întunericul.

— Am găsit de mult locul ăsta, spuse mândru, în timp ce deschidea lacătul.

Era o colibă mică cu o singură încăpere de piatră, înăuntru era goală, doar murdărie și frunze pe jos. Isaac o așează pe Nicole pe

picioarele care-i erau nesigure, și-i scoase călușul din gură. Suspină cu lacrimi de recunoștință în ochi. Dezlegă frânghiile de pe încheieturile mâinilor și când îngenunche să-i dezlege picioarele, Abe țipă la el.

— Ce dracu faci? Nu

ți-am spus să o dezlegi!

Isaac privi prin întuneric Ta fratele său.

— Ce poate face? Nu vezi că e atât de obosită că de abia se ține pe picioare? Avem ceva de mâncare pe aici? Sau puțină apă?

— Afară e un'vechi puț.

Isaac privi în jur dezgustat.

— Ce mai e și asta? Cine o fi dorit să clădească ceva aici?

— Eu cred că n-a fost întotdeauna o mlaștină. Râul și-a schimbat cursul și a izolat partea asta. E plin de porci sălbatici aici, iepuri și

vreo câțiva meri lângă mal. Acum încetează să mai întrebi și adu puțină apă. Am lăsat ultima dată o cană de tablă aici.

Ezitând, Isaac ieși în întuneric.

Nicole se rezemă de peretele de piatră. O dureau încheieturile,

gleznele și le simțea amorțite și nu putea să le miște. Era semiconștientă când Abe se apropie de ea.

— Obosită, îi spuse liniștit, mângâindu-i cu mâna lui mare gâtul. Mâine ai să fii și mai obosită, după ce termin cu tine. Niciodată n-ai

fost iubită cum o să te iubesc eu.

— Nu, șopti ea, și încercă să facă un pas să se îndepărteze de el. Picioarele amorțite refuzară să se miște și căzu jos, pe genunchi și palme.

— Ce i-ai făcut? întrebă din ușă Isaac. Se

aplecă și o ridică.

— Doamne, mă băiete, spuse Abe râzând. S-ar zice că ești îndrăgostit de ea după cum te porți. Ce e ea pentru tine? Ai auzit povestea. E ceva mai mult decât otârfă?

— Ești bine? o întrebă Isaac cu mâinile

pe umerii ei.

— Da, murmură ea.

Isaac se îndepărtă și-i aduse apă să bea dintr-o cană de tinichea. Bău însetată.

— E destul, îi spuse. Hai să ne așezăm și să ne odihnim puțin. O luă pe după umeri și o duse spre peretele mai

îndepărtat.

— Ești mai tânără decât credeam, spuse Abe cu dezgust. Vru să mai spună ceva, dar se opri.

Isaac se așeză pe jos și o trase și pe Nicole jos lângă el.

— Nu te teme, spuse, când o simți că

înțepenește, nu-ți fac nimic.

Era prea obosită, înghețată și amorțită ca să se gândească la ceva. Când se așează lângă Isaac, își puse capul pe umărul lui și au adormit împreună.

— Isaac, strigă Abe scuturându-l de umeri.

Trezește-te! O privea pe Nicole. Era furios că mizerabila îi dădea atenție fratelui mai mic. Isaac nici nu era bărbat, abia împlinise cincisprezece ani și nu cunoscuse femeia. Dar bineînțeles, lăsa să se înțeleagă că avea experiență după cum se

purta cu Nicole.

Abe o privise atent în ultima oră când lumina zilei intra încet în colibă. Avea părul negru despletit, și din cauză umezelii se încreța în bucle ce-i cădeau pe față. Genele groase îi umbreau obrazul. Dar gura îl înnebunea, îl

înnebunea când vedea felul posesiv în care Isaac o înconjura cu braţul, cu mâna rezemată sub sânii îmbrăcaţi în rochia ei de catifea:

— Isaac, strigă Abe din nou. Ai de gând să domi toată ziua?

Încet, Isaac se trezi.

O strânse mai tare pe Nicole și-i zâmbi.

— Hai, scoală-te, spuse Abe dezgustat, trebuie să te duci pe vas să aduci proviziile.

Isaac dădu din cap. Nu-l întrebă pe fratele său de ce trebuia să se ducă el. Isaac îl ascultase întotdeauna.

— Te simți bine? o întrebă el pe Nicole. Dădu din cap, fără să vorbească.

— De ce m-ați adus aici? Vreți să-i cereți lui Clay răscumpărare?

Când Isaac încercă să vorbească, Abe îi comandă:

— Du-te și adu de

mâncare! îi răspund eu la întrebare. Du-te, îl îndemnă când îl văzu că ezită.

Abe şedea în uşă, urmărindu-şi fratele îndepărtându-se. Îndată ce rămase singură cu el, ştiu că Abe o va speria. Mintea ei nu a judecat ieri, dar azi îşi dădea

seama că este în pericol. Isaac era un băiat nevinovat și blând, dar Abe nu avea nici una din aceste trăsături. Se ridică încet în picioare.

Abe se repezi la ea.

— Acum suntem singuri, spuse încet. Te credeai prea grozavă ca să ai de-a face cu mine,

nu-i așa? Te-am văzut cum te agăți de Isaac, cum îl lași să te ia în brațe. Înainta spre ea.

— Ești de-alea cărora le place carnea tânără? îți plac numai băiețașii?

Nicole ședea dreaptă, cu spinarea țeapănă, nevrând să-i arate acestei brute că se teme.

Își reaminti vocea bunicului. *Familia Courtalain are sânge regesc în vene.* și aruncă ochii spre ușă, sperând că s-ar putea furișa prin spatele lui, afară.

Abe chicoti gros din gât.

— Nu poți să treci de mine. Ar trebui să te

întinzi jos și să te bucuri. Și nu aștepta să vină Isaac să te scape. Va lipsi câteva ceasuri. Nicole se mișcă încet pe lângă zid. Orice s-ar întâmpla, nu se va lăsa învinsă așa de ușor.

Înainte să fi putut face un pas, o mână se repezi și o apucă de păr.

Încet, încet, înfășură meșa groasă de păr în jurul pumnului său, în felul acesta trăgându-o spre el.

— E curat, șopti. Jur că este cel mai curat păr pe care l-am mirosit. Unora nu le place părul negru, mie da. Chicoti din nou. Ai noroc că-mi

place.

— Nu cred că vei lua o recompensă mare dacă-mi faci vreun rău, îi spuse, cu faţa apropiată de a lui.

O privea cu ochii aproape negri şi mirosea a sudoare veche şi a dinţi stricaţi.

— Eşti una de-alea

tari, spuse rânjind. Nu vrei să plângi și să te rogi?

Îl privi cu ochii aspri, nevrând să-și arate teama. Bunicul ei înfruntase o gloată furioasă. Cum puteai compara un om murdar, nebun, cu gloata?

O ținea de păr,

strânsă lângă el. Cu cealaltă mână îi apucă peste umăr braţul, iar cu degetul mare îi mângâie sânii.

— Valoarea ta depinde de ce-ţi voi face, câtă vreme eşti în viaţă şi mă pot distra cu tine.

— Ce vrei să spui?

Nicole se gândea că l-ar putea ține de vorbă.

— Nu-ți face griji. Nu mă interesează să-ți dau explicații. Îi puse o mână pe șold. E o rochie foarte frumoasă, dar mă-ncurcă. Scoate-o!

— Nu, spuse ea liniștit.

O trase de păr, până

când îi fu teamă că-i rupe gâtul. Îi curgeau lacrimi de durere, dar tot nu se dezbrăca. O eliberă brusc, apoi râse.

— Ești cea mai îngâmfată târfă pe care am întâlnit-o. Se duse la ușă și apucă frânghiile pe care Isaac le lăsase pe jos. Dacă nu vrei s-o faci

singură, am să te ajut eu. Știi, n-am văzut niciodată o femeie care să n-aibă măcar un petic de rochie pe ea.

— Nu, șopti Nicole și se îndepărtă, încercând să apuce cu mâna o piatră din peretele din spatele ei.

Abe râse când se

repezi la ea și o apucă de unul din umeri. Încercă să se răsucească să scape, dar nu putu, căci îi rănea carnea cu degetele lui groase. O trânti în genunchi. Nicole se târî spre el și-l mușcă de pulpă deasupra genunchiului. În clipa următoare, era

azvârlită de partea cealaltă a colibei.

— Blestemata, urlă Abe. Mi-o vei plăti. Îi apucă o gleznă și o legă cu un capăt al frânghiei. Strânsoarea aspră îi tăie carnea care era deja dureroasă. Îl izbi, dar o prinse ușor. Îi apucă și-i legă la un loc

încheieturile. În peretele de piatră era zidit un cârlig de fier în care se agăța vânatul. Abe o ridică de frânghia din jurul mâinilor și o legă de cârlig. Picioarele ei de abia atingeau pământul.

Gâfâia de durere, din cauza mâinilor trase în

sus. Îi legă și picioarele și agăță capătul frânghiei de alt cârlig. Era neputincioasă, legată strâns la perete. Abe se retrase să-și admire opera.

— Nu mai ești chiar ca o lady acum, spuse, frecând locul unde Nicole îl mușcase.

Scoase din buzunar un cuțit lung. La vederea lui, Nicole holbă ochii.

— Acum se vede că ai respectul cuvenit unui bărbat. Tatăl meu știe bine un lucru, cum să te porți cu o femeie. Toate femeile din casa lui Backes îmi făceau scârbă. Bărbații lor le

lasă să vorbească, le dau bani să parieze pe cai. Ai crede că sunt bărbaţi după cum se poartă. Unele cred chiar că sunt mai bune decât bărbaţii. Vara trecută am cerut-o de nevastă pe una din fete, ştii ce-a făcut? A râs de mine. Eu îi făceam o onoare, iar ea a

râs de mine. Ca și tine! Te potrivești foarte bine cu ele. Ești frumoasă, ești măritată cu un bărbat bogat, n-ai putea să-mi acorzi măcar o zi?

Pe Nicole o dureau atât de tare brațele, încât nici nu putea gândi. De abia își putea da seama de vorbăria lui

Abe. Poate că era vinovată că nu-l băgase în seamă, că fusese arogantă.

— Te rog, dezleagă-mă, șopti ea. Clay îți va plăti cât dorești.

— Clay, rânji el. Cum ar putea să-mi dea ce vreau eu? O viață departe de un tată

nebun? Poate convinge o femeie nobilă să se căsătorească cu mine? Nu. Dar îmi poate oferi câteva ore de plăcere cu nevasta sa. Se apropie de ea cu cuțitul, amenințător. Ochii îi străluceau. Băgă cuțitul sub primul nasture, de la gât, ai rochiei.

La prima atingere a metalului rece pe piele i se opri respiraţia. Nasturele se desprinse şi se rostogoli în odaie. Tăie unul câte unul toţi nasturii şi sfâşie eşarfa de satin care forma cordonul în talie. Puse mâna pe ea şi rupse catifeaua frumoasă de

culoarea vinului, îi mângâie sânul drept prin cămașa subțire.

— Frumos, șopti, foarte frumos. Cu vârful lamei tăie cămașa.

Sânii erau descoperiți în fața lui. Nicole închise ochii, din colțul cărora începură să curgă lacrimi. Abe se trase

înapoi ca s-o admire.

— Acum nu prea mai arăţi a doamnă, zâmbi el, arăţi ca toate femeile din Boston, care mă plac şi mă roagă să mă întorc la ele. Deodată gura i se înăspri.

— Hai să vedem şi restul.

Băgă cuţitul în talia

rochiei și tăie încet catifeaua până jos la tiv. Era desfăcută, lăsând să se vadă cămașa transparentă.

— Dantelă, șopti Abe, ridicând tivul cămășii. Mama și-a dorit întotdeauna o bucată de dantelă ca să-și facă un guler la rochia ei de

duminică. Și tu porți dantela la lenjerie. Cu o mișcare bruscă, violentă, sfâșie cămașa.

Îi privea trupul gol, pulpele rotunde, talia subțire și sânii ridicați în sus din cauza brațelor legate deasupra capului, își plimbă mâna pe coapsa ei.

— Deci, iată cum arată doamnele sub dantelele și catifeaua pe care le poartă. Nu-i de mirare că Travis, Clay și toți ceilalți, le lasă să le răspundă obraznic.

— Abe! strigă Isaac, ești aici? S-a rupt o vâslă și... Se opri la intrarea în colibă. Când văzu ce era

înăuntru, simți că i se face rău. Nicole legată la perete, cu brațele deasupra capului. Deși Abe îi stătea în față, băiatul văzu bucățile din rochie și cămașa ei pe jos. Fața lui copilărească arătă rușine, furie și tulburare.

— Ai spus că nu i se

va face rău, răcni, cu dinții încleștați, și te-am crezut.

Abe se întoarse către fratele mai mic.

— Și eu îți spun să te duci înapoi la vas. Ți-am dat un ordin și aștept să-l execuți. Avea cuțitul încă în mână, îndreptat însă spre Isaac.

— Voiai să o violezi, de aia mă goneai din calea ta. Voiai să faci cu ea cum ai făcut cu fata cea mică a lui Samuel. Părinții au trebuit s-o trimită departe. Noaptea îi era frică să meargă la culcare ca nu cumva să te duci la ea. Ea n-a vrut să spună cine era, dar eu

știam.

— Și ce? Vorbești de parcă ar fi fost un copil. Era deja logodită cu unul din băieții Peterson. O făcea și cu el, de ce nu și cu mine?

— Tu, spuse Isaac cu glasul sugrumat. Nici o femeie nu te-a vrut vreodată. Le-am văzut,

erau drăguțe cu tine, dar tu nu le voiai decât pe cele cu care te puteai culca. Luă găleata de pe jos și i-o aruncă în cap. M-am săturat să te văd culcându-te cu femeile. M-am săturat. Las-o să plece.

Abe se feri cu îndemânare de găleata

zburătoare. Rânji șiret.

— Adu-ți aminte ultima oară când m-ai sfidat, spuse, învârtind cuțitul în toate felurile, trecându-l dintr-o mână înalta.

Isaac o privi pe Nicole când Abe se îndepărtă. Nu-l excita poziția lipsită de apărare

a femeii, simțea repulsie. Îl privi pe Abe.

— Îmi amintesc că atunci aveam doisprezece ani, spuse liniștit.

— Aha, băiatul crede că a devenit bărbat, râse Abe.

— Da, sunt.

Isaac se repezi atât de

repede, încât Abe nici nu-l văzu pe tânărul lui frate mișcându-se. Era obișnuit cu un copil fricos și ușor de dominat. Nu-și văzuse fratele crescând.

Când simți pumnul fratelui său pe obraz, fu mirat. Căzu pe spate izbindu-se de peretele

de piatră, aproape pierzându-și răsuflarea. Când își reveni, era la fel de furios ca și Isaac. Nu se mai gândi că luptă cu fratele său.

— Fii atent, îi strigă Nicole lui Isaac, când Abe se repezi spre el. Lama cuțitului pătrunse în coapsa lui Isaac și Abe

o trase, făcându-i o rană adâncă și lungă. Isaac respiră profund și smuci cuțitul. Rana era prea adâncă și nu sângera prea mult. Îi apucă mâna lui Abe și-l trânti pe jos. Cuțitul căzu și Isaac îl înșfacă, precum o pisică. Brațul lui Abe se mișcă, încercând să

apuce cuțitul, dar simți tăietura în umăr.

Sări să se pună la adăpost lângă zidul de piatră de lângă ușă, ținându-și mâna pe rana de la umăr. Sângele i se prelingea printre degete.

— O vrei pentru tine, așa e, spuse printre dinți. Poți să o ai. Se

întoarse grăbit și ieși pe ușă. Nicole și Isaac auziră zgomotul apei când plecă spre casă. Isaac șchiopătă spre ușă și făcu un efort să o închidă cu greutatea sa. Piciorul începuse să sângereze și se vedea că este șocat.

— Isaac, îl strigă

Nicole când observă că i se închid ochii, rezemându-se de ușă. Desfă-mi legăturile și te voi ajuta. Isaac, strigă din nou când i se păru că nu o mai aude.

Cu ochii înceţoşaţi de durere, Isaac se clătină spre ea și-și ridică braţele spre frânghia ce-

i strângea mâinile.

— Taie-le, Isaac, îl încuraja că, dar el începuse să-și piardă cunoștința, părând că nu știe unde e și ce trebuie să facă.

Folosindu-și ultimele forțe, tăie frânghiile care, din fericire, erau aproape putrede. În

momentul când frânghia cedă, Isaac se prăbuşi pe podeaua murdară a colibei, iar Nicole căzu în genunchi proptindu-se în mâini. Repede îşi desfăcu şi gleznele.

Cuţitul plin de sânge era pe jos. Îşi tăie cămaşa în fâşii, tăie şi pantalonul băiatului ca

să-i vadă rana. Era adâncă, dar curată. O strânse puternic în bandaje ca să oprească sângerarea. Isaac era tot sub influența șocului, neputând să vorbească. Termină cu bandaja- rea piciorului și îi dădu să bea puțină apă, dar nu o putu înghiți.

Deodată obosi și ea. Se așează jos, rezemată de zidul de piatră și luă capul băiatului în poala sa. Contactul părea că-i face bine, îi dădu deoparte părul închis de pe frunte și-i apropie capul de zid. Erau închiși într-o colibă de piatră, fără hrană. Erau

pe o insulă pustie unde nu-i putea găsi nimeni și totuși Nicole se simți mai în siguranță decât în ultimele douăzeci și patru de ore. Adormi.

Capitolul 14

Ferma Simmons era așezată pe o bucată de pământ în susul apei, la câteva mile de plantația Armstrong. Era un pământ sărac, pietros și neroditor. Casa era ceva mai mult decât un adăpost mic, murdar și

al cărui acoperiș ar fi trebuit cârpit. Curtea de pământ bătut era plină de pui, câini, o cocină de porci și câțiva copii nu prea educați.

Travis legă vasul de cheiul putred, în timp ce Clay sări pe mal și porni spre casă cu ceilalți bărbați în urma

lui. Copiii priveau cu ochii miraţi, dar neinteresaţi. Chiar aşa de mici, erau bătuţi de părinţi. Trăiau muncind din greu, cu un tată care nu înceta să le spună că erau blestemaţi să ajungă în focul etern.

Clay nu băgă în seamă copiii şi-l strigă

pe Elijah Simmons. Bătrânul sfrijit apăru din casă.

— Ce dorești? întrebă, cu ochii lipiți de parcă ar fi fost atunci trezit din somn. Se întoarse către o fetiță care nu avea mai mult de patru ani. Avea în poală un pui pe care-l

jumulea.

— Tu fată, spuse Elijah, să nu laşi vreo pafta de pasăre, dacă faci aşa, te duc în pădurea ascunsă. Clay îl privi pe bătrân cu dezgust. El dormea, în timp ce copiii munceau.

—Vreau să-ţi vorbesc.

Începând să se trezească, bătrânul avea ochii tot atât de lipiți, puțin mai mult decât o linie.

— Așa, păcătosul a venit să-și caute salvarea! Va trebui să ceri iertare pentru că umbli cu curve.

Clay îl apucă de

cămașă și-l ridică încât de abia mai atingea pământul cu picioarele.

— Nu am nevoie de predicile tale! Știi unde este nevasta mea?

— Nevasta ta? bătrânul scuipă. Femeile ușoare nu sunt făcute să fie neveste. Este fiica diavolului și ar trebui să

dispară de pe pământ.

Clay îl izbi cu pumnul în fața osoasă. Se lovi de tocul ușii și alunecă încet în jos.

— Clay spuse Travis punându-și mâna pe brațul prietenului său. N-ai să scoți nimic de la el. E nebun. Travis se întoarse spre copii.

— Unde este mama voastră?

Copiii ocupaţi cu puii şi cu fasolea, îl priviră cu ochii miraţi şi ridicară din umeri. Erau atât de speriaţi de frica bătăii, atât de lipsiţi de viaţă, încât nu-i impresionase nici faptul că tatăl lor fusese lovit.

— Sunt aici, se auzi o voce blândă din spatele bărbatului. Doamna Simmons era mai slabă decât bărbatul ei, Avea ochii duși în fundul capului și obrajii supți.

— Am auzit că soția mea a fost văzută intrând într-o barcă cu fiul dumitale. Lipsește

de aproape două zile.

Doamna Simmons dădu din cap obosită ca și când noutatea nu o impresiona.

— Nu am văzut-o nici pe soția ta, nici pe nimeni străin. Își puse mâna pe șale ca să-și liniștească durerea. Părea că este

însărcinată, cam în șase luni. Nu dezminți ideea că fiul ei ar fi avut vreo legătură cu dispariția lui Nicole.

— Unde este Abe? întrebă Wesley.

Doamna Simmons ridică din umeri, își întoarse privirea spre soțul ei care își

recăpătase cunoștința.

Părea că ar vrea să scape înainte să se trezească complet.

— Abe n-a mai fost pe-acasă de câteva zile.

— Nu știi unde s-a dus? Dar el, știe? întrebă Clay arătând spre Elijah.

— Abe nu vorbește cu nimeni prea mult. El

și Isaac au luat barca și au plecat, uneori lipsesc zile întregi.

— Nu știi unde? întrebă Clay disperat. Travis îl luă de braţ.

— Nu știe nimic și mă tem că nici bătrânul. Abe nu i-a pus la curent cu planurile sale. Cred că cel mai bun lucru e să

deschidem o anchetă. Vom trimite oameni ca toate casele în susul și în josul râului să întrebe dacă au văzut ceva.

Clay aprobă în tăcere. Știa că este cel mai bun lucru de făcut, dar va dura foarte mult. Încerca să nu se gândească la Abe și la

Nicole. Abe era pervertit fiindcă trăise mulți ani sub influența nebuniei lui Elijah. Se întoarse și porni spre ambarcațiune.

Sentimentul de neliniște îi întețea furia. Ar fi desființat. Toată vorbăria care mutila oamenii.

În acest timp Wes era în spatele fratelui său și al lui Clay. Se opri când simți o mână de pietre, în spinare.

— Psst... uitați-vă aici.

Wes privi spre tufele de lângă râu și de abia deslușși trăsăturile unui cap mic. Se îndreptă

spre el și o tânără ieși la vedere. Era o făptură mică și frumoasă, cu ochi mari, verzi. Deși mai curată decât ceilalți copii ai familiei Simmons, era îmbrăcată într-o rochie subțire de bumbac, zdrențuită.

— M-ai căutat? Ea îl privi mirată.

— Ești unul din cei bogați? Nu-i așa? Unul din cei ce locuiesc în casele mari de pe râu?

Wes știa că în comparație cu ea era bogat. Dădu din cap.

Privi în jur să se asigure că nu mai era nimeni în preajmă.

— Știu unde s-a dus

Abe, șopti ea. Imediat, Wes se aplecă pe un genunchi

— Ce spui?

— Mama mea are o verișoară, o doamnă. E greu de crezut, nu? Verișoară asta a venit în Virginia și Abe spunea că ne va da bani. El cu tata și, cu Isaac s-au dus

la o petrecere, o petrecere adevărată, respiră ea. Eu n-am fost niciodată la o petrecere.

— Ce a spus Abe? o întrebă Wes nerăbdător.

— A venit acasă și l-am auzit spunându-i lui Isaac că trebuiau să ia o cucoană și să o ascundă. Și atunci verișoara

mamei le va da câteva din vacile domnului Armstrong.

— Ale lui Clay? întrebă uimit Wes. Unde au dus-o pe doamna aia? Cine este verișoara mamei tale?

— Abe a spus doar, că știe unde o s-o ducă, dar nu-i va spune nici

lui Isaac.

— Cine este verișoara?

— Nu-mi aduc aminte numele. Abe spunea că ea e adevărata nevastă a domnului Armstrong și că aia mică era o mincinoasă, care voia să ia ce i se cuvine lui Abe.

— Bianca, spuse Wes uimit. Tot timpul avusese impresia că avea un amestec în tot ce se întâmplase, dar acum era sigur. Wes privi copilul, apoi îi zâmbi.

— Dulceaţă, dacă erai mai mare ţi-aş fi dat o sărutare. Ţine. Scoase din buzunar o bancnotă

de aur de 20 dolari și i-o întinse.

— Mie mi-a dat-o mama mea, acum este a ta, spuse el, și o închise în pumnul copilului, care strângea banii și rămăsese cu gura căscată. Nimeni nu-i dăduse niciodată ceva, doar înjurături și

lovituri. Pentru ea Wesley, atât de curat și mirosind frumos, era ca un înger coborât pe pământ. Cu glas liniștit îi spuse:

— Când voi fi mare te vei căsători cu mine?

Wes râse cu poftă.

— S-ar putea. Se ridică și o sărută cu

duioșie pe obraz.

— Vino să mă vezi când vei fi mare. Se întoarse repede și se îndepărtă spre Clay și Travis care-l așteptau nerăbdători.

Știrea că Bianca era amestecată și că ar ști unde se află Nicole, îi scoase din minte fetița.

Dar nu se întâmplă același lucru și cu ea. Stătu tăcută privind plecarea bărcii. Avea treisprezece ani și nu se înțelegea cu familia din partea căreia nu cunoștea altceva decât zgârcenia tatălui și asprimea mamei. Nimeni nu fusese bun cu

ea și nici nu o sărutase vreodată. Își atinse obrazul unde o sărutase Wes și plecă. Trebuia să găsească un loc unde să ascundă banul de aur.

Bianca îl văzu pe Clay alergând dinspre debarcader spre casă și râse în sinea ei. Știuse că va afla despre amestecul

ei în dispariția lui Nicole și era pregătită. Își sorbi ultimul strop de ciocolată, termină ultima bucată de plăcintă cu mere, apoi își șterse cu delicatețe gura.

Era în camera de dormit de la etaj și zâmbea privind în jur.

Odaia se schimbase mult în ultimele două luni, nu mai era atât de modestă. Peste tot era tul roz, iar patul fusese aurit. Pe poliţa din jurul căminului erau figurine de porţelan. Suspină. Nu terminase totul, dar se gândea la asta.

Clay se repezi în

odaie, bocănind cu cizmele lui grele pe podelele de lemn. Bianca se strâmbă la comportarea lui brutală și-și făcu socoteala să mai comande covoare.

— Unde este? întrebă Clay cu vocea puternică și categorică.

— Înțeleg că ar trebui

să știu ce înseamnă asta, răspunse Bianca, frecându-și brațul gros și gândindu-se la blănurile comandate pentru iarnă.

Clay făcu un pas spre ea cu ochii strânși. Bianca îi aruncă o privire prevenindu-l.

— Dacă mă atingi, nu

o vei mai găsi niciodată. Clay se îndepărtă.

— Dezgustător, se strâmbă Bianca. Cea mai mică bănuială că curva asta mică și mincinoasă e în primejdie, te face să tremuri. Dacă ții la viața ei, stai la distanță de mine.

— Ce vrei? îi spuse

Clay cu dinții încleștați. Îți voi da jumătate din tot ce am.

— Jumătate? Credeam că valorează mai mult.

— Tot, atunci, îți voi lăsa toată plantația.

Bianca zâmbi, se duse la fereastră și îndreptă perdeaua. Pipăi mătasea

roz.

— Nu știu ce am făcut de s-a convins toată lumea că sunt proastă. Nu sunt deloc lipsită de inteligență. Dacă-mi lași toată averea și-ți iei mica târfă departe, ce se va întâmpla cu mine?

Clay strângea din

pumni. Era tot ce putea face pentru a se stăpâni să n-o strângă de gât. Dar nu va face nimic ce ar pune-o în pericol pe Nicole.

— Îți spun eu ce se va întâmpla cu mine, continuă Bianca. Într-un an, această plantație va da faliment. Voi

americanii sunteți dezgustători. Servitorii voștri cred că sunt la fel de buni ca și stăpânii. Nu mă vor asculta niciodată. După ce voi da faliment ce se va întâmpla? Poate te vei întoarce și vei cumpăra totul pe nimic. Tu vei avea tot ce dorești, iar

eu nimic.

— Atunci ce vrei altceva? răcni Clay.

— Mă întreb cât de mult o iubeşti pe servitoarea mea.

Clay tăcu privind-o. Se gândea cum de i se păruse că semăna cu Beth.

— Spui că eşti gata

să-mi dai proprietatea ta, dar îmi mai poţi da ceva ca să o salvez. Am să-ţi explic. Cred că ştii că am veri în America. Nu de tipul celor pe care-i poţi prezenta în public, dar folositori, foarte folositori. Omul acela, Abe, a fost de acord cu tot ce i-am

propus.

— Unde a dus-o? Bianca rânji.

— Crezi că am să-ți spun așa de repede după tot ce mi-ai făcut? M-ai umilit, te-ai folosit de mine. Sunt aici de luni de zile tot așteptând, în timp ce tu te-ai mândrit cu scârba aia în fața

tuturor. Mi-a venit mie rândul să te fac să aştepţi. În sfârşit, unde am rămas? La dragii mei veri. În schimbul unor animale de la fermă sunt gata să facă tot ce doresc, chiar şi o crimă, sunt sigură.

Clay se trase deoparte. Crima nu-i

trecuse prin minte.

Bianca zâmbi la reacţia lui.

— Cred că începi să înţelegi. Acum lasă-mă să-ţi spun ce vreau eu. Vreau să fiu stăpâna plantaţiei. Vreau să o conduci tu şi eu să încasez venitul. Vreau să apar în societate ca o

femeie măritată și respectabilă, nu ca o anexă nedorită, cum am fost la petrecerea familiei Backes. Vreau ca servitorii să mă asculte.

Se îndepărtă de el un moment, apoi privind înapoi continuă cu vocea calmă.

— Cunoşti Revoluţia

din Franța? Totul îmi amintește de rudele lui Nicole din Franța. Cred că toți au fost decapitați. Mulțimea este tot furioasă în Franța, și se gândesc încă la ce aristocrați să mai ghilotineze.

Se opri.

— De data asta, Abe

a dus-o doar pe o insulă pierdută în apele Virginiei, dar data viitoare va fi expediată pe un vapor înapoi în Franța. Zâmbea. Și să nu te gândești că scăpând de Abe, scapi de pericol. Am rude peste tot și toți vor fi bucuroși să mă ajute, în orice fel. Am

lăsat bani ca să asigur întoarcerea lui Nicole în Franța.

Clay se simțea ca și când ar fi primit o lovitură în stomac. Căzu pe un scaun. Ghilotina, povestea lui Nicole cu uciderea bunicului și capul lui purtat într-o suliță, era vie în mintea

lui. Felul cum se agăţase de el îngrozită de tot ce se întâmplase, totul i se învârtea în cap. Nu putea risca întoarcerea ei în această oroare.

Îşi ridică bărbia. O va păstra în siguranţă, va veghea totdeauna asupra ei, nu o va scăpa din ochi. Apoi, înţelese că

ideea nu avea nici o speranță. La Backes fusese fără el, doar două ore. Va trebui să trăiască așa ca o prizonieră, căci doar un moment de neatenție... și ce? Moartea? O teroare mai crudă decât cea pe care o cunoscuse. Nu putea face nimic care să

elimine această posibilitate.

Încercă să o convingă pe Bianca.

— Îți dau suficienți bani să-ți asigure un venit bun. Îți poți găsi un soț englez, dacă ai un venit.

Bianca râânji.

— Nu înțelegi deloc

femeile. Mă voi întoarce în Anglia dezonorată. Toți bărbații vor spune că ai preferat să mă plătești decât să te însori cu mine. Sigur, îmi voi găsi un soț, dar va râde de mine, mă va ridiculiza. Cer mai mult de la viață decât mi se oferă.

Clay se ridică lovind scaunele.

— Ce crezi că vei avea dacă te măriți cu mine? Știi că eu nu voi face decât să te urăsc. Dorești asta?

— Orice femeie preferă să fie urâtă decât ridicolă. În fond, ura presupune un oarecare

respect. De altfel găsesc că am fi un cuplu admirabil. Eu ți-aș conduce menajul, aș fi gazda. Aș putea da petreceri grandioase. Aș fi soția perfectă. Tu pe de altă parte, nu vei fi niciodată plictisit de o soție geloasă. Câtă vreme vei conduce

plantația bine, vei fi liber să faci ce vrei, chiar să te ții de femei. Apoi spuse înfiorată: de vreme ce nu te vei atinge de mine.

— Te asigur, nu ai de ce să te temi, nu te voi atinge niciodată. Ea zâmbi.

— Dacă ai vrut să mă

insulți, află că nu ai nimerit. Nu am nici o dorință să fiu atinsă nici de tine, nici de orice alt bărbat.

— Și Nicole?

— Bineînțeles, revenim la ea. Dacă te căsătorești cu mine, ea va fi în siguranță. Poate chiar să stea la moară și

poți s-o vizitezi pentru... mai clar, plăcerile lumești. Sunt sigură că vă veți satisface poftele bucuroși.

— Ce garanție am că după căsătorie, unul din verișorii tăi nu-și va face apariția în mijlocul nopții?

Bianca se gândi un

moment.

— Nu pot să fiu sigură, pentru a-ți da o garanție. Poate că asta ține și de felul cum îți vei respecta obligațiile, dacă vrei să fii sigur că nu i se va întâmpla ceva, din nou.

Clay ședea în picioare, liniștit. Nici o

garanție. Viața iubitei lui depindea de capriciile unei femei mizerabile, lacomă și egoistă. Dar nu avea de ales. Ar putea să sfideze pretențiile Biancăi și să rămână căsătorit cu Nicole, dar va trăi cu groaza că ar putea s-o găsească moartă. Putea

s-o iubească atât de egoist, încât să-i rişte viaţa pentru câteva luni de plăcere? Nu-şi punea el viaţa în pericol, ci punea viaţa ei. Se gândi un moment să-i ceară părerea lui Nicole, dar ştia că ea ar fi riscat oricât ca să rămână cu el. Era el atât de slab în

dragoste, pentru a nu face un sacrificiu pentru ea?

— Știi unde este?

— Am o hartă, zâmbi Bianca ca și când era sigură de câștig. Vreau să fii de acord cu condițiile mele înainte să ți-o dau.

Clay înghiți nodul din

gât.

— Căsătoria nu poate fi anulată fără mărturia doctorului care a asistat la căsătorie. Nu se poate face nimic până când acesta nu se întoarce din Anglia.

— Trebuie să fiu de acord, aprobă Bianca. Când acesta va sosi,

vreau anularea căsătoriei și să ne căsătorim noi. Dacă se amână, Nicole va dispărea. E clar?

— Ai fost mai mult decât clară, rânji Clay. Vreau harta.

Bianca se duse la una din figurinele de porțelan de pe polița din fața căminului, o ridică

și scoase din interior un mic rulou de hârtie.

— Este ștearsă, dar cred că e lizibilă, zâmbi. Dragul de Abe a stat cu ea pe insulă două zile și o noapte, și va mai petrece o noapte până vei ajunge la ea. Spunea că avea de gând să se culce cu ea. Sunt sigură

că până acum, a avut timp destul. Desigur, ea este destul de obișnuită, până să fie cu Abe. Apropo, nu te-ai întrebat de ce s-a dus atât de ușor cu Abe? De ce nu a țipat? Debarcaderul este la o mică distanță de locul unde se găseau cel puțin

douăzeci de persoane.

Clay făcu un pas spre ea, apoi se opri. Dacă ar atinge-o ar omorî-o. Nu se gândea că ar avea mustrări de conștiință, dar știa că ea și-ar fi îndeplinit amenințările chiar și moartă. Se întoarse pe tocuri, cu harta strânsă în mână și

ieși din odaie.

Bianca ședea la fereastră privindindu-l mergând spre debarcader. Prin corp simți triumful. Le va arăta ea! Tatăl său râsese de ea când își făcuse bagajele să plece în America. Spunea că Armstrong nu va fi prea

supărat când se va trezi căsătorit cu o fetiță drăgălașă ca Nicole. Găsise încurcătura căsătoriei atât de bună, încât o povestise la cel puțin douăzeci de persoane înainte ca Bianca să părăsească Anglia. Fără să mai punem la socoteală la

câți alții o fi spus-o până acum.

Bianca strânse din dinți. Își închipuia ce spuneau toți. Spuneau că Bianca semăna leit cu mama sa, care se culca cu orice bărbat. Fetiță fiind, și auzind zgomotele din dormitorul mamei,

Bianca jurase să nu permită nici unui bărbat să o spurce, să-și pună mâinile grosolane și lacome pe trupul ei fin și alb. Când spusese că pleacă în America, tatăl ei o acuzase că era la fel ca femeia aia, îi spusese că i se aprinseseră călcâiele după sălbaticul

american, exact tipul de bărbat care-i plăcea mamei ei. Cum se mai putea întoarce în Anglia după ce trăise luni de zile în casa lui Clay? Nu va purta verighetă, dar va avea o grămadă de bani, la fel ca și mama ei, când se-ntorcea după multe săptămâni de

lipsă. Putea auzi chiar de la distanţă mare bârfelile şi zâmbetele ironice despre felul cum câştigase banii.

Nu! Bătu din picior. Va stăpâni plantaţia, orice ar trebui să facă. Apoi zâmbi. Îl va invita pe tatăl ei să o vadă. Îi va arăta bogăţia ei, pe

bărbatul ei și dormitoarele separate, îi va dovedi că nu era ca mama ei. Da! Le va arăta ea... zâmbi din nou.

— Ți-a spus? întrebă Wes de îndată ce Clay ajunse la vas. Îi arătă harta.

— Mi-a spus. Avea

glasul stins.

— Cățeaua, zise furios Wes. Ai merita să fii biciuit că ai adus-o în America. Și când te gândești că erai gata să te însori cu ea. Când ne vom întoarce și Nicole va fi în siguranță, sper că ai s-o arunci pe târfa asta grasă în cala unui

vapor, ca să scapi de ea cât mai repede. Clay stătea fără să spună nimic, privind cu ochii triști la râu. Nu răspunse la tirada lui Wes, nu prea avea ce spune. Le putea oare mărturisi prietenilor că până la urmă va fi obligat să se însoare cu Bianca?

— Clay, îl întrebă liniștit Travis, cu vocea plină de presimțiri. Te simți bine? Te temi că soția ta a fost chinuită?

Clay se întoarse și Travis se încruntă când îi văzu fața palidă.

— Cum se poate simți un om, când și-a vândut sufletul

diavolului? spuse liniștit.

Isaac curăța tigaia de resturile de iepure pentru a pune mere la copt. O lăsă apoi jos și se rezemă de zidul de piatră. Îi zvâcnea coapsa legată strâns cu fâșii din fusta lui Nicole. Închise ochii și se lăsă să-l bată

soarele. Căldura îl făcea să zâmbească. În jurul insulei, aerul era împuțit, apa era plină de șerpi veninoși și erau puține speranțe să fie salvați. Dar Isaac nu dorea să părăsească locul, în ultimele două zile mâncase mai bine decât mâncase vreodată

acasă, deși Nicole avea doar o tigaie de făcut mâncare. Dar se putuse odihni, ceva cu totul nou în viața lui. Zâmbetul i se lărgi când auzi foșnetul obișnuit pe care îl făcea fusta de catifea a lui Nicole. Deschise ochii și-i făcu semn cu mâna. Cu

bucățelele de dantelă de la juponul său își legase rochia pe care i-o sfâșiase Abe, iar acum ședea strânsă pe ea. Pe Isaac, Nicole îl uimea. Toată viața crezuse că femeile care locuiau în case mari nu făceau nimic, iar Nicole nu făcuse o criză de isterie

la lupta cu cuțitele dintre el și Abe. Îngenunchease și-i legase rana ca să oprească sângerarea și apoi adormise.

Dimineața, constatară că ușa era închisă pe dinafară cu curele groase de piele. Cu cuțitul de buzunar al

lui Isaac, Nicole tăiase pielea, în timp ce Isaac se rezemase de ușă să nu cadă. Efortul de a deschide ușa atât cât să se poată strecura afară, le sleise puterile.' Isaac se odihnise, iar Nicole făcuse o capcană de prins iepuri cu elasticul de la juponul ei și deja

prinsese unul. Isaac era mirat că știa să facă așa ceva. Nicole râsese și-i povestise că o învățase bunicul ei să pună capcane.

— Te simți mai bine? întrebă Nicole, zâmbind în jos spre el. Părul ei bogat îi atârna pe spate până la talie.

— Da, dar un pic singur. Poți să-mi vorbești? Nicole zâmbi și se așeză lângă el.

— Ție nu ți-e frică? întrebă Isaac. Cred că toate femeile s-ar teme de moarte într-un loc ca ăsta.

Nicole se gândi un moment.

— Cred că emoţiile sunt relative. Au fost momente, când am fost înspăimântată. În comparaţie, aici mi se pare că locul este sigur. Avem hrană şi apă, încă nu este prea frig şi când piciorul tău va merge mai bine vom pleca de pe insulă.

— Ești sigură de asta? Te-ai mai uitat în apă? Ea zâmbi.

— Șerpii nu mă sperie. Numai oamenii pot să-ți facă rău cu adevărat.

Isaac se simți foarte vinovat. Nu-l întrebase niciodată de ce el și Abe o răpiseră. Ar fi putut, și

poate ar fi trebuit, să-l lase să sângereze până murea.

— Mă privești ciudat, spuse Nicole.

— Ce se va întâmpla când ne vom întoarce la civilizaţie?

Nicole se simți străbătută de o undă de bucurie. La Clay, se

gândi ea, va lăsa moara în seama altcuiva și se va întoarce în casă la Clay. Va sta cu el, cu gemenii, ca pe vremuri, iar Bianca nu se va mai putea interpune între ei. Se întoarse cu gândul la băiat.

— Cred că nu vrei să te mai întorci acasă.

Poate că ți-ar face plăcere să lucrezi pentru mine la moară. Sunt sigură că este de lucru pentru doi oameni.

Isaac schimba fețe, fețe.

— Cum poți să-mi dai de lucru, după tot ce ți-am făcut?

— Mi-ai salvat viața.

— Dar te-am adus aici. N-ai fi fost niciodată în situaţia asta dacă nu eram eu.

— Nu este adevărat, și tu știi asta. Dacă ai fi refuzat să mergi cu Abe, ar fi luat pe altcineva sau ar fi venit singur. Ce s-ar fi întâmplat cu mine atunci? îi puse mâna pe

braţ. Îţi datorez mult. Să-ţi dau o slujbă, este cel mai mic lucru pe care-l pot face.

O privi în tăcere câteva minute.

— Sunteţi o doamnă... o adevărată doamnă. Cred că viaţa mea se va schimba, de acum încolo.

Ea râse și el privi lumina soarelui jucându-se în părul ei.

— Iar dumneata domnule, vei ști să te porți la orice curte din lume. Galanteria dumitale este excesivă.

Îi zâmbi, mai fericit decât fusese vreodată în viața lui.

Nicole sări deodată.

— Ce-a fost asta?

Isaac ședea tăcut și asculta.

— Dă-mi cuțitul, șopti el. Ascunde-te în zgură la capătul apei. Acolo nu te va găsi nimeni. Orice ar fi, nu veni până nu vei fi în siguranță.

Nicole îi zâmbi dulce de tot. Nu avea intenția să-l părăsească așa rănit, la cheremul oricui se apropia pe furiș și nici nu se gândea să se îngroape în nămol, ii dădu cuțitul, dar când veni să stea lângă el să-l ajute, o împinse.

— Pleacă, îi ordonă.

Nicole se furișă în spatele sălciilor de pe insulă. Văzu urme de pași și apoi îl văzu pe Travis, a cărui siluetă masivă nu putea fi confundată.

Ochii i se împăienjeniră brusc de lacrimi. Și le șterse repede și îl pândi în

timp ce se îndepărta de ea. Nu-l auzi, dar simți prezența lui Clay în spatele ei. Se răsuci și părul îi zbură. Rămase nemișcată ca de piatră, în tăcere, Clay își deschise brațele. Ea se aruncă spre el ascunzându-și fața la gâtul lui și lipindu-se

strâns de el. Îi simți fața pe obraz și știu că și el avea ochii umezi.

Ținând-o strâns, îi întoarse bărbia astfel încât putea să-l privească. Îi privi fața cu adorație.

— Ești bine... șopti el.

Dădu din cap cu ochii în ochii lui. Ceva

grav se întâmplase, foarte grav, simțea ea. O apucă din nou strâns.

— Am crezut că am să înnebunesc, spuse el, n-aș mai putea suporta încă o dată.

— Nu vei mai avea de ce. Zâmbi, relaxându-se și bucurându-se de căldura și puterea

trupului său. Prostia mea m-a băgat în povestea asta. Nu voi mai fi așa de inconștientă niciodată.

— Nu vei mai avea ocazia, spuse furios.

— Clay, ce vrei să spui? Și încercă să se depărteze de el.

Îi ridică fața și începu

s-o sărute. De îndată ce simți buzele lui Nicole nu mai gândi. Era atâta timp de când nu mai fuseseră împreună.

— Hm!

Clay privi în sus la Travis și Wes.

— Văd că ai găsit-o, spuse Wes râzând. Ne pare rău că vă

întrerupem, dar locul ăsta este infect și am vrea să plecăm. Clay aprobă cu fața gravă și închizând ochii.

— Ce facem cu el? spuse Travis cu dezgust. Arăta spre Isaac care zăcea inconștient în nămol. Sângele trecuse prin bandajele din jurul

piciorului. Avea bărbia umflată, unde fusese lovit.

— Isaac, țipă Nicole desprinzându-se din brațele lui Clay. Se apropie imediat de băiat. Cum ai putut, se răsti la Travis. Mi-a salvat viața. Nu te întrebi de unde are

tăietura asta mare pe picior? Dacă aș fi fost prizoniera lui, aș fi putut scăpa.

Travis o privi pe Nicole amuzat.

— Venea dintr-un colț al insulei și s-a repezit cu cuțitul. Clipi din ochi. Cred că ar fi trebuit să meditez,

înainte de a-l lovi!

— Îmi pare rău, se scuză Nicole. Cred că nervii mei sunt încă încordaţi. Începu să desfacă repede bandajele murdare de sânge de pe piciorul băiatului. Clay, dă-mi cămaşa ta. Îmi mai trebuie bandaje. Când întinse mâna să ia

cămașa, privi în sus și văzu trei bărbați cu pieptul gol întinzându-i cămășile.

— Vă mulțumesc, șopti printre lacrimi. Ce bine va fi din nou acasă!

Capitolul 15

Nicole se opri cu acul în mână, uitându-se a suta oară pe fereastră. Încerca să se oprească din plâns, căci vărsase destule lacrimi. Se împlineau două luni de când nu-l mai văzuse pe Clay. În prima lună

fusese năucită, confuză. Apoi plănuise săptămâni întregi. Acum stătea paralizată, ca și când o parte a trupului ei fusese înlocuită și trebuia să se obișnuiască cu asta.

După ce o luase de pe insulă, o readusese la moară. Tot drumul lung de întoarcere plutiseră

pe apă și Clay o ținuse atât de strâns că de abia respira.

Dar nu-i păsa. Tot ce-și dorea, era să se simtă în brațele lui.

Când au ajuns, Clay îi spusese lui Travis să lege vasul de debarcaderul morii. Nicole fu uimită, căci presupunea că va

merge acasă cu el. După ce o îmbrățișase aproape disperat, sărise din nou pe vas, descătușând-o brusc, fără să mai privească înapoi, în timp ce barca se îndrepta spre cheiul lui Clay.

Zile întregi îl așteptase. Văzând că nu vine, îi căutase scuze.

Știa că Bianca locuia încă la el în casă. Probabil că va trece un timp până s-o îmbarce spre Anglia.

După o lună de așteptare fără nici o știre, începuse să plângă. Trecea de la o stare la alta, când blestemându-l, când iertându-l,

înțelegând, și apoi blestemând din nou.

Minţise oare când îi spusese că o iubește? Oare puterea pe care o exercita Bianca asupra lui era mai mare decât crezuse? Era prea supărată pe el ca să mai poată judeca.

Auzea tot felul de

șoapte prin casă, când, Janie îi spuse liniștit.

— De ce nu te duci cu gemenii să culegeți puțină verdeață? Se pare că vine zăpada. Wes trebuie să vină mai târziu și putem să împodobim casa pentru Crăciun. Nicole se ridică încet, dar nu părea să

aștepte bucuroasă Crăciunul.

— N-ai să dărâmi aripa de la răsărit a casei mele, spuse cu o voce serioasă și gravă Clay.

Bianca îl privi dezgustată.

— Casa asta este prea mică. În Anglia, n-ar fi

decât o casă pentru portar.

— Atunci te-ai putea întoarce în Anglia.

— Nu suport insultele tale, auzi? Ai uitat de verii mei?

— Cum i-aș putea uita când nu este clipă să nu vorbești de ei? Acum am de lucru. Ieși

afară!

O privi furios peste birou, urmărind-o cum iese afară din încăpere cu nasul pe sus.

După ce plecă, își turnă de băut. Suportase tot ce se putea din partea Biancăi. Era desigur cea mai leneșă ființă pe care o întâlnise

vreodată. Era în permanență furioasă fiindcă servitorii refuzau să o asculte. La început, Clay încercase împotrivă dorinței lui să-i oblige să se supună, dar renunțase curând. De ce i-ar face tot atât de nenorociți ca și el?

Părăsi biroul și se

duse la grajd să-și ia calul. Petrecuse două luni cu această cățea, încerca zilnic să se convingă de gestul lui nobil, crezând că salvarea lui Nicole depinde de martiriul lui. Dar suferința pe care ți-o impui singur nu poate să dureze. După mai

mult timp de gândire, găsise calea de a dărâma planurile Biancăi. El și Nicole ar putea părăsi Virginia. Trebuia să găsească un timp când prezența lor nu era necesară câteva zile și să plece în Vest. Se deschidea un ținut nou până la râul Mississippi,

i-ar plăcea să vadă râul.

Bianca avea dreptate într-o privință. Va pierde tot în mai puțin de un an. Va putea să aranjeze cu Travis să răscumpere plantația când Bianca nu va mai avea niciun ban. Travis și Wes o vor putea obliga să plece, atâta

timp cât Nicole era în siguranță, departe de uneltirile ei.

Clay stătea călare, pe marginea râului. Din coșul casei lui Nicole ieșa fum. La început se ținuse departe de ea, căci suferea prea mult când o vedea. În ultimele luni stătuse pe

colină destul de des, privind la mișcarea de pe celălalt mal. Îi era dor să se ducă să stea de vorbă cu ea, dar nu o putea face până nu avea un plan stabilit. Acum îl avea.

Începuseră să cadă fulgi mari, în timp ce Clay privea și auzi un

zgomot de ciocan. Văzu o siluetă singuratică în vârful colinei mari, spărgând lemne. Cu un surâs, Clay descălecă, plesni crupa calului și-l urmări cum se îndrepta spre grajd. Se duse apoi și se sui în barcă și vâsli dincolo de râu.

Luă un ciocan din

cutia cu scule de lângă scara rezemată de moară și se urcă pe colină.

Wesley privi în sus surprins, zâmbi și luă liniștit un braţ de surcele. Clay aranja lemnele în aceeaşi direcţie și începu să le spargă, apucând vreascurile cu mâna

stângă, repede, ca o mașină. Munca fizică îi făcea bine după cearta cu Bianca.

Era aproape întuneric când cei doi bărbați coborâră, transpirați și obosiți. Dar era o oboseală plăcută, după ce împărțeai munca cu un prieten. Intrară în

moară, unde era cald și-i aștepta un lighean cu apă. Zăpada se înteţise.

— Nu te-am văzut cam de mult îi spuse Wes cu reproș în glas. Clay nu-i răspunse. Își scoase cămașa și începu să se spele.

— Mi-a spus Janie, că Nicole plânge în fiecare

noapte, de săptămâni întregi. Ţie poate nu-ţi pasă, în definitiv ai copia mai mare a lui Beth să-ţi ţină de cald.

Clay îl privi.

— Tragi concluzii despre lucruri de care nu ştii nimic.

— Atunci, ai putea să-mi explici?

Ștergându-se în liniște, Clay îi spuse:

— Ne cunoaștem de-o viață. Ce am făcut ca să-ți provoc atâta dușmănie?

— Până acum, nimic. Dă-o dracului, Clay, e o femeie frumoasă, e bună, e dulce...

— Nu-i nevoie să-mi

spui, îl întrerupse Clay. Crezi că eu vreau să stau departe de ea? Nu te-ai gândit nici o dată, că poate sunt motive care mă depășesc?

Wes rămase tăcut un moment. Greșise când își socotise prietenul nedemn de încredere. Își puse mâna pe umărul lui

Clay.

— De ce nu intri înăuntru? Nicole a promis că face gogoși, iar gemenii se vor bucura să te vadă.

— Pari foarte obișnuit cu ospitalitatea lui Nicole, spuse rece Clay.

Wes râse.

— Îl recunosc pe Clay. Dacă tu nu ai grijă de ea, cineva trebuie s-o facă.

Clay se întoarse și părăsi moara îndreptându-se spre casă. Nu mai fusese înăuntru de când se mutase acolo. Cum stătea în ușă, simți

căldura interioară. Nu era căldura căminului mare, ci o căldură intangibilă, venind din interiorul său. Geamurile curate străluceau, lăsând să intre soarele iernii. Mobilele erau foarte puține, printre care Clay recunoscu piesele vechi

pe care le trimisese. Farfuriile de pe bufetul de lângă cămin erau desperecheate și ciobite. Nu erau decât foarte puține ustensile pentru gătit.

Cu toată simplitatea lui, Clay și-ar fi părăsit casa frumoasă pentru acest interior simplu. În

fața unei tigăi cu ulei încins, Janie întorcea gogoșile când se ridicau în sus. Gemenii se învârteau în jurul ei fără să ia seama la bărbații din spatele lor.

— Mandy, spuse Janie, dacă încerci să le mănânci cât sunt fierbinți o să te arzi, știi

prea bine.

Mandy chicoti luând o gogoașă și mușcă din ea. Îi veniră lacrimile când se arse, dar nu voia să-i arate lui Janie că o doare.

— Ești la fel de încăpățânată ca și unchiul tău, spuse Janie dezgustată.

Clay râse și Janie se întoarse spre el.

— Ar trebui să fii mai prudentă când vorbești de cineva, s-ar putea să te audă. Înainte ca Janie să răspundă, gemenii începură să țipe.

— Unchiule Clay, și-i săriră în brațe. Clay îi apucă sub fiecare braț

pe câte unul și începu să-i învârtească. Apoi îl luară de gât.

— De ce n-ai mai venit? Vrei să vezi cățelușul meu cel nou? Vrei o gogoașă? Sunt foarte bune, dar încă fierbinți.

Clay râse ridicându-i spre el.

— Mi-ați dus dorul?

— Da, foarte mult, spuse fetița, dar trebuia să așteptăm să vii tu, fiindcă noi nu putem veni să te vedem.

— Cucoana aia grasă e tot aici?

— Alex, strigă Nicole de pe scară, fii atent cum te porți. Își simțea

inima bătând, în timp ce se îndrepta încet spre Clay, îngrozită că prezența lui o tortura atât de mult. Dacă fusese capabil s-o părăsească atât de ușor, era clar că nu însemna prea mult pentru el. Se forța să-și ascundă supărarea.

— Nu vrei să stai jos? îl întrebă indiferentă.

— Da, Clay, râse Wes, stai jos. Crezi că s-au răcit gogoșile, Janie?

— Aproape. Puse farfuria pe masa mare.

— Unde ai fost tu ingratule, nenorocitule, exclamă Janie. Își trase răsuflarea, negăsind un

cuvânt destul de dur pentru el. Dacă te mai porți rău cu ea, ai să ai de-a face cu mine.

Clay îi zâmbi, apoi îi luă mâna aspră și i-o sărută.

— Ești măreață ca protectoare, Janie. Dacă nu te-aș cunoaște, mi-ar fi frică.

— Ar trebui să-ți fie, strigă ea, dar îi străluceau ochii.

Nicole o chemă, turnându-le la toți băutură cu ouă în căni speciale. Îi tremurau mâinile când îi turnă și lui Clay în cană.

Nu-și luă ochii din ochii ei când luă cana.

— Băutură cu ou, spuse el, n-am băut decât de Crăciun.

— Este Crăciunul, râseră gemenii. Clay privi de jur împrejur și observă pentru prima oară verdeața și vâscul atârnate la ușă. Nu-și dăduse seama că este Crăciunul. Infernul din

ultimele luni petrecute în apropiere de limba ascuțită a Biancăi, îi șterse totul din minte.

— Mâine, Nicole frige un curcan și-i vom avea aici pe domnul Wesley și domnul Travis, spuseră copiii.

Privind la Wes, Clay zise:

— Credeți că mai este loc și pentru un alt invitat? Bărbații schimbară ochiade.

— Asta hotărăște Nicole.

Clay își privi nevasta lung, așteptând un răspuns. Nicole simțea că supărarea ei era gata să izbucnească. Se

folosea de ea. Făcuse dragoste cu ea, îi spusese că o iubește, și apoi o azvârlise la ușa ei ca pe un bagaj inutil. După luni de tăcere, apare vesel la ea în casă și ce mai vrea? Să-i sărute picioarele de bun venit? își încordă spinarea și nu-l privi.

— Bineînțeles, tu și Bianca sunteți bine veniți. Sunt sigură că se va bucura de sărbători ca și noi toți.

Wesley își ascunse râsul observându-l pe Clay cum se încruntă.

— Bianca nu poate, începu el.

— Insist, spuse

Nicole serios. Nu pot să vă invit pe unul fără celălalt.

Atmosfera din casă se schimbă deodată, peste ceea ce Clay putea suporta. Ei nu-și puteau da seama de decorul pe care-l ofereau. Wes ședea rezemat de spătarul scaunului,

fumându-și pipa pe care o luase de pe poliță. Gemenii se îndopau cu gogoși. La auzul numelui Biancăi, i reveni în minte tristețea casei lui. Se ridică.

— Nicole, aș putea să-ți vorbesc? întrebă liniștit.

— Nu, răspunse

Nicole hotărâtă, nu încă. Clay dădu din cap și părăsi căldura casei. Când ajunse la Arundel Half, Bianca îl aștepta:

— Așa. Nu mai puteai să stai fără ea, nu-i așa? Trecu pe lângă ea fără să-i răspundă.

— A venit grăjdarul și m-a întrebat unde ești.

Era speriat să nu cumva să ți se fi întâmplăt ceva, căci calul se întorsese singur. Întotdeauna îți poartă de grijă ție și... ei. Nimeni din casa asta nu-și face griji pentru mine.

Clay se întoarse și se răsti la ea:

— Tu te îngrijești destul de tine însăți, fără

a mai fi nevoie să o facă și alții. Știi că mâine este Crăciunul?

— Bineînțeles, le-am comandat servitorilor un meniu special. Ca de obicei însă sunt sigură că nu mă vor asculta. Nu vrei să faci nimic în privința asta.

— Mâncarea. Ăsta

este singurul lucru ce te interesează, nu-i așa? Se întoarse deodată spre ea și o apucă de decolteul rochiei. Ai să fii satisfăcută. Mâine ne vom duce la masă la Nicole. Credea că dacă Nicole îi vedea împreună, își va da seama cât de nenorocit

era. Dorea atât de mult să petreacă ziua cu Nicole, încât nu-i păsa că-i va supune pe toți prezenței oribile a Biancăi. Poate că va mânca și în felul acesta va sta liniștită.

Încercă să se smucească departe de el, dar nu reuși. Apropierea

lui îi provoca greață.

— Nu am să merg, se bâlbâi.

— Atunci am să dau ordin, să nu se facă aici, nimic de mâncare.

Holbă ochii îngrozită.

— N-ai să faci asta!

O împinse atât de tare că se lovi rău de perete.

— Îmi faci greață. Vei merge chiar de va trebui să te car eu. O privi de sus în jos. Dacă o să pot. Doamne, va fi plăcut să scap de tine. Se opri îngrozit de ce spusese. Ieși afară și se duse în bibliotecă, trântind ușa după el.

Bianca rămase

nemișcată un moment, privind spre ușă. Ce-a vrut să spună cu „să scape de ea”?

Ieși și urcă pe scări. Nimic nu-i mai reușea din ce plănuise. La puțin timp după ce-i dăduse harta, o vizitase Abe. Avea o rană la braț care sângera încât Bianca

aproape leşinase. Omul acela oribil îi ceruse bani pentru a putea pleca din Virginia, de frica răzbunării lui Clay. Bianca trebuise să scotocească într-o cutie din birou, ca să-i dea câţiva bani de argint. Îi spusese să stea pe aproape, fiindcă s-ar

putea să mai aibă nevoie de el. Dar el râsese de ea, în timp ce-şi lega o bucată de pânză în jurul braţului, spunând că din cauza ei îşi pierduse familia şi moştenirea. Apoi, spusese ceva foarte urât cu privire la nevoile ei în viitor.

Bianca ştia acum, că

nu mai avea pe nimeni. Îi spusese lui Clay că mai avea și alte rude, dar era o minciună pentru a-l speria. Dacă o va expedia pe o corabie, nimeni nu va face nimic lui Nicole, așa cum îl amenințase. Nu se va întâmpla nimic. Bianca va dispărea și nimănui

nu-i va păsa de ea.

Trebuie să facă ceva, repede. Trebuia să scape de Nicole, înainte ca franţuzoaica să-i ia totul. Abe plecase şi nu o mai putea ameninţa că o trimite înapoi în Franţa. Dar din fericire Clay încă nu ştia asta. Bianca nu se îndoia că,

mai devreme sau mai târziu, va afla.

Apucă perdeaua, strângând în mână mătasea roz. După cât au făcut dragoste, e de mirare că Nicole nu a rămas însărcinată. După ce-l văzuse pe Clay, împreună cu gemenii, Bianca și-a dat seama că

dacă Nicole va avea un copil, copilul lui, nici o putere nu-l va mai despărți de ea.

Dădu drumul perdelei și netezi drăgăstos mătasea. Și dacă altă persoană i-ar face un copil lui Clay? Atunci Miss Frenchy s-ar șterge pe bot. Dar

dacă ar bănui că Nicole se culcă cu altcineva? S-ar putea foarte bine. E așa de moartă după bărbați, se gândi Bianca, încât s-o fi culcat pe insulă cu Isaac. Sau cu Wesley!

Bianca își frecă stomacul. Când se concentra i se făcea

întotdeauna foame. Porni spre ușă, avea mult de gândit și avea nevoie să-și umple burta.

— Crăciun fericit, le ură Travis, când Clay și Bianca intrară în căsuța lui Nicole, Bianca avea privirea morocănoasă și

dușmănoasă. Nu-l băgă în seamă pe Travis, privind la grămada de mâncare de pe masa mare din mijlocul odăii. Se smuci din brațul lui Clay care o ținea strâns și se apropie de masă.

— V-ați hotărât totuși să veniți la Nicole? întrebă alene

Travis.

— Vezi-ți de treaba ta, îi tăie vorba Clay și se de- părtă, auzind cum Travis râdea în spatele lui.

Janie îi întinse un pahar cu lichior. Îl bău repede simțind nevoia de căldură și curaj. Oftă după ce-l termină.

Băutura era delicioasă.

— Ce-i asta?

— Bourbon, răspunse Travis. Vine din noua regiune Kentucky. Un vânzător ambulant a adus-o săptămâna trecută.

Clay întinse din nou paharul către Janie.

— La-o încet, e o

băutură tare.

— Doar este Crăciunul, spuse Clay cu veselie forțată. E timpul să mâncăm, să bem și să ne veselim. Ridică paharul spre Bianca, aceasta se învârtea încet în jurul mesei, servindu-se și ciugulind din toate felurile.

Se făcu liniște când intră Nicole. Purta o rochie de catifea albastră ca safirul, fără umeri, cu decolteul adânc, iar în jurul taliei avea o panglică albastră cu broderie fină. În buclele de păr negru, lung, erau împletite panglici de culoare

albastru-închis și perle mici. Clay rămase nemișcat, în timp ce ea îi evita privirea. Avea tot dreptul să fie supărată, dar faptul că recunoștea îl făcea să sufere mai mult.

Wes păși înaintea ei și-i oferi brațul.

— Numai privindu-

te, am primit cel mai frumos cadou de Crăciun. Am dreptate, Clay?

În timp ce Clay tăcea, Bianca spuse dulceag:

— Este una din rochiile care-mi erau destinate mie? Și pe care tu și Janie le-ați luat fără să cereți voie?

— Clay, spuse Travis, fă ceva cu femeia asta până nu mă înfurii eu.

— Te rog servește-te, spuse calm Clay, turnându-și încă un pahar cu bourbon.

— Vă rog, spuse Nicole, evitând să se uite la Clay. Să bem din băutura cea nouă.

Trebuie să aduc gemenii. Sunt la moară să se joace cu puii de cățea. Mă-ntorc imediat.

Clay puse paharul gol pe masă și se luă după ea, luând pelerina ei de pe cuier,

— Nu veni după mine, spuse ea încet, te rog să stai aici.

Clay nu o luă în seamă și o urmă afară. Cu nasul în vânt, o luă înainte, prefăcându-se că nu știe că el este acolo.

— Ai un nas mic și frumos, dar dacă nu-l lași în jos ai să te împiedici.

Se opri din drum și se

întoarse spre el.

— Te distrezi. Ceea ce pentru mine e o problemă de viață și de moarte, pentru tine este o distracție. De data asta va trebui să ții seama de supărarea mea. Am fost jignită și umilită de prea multe ori.

Ochii ei erau enormi

și străluceau în lumina stelelor, când îl privi, iar buzele strânse astfel, că buza de jos aproape dispăruse. Tot ce mai rămăsese, era buza de sus plină și senzuală, pe care ardea de dorința s-o sărute.

— Nu am vrut niciodată să te jignesc,

spuse el, și nici să te umilesc.

— Atunci din prostie, ai făcut un lucru frumos și de mare finețe. Cinci minute după ce m-ai cunoscut, m-ai făcut curvă. Dar mi-ai permis să-ți conduc gospodăria și de îndată ce a apărut iubita ta Bianca, m-ai

înlăturat.

— Oprește-te, îi ordonă scuturându-i umerii sălbatic. Știu că legătura noastră a fost neobișnuită, dar...

— Neobișnuită, spuse dispreţuitoare. Nici măcar nu cred că o pot considera o legătură. Mă consider o curvă, doar

cât pocneai din degete și alergam la tine.

— Aș dori să fie așa, spuse cu vocea ironică. Preferând în franțuzește o înjurătură, îl izbi în picior. Îi dădu drumul aplecându-se să-și frece piciorul unde-l lovise, apoi șchiopătând se repezi după ea și o

apucă de braţ.

— Acum trebuie să mă asculţi.

— Aşa cum am făcut când mi-ai spus despre Beth, sau ca atunci când mi-ai cerut să ne căsătorim? Crezi că sunt chiar aşa de naivă să te cred din nou? apoi când devin vulnerabilă şi-ţi

cad în brațe vei profita de mine și apoi te vei întoarce iar la iubita ta Bianca. Este tot ce poate face o femeie pentru bărbatul pe care-l iubește.

— Nicole, spuse Clay ținându-i un braț și mângâind-o pe celălalt cu mâna. Știu că ai fost

lovită. Și eu am fost lovit.

— Sărmanul, zâmbi ea, e greu să te descurci cu două femei în pat.

Își încleștă bărbia.

— Tu știi cum este Bianca. E destul să fac un pas și se înverzește.

Nicole făcu ochii mari și zise cu voce tare:

— Vrei să-mi fie milă de tine? îi strânse umerii cu mâinile.

— Vreau să ai încredere în mine. Vreau dragostea ta. Încetează un minut să mă mai urăşti şi gândeşte-te că există un motiv pentru care nu te-am văzut în acest timp.

Îți cer atât de mult după ce am trecut prin ce am trecut? Poate sunt vinovat de fapte care te-au făcut să nu ai încredere în mine, dar te iubesc. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— De ce, șopti ea înghițindu-și lacrimile,

m-ai părăsit fără nici un cuvânt, m-ai azvârlit ca și când erai sătul de mine? Pe insulă nu mă gândeam decât să ajung acasă, împreună cu tine, la Arundel Hali.

O strânse mai aproape de el simțind lacrimile care-i udau cămașa.

— Isaac nu ți-a vorbit despre vara sa?

În mintea ei tot ce se întâmplase pe insulă îi era neclar.

— Aș fi vrut să-ți explic atunci acolo, dar n-am putut. Eram atât de înspăimântat, încât nu am putut să-ți spun nimic despre asta.

Încercă să-și ridice capul, dar o împinse înapoi.

— Înspăimântat? Dar nu aveam nimic. Abe plecase. Te-ai speriat de Isaac?

— Bianca este vara lui Isaac. Este unul din motivele pentru care a venit în America. Îi

promisese lui Abe un taur și câteva juncuțe dacă te ascunde până la anularea căsătoriei. Una din fetele mai mari ale lui Elijah i-a povestit lui Wes planul lor.

— Și Bianca ți-a spus unde eram? O strânse mai mult.

— A cerut un preț.

Mi-a spus că dacă nu mă căsătoresc cu ea, va aranja cu una din rudele ei să te trimită din nou în Franța. O simți tremurând în brațele lui, gândul acesta îngrozind-o și pe ea ca și pe el.

— De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai părăsit așa de brusc?

— Fiindcă, așa cum știu, te-ai fi dus acasă și ai fi sfidat-o pe Bianca. L-ai fi spus să nu îndrăznească să te trimită înapoi.

— Asta trebuia făcut atunci.

— Nu, nu puteam risca să te pierd, spuse, mângâin- du-i părul.

Se trase înapoi.

— De ce îmi spui asta acum? De ce te umilești încă față de Bianca și fustele ei largi?

Clătinând din cap râse pe înfundate.

— Am vorbit cu Isaac de când lucrează la tine. Mi-a explicat de ce l-ai urmat pe Abe așa de

liniștită, asta fiindcă te mințise că am neplăceri și voiai să mă ajuți. N-aș fi făcut la fel dacă aș fi știut că ești în pericol?

— Hai înăuntru să-i spunem Biancăi.

— Nu, îi porunci. Nu vreau să risc nimic, ai înțeles? Tot ce poate face ar fi să te răpească

din nou, Nu, nu risc.

— Și ce propui? Să ne petrecem restul vieții întâlnindu-ne ca acum, de Crăciun, ca să-i facem pe plac? întrebă ea supărată.

Îi mângâie buza de sus cu degetul.

— Ai o limbă ascuțită. O prefer când o

folosești pentru alte scopuri decât să mă certi.

— Poate ți se cuvine să fii certat. Pari cu adevărat speriat de Bianca.

— Termină, am avut destulă răbdare, dar m-am săturat să mă tot insulți. Nu mă tem de

Bianca. Mi-a trebuit multă stăpânire să n-o omor. Dar am știut că dacă-i fac rău se va întoarce împotriva ta.

— Isaac mi-a spus că Abe a plecat din Virginia. Crezi că mai are și alte rude? Bianca s-ar putea să mintă.

— Wes a stat din nou

de vorbă cu fata care i-a mai ajutat. A spus că Bianca este rudă cu mama ei și că aceasta are sute de rude.

— Dar nu multe dintre ele ar face ce vrea Bianca.

— Oamenii fac orice pentru bani, spuse dezgustat, iar Bianca are

acum toata plantația Armstrong la dispoziția ei.

Nicole îl îmbrățișă, apoi își puse mâinile pe pieptul lui.

— Clay, ce vom face? Trebuie să riscăm, poate ne păcălește doar.

— Poate, dar nu sunt sigur. Mi-au trebuit luni

de zile, dar acum am întocmit un plan. Vom pleca în Vest. Ne schimbăm numele și părăsim Virginia.

— Să părăsim Virginia? întrebă împingându-l. Dar aici e casa ta. Cine va conduce plantația?

— Bianca, cred, spuse

stins, l-am oferit totul, dar a spus că-i trebuie un bărbat să o conducă.

— Bărbatul meu, spuse Nicole furioasă.

— Da, al tău pentru totdeauna. Ascultă, am stat prea mult aici. Ne putem întâlni mâine dimineață în peșteră? Crezi că se poate?

— Da, spuse ea ezitând.

— Nu ai încredere în mine, nu-i așa?

— Nu știu, Clay. De câte ori cred în tine, în noi împreună, *se* întâmplă ceva îngrozitor. Nu mai pot suporta nimic altceva. Nu-ți poți imagina cât

de oribile au fost ultimele luni pentru mine. Nu știam, nu puteam să-mi închipui, tot timpul eram tulburată.

— Ar fi trebuit să-ți fi spus. Acum îmi dau seama, îmi trebuia timp să mă gândesc. Se opri. Știi că femeia asta vrea

să dărâme o parte din casa mea și să adauge o aripă? Dacă ar fi după ea, ar face o monstruozitate ca aceea a lui Horace și a lui Ellen.

— Dacă o părăsești, e capabilă să facă ce vrea cu casa.

Trecu un timp până

să răspundă.

— Știu. Hai să luăm copiii și să ne întoarcem. Îi dădu drumul și-i luă mâinile.

Tot timpul cât dură masa, toți au fost stinghericiți, iar gândurile în capul lui Nicole erau tulburi. Nu avea de luptat numai cu Bianca,

o obseda Arundel Hali. Știa cât de mult ținea Clay la casa sa, cu câtă venerație vorbea despre ea. Chiar dacă o neglijase în favoarea plantației, era conștient că Nicole îi acordase atenția pe care o merita. Ea simțise întotdeauna că asta îi grăbise prima

propunere de căsătorie, atunci când îi spusese că vrea să rămână cu ea, dacă Bianca nu va veni.

Nicole de abia mânca, ascultând neatentă la planurile lui Travis de a vizita Anglia la primăvară. Clay nu greșise când îi reproșase că nu avea încredere în

el. De atâtea ori i se dăruise și el o respinsese. Amintirea serii când o îmbătase și o făcuse să-i mărturisească că îl iubea, o făcea să roșească. Mai târziu o invitase la el acasă și când sosise Bianca, aproape uitase că Nicole

există. Făcuse dragoste cu ea în casa lui Backes, dar o părăsise curând după aceea. Bineînțeles, avea întotdeauna motive întemeiate. Prima oară fusese povestea cu Beth și acum uneltirile Biancăi. Îl crezuse, poveștile erau prea bizare ca să fie

minciuni, acum însă, spunea că vrea să părăsească Virginia, că ar putea rămâne împreună. A spus că o urăște pe Bianca și totuși trăia cu ea de luni de zile. Stătea cu o bucată de curcan în față. Trebuia să-l creadă. Bineînțeles, o ura pe

Bianca și o iubea pe ea. Erau motive întemeiate pentru faptul că Bianca locuia cu el, iar ea nu. Dar nu-și mai putea aminti nici unul dintre ele.

— Curcanul a făcut aripi, îi spuse Wes care ședea lângă ea.

— Oh, spuse uimită,

apoi încercă să surâdă. Mă tem că nu sunt o companie prea plăcută.

Travis zâmbi.

— Orice femeie care arată ca tine nu trebuie să spună sau să facă ceva. Într-o zi voi găsi o fetiță mică și frumușică și o voi păstra într-un vas de sticlă. Nu o voi

lăsa să iasă decât când am s-o vreau.

— Probabil cam de trei ori pe noapte presupun eu, spuse Wesley servindu-se cu fructe zaharisite.

— Nu-mi place să asist la acest fel de conversaţie, spuse Bianca ţeapănă. Voi

colonialii trebuie să știți că este de față o doamnă.

— Eu am crescut cu principiul că doamnele nu trăiesc cu bărbații dacă nu sunt căsătorite, răspunse Travis, calm. Bianca roși de supărare și când se ridică repede, răsturnă scaunul și

deranjă masa.

— Nu vreau să fiu insultată, eu sunt cea care va poseda Arundel Hali și când voi... se opri și scoase un țipăt când Mandy care o privea cu farfuria în mână, lăsă să curgă sos de afine pe fusta ei.

— Ai făcut-o

dinadins, țipă Bianca și ridică mâna s-o lovească.

Toți săriră în picioare să o împiedice. Dar Bianca se opri gâfâind, cu ochii în lacrimi, apoi vru să se îndepărteze de masă sărind și ridicând piciorul. Atinse o budincă mare și fierbinte care era lângă

mâna ei.

— Luați-o de pe mine, țipă ea scuturând piciorul. Nicole îi aduse un prosop, dar nimeni nu o ajută să curețe pasta lipicioasă. Travis îl trase pe Alex de sub masă.

— Ce risipă, spuse Wes trist, privind-o pe

Bianca încercând să-și țină echilibrul, în timp ce se lovea cu un prosop să-și curețe rochia și piciorul. Burta ei era așa de mare, încât de abia putea să ajungă la gleznă.

— Nu-i nici o paguba, spuse Janie. Nu cred să mai fi avut

vreodată un desert ca ăsta.

— Clayton Armstrong, țipă Bianca, cum îți permiți să stai acolo și să-i lași să mă insulte astfel!

Fiecare se întoarse spre Clay. Nimeni nu observase că în tot timpul cinei băuse mult

din bourbon. Acum ochii îi străluceau și privea indiferent la agitația Biancăi.

— Clay, spuse Nicole liniștită. Cred că ar fi bine să o duci pe Bianca... acasă.

Clay se ridică încet, părea că-i uitase pe toți cei din jurul lui, o apucă

pe Bianca de braţ şi o trase spre uşă, fără să dea atenţie scâncelilor ei că o mai arde încă budinca. O împinse afară, în timp ce ea îşi înhăţă pelerina, iar el mai luă o gură de băutură. Aerul rece şi zăpada deasă ameninţau să îngheţe pasta umedă

și lipicioasă pe glezna Biancăi. Ea îl urma pe Clay, mergând anevoie, împiedicându-se în întuneric, în urma lui. Rochia era stricată, simțea pe pulpe răceala sucului de afine, iar glezna o durea de frig și arsură. Avea ochii plini de lacrimi încât abia

vedea încotro merge. Clay o umilise din nou. Nu făcuse nimic de când sosise în America. La debarcader bodogăni, în timp ce o ridica în barcă:

— Dacă te mai îngrași, o să ne scufundăm, spuse cu o voce ușor neclară.

Îi va plăti pentru toate insultele, se gândi, înţepenită.

— Pare că ţi-a plăcut băutura asta nouă, spuse dulceag arătând spre ulciorul de piatră de la capătul bărcii.

— Mă face să uit de tine pentru puţin timp. Tot ce-mi poate da asta,

îmi place.

Bianca zâmbi în întuneric. După ce traversară râul îi luă mâna pe care i-o întinse și păși pe mal, urmându-l repede înapoi acasă. În timp ce se îndreptau spre poarta grădinii, începu să tremure gândindu-se la ce

trebuia să facă, și doar gândindu-se, și simțea greața.

Clay puse ulciorul pe masă și ieși din nou afară. Bianca murmură „țărănoi” și ridicându-și fustele urcă grăbită scările până în camera ei. Fără să mai țină seama de durerea din

glezna și de bătăile inimii deschise repede un sertar din care scoase o sticluță de laudanum. Combinația de alcool și drog, îl va aduce pe Clay în stare de a nu mai ști ce i se întâmplă. Avu timp să adauge câteva picături de lichior în pahar. Băutura mirosea

oribil.

Clay ridică din sprânceană văzând-o că-i întinde paharul, dar era prea beat să-şi pună întrebări. Ridică paharul făcându-i un salut batjocoritor şi dădu pe gât dintr-o înghiţitură lichidul scârbos. Aşează paharul pe masă şi duse

din nou ulciorul la gură. Bianca râse aproape de inconștiența lui și-l pândi urcând scările. Când auzi deschizându-se ușa camerei lui și zgomotul cizmelor căzând pe podele, știu că venise momentul.

Sala era întunecoasă, dar Bianca stătea

singură, ascultând. Ideea îi făcea scârbă; ura atingerea unui bărbat la fel de mult pe cât îi plăcuse mamei ei, dar privind ultima oară în jur știu că dacă nu se culcă în pat cu Clay, va pierde totul. Luă sticla cu laudanum și se urcă pe scări.

În camera ei, îi tremurau mâinile în timp ce se dezbrăca și-și puse o cămașă de noapte roz-pal, plângând încetișor, în timp ce sorbi și ea puțin laudanum. Cel puțin drogul îi va liniști și ei simțurile.

Luna inunda camera

cu lumină, iar Bianca îl văzu pe Clay tolănit de-a lungul patului. Era gol și lumina argintie pe pielea lui bronzată îl făcea să pară aurit, dar Biancăi nu i se păru nimic frumos la vederea omului gol. Drogul o făcea să creadă că visează.

Încet, se furișă în pat lângă Clay, îngrozită de ideea că trebuia să-i facă avansuri. Nu știa dacă va putea. Clay nu avu nevoie de încurajare. O visase pe Nicole și acum atingerea unei cămăși de mătase femeiești, mirosul parfumat al părului, îl făcură să

reacţioneze.

„Nicole”, şopti el trăgând-o pe Bianca lângă el. Dar chiar aşa de beat cum era, Clay înţelese că asta nu era femeia iubită. Atingând-o întâlni o bucată de carne umflată de grăsime şi mormăind înăbuşit se întoarse,

îndepărtându-se pentru a o visa din nou pe Nicole. Rigidă și ținându-și respirația, Bianca aștepta să-și satisfacă instinctul animalic. După ce mormăi și se întoarse, trecură câteva clipe până să înțeleagă că nu o va atinge. Înjurând

grosolan, îi spuse trupului adormit ce gândea despre lipsa lui de bărbăție. Dacă plantația n-ar fi fost atât de importantă pentru ea, i-ar ceda caricatura asta de bărbat Nicolei, pe ea el ar fi primit-o bucuros.

Dar acum, trebuia să

găsească ceva care să-l facă pe Clay să creadă că a violat-o. Dacă nu, planul ei nu va mai reuși. Drogul pe care-l luase era un obstacol pentru ea când se ridică clătinându-se și se repezi pe scări, dar chiar dacă ar fi luat mai mult tot era capabilă să-și

cunoască destinația, bucătăria,

Pe masa mare era o friptură în sos cu mirodenii. Bianca umplu un vas de pământ cu sângele fripturii.

Înfulecând șase cornuri, rămase în cameră ca să-și ia răsplata iscusinței ei,

apoi se întoarse în casă.

Urcă din nou scările sătulă, și cu ochii aproape închiși, se strecură lângă Clay și se mânji cu sângele din friptură, apoi ascunse vasul sub pat, blestemându-l din nou că fusese obligată să treacă prin această

încercare. Adormi lângă el.

Capitolul 16

Dimineața, razele soarelui făceau să strălucească zăpada ușor înghețată și lumina se reflecta în ochii roșii ai lui Clay. Durerea ochilor îi provoca o durere de cap și-i năpădea gândurile cu tot ce

putea fi mai rău. I se părea că trupul său cântărește sute de kilograme și fiecare mișcare era un efort, chiar după ce își apăsase pe limba uscată și umflată un bulgăre de zăpadă.

Dar amintirea trezirii de dimineață era mai rea

decât durerea îngrozitoare de cap și arsura din stomac. Se trezise alături de Bianca. La început nu putuse face nimic decât să privească, fiindcă îl durea trupul atât de rău, încât nu putea nici să gândească.

Deschizând repede

ochii, Bianca începuse să suspine când îl văzuse. Se ridicase, trăgându-și cearceaful până la gât.

— Animalule, îi spuse cu dinții încleștați, animal împuțit și murdar.

Când îi povesti că o trăsese cu sila în pat și o violase, lui Clay îi pierise

glasul. Când termină de vorbit, izbucni în râs fiindcă nu credea să fi fost atât de beat.

Dar când Bianca a coborât din pat, a văzut sânge pe cearceafuri și pe cămașa ei de noapte. Înainte să-i poată răspunde, Bianca începuse să-i spună că

ea era o doamnă, că nu admitea să fie tratată ca târfa lui și că dacă va avea un copil, Clay va fi obligat s-o ia de nevastă.

Clay nu se obosi să-i răspundă, coborî din pat și se îmbrăcă repede. Dorea să fie cât mai departe posibil de Bianca.

Stând acum în boschetul făcut cu James și cu Beth, încerca să-și amintească. Ar fi posibil ca fiind atât de beat să fi făcut dragoste cu Bianca. Acum dimineața, nu-și putea aminti nimic din ce se petrecuse după ce plecaseră de la Nicole. Îi

era teamă pentru Nicole. Și dacă Bianca rămânea însărcinată? înlătură acest gând din minte.

— Clay, îl strigă Nicole, ești aici?

Zâmbind, se ridică s-o primească pe când se apropia.

— Nu mi-ai spus la ce oră. Oh, Clay, arăți

îngrozitor. Te dor ochii? într-adevăr arăta foarte rău.

— Mai rău, spuse răgușit, întinzând brațele spre ea. Nicole mai făcu doi pași spre el și se opri clipind des din ochi. Miroși tot așa de rău, cum arăți!

Elsestrâmbă.

— Tu nu știi că dragostea e oarbă?

— Chiar și orbii pot să miroasă. Stai jos, odihnește-te, iar eu voi face un foc în peșteră. Am adus ceva de mâncare. Aseară n-ai prea mâncat.

— Nu-mi mai vorbi de noaptea trecută,

mormăi el. După o oră, când mâncaseră și peștera se încălzise, Nicole rezemată de peretele de piatră al peșterii și cu o pătură pe picioare, începu să vorbească. Nu era pregătită să stea în brațele lui.

— N-am prea dormit

azi-noapte. M-am gândit tot timpul la ce mi-ai spus de Bianca și de rudele ei. Aș vrea să te cred... dar e greu de crezut. Tot ce știu, este că sunt soția ta și totuși ea trăiește cu tine. E ca și când ai vrea să ne ai pe amândouă.

— Crezi într-adevăr

asta?

— Încerc să nu cred. Dar știu că Beth are încă o influență puternică asupra ta. Nu-ți dai seama ce legat ești de casa ta. Aseară spuneai că pleci și o părăsești. Și a fost un timp când ai vrut să răpești o femeie, numai pentru că semăna

cu cineva care aparţinuse acestor locuri.

— Tu însemni mai mult decât plantaţia, pentru mine.

— Adevărat? întrebă ea cu ochii mari, negri, umezi. Sper că da, murmură, sper că însemn mult pentru

tine.

— Dar te îndoieşti de mine, spuse trist, îi trecu prin minte imaginea Biancăi în patul lui şi sângele ei virgin pe cearceafuri. Avea oare dreptate Nicole să nu-l creadă? Se îndreptă spre nişă în care era sticla cu

unicornul înăuntru, se opri și o luă în mână. Am jurat pe el, știi că eram copii și aveam încă mult de învățat despre viață, dar nu am încălcat niciodată jurământul.

— Uneori, făgăduielile nevinovate sunt cele mai sincere, zâmbi ea.

Clay ținea încă sticla în mână.

— Te iubesc, Nicole, și jur că te voi iubi până la moarte.

Nicole ședea lângă el și-și puse mână pe umărul lui. Era ceva care o apăsa. Beth, James și Clay atinseseră micul unicorn și apoi Beth îl

închisese în sticlă, ca nimeni să nu-l mai atingă vreodată. Era o naivitate, dar Nicole nu putea să uite portretul lui Beth căruia îi semăna atât de mult Bianca. Un gând îi fulgeră prin minte. Când va fi stăpână, era oare demnă, să atingă ceva ce fusese

atins de Beth?

— Da, Clay, te iubesc, șopti. Te-am iubit și te voi iubi întotdeauna.

Puse cu grijă sticla cu unicornul la locul ei, fără să observe că Nicole era încruntată. Se întoarse și o apucă strâns lângă el.

— Putem pleca la primăvară în Vest. Se organizează întotdeauna trenuri-caravană. Vom pleca separat, ca nimeni să nu știe că am plecat împreună.

Clay continua, dar Nicole nu-l mai asculta. Până la primăvară mai sunt atâtea luni.

Primăvara era timpul când pământul se însufleţea şi când trebuiau semănate recoltele. Clay va fi oare în stare să plece şi să-i părăsească pe oamenii ce depindeau de el?

— Tremuri, ţi-e frig, spuse el liniştit.

— Cred că sunt

speriată, răspunse sincer.

— Nu ai de ce să te temi. Am trecut prin ce a fost mai rău, până acum.

— Oare?

— Sst, îi ordonă și își apropie gura de a ei. Trecuse mult timp de când nu mai fuseseră

împreună, de la petrecerea dată de Backes. Chiar cele mai plauzibile motive ce le-ar fi avut Nicole pentru a-i fi teamă, dispărură când Clay o sărută. Își încolăci brațele de gâtul lui, îi apropie obrazul iar el îi întoarse capul și-i desfăcu buzele. Era

înfometat de nectarul ei dulce, care să spele murdăria nopții cu Bianca, o noapte de coșmar, în care se amestecau chipul lui Beth cu o cămașă de mătase roz și pete de sânge pe o pânză albă.

— Clay, oftă Nicole. Ce se întâmplă?

— Nimic, doar prea multă băutură azi-noapte. Nu pleca, șopti, în timp ce o strângea și mai mult. Am atâta nevoie de tine. Tu ești caldă și vie, iar eu sunt urmărit de oameni. O sărută pe gât. Fă-mă să uit.

— Da, șopti ea, da.

Clay o așează pe jos, cu el, pe o pătură. Înăuntru era cald și mirosea frumos. Nicole îl dorea repede, dar Clay voia să mai aibă timp să guste clipele. Încet, desfăcu nasturii de pe piept ai rochiei de lână și-și băgă mână înăuntru, luându-i în mână sânii și

jucându-se cu sfârcurile catifelate.

— Ce mult mi-ai lipsit, șopti, urmând cu gura mișcarea mâinii.

Nicole se lipi de el, simțind trecându-i prin cap scântei colorate. Căutându-i butonii de la vestă nu-și dădea seama ce face, căci gura și

mâinile lui o împiedicau să facă ceva simplu. Zâmbind de cât era de tulburată, Clay se trase înapoi. Avea ochii închiși și genele dese lăsau umbre pe obrajii ei. Mângâindu-i obrajii și buzele cu degetul, starea sa de visare se schimbă de la blândețe

la pasiune. Cu mâinile repezi se dezbrăcă de vestă, cămașă, cizme și pantaloni.

Nicole culcată pe spate, cu capul rezemat de braț, privea jocul focului luminând pielea lui, sub care se vedeau mușchii cum se contractă și se curbează.

Își puse un deget sus, pe spatele lui.

Se întoarse gol, cu pielea aurie ca și bronzul.

— Ești frumos, murmură ea, iar el zâmbi sărutând-o din nou și, îndemânatic, îi dădu jos rochia de pe umeri, alunecând pe

corpul ei neted și tare, cercetându-l încet, ca și când nu i-ar fi fost deja cunoscut. Când o ridică peste el, ea își săltă pulpele și-i conduse mișcările.

— Clay, suspină ea, în timp ce el se mișca întâi lent, apoi din ce în ce mai repede, până ce

căzu peste el, apucându-l strâns cu mâinile ca o înfometată. Sfârşi moale, palpitând, satisfăcută.

— Hai să spunem drept, doamnă, zise bărbatul tânăr şi voinic, scuipând lângă piciorul ei un rest de tutun zemos. Vrei să-ţi fac un

copil? Nu vrei să-ți dau unul din ai mei gata născut, ci vrei să-ți însămânțez unul în dumneata?

Bianca stătea bățoasă, privind în fața ei. Nu fusese nevoie de prea multe întrebări ca să-l găsească pe Oliver Hawthorne, un bărbat

care să facă o treabă pe bani și să-și țină gura. În primul moment se gândise să-i plătească s-o ducă pe Nicole în Franța, dar familia Hawthorne nu avea reputația de necinstită, așa ca familia Simmons.

După încercarea nereușită de a-l face pe

Clay să se culce cu ea, își dăduse seama că trebuia să întreprindă ceva, căci altfel, toate visele ei se vor spulbera.

Nu va trece mult și Clay va înțelege că nu mai are nicio putere asupra lui. Trebuie să facă un copil, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Da, domnule Hawthorne, vreau să am un copil. M-am interesat de familia dumitale și se pare că ești foarte prolific.

— Interesant, ha, ha. Zâmbi, privind-o și apreciind-o. Nu-i displăcea grăsimea ei, căci lui îi plăceau

femeile voinice cu funduri zdravene, focoase, bune la pat, dar nu-i plăcea fizicul ei de femeie ce nu lucrase în viaţa ei. Înţeleg că vrei să spui că bărbaţii Hawthorne pot face copii, chiar şi când nu le rodeşte tutunul.

Ea aprobă scurt. Cu

cât vorbea mai puțin cu omul, cu atât era mai bine.

— Totul trebuie desigur, să rămână secret. În public, nu voi spune că te-am văzut vreodată și dumneata trebuie să faci la fel.

Oliver clipi din ochi. Era un bărbat scund,

zdravăn, și-i lipsea un dinte în față. Avea impresia că totul nu era decât un vis din care se va trezi foarte curând. Avea aici o femeie care-i plătea să o reguleze o dată sau de mai multe ori până o lăsa însărcinată. Se simțea ca un cal dus la montă și

ideea nu-i displăcea.

— Desigur, doamnă, cum vrei dumneata. Mă voi face că nu te cunosc, pe dumneata sau copilul, deși te previn că toți cei șase copii ai mei, seamănă leit cu mine.

Ar merita Clay un copil despre care ar crede că este al lui și

copilul să semene cu altul, se gândi ea. Copilul va fi scund și gras, nu înalt, subțire și frumos.

— Este în ordine, spuse ea arătându-și gropița de pe obrazul stâng. Ne putem întâlni mâine la ora trei în spatele tăbăcăriei de pe

plantația Armstrong?

— Armstrong, pfui... Clay are greutăți să-și facă el însuși copiii lui? ’

Bianca îi spuse bățoasă:

— Nu știu să răspund la nici o întrebare și aș prefera să nu întrebi nimic.

— Sigur! răspunse

Oliver privind apoi în jur cu grijă.

Erau pe un drum la distanță de câteva mile de plantația Armstrong, loc ales de ea, în mesajul ce i-l trimisese. Când terminară de vorbit și-i atinse brațul, sări înapoi ca arsă.

— Nu mă atinge, îi

spuse ea cu dinții strânși. Se încruntă uimit și o privi cum se întoarce, mergând în jos pe drum, supărată, spre o cotitură.

— Ce femeie ciudată, se gândi el. Nu vrea să o ating, în schimb, vrea să-i fac un copil. Se ferise de el, ca și când i-

ar fi făcut scârbă, dar voia să se întâlnească după-amiază, să facă dragoste în plină zi. Gândul acesta îl făcea pe Oliver să strălucească și își așează pantalonii, punându-și mâna în interiorul lor, ca să se simtă mai în largul lui. Nu era omul care să

călărească doar o dată pe lună. Poate mai multe cucoane nebune ca asta îl vor solicita să le ajute bărbaţii slabi, şi poate că-şi va face un rost din asta şi ducă-se dracu munca la tutun. Se îndreptă din umeri şi porni spre casă.

În luna următoare, Nicole se simțea bucuroasă, dar nu chiar fericită. Se întâlnea cu Clay în dumbrava de lângă râu. Erau întâlniri vesele, pline de dragoste și de planuri de plecare în Vest. Ca niște copii, vorbeau despre ce vor lua cu ei, câte

dormitoare va trebui să aibă casa lor, câți copii vor avea și ce nume le vor da. Se gândeau când să-i pună la curent pe Janie și pe gemeni cu planurile lor, fiindcă bineînțeles că îi vor lua cu ei.

Într-o seară de sfârșit de februarie, cerul se

întunecă amenințător și fulgerele puternice păreau că vor rupe în două căsuța mică.

— De ce ești așa de nervoasă? o întrebă Janie. E o furtună care se apropie.

Nicole își puse lucrul într-un coș, pe jos, căci nu mai putea să

continue. Fiecare furtună îi aducea, aminte de noaptea când murise bunicul ei.

— Ești supărată pentru că nu te poți întâlni cu Clay?

Pe fața lui Nicole se vedea mirarea. Janie chicoti.

— Nu-i nevoie să-mi

spui ce se întâmplă. Ți se citește pe față. Mi-am închipuit întotdeauna că-mi vei spune, când vei hotărî tu.

Nicole se așează pe jos în fața focului.

— Ești așa de bună și ai răbdare cu mine.

— Tu ești cea răbdătoare, pufni Janie.

Nici o femeie pe lume, n-ar suporta ce face Clay cu tine.

— Există unele motive, începu să spună Nicole.

— Bărbaţii găsesc întotdeauna motive când e vorba de femei. Se opri brusc. N-ar trebui să spun astfel de

lucruri. Sunt și altele pe care nu le știu, sunt sigură. Poate există un motiv pentru care Clay se-ntâlnește cu nevasta sa, ca și când ar fi o femeie ușoară din oraș.

Nicole zâmbi și clipi din ochi.

— Femeie din oraș, da? Poate într-o zi, când

voi trăi cu el și-l voi vedea zilnic, mă voi gândi cu drag la timpul acesta, când mă adora.

— Nu mai crezi nici tu, cum nu mai cred nici eu. Tu ar trebui să fii acum la Arundel Hali, ocupându-te de casă, în loc de grasa aia...

Un fulger ascuțit îi

tăie vorba. Nicole țipă de frică și-și puse mâna pe inimă.

— Nicole, sări Janie și lucrul îi căzu pe jos. Ce se întâmplă, nu te simți bine? Cuprinzându-i umerii, o puse din nou pe scaun.

— Stai jos și liniștește-te. O să fac

ceai și voi pune în al tău puțin alcool.

Nicole se așează, dar nu se liniști. Crengile unui copac loveau acoperișul, iar vântul șuiera prin ferestre, mișcând perdelele. Noaptea era întunecată, dar pentru Nicole era oribilă.

— Uite, spuse Janie întinzându-i o ceaşcă pe care Nicole o luă cu amândouă mâinile. Bea asta şi pe urmă te culci.

Încercă să se liniştească şi bând ceaiul simţea că alcoolul o încălzeşte, dar avea nervii prea încordaţi ca să se liniştească.

La prima bătaie în ușă sări atât de repede, încât jumătate din ceaiul din ceașcă îi curse pe rochie.

— Trebuie să fie Clay, zâmbi Janie, luând un prosop. Știe că-ți este frică de furtună și a venit să stea cu tine. Hai usucă-te și arată-i un

suits dulce.

Nicole își șterse rochia cu mâinile tremurând și încercă să surâdă, așteptând apariția lui Clay.

Deschizând ușa, Janie era pregătită să-i spună bun venit, dar să-i țină și o morală bună, în care să-i arate ce gândește ea

despre felul cum își neglija soția.

Dar bărbatul care stătea în ușă, nu era Clay. Era un om scund, subțire, cu păr blond, rar, ce-i atârna deasupra gulerului paltonului de catifea verde. Avea în jurul gâtului un fular alb de mătase care-i

acoperea partea de jos a feței. Ochii erau mici, avea un nas subțire ca o lamă de cuțit, iar gura îi era mică cu buze subțiri.

— Aici este casa lui Nicole Courtalain? întrebă, ținând capul pe spate, ca și când ar fi încercat s-o privească de sus pe Janie, lucru

imposibil, fiindcă Janie era mult mai înaltă decât el.

Avea un accent atât de pronunţat, încât Janie nu putu înţelege, asta casa a lui... de numele ăsta Janie nu auzise niciodată.

— Femeie, îi comandă omul mic, nu

ai limbă sau minte?

— Janie, spuse Nicole liniștit, eu sunt Nicole Courtalain Armstrong.

Apreciind-o lă altă scară, vorbi mai puțin furios.

— Oui, sunteți fiica ei. Se întoarse înapoi în întuneric.

— Cine este, întrebă

Janie. Nici n-am putut să-l înțeleg. E prieten cu tine?

— Nu l-am văzut niciodată, Janie. Este o femeie cu el.

Amândouă se repeziră afară. Nicole o apucă pe femeie cu o mână de o parte, bărbatul de cealaltă

parte, iar Janie luă o valiză de pe jos și-o urmă. Înăuntru, așezară femeia pe un scaun în fața focului, iar Janie îi turnă ceai cu alcool, în timp ce Nicole scoase dintr-un sertar o pătură.

Când Janie aduse ceaiul și-l întinse femeii epuizate, o privi cu

atenție. Era o replică mai bătrână a lui Nicole. Pielea femeii era netedă, fără zbârcituri, curată și perfectă, iar gura era la fel cu aceea a lui Nicole, o combinație de inocență și senzualitate. Doar ochii, deși semănau cu ai lui Nicole, erau lipsiți de

viață și priveau în gol.

Așezând pătura în jurul picioarelor femeii, Nicole se uită în sus și văzu o privire ciudată pe fața Janiei. Îngenuncheată lângă femeie, cu mâinile încă pe pătură, Nicole privi în sus la femeie. Văzându-i trăsăturile,

ochii i se umplură de lacrimi, care încet, alunecară pe obrazul ei.

— Mama, șopti. Mama! Se aplecă în față și-și îngropă obrazul în poala femeii.

Janie văzu că femeia bătrână nu răspunse nici gesturilor, nici cuvintelor lui Nicole.

— Am sperat, spuse omul de lângă ea, am sperat că văzându-și fiica din nou, își va reveni.

Cuvintele bărbatului o făcură pe Janie să înțeleagă privirea goală a ochilor ei, erau ochii unei persoane care nu mai voia să vadă nimic

în viață.

— Putem să o ducem în pat? întrebă omul.

— Da, desigur, spuse Janie, cu siguranță, îngenunchind lângă prietena ei. Nicole, mama ta e foarte obosită. Hai s-o ducem sus și să o culcăm.

Tăcută, Nicole se

ridică. Lacrimile îi curgeau pe față și nu-și lua ochii de pe chipul mamei sale. Aproape amețită, o ajută să urce scările, apoi o ajută pe Janie s-o dezbrace, fără să-și dea seama că mama ei nu vorbea deloc. Când au coborât, Janie mai fierse un ceai cu

băutură, apoi tăie șuncă și brânză făcând sandvișuri pentru tânărul bărbat.

— Credeam că amândoi părinții mei au fost omorâți, spuse Nicole liniștită.

Omul mânca repede, era evident foarte înfometat.

— Tatăl dumitale a fost omorât. Am văzut când a fost ghilotinat. Părea că nu se gândește la durerea lui Nicole. Tatăl meu și cu mine ne duceam să vedem, cum făceau toți, ghilotinarea. Era singura distracție la Paris și ne făcea să uităm că nu avem pâine.

Dar tatăl meu este – cum se spune – un romantic. Zilnic venea acasă la atelierul lui de cârpaci și ne spunea, mamei și mie, cum erau sacrificate toate femeile frumoase. Spunea că e o rușine să vezi capetele frumoase rostogolindu-se în coș.

— N-ai putea să ne povestești cu mai puține amănunte? spuse Janie, cu mâna pe umerii lui Nicole.

Omul apucă un borcan de ceramică cu muștar.

— Dijon. E plăcut să vezi în țara asta sălbatică lucruri

franțuzești.

— Cine ești dumneata? Cum ai salvat-o pe mama? întrebă Nicole încet.

Mușcă o bucată de brânză bine unsă cu muștar, apoi zâmbi.

— Sunt tatăl dumitale vitreg, mica mea fiică. Mama ta și cu

mine suntem căsătoriți. Se ridică și-i luă mâna. Eu sunt Gerard Gautier, acum unul din membrii splendidei familii Courtalain.

— Courtalain? Credeam că ăsta e numele de fată al lui Nicole.

— Este, spuse Gerard

întorcându-se la masă. Este una din familiile cele mai vechi, mai bogate și mai puternice din Europa. Să-l fi văzut pe bătrân, tatăl nevestei mele. L-am văzut o dată, când eram copil. Era mare cât un munte și se zicea, la fel de puternic, Am auzit că putea să-l

facă pe rege să tremure, atunci când era mânios.

— Omul cel mai obișnuit îl făcea pe rege; să tremure, spuse Nicole cu amărăciune. Te rog spune-mi cum ai întâlnit-o pe mama.

Gerard îi aruncă lui Janie o privire disprețuitoare.

— Cum vă spuneam, mergeam cu tata să vedem ghilotinările. Adele, mama ta, mergea în urma tatălui tău. Era așa de frumoasă, ca o regină. Era îmbrăcată cu o rochie albă și cu părul ei alb părea un înger. Mulțimea nu mai scotea nicio vorbă când a

văzut-o trecând. Oricine vedea că bărbatul ei era mândru de ea. Avea mâinile legate la spate și nu se puteau atinge, dar când s-au privit, multă lume plângea, căci se putea vedea că acești doi oameni frumoși se iubeau. Tata îmi dădu un cot și spuse că nu

putea suporta ca o făptură atât de minunată să fie omorâtă. Am încercat să-l opresc, dar – Gerard ridică din umeri – tata face ce voia.

— Cum a salvat-o? îl zorea Nicole. Cum a scos-o din mulțime?

— Nu știu. Mulțimea

reacţiona în fiecare zi altfel. Uneori plângea când capetele cădeau, alteori râdea sau striga. Cred că depindea de timp. Şi ziua aceea era romantică, la fel cum era tatăl meu. L-am privit făcându-şi loc printre oameni, dezlegând mâinile Adelei şi apoi

băgând-o în mulțime.

— Dar paznicii?

— Mulțimii îi plăcuse ce făcuse tatăl meu și l-au ajutat. L-au înconjurat ca apa. Când gărzile au încercat să-i urmărească, mulțimea le-a stat în cale și i-a îndreptat în direcții greșite. Se opri,

zâmbind și bând ultima picătură din paharul cu vin. Eu eram cocoțat pe vârful unui zid, de unde am văzut totul. Aveai ce vedeai oamenii țipau din toate direcțiile la gardă, iar tatăl meu și Adele mergeau liniștiți înapoi, la dugheana noastră.

— Ai salvat-o,

murmură Nicole privindu-şi mâinile în poală. Cum aş putea să-ţi mulţumesc?

— Poţi să ne porţi de grijă, spuse repede, am făcut un drum lung.

— Orice, răspunse Nicole, ce este al meu este şi al vostru. Trebuie să fii obosit şi vrei să te

odihnești.

— Stai un minut spuse Janie. Continuă povestea. Ce i s-a mai întâmplat mamei lui Nicole, după ce tatăl tău a salvat-o? De ce ați părăsit Franța? Cum ați aflat că Nicole este aici?

— Cine este femeia asta? întrebă Gerard.

Nu-mi place să fiu tratat așa de servitori. Soția mea este Ducesă de Levroux.

— Revoluția a desființat toate titlurile, spuse Nicole, în America toți oamenii sunt egali, iar Janie este prietena mea.

— Păcat, spuse

cercetând cu ochii odaia simplă și căscând tare, înainte de a se ridica. Sunt obosit. Există vreo cameră de dormit confortabilă pe aici?

— Nu știu cât sunt de confortabile, dar sunt locuri de dormit, spuse Janie dușmănos. În pod sunt copiii și noi, cele

trei femei. La moară sunt câteva paturi.

— Copii? O privi pe Nicole, observând calitatea rochiei de lână gri, pe care o purta.

— Câți ani au?

— Șase.

— Nu sunt ai tăi?

— Îi îngrijesc.

— Bine. Cred că va

trebui să mă mulțumesc cu moara, spuse zâmbind. N-aș vrea să fiu trezit de copii.

Nicole porni spre ușă luându-și pelerina, dar Janie o opri.

— Tu du-te să vezi dacă mama ta e bine. De dânsul am eu grijă.

Urcă pe scări

zâmbindu-i recunoscătoare. Îi ură noapte bună lui Gerard și se duse la mama ei, care era culcată și dormea liniștită. Furtuna de afară se potolise și ningea liniștit. Nicole îi luă mână și o privi năpădită de amintiri. Cum o

ridica și o învârtea, înainte de a pleca la un bal la curte, cum îi citea mișcând leagănul. Când avea opt ani, mama sa făcuse două rochii identice pentru amândouă. Regele spusese că într-o zi vor ajunge ca două gemene, căci Adele nu va

îmbătrâni niciodată.

Când se întoarse, Janie îi spuse:

— Nicole, n-ai să stai aici toată noaptea. Mama ta are nevoie de odihnă.

— Nu o deranjez.

— Dar nici nu o ajuți. Dacă nu dormi la noapte, mâine ai să fii

obosită și nu vei putea să-i fii de folos.

Deși știa că Janie are dreptate, Nicole oftă fiindcă se temea că dacă își va închide ochii, mama sa va dispărea. Cu regret se ridică și o sărută, înainte să se dezbrace.

Cu o oră înainte de

răsăritul soarelui, toți cei din casă au fost treziți de țipete îngrozitoare, țipete de spaimă. Gemenii săriră din pat la Janie, iar Nicole alergă la mama ei.

— Mamă, sunt eu, Nicole, Nicole fata ta. Mamă liniștește-te, ești

în siguranță.

Femeia, cu ochii mari de spaimă, dovedea că nu înțelegea nimic din ce-i spunea Nicole. Deși vorbise în franțuzește, cuvintele nu aveau efect; Adele era încă speriată și continua să țipe, ca și când cineva ar fi torturat-o.

Gemenii își astupară urechile și se ascunseră în faldurile cămășii de noapte a lui Janie.

— Gheamă-l pe domnul Gautier, țipă Nicole, având mâinile agitate.

— Sunt aici, se auzi în capul scării. M-am gândit că se va trezi așa.

Adelei spuse aspru, apoi neprimind nici un răspuns o pălmui puternic pe faţă. Ţipetele încetară imediat, privi câteva minute, apoi căzu plângând în braţele lui Gerard. O ţinu un moment, apoi o culcă din nou repede.

— Va mai dormi cam trei ore de acum, spuse, ridicându-se și îndreptându-se spre scară.

— Domnule Gautier, trebuie să fie ceva ce putem face. Nu putem pleca și s-o părăsim, spuse Nicole.

Se întoarse și-i

zâmbi.

— Nimeni nu poate face nimic. Mama ta e complet nebună. Ridică din umeri, ca şi când problema nu-l interesa şi coborî scările. Numai cât zăbovi să-şi pună capotul şi Nicole se repezi pe scări după el.

— Nu poţi să spui ce

ne-ai spus și apoi să pleci. Mama a trecut prin încercări oribile. Desigur, după ce se va odihni și-și va recăpăta siguranța locului unde se află, se va însănătoși.

— Poate.

Janie intră în odaie cu gemenii strânși lângă ea. Înțelegându-se în tăcere,

discuția se amână până când toată lumea mâncă, iar gemenii ieșiră din casă. În timp ce Janie strângea masa, Nicole se întoarse spre Gerard.

— Te rog, spune-mi ce i s-a mai întâmplat mamei, după ce tatăl tău a salvat-o?

— Nu și-a revenit niciodată, spuse simplu. Toată lumea crede că fusese atât de curajoasă când era. Dusă la moarte, dar adevărul era că pierduse încă de mult timp simțul realității. Stătuse în pușcărie foarte mult timp și văzuse cum, unul câte

unul, toți prietenii ei, fuseseră executați. Cred că după un timp, mintea ei refuza să creadă că aceeași soartă o aștepta și pe ea.

— Dar când era sănătoasă, asta nu o asigura? Gerard își privi cu interes unghiile.

— Tata nu trebuia să

o salveze. Era un mare risc să ţii pe cineva din aristocraţie în casă. În ziua când a luat-o, mulţimea era. De partea lui, dar mai târziu cineva ar fi putut să ne denunţe la comitetul cetăţenesc. Era periculos pentru noi toţi. Mama plângea în fiecare

noapte de frică. Țipetele Adelei, îi trezeau pe toți vecinii. Nu spuneau nimic despre femeia pe care o ascundeam, dar ne întrebam cât va mai dura până când vor cere recompensa oferită pentru ducesă.

Sorbindu-și cafeaua pe care i-o dăduse Janie,

o studie câteva clipe pe Nicole. Era extrem de drăgălașă în lumina dimineții, cu pielea catifelată după somn, cu ochii luminoși, ascultând povestea, și-i plăcea felul cum îl privea, așteptând cu mare interes. Continuă:

— Când am aflat că

ducele fusese omorât, m-am dus la moara unde fusese ascuns. Voiam să știu dacă mai rămăsese cineva din familie, morărița era foarte speriată, căci soțul ei fusese omorât odată cu ducele. Mi-a trebuit mult timp până să-mi spună de fata

Adelei, și că aceasta plecase în Anglia. Acasă când le-am spus povestea despre morar, au fost înspăimântaţi. Știam că trebuie s-o îndepărtăm pe Adela din casă.

Nicole se ridică și se duse spre foc.

— Nu aveaţi de ales.

Puteaţi fie să o predaţi comitetului, ori să o scoateţi din ţară, bineînţeles sub alt nume.

Gerard zâmbi văzând cât de repede înţelegea.

— Care era cea mai bună ascunzătoare decât adevărul? Ne-am căsătorit în secret, apoi

am plecat din țară, în luna de miere. În Anglia, l-am găsit pe domnul Maleson, care mi-a spus că lucraseși la fiica lui și amândouă ați plecat în America. Maleson era un om ciudat. Mi-a spus cea mai ciudată poveste, pe care am înțeles-o doar pe jumătate. Mi-a

spus că te-ai căsătorit cu soțul fiicei lui. Cum se poate așa ceva? în țara asta un bărbat poate avea două neveste?

Janie pufni în râs, înainte ca Nicole să răspundă.

— Clay Armstrong își face legile lui proprii în partea asta a țării.

— Armstrong, da, ăsta e numele pe care mi l-a spus Maleson. Atunci este soțul tău? De ce nu e aici? E plecat cu afaceri?

— Afaceri, spuse Janie. Aș vrea să fie. Clay trăiește peste râu, într-o casă mare și frumoasă cu o grăsană lacomă și

snoabă, în timp ce nevastă-sa locuiește departe de el într-o colibă de morar.

— Janie, izbucni Nicole. Ai vorbit destul.

— Problema e că tu ai spus prea puțin. Orice îți spune Clay, tu te supui și spui „da, Clay”, „te rog, Clay”, „tot ce

dorești, Clay”.

— Janie, nu mai vreau să mai aud nimic. Avem aici un oaspete dacă ai uitat...

— Nu am uitat nimic, se răsti și se întoarse spre foc cu spatele la Nicole și Gerard. De câte ori se gândea la Clay și la felul cum o

trata pe Nicole, se înfuria. Nici nu știa dacă era mai supărată pe Clay pentru felul cum se purta cu Nicole, sau pe aceasta care accepta totul liniștită. Janie considera că Armstrong nu o merita pe Nicole, iar ea ar fi trebuit să-și termine căsătoria și să-și

caute alt bărbat. De fiecare dată însă, când Janie îi spunea asta, Nicole nu voia să asculte, zicând că are încredere în Clay și îl iubește.

Gândurile tuturor încetară când țipetele începură din nou, răsunând prin casa

mică, strigătul de groază dându-le fiori lui Nicole și lui Janie.

Încet, alene, Gerard se ridică.

— E speriată că nu cunoaște locul și asta o neliniștește. De îndată ce se va obișnui, țipetele vor fi mai rare. Porni pe scări.

— Crezi că mă va recunoaşte? întrebă Nicole.

— Cine poate să spună? Un timp a avut zile când era mai lucidă, dar acum e mereu înspăimântată. Ridică din umeri, înainte să intre în pod şi după puţin timp, ţipetele se

liniștire.

Prudentă, Nicole se duse în pod. Gerard ședea pe marginea patului, cu un braţ pe umerii Adelei, iar ea se agăța de el, privind în jur speriată de groază. Deschise ochii mari de frică văzând-o pe Nicole, dar nu mai ţipă.

— Mamă, spuse Nicole încet, liniștit. Eu sunt Nicole, fata ta. Îți amintești când tata mi-a adus un iepure? îți amintești când a ieșit din cușcă și nimeni n-a putut să-l găsească? Am căutat în tot castelul dar nu l-am găsit.

Ochii Adelei păreau

să devină mai liniștiți privind-o pe Nicole.

Luându-i mâna în ale ei, Nicole continuă.

— Îți amintești ce-ai făcut? Ca să-i faci o farsă tatei, ai băgat în casă trei iepuroaice. Îți amintești cum a găsit tata cuibul puilor în cizmele lui de

vânătoare? Ai râs așa de tare. După cum a râs tata când a găsit și alți iepuri în dulapul unde era rochia ta de mireasă. Îți amintești de bunicul? spunea că amândoi sunteți copii și vă jucați.

— A organizat o vânătoare, șopti Adele cu vocea răgușită de

țipete.

— Da, șopti Nicole cu ochii înceţoșaţi de lacrimi. Regele ne făcea o vizită în săptămâna aia. El, bunicul și cincisprezece ofiţeri din oamenii lor, s-au îmbrăcat, ca și când ar fi mers la război și au pornit să găsească

iepurii. Îți amintești ce s-a întâmplăt atunci?

— Eram soldați, spuse Adele.

— Da, pe mine m-ați îmbrăcat în hainele vărului meu, iar tu și câteva doamne de la curte v-ați îmbrăcat, în soldați. Ți-o amintești pe bătrâna mătușă a

reginei? Era așa de caraghioasă în pantaloni de bărbat.

— Da, murmură Adele prinsă de poveste. Am avut pește la cină.

— Da, râse Nicole, doamnele au prins toți iepurii și i-au lăsat liberi pe jos și ca să-i pedepsească pe bărbați

că fuseseră soldați nepricepuți, și tu ai dat seara doar pește. Oh, îți amintești pateul de somon?

Începând să râdă și ea, Adele răspunse:

— Bucătarul îi dăduse formă de iepure și erau sute.

Cu lacrimi pe obraz,

Nicole aștepta.

— Nicole, spuse Adele, certând-o. Ce-i cu tine în rochia ăsta oribilă? O doamnă nu trebuie să poarte lână. Este prea lipicioasă, prea grosolană. Dacă un gentleman preferă lâna, trebuie să fie păstor. Doar un păstor preferă

lâna. Du-te și găsește ceva de mătase, ceva făcut de fluturi, nu de oile alea proaste.

— Da, mamă, îi spuse fata ascultătoare, liniștit, și o sărută pe obraz. Ți-e foame? Ai vrea să-ți aduc o tavă?

Adele se rezemă de peretele din spatele

saltelei pusă pe jos, părând că nu-l vede pe Gerard care-și luă brațul de pe ea.

— Trimite-mi ceva ușor. Și folosește azi vesela bleu cu alb de Limoges. După ce mănânc o să mă odihnesc și apoi trimite bucătarul să facem

meniul pentru săptămâna viitoare. Regina va fi aici și vreau să facă ceva special. Ah, da, dacă vin artiștii italieni, spune-le că voi vorbi cu ei mai târziu. Și grădinarul, trebuie să vorbesc cu el despre trandafiri. Sunt atâtea de făcut și sunt foarte

obosită. Nicole, crezi că mă poți ajuta azi?

— Sigur, mamă. Odihnește-te și-ți aduc chiar eu de mâncare. O să vorbesc eu cu grădinarul.

— O calmezi, spuse Gerard urmând-o pe Nicole în jos pe scări. N-am mai văzut-o așa

relaxată de mult timp.

Ameţită, Nicole intră în cameră încet. Mama ei credea că trăieşte încă în timpul când avea servitori minunaţi, care nu aveau altceva de făcut decât să o ajute să se îmbrace. Nicole fusese tânără de tot şi se adaptase cu lumea aspră

și sălbatică cu care nu fusese obișnuită, dar se îndoia că mama ei ar putea, încet, luă o crăticioară de pe perete și sparse ouă pentru omletă. Se gândi la Clay, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Cum va mai putea pleca acum cu el? Mama ei era acum

aici și avea nevoie de ea, gemenii aveau și ei, simțea o responsabilitate față de Isaac și acum Adele și Gerard se bazau pe ea. Ce drept mai avea să se autocompătimească? Ar trebui să-i mulțumească lui Dumnezeu că nu era singură pe lume. Un

sunet ascuțit din pod dovedea că Adele era nerăbdătoare să mănânce. Deodată ușa de la intrare se deschise brusc, băgând aerul rece înăuntru.

— Iartă-mă, Nicole, spuse Isaac. Nu știam că ai musafiri, dar a sosit un om cu unelte noi

pentru moară. Vrea să te uiți la ele.

— Voi veni cât pot de repede.

— Spune că se grăbește, că se pare că vine zăpadă mare. Vrea să ajungă la Backes mai devreme.

Ciocăniturile din pod deveneau mai insistente.

— Nicole, strigă Adele tare. Unde este servitoarea mea, unde mi-e gustarea?

Repede, Nicole încărcă tava și alergă sus pe scări. Adele se uită la tava de paie împletite, la serviciul de faianță, la omleta fierbinte mirosind a brânză și luă

o bucată de pâine prăjită între degete.

— Ce-i asta, pâine? Pâine țărănească, eu vreau croissant. Și înainte ca Nicole să spună un cuvânt,

Adele sfărâmă pâinea peste omletă. Bucătarul mă insultă. Du-i asta înapoi și spune-i că dacă

mai vrea să aibă o slujbă, să nu-mi mai servească lături altă dată. Luă ceașca de ceai și o vărsă peste toate, ceaiul cald se scurse prin tava împletită și umplu până și păturile.

Privind la mizeria pe care o făcuse maică-sa, Nicole se simți obosită.

Păturile vor trebui spălate cu mâna. Mâncarea va trebui încălzită și va trebui s-o convingă pe mama sa să mănânce, încercând să nu-i provoace din nou țipetele. Și Isaac avea nevoie de ea la moară. Coborî cu tava udă.

Janie intră ca o

furtună, gata să-l dea jos pe Isaac.

— Nicole, au dispărut gemenii, l-au spus lui Luke că voiau să fugă fiindcă a venit să stea la noi o femeie nebună.

— De ce nu i-a oprit Luke? întrebă Nicole trântind tava pe masă. Și Adele reîncepu să bată

în podele.

— A spus că a crezut că e o glumă, că nu-i nici o femeie nebună aici.

Nicole își ridică mâinile disperată.

— Isaac, caută-i și pe ceilalți oameni și să pornim în căutare. E prea frig afară ca să

lăsăm copiii. Se întoarse spre Gerard. Te rog pregătește-i mamei ceva de mâncare.

El ridică din sprânceană.

— Eu nu fac treabă de femeie. Janie pufni.

— Ia ascultă...

— Janie, gemenii sunt mai importanți acum. Îi

voi duce mamei niște pâine și brânză. Va trebui să se mulțumească cu atât. Vă ajung cât de repede posibil. Te rog, adăugă ea când văzu cum îl privea Janie pe Gerard. Acum am nevoie de ajutor. Te rog nu mai complica problemele.

Janie și Isaac plecară, în timp ce Nicole trântea pâinea și brânza într-un coș. Bătăile Adelei erau mai dese și Nicole nu-și dădea seama de privirile pe care i le arunca Gerard, stând rezemat alene de perete.

Se simți vinovată de modul cum îi trântise

Adelei în poală mâncarea și observase reproșul din ochii ei. Fără să le mai dea atenție mamei și nici sentimentelor de vinovăție, porni. Gemenii trebuiau găsiți.

De abia ieșise pe ușă și începuse să-i strige, când îi văzu pe cei doi

fugari îndreptându-se spre ea.

Capitolul 17

Nicole privi la ceasul de pe comoda de lângă ușă și se mută încet de lângă foc, la masa din bucătărie. Trebuie să-și amintească să frământe aluatul pentru cozonac peste zece minute. Gemenii se jucau

liniștiți într-un colț retras din odaie, Alex cu câteva animale făcute din lemn și Mandy cu o păpușă vopsită, pe care o considera nevasta unui fermier.

— Nicole, întrebă Alex, putem să mergem afară după ce mâncăm?

Ea dădu din cap.

— Sper că da, dacă ninsoarea se oprește, Poate-l găsiți pe Isaac, cu care să faceți un om de zăpadă.

Copiii își zâmbiră unui altuia și se întoarseră la joaca lor.

Ușa se deschise și o pală de vânt rece era gata să stingă focul.

— Este cea mai rece lună martie pe care am avut-o vreodată, spuse Janie, întinzându-și mâinile spre foc. Mi se pare că primăvara nu are să mai vină.

— Nici mie, murmură Nicole. Dădea cu furie cu pumnul în aluatul, care creștea.

Primăvara, se gândi ea. Momentul când trebuia să plece împreună cu Clay. Janie spusese că anul ăsta a fost cea mai umedă și cea mai rece iarnă pe care o avuseseră în Virginia. Din cauza zăpezii au fost obligați să stea înăuntru, patru adulți și doi copii,

înghesuiți în casa mică. Din luna în care sosiseră Gerard și Adele, îl văzuse pe Clay o singură dată și chiar și atunci părea zăpăcit, parcă speriat de ceva.

— Bună dimineaţa, spuse Gerard, coborând pe scări. Imediat după sosirea lui, schimbaseră

locurile de dormit. El și Adele dormeau sus în patul gemenilor, iar copiii dormeau pe saltele, neavând paturi, în camera de jos. Janie și Nicole dormeau tot sus, unde o perdea le despărțea de perechea căsătorită.

— Dimineața,

mormăi Janie, e aproape douăsprezece.

Ca de obicei, Gerard nu o băgă în seamă.

— Nicole, spuse cu voce rugătoare, crezi că ai putea face ceva să nu mai fie zgomot atât de devreme dimineaţa?

Nicole nu-i răspunse, era prea obosită,

trebuind să cureţe, să facă de mâncare şi să aibă grijă de atâtea persoane.

— Şi mai e ceva, manşetele jachetei mele albastre s-au murdărit. Sper că poţi să le speli, continuă el, întinzând braţele şi studiindu-şi hainele cu care era

îmbrăcat. Avea o jachetă albastră până la genunchi, strânsă în talie cu șnururi negre, împletite gros și care îi flutura largă peste șoldurile subțiri. Purta pantaloni prinși cu nasturi sub genunchi, iar în picioare ciorapi de mătase și pantofi de lac,

flexibili. Vesta era de satin galben, brodată cu stele albastre strălucitoare, iar cămașa de mătase era strânsă la gât cu o cravată verde. A fost uimit când a aflat că Nicole nu știa că o cravată verde era însemnul nobilimii franceze. Este un mod

simplu prin care ne deosebim de oamenii de rând, adăugase el.

Ciocăniturile venind de sus o făcură pe Nicole să-şi mute privirile de pe aluatul pe care-l frământa. Adele se trezise mai devreme ca de obicei.

— Mă duc la ea,

spuse Janie. Nicole zâmbi.

— Știi că încă nu s-a obișnuit eu tine.

— O să înceapă iar să țipe? întrebă Alex speriat.

— Putem să mergem afară? întrebă Mandy.

— Nu, și nu, răspunse Nicole. Veți

ieși mai târziu. Apucă o tăviță, turnă într-un pahar cidru de mere și porni sus la mama sa.

— Bună dimineața, dragă, spuse Adele. Nu arăți bine în dimineața asta. Nu te simți bine? Adele vorbea franțuzește ca întotdeauna. Deși Nicole încercase s-o facă

să vorbească engleza pe care o știa destul de bine, Adele refuzase.

— Sunt puțin obosită, atâta tot. Adele clipi din ochi.

— Contele german a dansat prea mult cu tine aseară, nu-i așa?

Era inutil să încerce s-o facă să gândească sau

să-i explice, așa că Nicole dădu din cap aprobativ. Oricât de scurt ar fi fost timpul când devenea conștientă, începea să țipe și nu se oprea decât cu medicamente. Uneori plutea între isterie și un calm departe de realitate. Într-o perioadă

când era într-o stare mai calmă, vorbise de crime și moarte, de timpul petrecut în închisoare și despre prietenii care ieșeau pe ușă și nu se mai întorceau. Erau cele mai triste lucruri pe care Nicole le ura, căci mulți dintre cei despre care povestea erau

oameni pe care-i cunoscuse și ea. Erau amintiri despre femei drăgălașe și ușuratice care nu cunoscuseră în viață decât luxul și bunăstarea. De câte ori se gândea la aceste femei ce fuseseră duse la moarte, abia își putea stăpâni plânsul.

O voce venind de jos de pe scări îi atrase atenția. Era Wesley! se gândi bucuroasă, mulțumită că mama ei se culcase din nou pe pernele patului și închisese ochii. Adele se scula rar din pat, dar uneori erau ore când avea nevoie de o atenție

deosebită.

Ca întotdeauna, simţindu-se vinovată, Nicole o părăsi pe mama sa şi coborî să-şi primească musafirul.

Nu-l mai văzuse de trei luni de zile, de la acel Crăciun nefericit.

Discuta preocupat cu Janie, şi Nicole înţelese

că-i povestea de Adele și Gerard.

— Wesley, ce plăcere să te văd din nou, spuse ea.

Se întoarse spre ea surâzând, dar când o văzu, bucuria dispăru de pe fața lui.

— Doamne Dumnezeule, Nicole,

arăți îngrozitor, parcă ai fi pierdut zeci de kilograme și nu ai mai dormit de un an.

— Este adevărat, spuse și Janie supărată. Privind de la Janie la Nicole, Wes văzu că niciuna din ele nu arăta bine. Janie nu mai avea obrajii roșii. În spatele

lor era un bărbat scund și blond, stând și privind la copiii, cu o grimasă de dezgust pe buze.

— Alex și Mandy, puneți-vă cizmele și hainele groase. Iar tu Nicole și Janie îmbrăcați-vă gros, de asemenea. Mergem să facem o plimbare.

— Wes, nu pot merge. Am pus pâinea la crescut și apoi mama, spuse Nicole, apoi se opri. Dar, mi-ar face plăcere să fac o plimbare.

Fugi pe scări să-și ia pelerina cea nouă pe care i-o dăruise Clay, când câștigase pariul la

cursele de cai, la petrecerea familiei Backes. Firul lung de păr de cămilă amestecat cu mohair și mătase era strălucitor când aruncă pelerina în jurul ei, strângându-și-o pe umeri. Gluga de pe spate era făcută din nurcă deasă și neagră, care

borda pelerina de jur împrejur.

Afară aerul era rece și curat, zăpada continua să cadă, iar fulgii se opreau adesea pe genele lor. Când își puse gluga pe cap, nurca neagră îl încadra fața.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Wes,

luând-o pe Nicole deoparte când ieșiră, privind la Janie și la gemenii care începuseră să se bată cu bulgări de zăpadă cu Isaac. Credeam că totul se aranjase între tine și Clay la petrecerea de la Backes și după ce te regăsisem pe insulă.

— Se va aranja, spuse ea încet, dar va mai trece timp.

— Sunt sigur că Bianca este amestecată în toate.

— Te rog, prefer să nu vorbesc despre asta. Ce mai faceţi tu şi Travis?

— Singuri. Am

început să ne săturăm fiecare de compania celuilalt. La primăvară, Travis pleacă în Anglia să-și caute o nevastă.

— În Anglia? Dar chiar și pe aici sunt câteva femei tinere și frumoase.

Wesley ridică din umeri.

— Asta i-am spus și eu, dar cred că e din cauza ta. Eu personal te voi aștepta pe tine. Dacă lui Clay nu-i vine mintea la cap, voi încerca să i te fur.

— Te rog nu mai spune asta, șopti ea, mă gândesc că poate sunt superstițioasă.

— Nicole, e ceva care nu merge, nu-i așa?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Sunt numai foarte obosită... și... nu l-am văzut pe Clay de câteva săptămâni. Nu știu ce face. Mi-e o frică îngrozitoare să nu se fi îndrăgostit de Bianca și

nu vrea să-mi spună.

Zâmbind, Wes o îmbrățișă și o apropie de el.

— Ai prea multe de făcut, o răspundere prea mare. Singurul lucru de care să nu fii îngrijorată, este dragostea lui Clay. Cum îți poți imagina că e îndrăgostit de o cățea

ca Bianca? Dacă ea e în casa lui și tu aici, trebuie să existe un motiv foarte serios. Se opri. Poate că este vorba de siguranța ta, căci nu văd ce altceva l-ar putea ține pe Clay departe de tine. Îl privi oftând.

— Ți-a spus ceva?

— O parte, dar nu

prea mult. Hai vino să-i ajutăm pe copii să facă un om de zăpadă, sau mai bine, să-i provocăm la o bătaie cu bulgări de zăpadă.

— Da, zâmbi ea îndepărtându-se de el și ștergându-și ochii cu dosul palmei. Te-ai gândit că sunt mai mare

decât gemenii.

O sărută pe frunte zâmbind.

— Un copil? Hai să ne grăbim până nu termină toată zăpada.

Îi opri o voce venind dinspre râu.

— Hello, e cineva acasă?

Wesley și Nicole se

întoarseră și porniră spre casă. Un om mai în vârstă se îndrepta spre ei. Era voinic și avea pe obrazul stâng o cicatrice recentă. Era îmbrăcat marinar, cu o rană pe umăr. Când le ieși înainte, îi spuse lui Nicole.

— Doamna

Armstrong, vă mai aduceți aminte de mine? Sunt doctorul Donaldson, de pe vasul *Prințul Nelson*.

I se părea cunoscut, dar nu-și putea aminti unde-l mai văzuse înainte. Când râdea făcea riduri la colțul ochilor.

— Condițiile atunci, trebuie să recunosc, nu erau dintre cele mai favorabile, dar acum văd că lucrurile s-au aranjat. Îi întinse mâna lui Wesley. Probabil sunteți Clayton Armstrong.

— Nu, spuse Wes strângându-i mâna, sunt un vecin, Wesley

Stanford.

— Da, înțeleg. Atunci poate că este nevoie de mine. Eu speram că situația s-a schimbat, vreau să spun, având în vedere calitățile și frumusețea tinerei doamne.

— Doctorul de pe vas, oftă Nicole, de la

căsătorie.

— Da, afirmă el. Cum am ajuns în Anglia, am primit un mesaj că trebuie să revin în Virginia imediat, deoarece eram singurul martor ce putea să dovedească faptul că a fost o căsătorie cu forța. Am venit cât mai repede

posibil și am sosit la moară. Nu prea eram lămurit cine locuiește la plantație și cine la moară. Mi-am încercat norocul și am venit mai întâi aici.

— Mă bucur mult că ați nimerit vă este foame? Pot să vă ofer niște ouă jumări, șuncă,

slănină și niște fasole.

— Nu este nevoie să-mi spuneți de două ori.. Mai târziu, stând toți trei în jurul mesei, doctorul le povesti despre căpitanul corăbiei *Prințul Nelson* și despre ajutorul lui. Amândoi se înecaseră pe drumul de întoarcere

spre Anglia.

— Am refuzat să mai călătoresc cu ei, după tot ce vă făcuseră. Cred că trebuia să încerc să-i opresc, dar știam că vor găsi alt martor, și apoi cunoșteam legile de anulare ale căsătoriilor. M-am gândit că sunt martorul de care aveți

nevoie dacă doriți anularea.

— Dar de ce v-ați întors în Anglia așa de repede? întrebă Wes.

— Nu am avut de ales, râse doctorul. Eram într-o cârciumă și sărbătoream sosirea noastră. Știu că m-am trezit pe vas cu o durere

de cap îngrozitoare. Au trebuit să treacă trei zile, până când să-mi amintesc doar numele meu. O bătaie puternică venind de sus o făcu pe Nicole să sară și le întrerupse convorbirea.

— Mama, am uitat să-i duc micul dejun. Vă rog să mă scuzaţi.

Îndemânatică, Nicole fierse un ou și-l așeză împreună cu o bucată de cozonac vechi de o zi, apoi o plăcintă cu mere pe o altă farfurie și o ceașcă cu cafea cu lapte fierbinte. Fugi în sus pe scări.

— Stai puțin cu mine, spuse Adele. Sunt

foarte singură aici sus.

— Am un oaspete jos, dar mai târziu voi veni și vom putea vorbi.

— E un bărbat? Oaspetele e un bărbat?

— Da.

— Sper că nu este unul dintre prinții ăia ruși, îngrozitori, întrebă Adele.

— Nu, este un american.

— Un american, formidabil. Sunt foarte puțini gentlemani printre ei. Fă orice ca să-l împiedici să folosească cuvinte grosolane în fața ta. Și vezi cum umblă, poți deosebi un gentleman după cum se

mișcă. Chiar dacă ar purta zdrențe, tatăl tău ar arăta tot ca un nobil!

— Da, mamă, spuse Nicole ascultătoare, înainte de a coborî pe scări. Preocupările ei erau departe de a mai judeca dacă un bărbat este un gentleman sau nu.

— Wesley tocmai îmi spunea că domnul Armstrong locuiește pe celălalt mal al apei. Căsătoria nu a mers deci? întrebă doctorul.

— Nu a fost ușor, dar mai sper încă, spuse ea încercând să zâmbească. Dar nu-și dădea seama că fața ei îi trăda

gândurile sau că avea cearcăne de oboseală, mascând faptul că speranța și disperarea o țineau în viață.

Doctorul Donaldson se încruntă.

— Ați mâncat bine, dar de dormit, ați dormit destul, tânără doamnă?

Wes i-o luă înainte:

— Nicole adoptă oamenii cum alții adoptă pisicile vagaboande. De curând a mai luat două persoane pe care le îngrijește, îi are pe nepotul și pe nepoata lui Clay, care n-ar trebui să fie în grija ei și acum o

are și pe mama sa care pretinde o îngrijire regească și pe soțul ei, care se consideră regele Franței.

Nicole începu să râdă.

— Vorbești, de parcă viața mea e un calvar. Adevărul este doctore, că eu iubesc oamenii din jurul meu. N-aș renunța

la nici unul dintre ei.

— Nici nu m-am gândit niciodată la așa ceva, răspunse Wes, dar ar trebui să locuiești în casa de peste râu, și în loc să faci tu de mâncare, să o facă Maggie.

Doctorul se rezemă de scaun și-și scoase

pipa din buzunar. Lucrurile n-au ieşit prea bine pentru mica franţuzoaică, se gândi el. Tânărul Wes avea dreptate când spunea că merită altceva decât să se omoare muncind. El plănuise să plece în Nord la Boston, imediat, dar acum se decise să

rămână în Virginia încă câteva luni. Se simţea oarecum responsabil pentru felul cum fusese forţată să se mărite fără voia ei. Acum, găsea că trebuie să stea aproape de ea, în cazul că ar fi avut nevoie de ajutor.

Nicole aruncă gluga de pe cap, pe spate, şi-şi

lăsă obrazul mângâiat de vânt. Vâslea în mica barcă. Pe pământ zăpada nu se topise, iar copacii încă nu aveau muguri, dar în aer se simțea primăvara. Trecuseră două săptămâni de la vizita doctorului și zâmbi când își aminti că-i spusese, „La nevoie

voi fi lângă tine”. De ce ar avea nevoie de el? Ar fi dorit mult să-i poată spune lui și tuturor celorlalți că va pleca cu Clay din Viginia foarte curând.

Luni de zile făcuse planuri. Pe gemeni și pe Janie îi vor lua cu ei. Îi părea rău că-și părăsea

mama, dar rămânea cu Gerard, iar mai târziu, când își vor găsi o casă, vor putea locui cu ei. Isaac se va ocupa de moară, purtându-le de grijă Adelei și lui Gerard, iar lui îi va rămâne restul de câștig. Când Adele va veni la ea, în Vest, moara îi va

rămâne lui Isaac, care o va conduce împreună cu Luke.

Sigur totul va merge de minune.

Primise ieri o scrisoare de la Clay care îi cerea să se întâlnească în dimineaţa asta în boschet Aproape că nu a dormit toată noaptea.

Tot timpul s-a gândit și a visat la întâlnirea eu Clay și la ziua când își vor putea pune în aplicare planul. Trase o gură mare de aer rece, curat, apoi simți mirosul înțepător al fumului. Clay înseamnă că era deja în peșteră. Aruncă frânghia în tufișurile de

pe mal, apoi sări pe pământ și o legă.

Alergă spre potecă. La fel ca în visul ei, Clay era acolo, așteptând-o cu brațele deschise. Zbură câțiva pași și se aruncă în brațele lui. Era înalt, puternic, cu pieptul larg. O strânse atât de tare că abia mai

putea respira. Dar nu dorea să respire. Tot ce dorea, era să se contopească cu el, să fie o parte din el.

Îi ridică bărbia să-i vadă fața. Avea privirea neagră, flămândă, nesățioasă. Nicole simți ca o săgeată de foc în trup. Doar asta mai

lipsea! Se înălță și se agăță cu dinții de gura lui. Scoase un sunet pe jumătate mârâit, pe jumătate râs.

Clay îi atinse cu limba colțul gurii în mica gropiță și lui Nicole i se înmuiară picioarele. Cuibărit pe gâtul ei, începu să râdă,

apoi o luă în brațe și o duse în întunericul catifelat al peșterii.

Mișcările lor erau frenetice. Erau două ființe topite una după cealaltă, disperate, nerăbdătoare, lacome, dorind ca focul ce ardea în venele lor și sub piele să poată fi stins. Își

aruncară hainele, prin toată peştera, într-o secundă. Nu scoaseră niciun sunet când se uniră, doar carnea de pe ei vorbea, iar mişcările erau violente. Nicole se arcui şi simţi săgeţi de foc aprinzându-i-se în cap. Când începu să simtă pulsaţiile în trupul

ei, zâmbi și începu să se relaxeze.

— Clay, mi-ai lipsit atât de mult, murmură.

O ținea lipită de el simțindu-i respirația caldă și moale în ureche.

— Te iubesc, te iubesc foarte mult, spuse, dar vocea lui era tristă. Azi e prima zi

când simt că se apropie primăvara. Mi se pare că am așteptat-o o veșnicie.

Clay se întinse peste ea și luă pelerina pe care o aruncă peste ei cu blana pe piele. Nicole surâdea fericită frecându-și obrazul de bărbia lui. Era un moment de fericire.

Singură în brațele iubitului ei, cu trupurile liniștite, cu pielea mângâiată de blana moale.

— Cum se simte mama ta? o întrebă Clay.

— Nu mai țipă ca înainte. Mă bucur, fiindcă gemenii erau

teribil de speriați.

— Nicole, ți-am spus să mi-i trimiți mie. La tine nu e loc pentru ei.

— Te rog lasă-i să stea.

O ridică mai aproape.

— Știi că nu i-aș lua de la tine, dar ai prea mulți și ai prea multe de făcut.

Îl sărută pe umăr.

— Ești bun că te gândești la mine, dar ei nu au probleme. Dacă ai vrea să-i iei pe Janie și pe Gerard, ți-aș accepta propunerea.

— Janie îți face probleme?

— Propriu-zis, nu. Ea și Gerard se urăsc

reciproc și se înțeapă tot timpul. Mă obosește să-i tot ascult, asta e tot.

— Când Janie urăște pe cineva, înseamnă că are un motiv serios. Nu mi-a spus nimic despre tatăl tău vitreg.

— Tatăl meu vitreg, zâmbi Nicole. E ciudat când mă gândesc că

Gerard l-ar putea înlocui pe tata.

— Spune-mi despre existența ta. Mă simt așa de departe de tine.

Ea zâmbi simțindu-se înconjurată de dragoste.

— Gerard e un îngâmfat, considerând că face parte din aristocrația franceză. E

ridicol când te gândești, că sunt sute de oameni în Franța care ar dori să fie oameni simpli.

— După câte văd, nu e prea plăcut să-l ai în casă. Știi că dacă ai nevoie de ceva...

Îl atinse ușor cu vârful degetelor pe buze.

— Numai de tine am

nevoie. Uneori, când e prea mult zgomot și toți încep să tragă de mine, mă opresc și mă gândesc la tine. Când m-am trezit azi-dimineață, eram foarte agitată din cauza căldurii. Crezi că în Vest e aceeași climă ca aici? Și știi să clădești o casă? Când crezi că

vom putea pleca? Doream de multă vreme să fac bagajele, dar m-am gândit că nu era încă momentul să-i spun lui Janie.

Se opri, văzându-l că nu-i răspunde. Se ridică într-un cot ca să-l privească.

— Clay, ce se

întâmplă? Totul este în ordine?

— Perfect, răspunse fără vlagă, până la sfârșit totul va fi bine.

— Ce vrei să spui? Simt că nu este în ordine ceva.

— Nu, nimic serios. Nimic nu va încurca planurile noastre de

plecare.

Nicole se încruntă.

— Clay, te cunosc, știu că ai o problemă. Nu ai vorbit de Bianca și eu îți mai dau și grijile mele.

Zâmbi șiret la ea.

— Nu vrei să-ți spui necazurile. Ești bună, iubitoare, iertătoare,

încât aproape că nu-ți dai seama că toți profită de tine.

— Profită de mine, spuse ea râzând. Nimeni nu profită de mine.

— Eu, gemenii, mama ta, bărbatul ei, chiar și Janie. Toți abuzăm de tine.

— Mă transformi

într-o martiră. Sunt multe lucruri pe care le doresc de-o viață. Dar am răbdare, știu că trebuie să aștept, pentru a obține ceea ce doresc.

— Și ce dorești? o întrebă liniștit.

— Pe tine. Te vreau pe tine, casa mea și gemenii. Și poate încă

alți copii. Copiii noștri.

— Le vei avea, o jur. Totul va fi al tău.

— Vreau să știu ce se întâmplă? îl întrebă, privindu-l lung. Este ceva în legătură cu Bianca, nu-i așa? A aflat de planurile noastre? Dacă te amenință iar, nu voi rezista de data asta.

Nu mai am răbdare.

Clay își puse brațele în jurul ei și-i trase capul pe umărul său.

— Vreau să mă asculți, să afli toată povestea înainte să mai spui o vorbă. Respiră profund și continuă. În primul, rând vreau să-ți spun că nimic nu

schimbă planurile noastre.

— Ce anume? încercă să-și ridice capul să-l privească, dar o opri.

— Ascultă mai întâi, apoi îți răspund la întrebări. Se opri privind la tavanul peșterii. De trei săptămâni, Bianca îi

spusese că este gravidă. La început a râs de ea spunându-i că minte. Ea îl privise zâmbind, mândră de ea. El chemase doctorul s-o examineze. De atunci, Clay era în infern. Nu-i venea să creadă, îi trebuise timp pentru a, hotărî că Nicole prețuia

mai mult pentru el, decât copilul Biancăi.

— Bianca este însărcinată, spuse încet. Dacă văzu că Nicole nu reacţionează, continuă. Doctorul a venit şi a confirmat. După ce m-am gândit mult timp, am hotărât să ne continuăm planul şi să

părăsim Virginia. Ne vom construi o casă în alt loc, împreună.

Liniștită, Nicole nu spuse nimic. Stătea tot calmă pe umărul lui, ca și când nu i-ar fi spus nimic.

— Nicole, mă auzi?

— Da, zise ea, pe același ton liniștit.

Îi dădu drumul ca să se poată îndrepta să-i privească faţa.

Se ridică, fără să-l privească în ochi, apoi îi întoarse spatele, şi încet, îşi puse cămaşa.

— Nicole, vreau să spui ceva. Nu ţi-aş fi spus, dar Bianca a spus-o la jumătate de ţinut.

Nu voiam să afli de la altcineva. M-am gândit că trebuie să-ţi spun eu.

Nu a scos niciun cuvânt, în timp ce-şi punea rochia şi ciorapii de lână.

— Nicole! o strigă Clay. O apucă da umeri şi o întoarse să-l privească, însă oftă când

văzu expresia feței ei. Ochii căprui ai Nicolei, atât de calzi și tandri de obicei, erau acum reci și aspri.

— Nu cred că nu vrei să spui nimic.

O strânse lângă el, dar capul ei era țeapăn.

— Te rog, vorbește-mi. Trebuie să discutăm

deschis în problema asta. De îndată ce vom limpezi totul, vom putea să facem planuri.

Îl privi zâmbind cu jumătate de gură.

— Să facem planuri. Proiecte să fugim și să părăsim un copil nevinovat, fără să aibă pe nimeni să-i poarte de

grijă, afară de Bianca. Nu știi că va fi o mamă mizerabilă?

— Ce mă interesează pe mine calitățile ei de mamă. Tu ești cea pe care o vreau, tu, doar tu singură!

Își ridică mâinile și i le respinse pe ale lui.

— Nu ai spus

niciodată, că acest copil s-ar putea să nu fie al tău.

O privi fără să clipească. Se aştepta la asta, şi dorea să fie cinstit.

— Eram beat şi s-a întâmplăt doar în noaptea aia. S-a băgat singură în patul meu.

Îi zâmbi rece.

— Cred că ar trebui să te iert pentru ce s-a întâmplat sub influența alcoolului. La urma urmei, privește ce mi s-a întâmplat mie din cauza asta. Și eu eram beată când am făcut dragoste cu tine prima dată.

— Nicole... se aplecă

spre ea.

Sări într-o parte și-i spuse dintr-o răsuflare.

—Nu mă atinge. Să nu mă mai atingi vreodată.

Îi scutură umărul brutal.

— Tu ești nevasta mea și am dreptul să te ating.

Își trase mâna și-l pălmui cât putu de tare.

— Soția ta! Cum îndrăznești să-mi spui mie asta? Am fost oare altceva pentru tine decât amanta ta? Te folosești de mine când ai nevoie să-ți satisfaci poftele sexuale. Nu-ți ajunge Bianca? Ești bărbatul

căruia nu-i ajunge și are nevoie de mai multe femei ca să-l satisfacă?

Avea pe față urma roșie a palmei.

— Știi că nu este adevărat. Știi că am fost întotdeauna cinstit cu tine.

— Știu, ce știu despre tine? îți cunosc doar

trupul, știu că ai putere asupra mea și mental și fizic. Știu că mă faci să mă supun la toate dorințele tale, poți să mă faci să cred poveștile tale cele mai de necrezut.

— Ascultă-mă, crede-mă, te iubesc. Vreau să plecăm împreună.

Își trase capul înapoi și râse.

— Tu ești cel ce nu mă cunoști. Trebuie să recunosc că nu am dovedit multă mândrie când eram lângă tine. De fapt, nu am făcut decât să mă trântesc pe spate când intrai tu în odaie, sau pe genunchi,

sau să-mi desfac picioarele. Nici nu te întrebam cum îți place, eu doar mă supuneam.

— Încetează! Nu ești tu asta!

— Nu sunt? Dar cine este adevărata Nicole? Toată lumea crede că este mama omenirii, că ea hrănește pe oricine,

își asumă răspunderea problemelor fiecăruia și cere foarte puțin de la alții. Dar nu este așa. Nicole Courtalain e o femeie, o femeie în carne și oase, cu toate poftele și pasiunile oricărei femei. Bianca e mult mai inteligentă decât mine. Ea știe ce

vrea și-și urmărește scopul. Ea nu stă în casă să aștepte răbdătoare un semn de la un bărbat cu care să se întâlnească pentru „o joacă de dimineață. Ea știe că nu se obține în felul acesta ceea ce dorește ea.

— Nicole, te rog, calmează-te. Spui

lucruri pe care nu le gândeşti.

— Nu, spuse ea zâmbind, cred că în sfârşit spun lucruri pe care le gândesc. Toate lunile petrecute în America nu am făcut decât să aştept. Am aşteptat să-mi spui că mă iubeşti, apoi am

așteptat să te hotărăști între Bianca și mine. Mă gândesc cât am fost de proastă, de fără minte și de visătoare. Te-am crezut ca un copil. Izbucni în râs. Știi că Abe mi-a sfâșiat hainele și m-a legat la un zid? Eram așa de proastă încât nu mă gândeam

decât că mă spurcă, pentru tine. Poţi să-ţi închipui ăsta? Tu erai probabil în pat cu Bianca, iar proasta de mine nu mă gândeam decât să mă păstrez curată pentru tine.

— Mi-ajunge. Ai spus deja prea mult.

— Vai, vai, exigentul

Clayton Armstrong, s-a săturat. Prea mult, pentru care din noi două, Bianca cea rotundă, sau mica, slăbuța Nicole?

— Oprește-te și ascultă-mă. Ți-am spus că pentru mine nu se schimbă nimic. Vom pleca exact așa cum am

plănuit.

Îl privi și-și strânse buza de sus de parcă era gata să-și arate colții.

— Da, dar, pentru mine, totul s-a schimbat. Crezi că vreau să-mi petrec viața lângă un bărbat care-și părăsește așa de ușor copilul? Și dacă mergem

în Vest și-mi faci un copil? Ai fi în stare dacă întâlnești o femeie tânără, frumoasă, să fugi cu ea și să-l părăsești pe copilul nostru.

Cuvintele ei nimeriră. În plin, năucindu-l.

— Cum poți să crezi asta?

— De ce n-aș crede?

Ce ai făcut până acum pentru a mă face să gândesc altfel? Am fost o nebună, și pentru un motiv oarecare, poate pentru umerii tăi lați sau altă trăsnaie, m-am îndrăgostit de tine. Tu ca bărbat, ai profitat de excitația mea de școlăriță, din plin.

— Chiar crezi așa ceva? o întrebă liniștit.

— Ce altceva să cred? Nu am făcut decât să aștept să încep să trăiesc. Ei bine s-a terminat! își puse ghetele, se ridică și porni spre ieșirea din peșteră.

Clay își trase repede

pantalonii și porni după ea.

— Nu poți pleca așa, îi spuse apucând-o de braț. Trebuie să te fac să înțelegi.

— Dar înțeleg. Ai făcut alegerea. Cred că a fost un test, care e prima care rămâne însărcinată. Familia

Courtalain nu a fost niciodată fertilă. Păcat, poate că aș fi moștenit neamul. Aș fi avut casa mea, servitori.

— Nicole...

Privi în jos la mâna lui pe brațul ei.

— Dă-mi drumul, spuse eu răceală.

— Nu, până nu vezi

motivul.

— Vrei să spui că trebuie să stau până când vorbele tale dulci mă aruncă din nou în brațele tale, nu-i așa? S-a terminat. Totul e mort, totul s-a sfârșit între noi.

— Nu poți gândi așa.

— Acum două

săptămâni, doctorul care fusese pe vaporul cu care am fost în America, a venit să mă vadă, spuse Nicole cu glas liniștit.

Ochii lui Clay se măriră.

— Da, martorul pe care-l doreai atât de mult, odată. Mi-a spus

că mă ajută să obțin anularea căsătoriei.

— Nu, spuse Clay sufocat, nu vreau...

— S-a dus timpul când ai mai putea face ce vrei. Ai avut totul, sau, cum ar spune toată lumea, tot ce doreai. Acum este rândul meu. Nu voi mai aştepta, şi

voi începe să trăiesc.

— Ce tot vorbești?

— În primul rând, cer anularea căsătoriei, apoi intenționez să-mi extind afacerile. Nu văd de ce nu m-aș folosi de acest pământ al tuturor posibilităților.

O buturugă se răsturnă în foc, iar sticla

care conținea unicornul îi atrase ochii lui Nicole. Începu să râdă, rece și uscat.

— Ar fi trebuit să știu ce gânduri aveai când am făcut jurământul acela copilăresc. Nu eram destul de demnă să ating unicornul? Numai iubita ta moartă, Beth,

era așa.

Se grăbi să-l depășească și ieși în frigul de afară. Cu mult calm se duse la barcă și începu să vâslească spre debarcaderul de la moară. Bunicul ei o învățase să nu privească niciodată în urmă. Îi era greu să se stăpânească să

nu plângă după Clay. Și-o imagină pe Bianca bucuroasă și însărcinată, odihnindu-și mâinile pe burta umflată ce purta copilul lui Clay, își privi pântecul, mulțumită că nu purta copil.

Când ajunse la debarcader, se simțea mai bine. Se opri și privi

la căsuță. De acum înainte va fi căminul ei pentru un timp, și trebuia s-o considere așa. Va avea nevoie de mai mult spațiu, o cameră de primire jos și încă două dormitoare sus. Imediat se gândi că nu avea bani. În vecinătatea morii era o

bucată de pământ și-și aminti că Janie îi spusese că e de vânzare. Nu avea bani nici pentru pământ.

Își aminti imediat de garderoba ei. Sigur avea o oarecare valoare. Numai manșonul de blană... Ce bucuroasă ar fi să i le arunce toate în

față, lui Clay. S-ar bucura să i le trimită și să le arunce la intrare. Dar acest spectacol ar fi prea costisitor pentru ea. La familia Backes, câteva femei îi admiraseră toaletele, își aminti deodată cu părere de rău de pelerina bordată cu

nurcă, pe care o lăsase pe jos în peșteră. Dar nu se putea întoarce acolo, niciodată.

Proiectele i se învârteau în minte când intră în mica odaie a căsuței. Janie era aplecată peste foc, cu fața roșie din cauza căldurii. Gerard, întins

pe un scaun, frâmânta cu obrăznicie o gogoașă pe o farfurie. Gemenii erau într-un colț, chicotind cu cartea în mână.

Janie se ridică și o privi.

— S-a întâmplăt ceva?

— Nu, cel puțin

nimic nou, spuse Nicole privind spre Gerard. Gerard, tocmai m-am gândit că ești foarte potrivit să fii un negustor excelent.

El ridică din sprâncene.

— Persoanele din clasa mea... începu el. Nicole i-o tăie scurt,

trăgându-i farfuria.

— Aici este America, nu Franța. Ca să mănânci, trebuie să muncești.

O privi mirat.

— Ce e de vândut? Eu nu știu nimic despre cereale.

— Cerealele se vând singure. Vreau să

convingi câteva femei tinere și frumoase, că ar fi și mai frumoase îmbrăcate în mătăsuri și blănuri.

— Blănuri, întrebă Janie. Nicole, ce tot vorbești? Nicole o făcu să tacă doar privind-o.

— Vino cu mine să-ți arăt hainele. Apoi

întorcându-se spre gemeni: iar voi doi o să treceţi la lecţii.

— Dar, Nicole, spuse Janie, nu ai timp, tocilarul a şi venit.

— Nu, spuse ea energic. Sus este o doamnă foarte cultivată care va fi foarte fericită să se ocupe de copii.

— Adele, spuse Gerard. Nu vei reuși nici măcar s-o faci să înțeleagă ce vrei de la ea, nicidecum să o convingi să o facă.

— Nu ne place doamna care țipă, spuse Alex, ținând-o de mână pe Mandy și dându-se înapoi.

— Destul! strigă Nicole. M-am săturat de văicăreli. Aici nu este hotel în care să muncim doar Janie şi cu mine. Gerard, mă vei ajuta să câştig nişte bani pentru a cumpăra pământ. Mama se va ocupa de copii şi vor căpăta educaţie. De acum

înainte formăm o familie și nu un cuplu de aristocraţi cu două servitoare. Se întoarse și porni în sus pe scări.

Janie îi zâmbi.

— Nu știu ce s-a întâmplat, dar îmi place.

— Dacă-și închipuie că noi... începu Gerard, dar Janie îi flutură prin

față o lingură cu coadă, fierbinte.

—Ori muncești, ori te îmbarcăm spre Franța și acolo, ori îți vor tăia capul, ori vei cârpi pantofi ca tatăl tău, ai înțeles?

— Nu mă poți trata astfel!

— Ba pot, și o voi

face. Dacă nu te urci sus cum a spus Nicole, îmi voi folosi pumnul ca să-ți stâlcesc fața care și așa e urâtă.

Gerard începu să vorbească, dar se opri când văzu pumnul lui Janie îndreptat spre obrazul său. Janie era o femeie voinică și

puternică. Se dădu înapoi.

— Şi încă nu am terminat, continuă Janie. El mormăi câteva înjurături în franceză, apoi o urmă pe Nicole pe scări.

Janie se întoarse spre gemeni, îi privi amenințător, bătând din

palme și-i expedie, grăbindu-i, sus pe scări.

Capitolul 18

Wesley o duse pe Nicole în sus pe râu, unde locuia doctorul Donaldson şi apoi plecară împreună cu el la locuinţa judecătorului. Când Nicole îi spusese că vrea să anuleze căsătoria sa

cu Clay, Wes nu zise. Mai nimic. De fapt, nimeni nu vorbi prea mult și lui Nicole i se păru că toți credeau că era inevitabil. Fusese singura care avusese încredere în Clay. Era surprinzător de ce puțin timp era nevoie pentru a desface o căsătorie.

Nicole se temuse având în vedere că atâția oameni îi văzuseră împreună și că mariajul fiind consumat, vor exista dificultăți. Află că și dacă ar fi avut copii, căsătoria s-ar fi anulat, având în vedere că fusese folosită forța.

Judecătorul îi

cunoștea pe Clay și pe Wesley de-o viață. Pe Nicole o întâlnise la petrecerea familiei Backes. Îi era penibil să desfacă o căsătorie și să declare că nu a existat, dar nu se putea opune mărturiei doctorului. În afară de asta, aflase zvonuri privind-o pe

femeia cu care trăia Clay. Își puse în gând să-l viziteze cât de curând posibil, și să-i spună ce gândea despre comportarea lui imorală. Judecătorul o privea cu simpatie pe drăgălașă franțuzoaică. Nu merita să treacă prin situația prin care o obligase Clay

să treacă.

Declară căsătoria desfăcută..

— Nicole, o întrebă Wes când părăsiră casa judecătorului, te simți bine?

— Bineînțeles, spuse ea calm. De ce nu m-aș simți bine? Dar ia spune-mi, unde trebuie

să te adresezi mai întâi, când vrei să cumperi pământ?

— Cred că proprietarilor. De ce?

— Îl cunoşti pe domnul Rogers?

— Bineînţeles, locuieşte puţin mai jos, pe drum.

— Mă poţi duce şi

prezenta acolo? întrebă ea.

— Nicole, despre ce este vorba?

— Vreau să cumpăr pământul de fermă care se află lângă moară. M-am gândit să semăn o recoltă de orz în primăvară.

— Orz? Dar Clay

poate de... se opri, când văzu cum îl privea Nicole

— Nu mai sunt în legătură cu Clayton Armstrong și nu mai am nimic de-a face cu el. Vreau să-mi croiesc singură drumul în lume. Porni pe drum în jos, dar Wes o apucă de

braţ.

— Nu pot să cred că totul s-a terminat între voi.

— Cred că s-a terminat de mult timp, dar eu eram prea oarbă ca să văd, spuse liniştită.

— Nicole, începu Wes privind-o. Ochii îi străluceau în lumina

soarelui ce-i inunda fața. Îi studie gura, cu buza de sus atât de zbuciumată. De ce nu te măriți cu mine? Nici nu mi-ai văzut casa. Este enormă, îi poți lua pe toți cei de care ai grijă și nici măcar nu i-am vedea. Travis și cu mine avem bani cu care nici

nu mai știm ce să facem, și nu ar trebui să muncești.

tt privi un moment, apoi zâmbi.

— Wesley, ești foarte bun. Tu nu vrei să te căsătorești cu mine. Se întoarse.

— Ba da. Ai fi o nevastă perfectă. Poți să

conduci toată plantația și toată lumea te place.

— Oprește-te, spuse ea râzând. Mă faci să mă simt foarte bătrână. Se ridică pe vârfuri și-l sărută în colțul gurii. Îți mulțumesc pentru cererea ta, dar nu vreau să părăsesc o căsătorie și să intru direct în alta. Îl

privi cu ochii aproape amenințători. Dacă îndrăznești să pari ușurat, nu-ți mai vorbesc nici o dată.

Îi ridică mâna la gură și i-o sărută, mângâindu-i degetele.

— S-ar putea să plâng, dar în niciun caz, n-o să par ușurat.

Nicole râse și-și trase mâna.

— Acum am mai multă nevoie de prieteni, decât de un iubit. Dacă vrei să mă ajuți cu adevărat convinge-l pe domnul Rogers să-mi ceară un preț nu prea mare pentru pământ.

Wesley o privi un moment. Cererea în căsătorie o făcuse sub un impuls momentan, dar acum se gândea ce plăcut ar fi fost să fii căsătorit cu cineva ca Nicole. Ar fi fost surprins dacă ar fi acceptat, dar ar fi dorit să o facă.

Îi zâmbi.

— Bătrânul Rogers va fi atât de bucuros să ți-o vândă, că practic ți-o va dărui.

— Fără violență, râse Nicole,

— Poate un picior rupt, sau poate două, dar atâta tot.

— Bine... dacă e

vorba doar de picioare.

Râseră împreună, și porniră pe drum în jos, spre casa domnului Rogers.

Obținură pământul pe un preț bun. Nicole nu prea avea bani lichizi, doar ce luase pe hainele vândute, dar domnul Rogers

acceptase să-i plătească în rate anuale. Ea acceptă să-i macine gratis grăunțele pe timp de trei ani.

— Stai să vezi notele de plată pe al patrulea an, răspunse Nicole cu ochii strălucitori.

De la domnul Rogers se duseră la tipograf,

unde Nicole comandă reclame mici pe care era trecut prețul pentru măcinat.

Când o auzi spunându-i tipografului noile prețuri, Wes îi spuse:

— Nicole, cum crezi că ai să faci rost de bani? Prețul tău e de trei ori

mai mic decât cel al lui Horace Backes.

— Concurența și cantitatea. Vor veni la mine sau la Horace? îi răspunse zâmbind Nicole.

Tipograful începu să râdă.

— Cred că te-a păcălit de data asta,

Wes. Îi voi spune și cumnatului meu și fiți sigură că va veni și el.

Wesley o privi pe Nicole cu respect.

— Nu știam că există și minte în spatele feței frumoase.

Îi răspunse serios.

— Nu, cred că a existat, sau cel puțin,

cred că a fost un timp întunecată de gânduri copilărești de dragoste și de poezie.

Wes se încruntă, își dădu seama că fusese jignită mai mult decât recunoștea. Ce prost e Clay! Nu trebuia să se comporte cu Nicole, așa cum o făcuse.

Acasă necazurile continuau. De data asta, Nicole avea de înfruntat necazuri din partea lui Gerard, care îi întoarse spatele jignit.

— A fost destul de scârbos să trebuiască să vând rochii de damă. Se opri și-și netezi părul. Era tuns după moda

zilei, stil Brutus, cu păr lung și neglijent, lipit de cap, lins, fără ondulații sau bucle. Bineînțeles, femeilor le plăcea să mă primească, nu ca persoanelor din casa asta. Le plăceau poveștile familiei mele, faimoșii Courtalain.

— De când a devenit

a ta, familia lui Nicole? izbucni Janie.

— Vezi! ţipă Gerard, nu sunt bine apreciat.

— Terminaţi amândoi, spuse Nicole, m-am săturat să vă tot aud certându-vă. Gerard, te-ai dovedit un bun negustor. Femeilor le place accentul tău şi

manierele fermecătoare.

Se umfla în pene la complimentele ei.

— Dacă vrei, te poți duce să împărți anunțurile morii la nevestele fermierilor. De fapt, ideea este foarte bună.

— Anunțurile nu sunt mătăsuri, mormăi

el.

— Dar mâncarea e mâncare, spuse Janie, și dacă vrei să mănânci vei munci ca și noi toți.

Gerard făcu un pas spre Janie rânjind, dar Nicole îi puse mâna pe braț și-l opri. El privi de la mână la fața ei și înapoi, apoi își puse și el

mâna peste a ei.

— Pentru tine aș face orice.

Cât mai politicos posibil, se îndepărtă de el.

— Isaac te va duce cu barca la casele din josul și susul râului.

Gerard îi zâmbi drăgăstos și ieși liniștit

din casă.

— Nu am încredere în el, spuse Janie. Nicole făcu un gest indiferent cu mâna.

— Nu este periculos. Vrea să fie tratat regește, asta e tot. Se va obișnui curând.

— Tu ești prea generoasă, dar ascultă-

mă pe mine, ține-l la distanță.

Primăvara a venit în Virginia repede și odată cu ea s-au copt și recoltele timpurii. Nu va trece mult și pietrele enorme ale morii vor începe să lucreze după lunga întrerupere din timpul iernii.

Anunţurile pe care le trimisese Nicole se dovediseră folositoare, fermierii veneau de la distanţă ca să-şi aducă boabele la măcinat.

Nicole nu se odihnea nici un minut. Angajă încă un om de ajutor pentru semănatul câmpului cu orz şi grâu.

Gerard ajuta la moară, fără tragere de inimă, lăsând să i se vadă disprețul față de americani, Nicole nu înceta să-i amintească cum bunicul ei, ducele, muncise doi ani la o moară.

Nimeni nu părea să se gândească la întoarcerea

gemenilor în casa lui Clay, și Nicole știa că asta dovedea încrederea pe care i-o acorda. O dată pe săptămână, Isaac îi ducea cu barca peste râu să-și vadă unchiul.

— Arată rău, a spus într-o zi Isaac, la întoarcere. Nicole nici nu se gândea să-l întrebe

despre cine vorbea. În ciuda muncii, Clay îi stăpânea permanent gândurile.

— Bea prea mult. Niciodată nu am știut că bea așa de mult.

Nicole se îndepărtă. Ar fi trebuit să se bucure că este așa nenorocit, căci o merita.

Dar nu era bucuroasă. Îl lăsă pe Isaac și se duse la grădina de zarzavaturi. Câteva ore de săpat în grădină vor reuși poate să i-l scoată pe Clay din minte.

O oră mai târziu, se rezemă de un copac și-și șterse fața cu brațul. Îi era cald și era

transpirată de munca grea a săpatului.

— Uite, ți-am adus ceva, spuse Gerard întinzându-i un pahar cu limonadă rece.

Îi mulțumi din cap și bău cu lăcomie tot paharul.

Gerard îi scutură de pe mâneca rochiei o

bucată de iarbă.

— N-ar trebui să stai afară în soare. Îi va dăuna pielii tale frumoase. Își plimbă mâna pe brațul ei.

Nicole era prea obosită să se îndepărteze de el. Stăteau la umbra deasă, de unde nu puteau fi

văzuți nici din casă, nici de la moară.

— Mă bucur că avem puțin timp singuri, spuse și se apropie mai mult de ea. E ciudat, trăim în aceeași casă, dar rareori avem prilejul să fim singuri, să discutăm în particular.

Nicole nu voia să-l

jignească, dar nici să-l încurajeze. Se îndepărtă.

— Îmi poți vorbi oricând, cred că știi asta.

Se apropie din nou de ea mângâindu-i cu mâna brațul.

— Tu ești singura de aici care mă înțelege. Vorbea în franțuzește,

apropiindu-și obrazul de al ei. Suntem din aceeași țară, același popor. Nimeni nu mai știe aici cum e în Franța acum. Aceleași gânduri ne apropie mai mult.

— Eu mă consider acum americancă, îi răspunse în englezește.

— Cum se poate? Ești

franţuzoaică la fel ca mine. Facem parte din aceeaşi familie, Courtalain. Gândeşte-te că am putea continua dinastia.

Nicole se îndreptă de spate privindu-l.

— Cum îndrăzneşti? O uiţi pe mama? Eşti căsătorit cu ea şi te legi

de mine ca de o slujnică?

— Cum să o pot uita când țipetele ei m-au adus în pragul nebuniei? Crezi că e vreun minut în care să nu fiu conștient că sunt legat de ea? Ce-mi poate oferi? Îmi poate da copii? Eu sunt un

bărbat, un bărbat sănătos, care merită copii. O apucă și o strânse în brațe. Tu ești singură, în toată țara asta sălbatică, tu ești singura ființă demnă să fii mama copiilor mei. Tu ești o Courtalain. În venele copiilor noștri, va curge sânge regesc,

sânge albastru.

De abia după o secundă, Nicole își dădu seama ce spunea. Simți că-i vine greață când înțelese și nu găsi cuvinte să-și exprime sentimentele. Îl pălmui cu putere.

Gerard îi dădu drumul imediat,

ducându-și mâna la față.

— Ai să mi-o plătești, șopti el, are să-ți pară rău că te-ai purtat cu mine, ca și când aș fi unul din americanii împuțiți. Am să-ți arăt eu cine sunt!

Nicole îi întoarse spatele și reveni în grădină. Janie avusese

dreptate, își jură să se ferească cât mai mult posibil de micul francez.

Două săptămâni mai târziu, Wes aduse vestea că Armstrong se căsătorise cu Bianca.

Își impuse indiferența la șocul produs de știre.

— Am încercat să-l conving, spuse Wes, dar

știi cât este de încăpățânat Clay. Nu a încetat să te iubească. Când a aflat despre desfacerea căsătoriei, s-a îmbătat timp de patru zile. Unul din oamenii lui l-a găsit spre mlaștină, în apropiere de pășune.

— Presupun că s-a

abținut să bea pentru nuntă, spuse ea rece.

— Mi-a spus că a făcut-o pentru copil. Blestemat să fie, nu pot să înțeleg cum nu i-a venit greață să se culce cu vaca aia.

Întimp ce Nicole se întorcea, o prinse de braț.

— Îmi pare rău că am spus asta. N-am vrut să te jignesc.

— Cum ai putea să mă jignești? Domnul Armstrong nu înseamnă nimic pentru mine.

Wes rămase liniștit, în timp ce ea ieși. Ar fi fost în stare să-l strângă de gât pe Clay pentru

ce-i făcuse acestei tinere femei frumoase.

Arundel Hali era murdar. Casa nu mai fusese curățată de luni de zile. Bianca ședea liniștită la masă, mâncând înghețată și prăjituri. Avea o burtă enormă, atât de

proeminentă, încât ai fi crezut că s-ar putea să nască în orice moment.

Clay intră în casă, oprindu-se în sufragerie. Avea hainele pline de noroi și cămașa ruptă, ochii încercănați, iar părul lipit de sudoare.

— Ce spectacol încântător când vin

acasă; soția mea, spuse tare. Ea va fi în curând mama copilului meu. Bianca nu-i dădu atenție și continuă încet să-și mănânce delicioasa înghețată.

— Mănânci pentru doi, draga mea? o întrebă. Fără să primească răspuns, urcă

pe scări. Peste tot rufe murdare. Deschise sertarul comodei, dar acesta era gol. Nu-l mai așteptau cămăși curate și cârpite. Înjură și închise sertarul, trântindu-l. Ieși apoi din casă mer- gând repede spre râu. Acum stătea foarte puțin acasă. Zilele

și le petrecea pe câmp, iar seara ședea singur în bibliotecă și bea până ce credea că va adormi, dar chiar și atunci nu putea dormi decât rareori.

La râu își arunca hainele și se cufundă în apă. După baie, se întinse pe iarba de pe mal și adormi.

Noaptea se trezi și un moment nu-și dădu seama unde era. Într-o stare de amorțeală, jumătate treaz, jumătate dormind se întoarse acasă.

Imediat ce intră în casă auzi gemete. Se trezi repede. Bianca zăcea ghemuită la

capătul scării, ținându-și burta cu mâna.

Îngenunche lângă ea.

— Ce este? Ai căzut?

Își holbă ochii la el.

— Ajută-mă, gemu ea, copilul.

Fără să o atingă, alergă afară să aducă moașa plantației. În câteva minute era înapoi

cu femeia în urma lui. Bianca zăcea așa cum o lăsase. Aprinse o lampă și femeia se aplecă spre ea.

O pipăi pe Bianca nemișcată și când își ridică mâinile în lumină, erau pline de sânge.

— Poți să o duci sus?

Clay puse lampa pe

jos și o ridică pe Bianca. I se vedeau venele gâtului umflate, forțându-se să care pe scări greutatea. O așează încet pe pat.

— Cheam-o pe Maggie, spuse moașa, am nevoie de ea aici.

Clay se refugie în bibliotecă bând zdravăn,

în timp ce Maggie și moașa o îngrijeau pe Bianca. Ușa se deschise încet și Maggie îi spuse tăcută:

— A pierdut copilul.

Clay o privi aiurit, apoi zâmbi.

— A pierdut copilul?

— Clay, spuse Maggie căreia nu-i plăcea

privirea lui, te-aș ruga să nu mai bei.

Își turnă un pahar de bourbon.

— Nu cumva vrei să mă consolezi? Te pomenești că nu va mai face copii?

— Nu, nu va mai avea, spuse moașa din ușă. Este grasă, grea, și

când a căzut pe scări a venit cu toată greutatea. Organele ei interne sunt foarte bolnave, mai ales organele femeieşti. Nu sunt sigură nici că va trăi.

Clay înghiţi băutura şi-şi umplu din nou paharul.

— Va trăi, nu mă

îndoiesc de asta. Oameni ca Bianca nu mor ușor.

— Clayton, îl somă Maggie. Prea pui la inimă. Veni lângă el și-și puse mâna peste a lui. Te rog nu mai bea. Nu vei mai fi în stare să muncești mâine dacă nu te oprești.

— Să muncesc? spuse zâmbind. De ce trebuie să muncesc? Pentru ce? Pentru iubita mea nevastă? Pentru copilul pe care tocmai l-a pierdut? Bău din nou și începu să râdă. Dar râsul lui suna urât.

— Clay! mai spuse Maggie.

— Ieși afară, nu poate omul să stea singur măcar o dată?

Femeile ieșiră încet din odaie.

Când răsări soarele, Clay continua să bea, așteptând uitarea pe care să i-o aducă băutura.

Pe câmp, ziua de

muncă începuse. Lipsa lui Clay era ceva neobișnuit. După-amiază, activitatea începu să scadă. Era plăcut să nu-l ai pe șef să se uite peste umăr. În a patra zi de absență a lui Clay de pe câmp, unii dintre oameni nu se mai obosiră să vină la lucru.

Capitolul 19

Un an mai târziu, era în august 1796. Nicole ședea în vârful colinei, privind în jos la proprietatea ei. Își duse mâinile la spate și își masă mușchii obosiți. Văzând ce-i cauza oboseala, începea să-i

treacă durerea.

Soarele fierbinte de august strălucea peste lanurile de tutun, iar capsulele de bumbac se vor sparge curând. Grâul auriu, aproape copt, se legăna în vânt. Zgomotul morii sfărâmând egal și continuu îi ajungea la urechi. Unul din gemeni

țipă și Nicole zâmbi, auzind glasul ascuțit a lui Janie.

Trecuse mai mult de un an de când căsătoria ei fusese anulată. Își dădu seama că măsura timpul în raport cu acea dată. De la acea zi fatală, nu făcuse altceva decât să muncească. Se trezea

în fiecare dimineaţă înainte de răsăritul soarelui, supraveghind moara, plantaţiile, recoltele. Când îşi dăduse prima dată recolta pe piaţă, bărbaţii râdeau crezând că-i vor putea cumpăra producţia la un preţ mai mic. Dar Nicole nu-şi

putea permite să fie păcălită și ținea la preț. Când a părăsit piața, zâmbea, în timp ce cumpărătorii bărbați se încruntau tare și clătinau din cap. Wesley mergea lângă ea și râdea. Anul acesta își mărise proprietatea de pământ. Cu banii obținuți pe

recolta din ultimul an mai cumpărase pământ. Stăpânea acum 125 de acri pe partea de sus a râului.

Era un pământ fertil, bine udat. Avea necazuri cu eroziunea, dar împreună cu Isaac, în timpul iernii căraseră pietriș. Curățaseră, de

asemenea, pământul nou cumpărat, fusese greu, munciseră pe frig, dar o făcuseră. Apoi, devreme, în primăvară, puseseră răsaduri de tutun și însămânțaseră celelalte câmpuri. Exista acum o curte cu păsări, o vacă cu lapte și pui în jurul casei. Casa nu se

schimbase. Fiecare bănuț fusese folosit pentru a îmbunătăți pământul. Adele și Gerard aveau o parte din mansardă, iar Janie și Nicole cealaltă. Gemenii dormeau pe paturi suprapuse, jos. Era o existență îngrămădită, dar toți învățaseră să o

ia, așa cum era. Janie și Gerard vorbeau rareori, fiecare pretinzând că celălalt nu există. Adele trăia încă în visul ei despre Franța de dinainte de Revoluție. Nicole reușise s-o convingă că gemenii erau nepoții ei și că trebuia să le dea ea

personal educație. Zile întregi era o foarte bună educatoare. Făcea lecțiile mai atractive, povestindu-le despre viața la curte. Povești din copilăria ei, obiceiurile ciudate ale regelui își ale reginei. Uneori obiceiurile li se păreau stranii. Odată, le

povesti cum lenjeria și hainele reginei erau aduse zilnic în coșuri de răchită căptușite cu tafta verde. Taftaua se schimba zilnic, iar cea folosită se dădea servitorilor. Gemenii se îmbrăcară în frunze verzi, pretinzând că sunt servitorii Adelei pe care

o făcură fericită.

Totuși, uneori, câte un lucru lipsit de importanță o destabiliza și fragila ei liniște era tulburată. Odată, Mandy își legase la gât o panglică roșie și Adele o văzu. Îi reaminti de executarea prietenilor ei și țipă câteva ore.

Gemenii nu se mai speriau de țipetele ei. Dădeau din umeri și plecau sau alergau la Nicole s-o cheme la mama ei. După câteva zile în care Adele se ascundea de frică și vorbea de crimă și ucidere, revenea la lumea ei imaginară. Nu

era niciodată conștientă de prezent, că era în America și că Franța era departe. Nu-i cunoștea decât pe Nicole și pe gemeni, pe Janie o tolera, iar la Gerard se uita, ca și când nici n-ar fi existat. Nu o lăsau să vadă persoane străine, căci o speriau

îngrozitor.

Gerard părea mulţumit că soţia sa nu-şi amintea cine era. Îndată ce o vedea pe Nicole, părea că uita de timpul petrecut în închisoare, în casa părinţilor lui Gerard. Cu Nicole vorbea despre soţul ei şi despre tatăl ei,

ca și când ar fi fost încă în viață și ar fi trebuit să vină acasă în orice moment. Gerard evita pe toată lumea care locuia în casă. Se transformase într-un străin. Nu mai era același om din ziua în care Nicole îl pălmuise. Dispărea zile întregi și

revenea în mijlocul nopții, fără să dea socoteală unde fusese. Când era acasă, ședea lângă foc, adesea privind-o pe Nicole până când aceasta își pierdea rândul la tricotat sau se înțepa în deget. Nu mai spusese niciodată nimic despre prietenia cu

Nicole, care uneori ar fi vrut să mai vorbească. Erau clipe ciudate, când îl prindea privind-o și ea ar fi vrut să-l înfrunte și să aibă o discuție, ca să clarifice situația. Dar se considera ridicolă de câte ori se gândea la asta. Nu făcea nimic rău când o privea.

Orice s-ar spune, însă, Gerard avea un aport serios la moară. Obiceiul lui de a săruta mâna și accentul său pronunțat, aducea beneficii la fel de mari, ca și prețurile reduse, stabilite de Nicole.

Un număr mare de tinere femei veneau cu

taţii lor la moară ca să-şi macine boabele. Gerard le trata pe toate ca pe nişte aristocrate franceze, tinere ori bătrâne, slabe sau grase, urâte sau frumoase. Femeile se fandoseau şi chicoteau când le lua de braţ şi le plimba în jurul morii. Dar nu se

îndepărtau niciodată și rămâneau întotdeauna în văzul taţilor. Nicole surprinsese o singură dată gândurile lui Gerard. O tânără oarecare, își dădea ochii peste cap de plăcere, când

Gerard îi sărutase mâna și șoptise ceva în

franțuzește. Cum bătea vântul, Nicole auzi ce-i spunea. Deși zâmbea, îi spunea că o consideră ca și măruntaiele de porc. Nicole se cutremură și se îndepărtă, căci nu mai voia să mai audă mai mult. Își îndreptă spatele și privi peste râu. Nu-l mai văzuse pe Clay

de când îi spusese că Bianca este însărcinată. I se părea că trecuseră ani, dar în același timp avea senzația că nu o despărțeau decât câteva minute de clipa aceea. Nu era noapte în care să nu se gândească la el, să nu-i fie dor de el. Trupul ei își cerea drepturile și

de multe ori dorise să-l cheme, să se întâlnească în boschet. Nu se sinchisea de mândria ei sau de idealurile ei înalte, îi dorea, dorea să-l simtă puternic și cald lipit de ea.

Își scutură capul să-și limpezească gândurile. Era mai bine să nu

trăiască în trecut sau să-și amintească de ceva ce nu mai exista. Viață ei era liniștită acum, înconjurată de oamenii care o iubeau. Nu avea dreptul să se simtă singură sau ignorată.

Privi plantația Armstrong. Chiar de la distanță putea să vadă că

e neglijată. Recoltele din anii trecuți fuseseră lăsate să se usuce pe câmp. Îi păruse rău văzând ce se întâmpla, dar ea nu putea face nimic. Isaac o ținea la curent cu ce se întâmpla. Majoritatea servitorilor cu plată plecaseră de mult.

Contractele câtorva servitori fuseseră vândute ca și majoritatea sclavilor. Nu mai rămăsese decât o mână de oameni.

Primăvara trecută, fusese semănat o parte din pământul de la margine și atâta tot. Câmpul mai înalt zăcea

gol, având doar rădăcini uscate. Isaac îi spusese că pe Clay nu-l mai interesa, iar Bianca vindea tot ce se putea vinde, pentru a-și putea plăti hainele și împodobirea continuă a casei. Isaac mai spunea că singura persoană de pe plantaţie care avea

încă de lucru era bucătăreasa.

Nu prea ai ce vedea, nu-i așa?

Se răsuci și-l zări pe Isaac lângă ea. Privea și el dincolo de râu. După răpirea ei, se legase o prietenie strânsă între ei doi. Prietenia lor fusese întărită de tragedia prin

care trecuseră. Avusese întotdeauna sentimentul că toți cei care lucrau pentru ea erau oamenii care-i aparțineau lui Clay, chiar și Janie. Doar de Isaac simțea că e legată altfel, iar acesta o privea uneori ca și când și-ar fi dat și viața pentru ea.

— Se poate descurca, dacă recolta de anul acesta e bună și până acum timpul a fost favorabil, spuse ea.

— Nu-l văd pe Clay având puterea să recolteze măcar tutunul, cu atât mai puțin să-l ducă pe piață.

— E absurd. Nu

există om mai harnic decât Clayton Armstrong.

— Era înainte, spuse Isaac, știu că așa era, dar acum nu face decât să ducă sticla la gură. Și chiar dacă ar lucra, soția asta a lui a cheltuit mai mult decât ar putea produce patru plantații.

De câte ori duc copiii acolo, găsesc un creditor care-l urmărește pe Clay. Dacă lasă recolta să se usuce pe câmp, va pierde totul. Conform legii, averea va fi confiscată și scoasă la licitație.

Nicole se îndepărtă, căci nu mai dorea să

audă nimic.

— Am niște lucruri pe care trebuie să le fac. Cei de la Morison au adus orzul suplimentar pe care l-ai cerut?

— De dimineață, spuse el, urmând-o. Oftă și-i dori pentru a mia oară să se odihnească puțin, dacă nu pentru

sănătatea ei, măcar pentru el. Ar fi dorit să o mai viziteze Wesley, dar Travis era plecat în Anglia și Wes trebuia să se ocupe de plantație. Nimeni nu o putea convinge pe Nicole să nu mai muncească, măcar câteva minute.

Rezemat de un copac,

Gerard îl privea pe Isaac urmând-o pe Nicole spre moară. Se întreba deseori ce era între ei. Petreceau multe ore împreună. În ultimul timp, Gerard cunoscuse sute de persoane, majoritatea dispuse să-i spună orice dorea el să știe. Aflase că Nicole era

o femeie plină de temperament. O grămadă de oameni îi povestiseră cum se comportase la petrecerea familiei Backes. Se purtase exact ca o femeie de stradă în fața tuturor, iar pe el îl pălmuise când o atinsese.

Nu era zi să nu-și amintească cum îl pălmuise și felul cum îl privise, ca și cum ar fi fost o insectă sub o piatră. Știa de ce-l refuzase. Se considera mai bună decât el. De fapt era o Courtalain, a cărei istorie se împletea cu cea a regilor și a

reginelor Franței. Și el ce era? Băiatul unui cizmar. Credea că-l va accepta aflând că era deja rudă cu ea, dar n-o făcuse. Pentru ea rămânea tot băiatul cizmarului și orice ar fi făcut, nu se va putea schimba în ochii ei.

Se gândi la ce avusese

de făcut în ultimul an. Îl obligase să se prostitueze cu aceste femei necioplite, americance grosolane, fără educaţie, ce nu ştiau să vorbească decât în limba searbădă, americană. Îi plăcea să le vadă ochii când le spunea porcării în

franceză. Erau prea proaste ca să înţeleagă ce spune. Apoi noaptea îl înnebunea, se juca cu simţurile lui peste cât putea suporta. Odăile lor erau despărţite doar de o perdea, El stătea în pat în întuneric, lângă Adele care sforăia, şi asculta cum se dezbracă.

Cunoștea zgomotele fiecărei îmbrăcăminți. Știa când rămânea goală, înainte de a-și pune cămașa de noapte, își imagina trupul ei auriu, iar pe el deschizându-și brațele și ea cuibărindu-se în ele. Își imagina tot ce i-ar fi putut face. Ar face-o să se târască, să-l

implore. Da. Era o femeie plină de temperament, dar nu o va atinge până nu va veni la el în genunchi, i-ar arăta că băiatul cizmarului era la fel de bun ca oricare din cunoștințele ei franceze, snoabe. Atunci i-ar arăta el.

O va face să regrete că-l pălmuise. O va face să regrete că se considerase mai bună ca el.

Se îndepărtă de copac, apoi printre tufișurile copacilor se îndepărtă de moară. Moara îi făcea greață. Și-i imagina pe toți râzând

și vorbind de el, fără îndoială. Într-o zi auzise doi bărbaţi vorbind despre „micul francez”. Luase o piatră să-i lovească, dar apoi se gândise că există căi mai bune pentru a se răzbuna. Existau alte căi ca să-i pedepsească, căi care nu l-ar putea atinge

pe el. După această întâmplare, amândoi bărbaţii îşi pierduseră magaziile pline cu recoltă, iar unul din ei îşi pierduse toată averea.

Gerard zâmbi amintindu-şi. Mergând în lungul malului, privirea îi fu atrasă de o mişcare, dincolo de râu.

Era cineva, o femeie grasă călare. Se opri și privi un moment, în ultimul an văzuse cum activitatea scădea acolo. Nu fusese niciodată prea curios în ceea ce privea legătura dintre Nicole și Armstrong. Știa că fusese înainte nevasta lui și se purtase ca o târfă la

petrecerea familiei Backes. Gerard visase de atâtea ori ca Nicole să se poarte și cu el la fel. Când obținuse anularea căsătoriei, curând după sosirea lui, Gerard se bucurase. Se emoționa la ideea că obținuse anularea, ca să se poată mărita cu el. Așteptase

un timp și apoi îi spusese că ar fi binevenită în patul lui.

Scrâșni din dinți când își aminti. Era o cochetă, promițând și apoi reacționând ca și când ar fi insultat-o. În timp ce privea la femeia de pe malul opus, aceasta ridică biciul și plesni

crupa calului. Calul tresări, își coborî capul și apoi se scutură de durere. Femeia zbură în aer și apoi căzu pe spate într-un nor de praf și pietre.

Gerard ezită o secundă, apoi începu să alerge spre debarcader. Nu-și cunoștea nici el

intenţiile, dar instinctiv ştia că trebuie să se ducă la ea.

— Sunteţi rănită? o întrebă când ajunse.

Bianca şedea liniştită pe jos, simţind durerea căzăturii şi a călăritului pe afurisitul de cal. Îşi curăţă gura de murdărie şi privi în jur

dezgustată.

Fu surprinsă când îl văzu pe Gerard. Era multă vreme de când nu mai văzuse „un domn” și recunoscu imediat moda franceză. Avea o haină verde cu guler și manșete de catifea. Cămașa era de mătase albă, iar cravata avea un

nod mare ascunzându-i vârful bărbiei. Pantalonii erau cafenii, strânși cu nasturi de perle la genunchi. Pe picioarele subțiri, purta ciorapi de mătase verzi, cu dungi galbene. Oftă adânc. Era așa de plăcut să vezi un bărbat îmbrăcat altfel decât în piele de

căprioară și cizme. Era plăcut de asemenea să mai vezi o siluetă subțire, nobilă, în loc de o namilă cu mâini murdare de la munca câmpului.

— Pot să vă ajut, repetă Gerard, văzând că femeia nu răspundea. Îi înțelese privirea pe care

o întâlnise deseori în America. Femeile erau dornice de cultură și rafinament. În timp ce-i întindea mâna, o privi. Era o femeie grasă, foarte grasă, iar sânii enormi și grei depășeau decolteul mare al rochiei de satin roșu. Brațele grase forțau mânecile

rochiei. Fața sa curată, o fi fost frumoasă odată, dar acum era deformată. Deși demodată și din material nepotrivit, știa că rochia era scumpă.

— Vă rog dați-mi voie să vă ajut, spuse cu accentul lui pronunțat. Mă tem că vă veți strica tenul superb dacă stați

aici în soare.

Bianca roși, apoi luă mâna ce-i era întinsă.

Gerard se forță, ajutând-o să se ridice. Era și mai grasă când stătea lângă el. Era cu câțiva centimetri mai înaltă decât el, iar ca greutate îl depășea cu cel puțin douăzeci de

kilograme.

Nu dădu drumul mâinii, dar o trase ușor spre el, sub umbra unui pom. Cu o mișcare grăbită își scoase haina și o întinse pe iarbă pentru ea.

— Vă rog, spuse făcând o plecăciune, trebuie să vă odihniți

după o astfel de căzătură. O tânără și delicată doamnă ca dumneavoastră trebuie să fie prudentă.

Se întoarse spre râu.

Bianca se așează stângace pe haină, apoi privi pe Gerard care se îndepărta.

— Nu mă părăsiți, vă

rog.

O privi peste umăr asigurând-o că nu pleacă, și că nu poate să o părăsească acum când o găsise.

Se opri la râu și scoase batista. O avea pe cea a Adelei, de mătase naturală, brodată cu dantelă de Bruxelles și

cu monograma A.C. Gerard avusese grijă să șteargă A și lăsase doar C, căci acum era un Courtalain.

Udă batista și o duse Biancăi. Îngenunche lângă ea.

— Aveţi o pată pe obraz, spuse el. Cum ea nu se mișca, el continuă.

Îmi permiteți? îi luă bărbia în mână și delicat începu să cureţe murdăria.

Biancăi i se părea curios că nu simte repulsie la atingerea lui Gerard. Doar era un bărbat.

— Ai să-ți murdărești batista, se bâlbâi ea.

Zâmbi cu mărinimie.

— Ce înseamnă mătasea față de pielea frumoasă a unei femei?

— Frumoasă, deschise ea ochii mari. Albastrul ochilor ei era aproape acoperit de pometii grași. Gropița din obrazul stâng nu mai era vizibilă căci era

pierdută în grăsimea moale. Nimeni nu mi-a mai spus de multă vreme, că sunt frumoasă.

— Ciudat, spuse Gerard. M-am gândit la soţul dumitale, căci, desigur, o femeie frumoasă ca dumneata e căsătorită. Nu v-o spune

în fiecare zi?

— Soțul meu mă urăște, spuse Bianca, fără expresie.

Gerard se gândi un moment la cele auzite. Simțea că femeia avea nevoie de un prieten, de cineva cu care să vorbească. Ridică din umeri. De ce nu? Nu

avea nimic altceva de făcut și în afară de asta, uneori, poveștile femeilor însingurate îi erau utile.

— Cine este soțul dumitale?

— Clayton Armstrong.

Gerard ridică din sprinceană.

— Proprietarul acestor locuri?

— Toate, arătă Bianca. Cel puțin ce a mai rămas. Refuză să le lucreze din cauză că mă urăște. Spune că nu vrea să se omoare muncind, ca eu să pot cumpăra fleacuri.

— Fleacuri? o

încurajă.

— Sunt destul de modestă. Nu cumpăr ce nu-mi trebuie. Câteva rochii simple, o trăsură, câteva mobile în casă, numai lucruri necesare unei femei de calitatea mea.

— E o rușine să ai un soț atât de egoist.

Bianca privi peste râu.

— Totul e din vina ei: Dacă nu s-ar fi aruncat în braţele soţului meu, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Dar credeam că Nicole a fost măritată înainte cu domnul Armstrong. Gerard nu se

prefăcu că n-ar ști despre cine vorbește.

— A fost, dar am eliminat-o. Credea că poate lua tot ce era al meu, pentru care am muncit atât, dar nu a putut.

Gerard privi în jurul său, la culturile de tutun din stângă sa.

— Cât stăpânește exact domnul Armstrong...

Bianca se însufleți.

— Este bogat sau ar putea fi dacă ar munci. Este o casă drăguță, dar este prea mică.

— Și Nicole a renunțat la tot? întrebă mai mult pentru el

însuși.

Enervarea înroșise obrajii Biancăi.

— Nu a renunțat. Am jucat o piesă și am câștigat. Asta-i tot.

Gerard deveni interesat.

— Aș vrea să-mi spui despre piesă, mi-ar plăcea să aud.

Se așează și ascultă cu atenție povestea Biancăi. Era uimit de sinceritatea ei. Era o persoană pe care o înțelegea. Râse când îi povesti cum îl păcălise pe Abe s-o răpească pe Nicole. Era în admirația ei, când îi spuse cum se băgase în patul lui Clăy.

Bianca nu avusese pe nimeni în America înainte, care s-o asculte, cel puțin nimeni care ar fi fost interesat. Considera întotdeauna că manipularea lui Clay și a lui Nicole era grozav de inteligentă, dar nu interesase pe nimeni. Văzând cât de

nerăbdător era Gerard să afle, ajunse să-i spună și cum îl plătise pe Oliver Hawthorne ea să o lase gravidă. Tremura la amintirea asta și-i spuse cum avusese nevoie să se drogheze pentru a putea suporta atingerea lui.

Gerard izbucni în râs.

— Nici măcar nu era copilul lui Armstrong. Ce minune! Cred că Nicole a înnebunit când a aflat că soțul ei drag se culcase cu altcineva și-i făcuse un copil.

Cu un impuls, luă mâna grasă a Biancăi și îi sărută pielea întinsă.

— Ce păcat că ai

pierdut copilul, i-ar fi prins bine lui Armstrong dacă acest copil în loc să-i semne lui, semăna cu un vecin.

— Da, spuse Bianca visătoare. M-aș fi bucurat să-l văd arătând ca un prost, așa cum mă face el pe mine să par.

— Nu vei arăta

niciodată ca o proastă. Nebuni sunt cei care nu te prețuiesc.

— Da... oh, da... murmură ea, dumneata înțelegi. Amândoi tăcură un moment. Bianca se simțea ca și când și-ar fi găsit primul prieten, cineva pe care-t interesa. Toți ceilalți

păreau să fie de partea lui Clay și a lui Nicole.

Cât despre Gerard, nu prea știa ce să facă cu mărturisirile Biancăi, dar s-ar putea să-i fie folositoare.

— Îmi dai voie să mă prezint? Sunt Gerard Gautier din familia Courtalain.

— Courtalain, suspină Bianca. Dar ăsta e numele de fată al lui Nicole.

— Da... suntem rude.

Într-o clipă ochii Biancăi se umplură de lacrimi.

— Ți-ai bătut joc de mine, șopti disperată. M-ai ascultat și ești de

partea ei. Încercă să se ridice, dar greutatea o împiedica,

Gerard o apucă de umeri și o așează cu forța jos.

— Faptul că sunt rudă cu ea, nu mă face să fiu de partea ei, departe de asta. Sunt un musafir în casă la ea și

nu pierde nicio ocazie să-mi amintească faptul că sunt la mila ei.

Bianca clipi des ca să-și alunge lacrimile.

— Atunci știi că nu este îngerașul curat cum se pare că o crede toată lumea. S-a măritat cu logodnicul meu. A încercat să-mi ia casa și

plantația. Și, totuși, fiecare pare să creadă că eu greșesc. Eu am luat ce era al meu.

— Da, aprobă Gerard. Dar când spui toată lumea, te gândești la americani, presupun. Și atunci, la ce te poți aștepta de la niște oameni simpli?

Bianca zâmbi.

— Sunt niște inculți. Nici unul nu vede cum se poartă Nicole cu Wesley Stanford, omul acela îngrozitor.

— Sau cu Isaac Simmons, spuse dezgustat Gerard. Petrece ore, ore întregi cu gunoiul ăsta.

În spatele lor se auzi sunetul unui clopot. Chema muncitorii ce mai rămăseseră pe plantaţie, la masă.

— Trebuie să plec, spuse Bianca. Ne mai putem întâlni?

Gerard îşi folosi forţele slabe s-o ajute să se ridice. Nu era o

sarcină ușoară, apoi își puse haina.

— Nu mă poți opri să te mai văd. Spun asta pentru prima oară de când sunt în America. Am impresia că mi-am găsit un prieten.

— Da, spuse Bianca încet, și eu cred la fel.

Îi luă mâna și i-o

sărută tandru.

— Pe mâine?

— La prânz, aici, am să aduc un picnic, spuse el. Se aplecă repede în față ei și o părăsi.

Capitolul 20

Bianca privi un moment după Gerard. Era într-adevăr un bărbat frumos, se purta delicat, rafinat, atât de deosebit de scârboșii de americani. Se întoarse spre casă, oftând la gândul că avea de mers

un drum lung. Și distanța asta era tot din cauza lui Clayton. Dorise pe cineva care s-o plimbe cu trăsura în jurul plantației, dar Clay râsese la această idee și spusese că nu putea face drumuri, dinr cauză că era așa leneșă ca să umble. În timpul

drumului lung, sub soarele cald până acasă, se gândi la Gerard. De ce nu se putuse mărita cu un om ca el? De ce avea un bărbat zăpăcit și simplu cum era Clay? Ar fi fost fericită cu un om ca Gerard. Repetă numele de câteva ori. Da, viața cu el ar fi fost

dulce. Nu ar ţipa la ea niciodată şi nu i-ar spune cuvinte urâte, jignitoare.

Ajunsă în casă, euforia dispăru. Casa era cum nu se poate mai murdară. Nu fusese curăţatată de mai mult de un an. Pânzele de păianjen atârnau pe

tavan. Mesele erau pline de haine, hârtii și flori uscate. Praful zăcea în covoare încât la fiecare pas se ridicau mici nori.

Bianca încercase să păstreze servitorii, dar Clay se amesteca întotdeauna în ordinele date de ea. Îi susținea întotdeauna împotriva

ei. După câteva luni refuzase să mai angajeze pe cineva care să muncească în casă. Spunea că ea, Bianca, avea un caracter prea urât și nu mai putea forța pe cineva s-o suporte. Bianca se certa cu ei, îi spunea că habar nu avea cum trebuie

trataţi servitorii, dar el nu o lua în seamă, ca întotdeauna.

— Iat-o pe draga, dacă pot spune aşa, mica mea soţie, spuse Clay. Se plimba pe lângă scară, chiar în faţa uşii de la sufragerie. Cămaşa lui, care fusese odată albă, acum era murdară şi

ruptă. Era deschisă la gât, iar poalele erau pe jumătate băgate sub cureaua de piele din talie. Cizmele înalte erau pline de noroi. Ținea în mână un pahar cu băutură, așa cum obișnuia în ultimul timp.

— M-am gândit că te

vei întoarce la auzul clopotului de masă, spuse alene. Își pipăia cu mâna barba nerasă. Indiferent ce s-ar întâmpla, numai ideea de mâncare te face să alergi.

— Mă dezguști, spuse ea tânjind și intră în sufragerie. Masa era

încărcată cu mâncăruri. Maggie era unul dintre puținii servitori care mai rămăseseră la Clay în ultimul an. Bianca se așeză cu grijă și-și întinse un șervet de olandă în poală, uitându-se la mâncare.

— Ce foame, spuse Clay din ușă. Dacă te-ai

putea uita la un bărbat așa, l-ai câștiga. Dar bărbaţii nu te interesează, nu-i așa? Tu nu arăţi interes decât faţă de mâncare și de tine însuţi.

Bianca își puse trei prăjituri în farfurie.

— Nu știi nimic despre mine. Poate te-ar

interesa să știi că unii bărbați mă găsesc atrăgătoare.

Clay scoase un sforăit și luă o gură bună de băutură.

— Nici un bărbat nu poate fi așa de prost. De fapt, sper că sunt singurul prost.

Bianca continua să

mănânce încet și zdravăn.

— Știai că iubita ta pierdută, Nicole, se culcă cu Isaac Simmons? zămbi când îi văzu privirea. Întotdeauna a fost o curvă. Se întâlnea cu tine și când stăteai cu mine. Femeile ca ea nu pot trăi fără bărbat,

indiferent ce fel de bărbat. Pariez că și cu Abe s-a culcat. Poate că am făcut bine când i-am dus pe insulă împreună.

— Nu te cred, spuse Clay sufocat, Isaac este un băiat.

— Cum erai tu la șaisprezece ani? Acum a scăpat de tine, poate să

facă ce vrea și cu cine vrea. Sigur că ai învățat-o micile tale jocuri murdare în pat și acum îl învață ea pe nevinovatul de Isaac.

— Taci din gură, țipă Clay, aruncându-i paharul în cap. Ori el era prea beat; ori ea învățase să se ferească,

dar nu o nimeri.

Trânti ușa și ieși din casă, îndreptându-se spre grajd. În acele zile intra rareori în birou, se părea că nu mai era nevoie. În grajd, înhață un ulcior cu băutură și porni spre râu. Se așează la marginea apei, rezemat de un copac. De

unde stătea, putea să vadă plantaţia lui Nicole. Nu putea să vadă nici casa, nici moara şi îi convenea, îi era destul să vadă câmpul ei sănătos şi bogat. Se întreba dacă se mai gândeşte vreodată la el, sau dacă-şi mai aminteşte de el. Locuia cu francezul

acela mititel, după care, spunea Maggie, se prăpădeau cele mai multe femei din Virginia. Refuza să creadă povestea cu Isaac. Bianca avea mintea bolnavă.

Clay bău mai mult bourbon ca oricând. Îi trebuia din ce în ce mai

mult alcool ca să poată uita. Se trezea uneori noaptea dintr-un vis în care părinții, Beth și James îl acuzau că îi uită și că distruge tot ce fusese al lor. Dimineața se trezea cu remușcări, cu proiecte noi și cu speranțe de viitor. Apoi o vedea pe Bianca, vedea

casa murdară și câmpurile în paragină. De peste râu ajungeau până la el râsete sau strigătul unuia din gemeni. Fără să se gândească, lua din nou băutura. Whisky-ul îi potolea simțurile, îl făcea să uite și nu mai vedea și nici nu mai

auzea nimic.

Nu le dădu nici o atenţie norilor care întunecaseră soarele. Ziua trecea şi norii erau din ce în ce mai întunecaţi. Se învârteau leneş şi se auzeau tunete. La distanţă, un fulger lăsă o dâră luminoasă. Vântul se

pornise și căldura zilei se liniștise. Sufla peste câmpurile cu grâu și orz. Bătu înspre Clay, făcând să-i fluture cămașa. Dar whisky-ul îl făcea să-i fie cald. Nu se mișcă nici la primele picături de ploaie, care începuse cu putere. Se aduna pe borurile largi ale pălăriei

lui, apoi îi curgea pe față. Nu simți nici cămașa rece și udă de ploaie lipită de piele. Continua să bea.

Nicole privi pe fereastră și suspină. Ploua de două zile, fără să se oprească măcar un minut.

Opriseră moara din

cauză că râul se umflase atât de mult, încât nu se mai putea controla nivelul apei. Isaac o asigurase că recolta era în siguranță câtă vreme zidurile de piatră vor rezista și părea că vor rezista. Apa curgea de pe câmpul în terase, până la râu. Erau în

siguranță față de ploaie dacă nu vor apărea eroziuni.

Sări când auzi o bătaie puternică în ușă.

— Wesley, spuse ea fericită că-l vede. Ești ud leoarcă, intră înăuntru.

Își scoase haina de ploaie, unsă cu grăsime, și o scutură. Janie i-o luă

și o puse să se usuce.

— Doamne, de ce ai venit pe o vreme ca asta? întrebă Janie. Ești îngrijorat din cauza râului?

— Foarte, aveți cafea? Sunt înghețat și tot atât de ud.

Nicole îi întinse o ceașcă mare de cafea pe

care o bău stând lângă foc. Gerard ședea într-un colț, tăcut și privind fără interes. Wes îi auzi pe gemeni sus, stând probabil cu mama lui Nicole, o femeie pe care o văzuse o singură dată.

— Hai, așteptăm, spune-ne ce te-a adus aici? îl întrebă Janie.

— De fapt, eram în drum spre Clay. Dacă ploaia continuă, vor fi inundații.

— Inundații? întrebă Nicole. Clay va fi în pericol? Janie o privi răutăcios.

— Mai bine spune-ne, la noi va fi în ordine?

Wes o privi pe

Nicole.

— Pământul lui Clay a fost întotdeauna amenințat de inundații, cel puțin în acest capăt. Când eram copii a mai fost o inundație, dar atunci bineînțeles bătrânul domn Armstrong avea plantat tot restul.

— Nu înțeleg.

Wes îngenunche și cu o bucată de lemn începu să facă un plan al pământului lui Clay, ai lui Nicole și al râului. Chiar sub moară, râul făcea o cotitură lângă pământul lui Clay, făcând ca acesta să se surpe repede și

provocând o cădere. De partea lui Nicole, câmpul era înalt, dar de partea lui Clay era jos, ceea ce îl făcea fertil și bogat, dar în același timp era un bazin care putea înghiți revărsarea apei.

Nicole își înălță capul de pe desen.

— Atunci bucata mea de pământ se scurge spre pământul lui Clay făcând râul să crească.

— Cred că poți privi lucrurile așa, dar nu e vina ta dacă Clay își pierde recolta.

— Pierde totul?

Wes mișcă un vătrai peste hartă.

— Este vina lui. Știe de inundații, în fiecare an era o loterie să plantezi aici, dar e drept că pământul este extrem de bogat. Ca măsură de prevedere, cultiva mai mult pe porțiunea înaltă. Tatăl lui se considera norocos când reușea să strângă recolta

de aici.

Nicole se ridică.

— Dar anul acesta, singura lui recoltă este porțiunea joasă.

Wes ședea lângă ea.

— Știa mai bine. Știa ce se poate întâmpla.

—Se poate face ceva? Trebuie să piardă chiar totul?

Wes își puse brațul pe după umerii ei.

— Nu poți stăvili ploaia. Dacă ai putea s-o oprești ar fi salvat, dar este singurul lucru ce poate să-l salveze.

— Mă simt așa de neajutorată. Aș dori să pot face ceva.

— Wesley, spuse

Janie ascuțit. Sunt sigură că ești flămând. Nu vrei să mănânci ceva?

Îi zâmbi.

— Aș vrea să mănânc ceva. Spune-mi ce mai e nou pe aici. Crezi că îi pot vedea pe gemeni? Janie se duse în capul scării strigând:

— „Ducele Wesley”

este aici și vrea să le vadă pe „alteţele lor”.

Wes o privi pe Nicole neîncrezător. Ea își roti ochii, scutură din cap, oftă și-și ridică braţele în semn de neputinţă. Wes își reţinu râsul. Gemenii veniră pe scări în jos ca o furtună și se aruncară în braţele lui. Îi

învârti ca o morișcă, îi aruncă în sus, în timp ce copiii râdeau în hohote.

— Ar trebui să te însori, Wes, spuse Janie cu o voce gravă, privind spre Nicole semnificativ.

— Mă însor dacă tu accepți să te măriți cu mine, râse el. Nu, nu pot, acum îmi amintesc

că i-am promis ceva uneia din micile surori ale lui Isaac.

— E o treabă bună, bombăni Janie. Mă ceri de nevastă și eu accept. Acum pune-i jos pe ăștia mici și vino să mănânci.

Mai târziu, în timp ce mânca și răspundea la întrebările gemenilor,

observă fața lui Nicole. Știa că este îngrijorată. Îi luă mâna peste masă și i-o scutură.

— Totul se va rezolva, ai să vezi. Travis și cu mine ne vom îngriji să nu-și piardă plantația.

Nicole ridică brusc capul.

— Ce vrei să spui că-

și pierde plantația? Pierderea recoltei într-un an, nu-l poate face să piardă totul.

Wes schimbă priviri cu Janie.

—De obicei n-ar trebui, dar și atunci oamenii pierd rareori toată recolta. Clay ar fi trebuit să planteze

deasupra nivelului inundației. Dar chiar dacă-și pierde recolta, sunt sigur că are destui bani economisiți ca să supraviețuiască. Nu cred că plantația se poate pierde într-un singur an. Wes împinse farfuria goală. Ploaia se auzea răpăind pe acoperiș. Dar

mai bine să știi adevărul. Anul trecut, Clay a lăsat recolta să putrezească pe câmp, dar datorită muncii sale din anii precedenți și a tatălui și a fratelui său, din punct de vedere financiar avea o poziție solidă. Dar Bianca... se opri privind ochii lui Nicole. Încerca

să-i facă să pară calmi, dar putea citi în ei cât o durea, numai când îi auzea numele. Continuă.

— Bianca a făcut datorii mari. Luna trecută când l-am văzut pe Clay, mi-a spus că-i împrumutase bani tatălui ei în Anglia. Se pare că vrea să recapete

casa care fusese a familiei ei.

Nicole se ridică, se duse spre foc și mișcă alene vătraiul în cenușă. Își aminti parcul unde se plimbau, care înainte fusese proprietatea familiei ei. Bianca nu înceta spunând că într-o zi va lua casa familiei

înapoi. Iar Clay a lăsat-o să se folosească de pământul lui. Asta nu i se potrivește lui Clay.

După un timp Wes, îi răspunse.

— Nici eu nu pot să cred că a făcut-o. Dar e schimbat, Nicole, Nu-l interesează ce se întâmplă cu pământul

sau cu el. Nu face un pas fără un pahar de whisky în mână. Încerc să-l fac să gândească, dar acum... continuă Wes fără să-și termine fraza.

— Deci, Clay a pierdut anul trecut recolta și acum este pe punctul s-o piardă și anul acesta. Ce să mai

înțeleg, că este în pragul falimentului?

— Nu, Travis și cu mine am vorbit cu creditorii și vom garanta pentru ei. I-am spus să-i atragă atenția Biancăi să nu mai cheltuiască, dar...

Nicole îl privi în față.

— I-ai spus lui Clay

că garantaţi pentru el?

— Bineînţeles. Nu voiam să-şi facă griji.

— Bărbaţi, zise Nicole furioasă, spunând câteva vorbe în franceză, la auzul cărora Gerard care asculta indiferent la totul, ridică din sprâncene.

— Cum te-ai simţi

dacă Clay ți-ar spune că știe că nu-ți administrezi bine averea, dar să nu-ți faci probleme, că va avea el grijă?

— Nu este chiar așa. Suntem și am fost întotdeauna prieteni.

— Prietenii se ajută, dar nu se distrug.

— Nicole, o preveni supărat Wes. Ne cunoaștem de-o viață și...

— Și acum îi arunci un colac de salvare unui om care se înecă, asta este, nu?

Wes se ridică cu fața roșie de mânie și lovi cu pumnul în masă. Janie

interveni.

— Ajunge, amândoi vă purtaţi ca nişte copii. Ba mai rău, gemenii nu se poartă niciodată aşa.

Wes începu să se calmeze.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să mă înfurii, dar Nicole mă învinuieşte de un lucru

îngrozitor.

Nicole se întoarse spre foc, cu vătraiul în mână. Desenă din nou cursul apei pe care i-l arătase Wes. Se uită la el începând să vorbească.

— Nu m-am gândit la așa ceva, dar îl cunosc pe Clay cât e de mândru. Își iubește pământul și

ar prefera să-l dea decât să-l piardă.

— N-ar avea niciun sens.

— Bineînțeles, așa e, spuse Nicole dând din umeri. Poate că nu mă pot exprima bine. Wes, nu există nicio soluție să putem evita inundația?

— Rugându-ne,

poate. Dacă se oprește ploaia scade și nivelul apei.

— De ce nu se revarsă în fiecare an? De ce se întâmplă doar din când în când?

— Cursul râului e schimbător. Bunicul lui Clay ne-a spus când eram copii, că pe

vremea când era el copil nu era aici pământ aluvionar, dar în fiecare an râul și-a mutat puțin câte puțin cursul lăsând din ce în ce mai mult pământ din aluviuni.

— Vino, spuse ea întorcându-se la desen, explică-mi ce vrei să spui. Îngenunche în fața

vetrei.

— Cred că râul încearcă aici să cedeze. Această cotitură era mai largă și cursul era mai drept, dar în timp s-a schimbat.

Ea studie schița.

— Vrei să spui că râul mănâncă din pământul încă înalt și formează

acest pământ jos, aluvionar, al lui Clay?

Wes o privi surprins.

— Nu cred că trebuie să-ți faci probleme. Ar trebui să treacă cincizeci de ani până când râul să-ți ia din pământ.

Ea nu luă în seamă privirea lui.

— Și dacă reușim să-i

dăm râului atotputernic ce-și dorește?

— Ce tot vorbești? se enervă Wes crezând că din egoism e preocupată de pierderea pământului ei.

— Nicole, spuse Janie, nu-mi place cum vorbești. Cu o bucată de lemn în mână, Nicole

începu să-i explice.

— Dacă am tăia din pământul meu aici, și trase o linie de la un cot la altul al râului, ce s-ar întâmplă?

— Pământul este plin de apă și abrupt și probabil că s-ar rupe și ar cădea în râu.

— Asta ar influența

nivelul apei?

Când înțelese ce se petrecea în capul ei, Wes holbă ochii.

— Nicole, nu poți face așa ceva. Ar trebui săpat zile întregi, iar pământul care se surpă e acoperit cu recolta ta de grâu.

— Nu mi-ai răspuns

la întrebare, ar coborî nivelul apei?

— Ar da loc râului să curgă, poate să se lărgească. Cine poate ști?

— Eu îți cer părerea, nu un răspuns cert.

— Da, fir-ar să fie. Râul ar înghiți pământul tău în locul celui al lui

Clay. Ce-i pasă apei? Să fiu al dracului!...

— Te rog să fii mai atent cum vorbești în fața copiilor, spuse Nicole semeață. Și acum ne trebuie lopeți și târnăcoape pentru cioturi și pietre și...

Wes o întrerupse.

— Te-ai uitat afară?

Ploaia e atât de puternică, încât te poate omorî și tu vrei să lucrezi în condițiile astea?

— Nu știu altă soluție decât să săpăm un șanț. Poate ne aduci șanțul în casă să lucrăm la căldură!

— Nu te pot lăsa să

faci așa ceva, spuse Wes calm. Clay o poate face fără să te sacrifici tu. Împreună cu Travis îi vom împrumuta bani și la anul viitor va fi mai bine.

Nicole îl privi cu ochi de gheață.

— Va fi, va fi mai bine anul viitor?

Privește ce i-am făcut. L-am părăsit toți. Este un om care are nevoie de familie. Era fericit când trăiau părinții lui, James și Beth, iar gemenii locuiau cu el. Dar unul câte unul l-am părăsit. Într-un timp i-am dat dragostea mea, dar apoi i-am luat-o, și

în același timp și pe gemeni. Întinse mâna și arătă spre Arundell Hali. Odată a fost o casă fericită, plină de oamenii pe care-i iubea și care-l iubeau. Ce i-a mai rămas acum? Chiar și nepoții lui stau acum cu o străină, în loc să stea cu el. Trebuie să-i

arătăm că ținem la el.

— Dar Travis și eu...

— Bani. Sunteți ca bărbatul care-i dă nevestei bani în loc de atenția și dragostea de care are nevoie. Clay nu are nevoie de bani: are nevoie să știe că cineva îi duce grija. Trebuie să simtă că nu e singur.

Wes, Janie și copiii se uitau la ea, Gerard închise leneș ochii, dar nu clipi.

— Tu ghicești ce simte Clay? întrebă liniștit Wes.

— Sau îi transmiți sentimentele tale? Tu ești singură și vrei să simți că cineva îți poartă

de grijă?

Nicole încercă să surâdă.

— Nu știu. Nu am timp acum să mă gândesc. Cu fiecare minut de amânare, râul crește și se apropie de culturile de tutun ale lui Clay.

Deodată, Wes se

repezi și o luă pe Nicole în brațe.

— Dacă găsesc vreodată o femeie care să mă iubească pe jumătate cât îl iubești tu pe Clay, o voi lua și nu o voi lăsa niciodată să plece.

Nicole îl împinse și-și șterse o lacrimă din

colțul ochiului.

— Aș vrea să-mi păstrez secretele, și în afară de asta, nu am nici o îndoială că veți fi la fel de curajoși cum am fost noi. Și acum să ne organizăm. Ai cumva niște lopeți?

Janie își scoase șorțul și-l atârnă pe cuier lângă

ușă și luă apoi mantaua lui Wes.

— Unde pleci? întrebă Wes.

— Cât timp voi stați aici și vorbiți, eu mă duc să fac ceva. Întâi mă duc să împrumut haine de la Isaac. Eu cred că nu se poate face ceva în haine ude, pe ploaia asta. Apoi

mă duc să-l chem pe Clay,

— Clay! spuseră la unison Nicole și Wes.

— Voi doi îl considerați un invalid, dar eu îl cunosc mai bine. Poate să sape la fel de bine ca oricare și mai are câțiva oameni care lucrează la el. Aș fi dorit

să-l avem aici și pe Travis.

Nicole și Wes ședeau liniștiți uitându-se la ea.

— Ați prins rădăcini aici? Nicole, vino cu mine la moară, iar tu Wes, du-te și stabilește unde trebuie tăiat șanțul.

Wes o apucă de braț

pe Nicole și o îndreptă spre ușă.

— Să mergem la treabă!

Capitolul 21

Janie fu șocată de starea în care găsi Arundel Hali. Îr acoperișul de la intrare era o spărtură și podeaua era inundată. Ușa casei era deschisă pe jumătate și traversa orientală era udă la un

capăt. Intră în casă și încercă să închidă ușa. Din cauza ploii și a umezelii ușa se umflase încât nu se mai putea închide. Ridică un covor ud de la ușă și privi podeaua putredă, scorojită, din fața ușii. Lemnul va trebui înlocuit.

Furioasă, privi în antreu. Umezeala apăsătoare făcea ca murdăria și gunoiul dinăuntru să pută. Închise un moment ochii și-i ceru iertare mamei lui Clay. Se îndreptă apoi spre bibliotecă.

Deschise ușa fără să

bată. Observă imediat că nu era singura ce nu fusese schimbată, dar nici curățată. Rămase în prag câteva minute pentru a se obișnui cu întunericul.

— Cred că am murit și sunt în cer, auzi o voce groasă și nesigură dintr-un colț. Frumoasa

mea Janie poartă pantaloni bărbătești. Vrei să lansezi o modă?

Janie se duse la birou, aprinse o lampă și făcu flacăra mare. Oftă când îl văzu pe Clay. Avea ochii roșii, iar barba murdară și încâlcită. Se întrebă dacă se mai spălase în ultimul timp.

— Janie, fetițo, dă-mi cana de pe birou. Mă gândeam s-o iau eu însumi, dar se pare că nu am energia.

Janie îl privi un moment.

— Cât a trecut de când n-ai mai mâncat?

— Să mănânc? Nu este mâncare. Nu știi că

iubita mea soție mănâncă toată mâncarea? încercă să se ridice, dar trebuia să facă un efort.

Janie se duse și-l ajută.

— Puți!

— Mulțumesc, draga mea, este cel mai drăguț lucru pe care mi-l spune

cineva după mult timp. Îl ajută să se ridice. Era foarte nesigur pe picioare.

— Vreau să vii cu mine.

— Desigur, te voi urma oriunde dorești.

— Vom ieși mai întâi, afară, în ploaie. Poate asta te va trezi sau

măcar te va spăla. Apoi, vom merge în bucătărie.

— Oh, da, spuse Clay. Bucătăria este odaia preferată a soţiei mele. Biata Maggie munceşte mai mult acum decât atunci când gătea pentru toată plantaţia. Ştii că au plecat toţi?

Janie îl sprijini pe

Clay până la ușă.

— Nu cunosc un caz mai grav de autocompătimire decât al tău.

Ploaia rece îi lovi pe amândoi de parcă i-ar fi despicat. Janie își apără capul ca să nu fie lovită, dar Clay părea că nu observă cum îl izbea. În

bucătărie, Janie aţâţă focul şi aduse lemne. Puse repede o cană de cafea pe grătar. Odaia era o umbră a vechii încăperi, altădată strălucind de curăţenie. Făcea impresia unui loc de care nu se îngrijea nimeni, un loc nesuferit.

Janie îl ajută pe Clay

să se aşeze şi se duse s-o caute pe Maggie. Avea nevoie de cineva s-o ajute să-l trezească pe Clay. Într-o oră, Maggie şi Janie turnaseră. În el o cantitate extraordinară de cafea şi o duzină de ouă jumări. Tot timpul Maggie vorbea.

— Nu mai este un loc

fericit, spuse ea. Femeia asta își bagă nasul peste tot. Are pretenția să-i facem toți plecăciuni și să-i sărutăm picioarele. Toți râdeau de ea înainte să se căsătorească cu Clay. Se opri privindu-l pe Clay cu asprime. Dar după aceea, nimeni nu i-a mai

intrat în voie. Toţi cei care puteau să plece, au plecat după ce începuse să taie raţiile de mâncare. Chiar şi câţiva sclavi au fugit. Cred că-şi închipuiau că nu se va duce Clay după ei. Şi au avut dreptate.

Clay începuse să se trezească.

— Janie nu vrea să audă necazurile noastre. Când trăiești în paradis, nu vrei să știi cum e în iad.

— Tu ai ales iadul, și Maggie începu să-i țină o predică ce mai fusese auzită de mai multe ori. Janie o opri punându-i mâna pe braț.

— Clay, îl întrebă ea calm, eşti destul de treaz ca să mă poţi asculta?

Privi pe deasupra farfuriei cu ouă. Avea ochii duşi în orbite. Gura era o linie dreaptă cu colţurile mult lăsate. Arăta mai bătrân decât şi-l aducea aminte Janie.

— Ce ai să-mi spui?

întrebă indiferent.

— Îți dai seama ce se întâmplă cu recolta ta pe ploaia asta?

Se încruntă și împinse farfuria pe care Janie i-o pusese din nou înainte. Ascultător, începu din nou să mănânce.

— Oi fi eu beat, dar

mă tem că nu am putut evita nimic din toate cele ce mi s-au întâmplat. Sunt conştient de cele ce se întâmplă din cauza ploii. Nu crezi că este un sfârşit firesc? apoi soţia mea, spuse cuvântul mormăind, a făcut totul ca să ia plantaţia. Acum

se pare că o vom pierde ămândoi.

— Și vrei să se întâmple așa? întrebă Janie. Clay pe care l-am cunoscut eu, se lupta când dorea ceva. Imi amintesc când tu și James v-ați luptat trei zile cu focul.

— Oh, da, James,

spuse Clay liniștit, atunci mă îngrijeam.

— Poate că ție nu-ți mai pasă de ce ți se întâmplă, spuse serios Janie, dar altora le pasă. Wesley și Nicole încearcă acum, pe ploaie, să taie câțiva acri din pământul lui Nicole ca să ți-l salveze pe al

tău. Și tot ce faci tu, este să stai aici să-ți plângi mândria ta rănită.

— Mândrie? Mi-am pierdut mândria... într-o dimineață într-o peșteră.

— Încetează! strigă Janie. Încetează să te mai gândești la tine și ascultă-mă. Ai auzit

vreun cuvânt din ce ți-am spus? Wes i-a spus lui Nicole că probabil pământul tău va fi inundat și ea a găsit calea să-ți salveze recolta.

— Să o salveze? Clay își ridică în sus capul. Singura cale este să se oprească ploaia sau

poate să se construiască un dig sus pe râu.

— Sau râul să ia o altă direcție pe lângă pământul tău.

— Ce tot vorbești?

Maggie se așează lângă Clay.

— Spui că Nicole va salva recolta lui Clay? Cum? Janie privi spre

cele două perechi de ochi interesaţi.

— Ştii cotul pe care-l face râul sub moară? Nicole crede că dacă sapă un şanţ acolo, râul îşi poate schimba cursul în loc să inunde fâşia de pământ aluvionar unde se află plantaţia ta de tutun.

Clay se lăsă pe spate și privi. Știa exact ce înseamnă asta. Apa crescută a râului avea nevoie de o ieșire și orice loc era bun. După o clipă spuse:

— Va pierde o parte din pământul ei dacă râul ia altă direcție.

— Asta i-a spus și

Wes. Janie le mai turnă la toţi trei câte o cafea. A încercat să-i explice, dar ea a spus... se opri privind la Clay... a spus că tu ai nevoie de cineva care să creadă în tine, că ai nevoie să simţi că există cineva care se îngrijeşte de soarta ta.

Clay se ridică brusc şi

se duse la fereastra bucătăriei. Ploua așa de puternic, încât nu vedea nimic prin fereastră, doar un singur chip părea neșters din ochii lui, Nicole. Nu-și revenise din beție tot anul care trecuse, sperând că doar așa să nu se poată gândi sau

simți, dar nu se gândise la muncă. Nu trecuse un minut ca beat sau treaz să nu se gândească la ea și la ce ar fi putut să fie, dacă el... Cu cât se gândea mai mult, cu atât bea mai mult. Janie avea dreptate spunând că-și plânge de milă. Crezuse că își poate organiza

viața, dar părinții muriseră, apoi Beth și James. Crezuse că o voia pe Bianca, dar Nicole îl zdruncinase. Când își dăduse seama cât o iubea, era prea târziu. În plus, o jignise atât de mult, încât nu mai avea încredere în el.

Ploaia lovea în

ferestre. Undeva, afară, în acest potop rece, ea muncea pentru el. Își sacrificase pământul, recolta și îi punea în pericol pentru el, pe toți cei ce depindeau de ea. Ce spunea Janie? Ca să-i arate că cineva îl iubește.

Se întoarse spre Janie.

— Mai am șase oameni care au rămas pe plantație, îi voi lua cu mine și vom lua lopeți. Porni spre ușă. Vor avea nevoie de hrană, golește cămara.

— Da, sir! spuse Maggie, râzând.

Cele două femei priviră spre ușa prin

care ieșise Clay.

— Mica și dulcea doamnă tot îl mai iubește, nu-i așa?

— Nu a încetat nicio clipă, deși am încercat s-o fac să-l uite. După părerea mea, nu există niciun bărbat destul de bun pentru ea.

— Dar ce-i cu

francezul care trăiește la ea? întrebă Maggie cu ostilitate.

— Maggie, habar n-ai ce vorbești.

— Am acum câteva ore de ascultat, spuse și începu să arunce alimente în saci. Vor găti la moară, căci era mai bine ca ploaia să

ude mâncarea crudă decât pe cea gata pregătită. Janie începu să zâmbească.

— Hai să ne vedem de treabă. Am să-ți povestesc timp de un an toate bârfele.

Ploaia bătea cu atâta putere, încât Clay abia putea să-și conducă

oamenii de cealată parte a râului. Apa depășea pereții bărcilor și amenința să înghită oamenii. Râul se umflase destul, înghițind deja câteva straturi de tutun.

Ajunși la mal, oamenii își puseră lopețile pe umăr și începură să urce colina,

cu capul în jos, ca borurile pălăriilor să-i ferească într-un fel de ploaie. Ajunși la locul unde ceilalți săpau, se puseră pe treabă, fără să piardă timpul. Clayton care le poruncea acum, nu era omul căruia să nu i te supui.

Clay băgă lopata în

pământul mustind de apă. Nu era timp să se gândească că o ajuta pe Nicole să se sacrifice. Ideea că trebuia să-și salveze recoltele deveni importantă deodată. Dorința de a-și recolta tutunul era mai fierbinte decât își dorise ceva în viață. Săpa cu o energie

pe care nu o mai avusese vreodată. Muncea de parcă era posedat de un demon. Era atât de concentrat să ridice pământul în lopată, că nici nu-și mai simțea mâinile. Când reveni la realitate, se întoarse s-o privească pe Nicole în ochi.

Revăzând-o avu un șoc. Ar fi putut fi singuri chiar și pe ploaia torențială. Ploaia le cădea în șiroaie pe față de pe borurile late ale pălăriilor.

— Aici, strigă ea, sub ploaia furioasă... cafea, și-i întinse o cană acoperind-o cu mâna. O

luă și o bău toată dintr-o înghițitură. Ea luă cana și se îndepărtă. Se opri și-o privi un moment, încercând să umble prin noroiul cleios. Părea grozav de mică în hainele bărbătești și ghetele mari. De jur împrejur pluteau în noroi tulpini de grâu

aproape coapte. Grâul ei.

Pentru prima oară privi în jur. Erau cincisprezece oameni care săpau şanţul. La un capăt îi văzu pe Wes şi pe Isaac. La stânga sa era pământul pe care încercau să-l taie. Grâul se apleca sub răpăiala

ploii, dar panta colinei asigura scurgerea. În apropiere era un perete jos, pietros. Clay îi văzuse pe Isaac și pe Nicole când construiseră acești pereți. De câte ori o văzuse ridicând o piatră, băuse încă o gură de alcool. Acum toată această muncă era

aruncată în râu, aruncată ca și când nu mai însemna nimic. Și totul pentru el.

Înfipse lopata în pământ și începu să sape mai puternic.

Câteva ore mai târziu, lumina zilei începu să scadă. Nicole veni din nou la el

făcându-i semn să se oprească și să mănânce. Clay scutură din cap și continuă să sape.

Venise noaptea și oamenii continuau să sape. Nu aveau felinare, așa că săpau instinctiv și îndemnați de gândul nopții care se apropia. Wes încerca să îndrume

oamenii să sape după liniile pe care le stabilise.

Spre dimineață, Wes veni la Clay și-i făcu semn să continue. Oamenii erau foarte obosiți, cu trupurile înghețate și dureroase. Săpatul era greu, iar sub ploaia infernală munca

devenea epuizantă.

Clay îl urmă pe Wes la capătul de unde începea șanțul și aproape că erau să fie înecați. Peste o oră, sau în jurul acestei ore vor ști dacă munca lor avea un rezultat. Lui Clay îi trecu prin minte că râul ar putea să nimicească

sacrificiul făcut de Nicole. Ar putea să rămână cum era și să nu țină seama de canalul creat. Wes îl întrebă din priviri pe Clay ce părere are de locul unde vor săpa gura canalului. Ploaia făcea zgomot prea mare și-i împiedica să audă. Clay îi arătă un

cot al râului și amândoi începură să sape acolo, împreună.

Începuse să se lumineze de ziuă. Oamenii puteau vedea acum ce făcuseră și în ce direcţie trebuiau să meargă. Ca să lărgească șanțul adânc ar mai fi fost nevoie de săpat încă

douăzeci de metri.

Wes și Clay schimbau priviri peste capul lui Nicole. Ea săpa alături de oameni, fără să ridice capul. Oamenii aveau toți același gând. În câteva minute vor ști dacă au reușit sau nu.

Deodată, râul le răspunse întrebărilor.

Era prea lacom să mai țină seama de ce mai trebuia săpat. Apa năvăli deodată din ambele părți.

Pământul moale și ud căzu, ca și când ar fi fost un aluat de făină. Abia avură timp să sară alături pentru a nu fi luați de apă. Clay o

apucă pe Nicole de talie și o aruncă pe pământul mai înalt, în siguranță.

Toți săpătorii se dăduseră înapoi și priveau râul mâncând suprafața ce fusese semănată cu grâu. Pământul cădea în bucăți mari, groase, negre, în apă, după care

dispăreau. Apa învolburată alerga ca o lavă vulcanică.

— Priviți, strigă Wes deasupra zgomotului. Priviră cu toții peste râu, unde le arăta Wes. Fuseseră prea pasionați de căderile de pământ și nu se uitaseră la culturile lui Clay. În

timp ce râul se grăbea să umple spărtura făcută în pământul lui Nicole, care era cărat în jos de apă, nivelul apei scăzuse mult. Ultimele brazde de tutun ce fuseseră inundate, se vedeau din nou, culcate și distruse, dar toate cele care erau mai sus erau salvate.

— Ura, ţipă Nicole prima.

Deodată nimeni numai simţi oboseala. Munciseră toată noaptea, dar îşi atinseseră ţinta. Bucuria luă locul oboselii. Începură să-şi fluture lopeţile în aer. Isaac se luă de mână cu Luke şi

făcură un dans în noroi.

— Am reușit, striga Wes, în ploaia ce nu înceta. O luă pe Nicole și o aruncă în aer. Se întoarse apoi și o aruncă spre Clay ca pe un sac de grăunțe. Clay râdea cu gura până la urechi.

— Tu ai izbândit, îi spuse, prinzând-o în

brațe. Tu, nevasta mea frumoasă și strălucitoare. O strânse în brațe și o sărută, un sărut adânc, ca un înfometat.

Nicole uită pentru un moment locul și tot ce se întâmplase. Îl sărută cu pasiune. Se simțea ca o femeie lipsită de hrană

și el era singura hrană de care avea nevoie.

— Veți avea timp destul mai târziu, spuse Wes, bătându-l pe Clay pe umăr și prevenindu-l printr-o privire. Oamenii se uitau curioși la ei.

Nicole îl privea pe Clay și pe fața ei

lacrimile se amestecaseră cu ploaia. O lăsă jos cu părere de rău. Se îndepărtă de ea ca de un foc ce-l putea arde, dar o privea în ochi cu fascinație și întrebător.

— La masă, strigă Wes. Nădăjduiesc că femeile au pregătit

destulă mâncare, căci eu pot să înghit cel puțin un vagon.,

Nicole se îndepărtă de Clay. Își simțea trupul viu cum nu-l mai simțise de luni de zile.

— Maggie e aici, așa că nu se poate să nu fie din belșug.

Wes râse și-și puse

brațul în jurul umerilor lui Nicole și porniră spre moară.

Masa era pusă pe capre de lemn și mâncare era destulă, ca să sature foamea a o sută de oameni înfometați. Pâine caldă și crocantă scoasă atunci din cuptor, unt proaspăt,

tocană, pește, scoici, raci, șuncă, curcan, vacă și porc. Erau opt feluri de prăjituri, patru checuri, trei feluri de vin, trei feluri de bere, dar și lapte și ceai.

Nicole îl evită pe Clay. Își luase farfuria încărcată și se așezase la adăpostul pietrelor. O

numise soția lui, și un moment, se simțise așa. Era atât de mult timp de când nu mai fusese soția lui, și totuși ceva o făcea conștientă că niciodată nu fusese cu adevărat soția lui. Poate doar în zilele fericite la familia Backes avusese senzația că-i aparținea.

—Obosită?

Îl privi, își scosese cămașa udă și avea un prosop în jurul gâtului. Părea vulnerabil și însingurat. Ar fi dorit să-l ia în brațe și să-l mângâie.

— Te superi dacă stau cu tine?

Scutură din cap

tăcută. Erau la adăpost de; ceilalţi, în intimitate.

— Nu prea mănânci, spuse el, arătând farfuria încă plină. Poate ţi-ar trebui puţină mişcare ca să-ţi deschidă pofta, zise, şi-i făcu semn cu ochiul.

Încercă să zâmbească, dar în apropierea lui era

nervoasă.

Luă o bucată de șuncă din farfuria ei și o mâncă.

— Maggie și Janie au fost la înălțime.

— Aveau alimente de la tine. Frumos din partea ta că ai fost generos.

Culoarea ochilor lui

deveni neagră.

— Suntem chiar atât de străini, încât să nu mai putem vorbi? Nu merit ce ai făcut azi pentru mine. Nu... se opri, când ea încercă să-l întrerupă, lasă-mă să termin. Janie mi-a făcut morală că îmi plâng soartă. M-am gândit că

nu merit tot ce mi s-a întâmplat. Azi am avut destul timp să mă gândesc. Am înțeles că viața ți-o faci singur. Odată, mi-ai spus că sunt nehotărât și aveai dreptate. Eu am vrut totul și credeam că e destul să cer și mi se va da. Cred că eram prea

slab să-mi asum orice sarcină.

Nicole îi puse mâna pe braţ.

— Nu eşti un bărbat slab.

— Nu cred că mă cunoşti mai bine decât mine. Ţi-am făcut lucruri îngrozitoare, şi tu... nu mai putea să

sfârșească. Apoi cu vocea slabă: tu mi-ai redat speranța, ceva ce nu mai aveam de multă vreme. Îți promit că nu te voi mai părăsi din nou. Nu mă gândesc numai la recoltă, ci și la viața mea, spuse el, punându-și mâinile peste mâinile ei și

mângâindu-i degetele. Nu credeam că se poate, dar acum te iubesc și mai mult decât te iubeam înainte.

Nicole simți un nod în gât care o împiedica să vorbească. O privi în ochi.

— Nu am cuvinte să-ți spun ce simt pentru

tine și să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine. Se opri brusc de parcă s-ar sufocat.

— La revedere, murmură. Plecase, înainte de a-i fi putut vorbi.

Clay ieși repede, lăsându-și cămașa la

moară și fără să dea atenție celor care îl strigau. Afară își dădu seama cu greu că ploaia se liniștise, transformându-se în burniță. În lumina palidă a dimineții putea să vadă cum se schimbase fața pământului. Acolo unde

înainte câmpul se ridica ținând piept râului, acum era prăbușit. Râul satisfăcut se liniștise. Era ca un animal sătul care acum își digera ospățul. Debarcaderul era neatins și Clay vâsli, pe râul mult mai umflat, până la debarcaderul său.

Avea impresia că se trezea după un lung somn, care durase un an. Îl simțea alături pe James, îngrozit de ce făcuse Clay cu plantația frumoasă și roditoare. Văzu acum și halul în care era casa. Sări peste balta de la intrare, pe podeaua de lemn.

Bianca stătea în capul scării. Purta un capot de mătase bleu-pal, larg, închis până la gât. Pe dedesubt avea o cămașă de satin roz. Gulerul, manșetele și partea din față a capotului erau garnisite cu o bordură lată de pene multicolore, ascuțite.

— În sfârșit ești aici. Ai lipsit din nou toată noaptea.

— Ți-am lipsit? întrebă ironic Clay. În loc de răspuns îi aruncă o privire.

— Unde sunt toți, și de ce nu este nimic pregătit?

— Credeam că ai fost

îngrijorată pentru mine, când colo, e vorba de Maggie care face mâncare.

— Vreau un răspuns. Unde este micul dejun?

— Micul dejun se servește acum dincolo de râu, la Nicole.

— La ea? Împuțita. Vasăzică acolo ai fost?

Trebuia să-mi închipui că era necesar să-ți satisfaci poftele tale sălbatice. Cu ce te-a momit acum? Ți-a spus ceva despre mine?

Clay o privi cu dezgust și porni pe scări în sus.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, numele tău

nu s-a auzit.

— Cel puțin s-a învățat minte, spuse Bianca mândră. Nu este proastă, știe că o cunosc bine, văd prin ea, văd ce este în realitate. Voi toți sunteți prea orbiți să nu vă dați seama ce mincinoasă lacomă și intrigantă este.

Clay se întoarse spre Bianca furios. Mai urcă patru trepte ca să ajungă la ea, o apucă de gulerul rochiei și o izbi puternic de perete.

— Murdărie ce ești! Nu ai nici dreptul să-i pronunți numele, în viața ta n-ai făcut un lucru bun pentru nimeni

și o acuzi pe ea că ar semăna cu tine? Azi noapte, Nicole și-a sacrificat o parte din pământul ei ca să-l salveze pe al meu. Acolo am fost toată noaptea, lângă ea și lângă alți oameni, care știu ce înseamnă bunătatea și generozitatea. O

împinse din nou spre perete. M-ai exploatat cât ai putut. De acum înainte, eu sunt acela care va conduce aici, nu tu.

Bianca respira greu. Mâinile lui îi opreau circulația. Obrajii grași se umflau sub presiunea mâinilor lui.

— Nu poți pleca la ea, eu sunt nevasta ta, gâfâi ea, aici e casa mea.

— Nevasta, șuieră el. Aproape că te merit, după tot ce am făcut. Îi dădu drumul și se trase înapoi. Privește-te, nu te iubești nici tu însăți, cum nimeni nu te poate suferi. Se întoarse și

urcă pe scări în camera lui, unde căzu pe pat și adormi instantaneu.

Bianca rămase ca o statuie de marmură, după plecarea lui, ce voia să spună, că nu se place nici ea însăși? Provenea dintr-o familie englezească veche și importantă. Cum ar

putea să nu fie mândră de ea însăși?

Îi chiorăia burta și-și puse mâna pe ea. Încet, ieși din casă și se duse la bucătărie. Habar nu avea să gătească, iar vasele cu făină și alte ingrediente o zăpăceau. Îi era foarte foame, dar nu găsi nimic de

mâncare. Avea ochii plini de lacrimi când părăsi bucătăria și porni spre grădină.

În capătul grădinii, ascuns sub două magnolii enorme, era un mic pavilion. Se așeză greoi pe o pernă, dar când simți că e umedă se ridică. Dar ce folos,

capotul ei frumos era deja stricat. Lacrimile îi curgeau pe obraji, în timp ce smulgea penele de pe capot.

— Vă deranjez, se auzi o voce liniștită, vorbind cu accent.

Bianca ridică repede capul.

— Gerard, oftă în

timp ce avea încă lacrimi în ochi.

— Ai plâns, îi spuse cu simpatie. Încercă să se aşeze lângă ea, însă văzu că pernele erau ude. Aruncă una dintre ele peste lanţuri, apoi scoase o batistă, nu cea de mătase a Adelei, şi şterse bine apa de pe

banca de lemn. Se așează jos. Spune-mi te rog, ce ți s-a întâmplat? Arăți de parcă ai avea nevoie de un prieten.

Bianca își ascunse fața în mâini.

— Un prieten. Eu nu am prieteni. Toată lumea în țara asta oribilă, mă urăște. Azi-

dimineață mi-a spus că nici eu însămi nu mă plac.

Gerard se aplecă și-i atinse părul. Nu era foarte curat.

— Nu-ți dai seama că spune orice numai ca să te supere? N-o vrea decât pe Nicole. Ar face sau ar spune orice ca s-o

aibă.

Bianca îl privi cu ochii roșii și obrajii umflați de plâns.

— Nu se poate. Este însurat cu mine.

Gșrard râse cu indulgență, ca și când ar fi fost un copil.

— Ce nevinovată ești! Ești așa de dulce și

vulnerabilă, așa de naturală. Ți-a spus unde a fost azi-noapte?

Ea aprobă cu mâna.

— A spus ceva despre o inundație și că Nicole îi salvase câmpul.

— Bineînțeles că i-a salvat recolta, dar are în minte că într-o zi va fi a ei. A făcut să pară că e

un sacrificiu din partea ei, dar în fond, adăuga pământ roditor plantației Armstrong. Și plănuiește ca într-o zi, să fie tot al ei.

— Cum? Căsătoria noastră a fost făcută cu martori, ea nu mai poate fi anulată.

Gerard o bătu pe

umăr.

— Tu ești o adevărată doamnă și nici nu-ți poți imagina cât sunt de perfizi amândoi. L-ai păcălit și tu de câteva ori, dar jocul tău era inofensiv, nu făcea rău nimănui. Chiar și răpirea lui Nicole, nu urmărea să-i facă ceva.

Dar planurile lor, nu sunt așa de nevinovate... sau cinstite.

— Ce vrei să spui? Divorț?

Gerard tăcu un moment.

— Aș dori să fie divorț. Cred că se gândesc... la crimă.

Bianca îl privi o clipă.

La început nu-și dădu seama pe cine voiau să omoare. Ideea că Nicole ar putea să cadă de pe o stâncă îi apăru în minte. Dacă Nicole ar muri, viața ei ar fi cu mult mai bună. Dar nu înțelegea de ce Clayton s-ar fi gândit s-o omoare pe Nicole.

Încet, încet, înțelese la ce se gândea Gerard.

— Pe mine, murmură ea, vor să mă omoare?

Gerard o strânse de mână.

— Cred că și eu sunt tot atât de naiv ca tine. Mi-a trebuit mult timp ca să înțeleg ce se petrece. Nu puteam

înțelege de ce, de bunăvoie, Nicole. Și-ar pierde o parte din pământul ei, dacă nu ar fi avut un motiv pe care altul nu l-ar fi înțeles. De abia azi dimineață mi-a venit în minte ideea. Sălbaticii au făcut atâta zgomot la moară, că nu am putut dormi.

Mi-am dat seama că dacă Nicole va deveni din nou stăpâna plantației, atunci câmpul câștigat prin schimbarea cursului apei va fi în interesul ei.

— Dar... crimă! oftă Bianca Sunt sigură că te înșeli.

— Armstrong a

încercat vreodată să te lovească? Te-a bătut?

— Azi-dimineaţă. M-a împins spre perete că abia mai puteam să respir.

— Asta ce înseamnă? E un om violent, începe să nu se mai controleze. Într-o bună zi, curând, vei găsi o sfoară subţire

peste scări, și când vei începe să coborî ai să cazi.

— Nu! oftă Bianca cu mâna pe gât.

— Bineînțeles, Armstrong va fi departe de casă când se va întâmpla. Mai târziu, nu va avea decât să scoată sfoara. Apoi va face pe

soțul nenorocit, în timp ce tu draga mea, vei zace în coșciug.

Bianca avea ochii îngroziți, înspâimântați.

— Nu pot să las să se întâmple așa. Trebuie să mă feresc.

— Dar trebuie să fii atentă, atât pentru mine, cât și pentru tine.

Ea spuse într-o suflare;

— Pentru tine?

— Mă vei considera un mizerabil, nu un om îndrăzneț. Nu, nu-ți voi spune.

— Te rog, îl imploră ea. Mi-ai spus că suntem prieteni. Poți să-mi spui ce-ți trece prin minte.

El privi în jos la podele, dar erau prea ude ca să poată îngenunchia, și-ar fi stricat ciorapii de mătase.

— Te iubesc, îi spuse pe un ton disperat. Cum m-aș putea aștepta să mă crezi? Nu ne-am văzut decât o singură

dată, și de atunci nu m-am putut gândi la altceva. Mă urmărești tot timpul. Fiecare gând al meu a fost la tine. Te rog să nu râzi de mine.

Bianca îl privi mirată. Niciodată, nici un bărbat nu-i declarase dragoste nemuritoare. În Anglia, Clay o ceruse

de nevastă, dar fusese rezervat, distant, ca și când s-ar fi gândit la altceva, atunci când o ceruse. Când o privea Gerald, îi bătea inima. O iubea cu adevărat, putea să vadă asta. Din dimineața primei lor întâlniri se gândise la el doar ca la cineva amabil

și înțelegător. Acum îl privea altfel. Ar putea să-l iubească. Da, ar putea iubi pe cineva cu purtări așa de delicate.

— N-aș putea să râd de tine. Zâmbi.

— Atunci aș putea spera că-mi vei împărtăși cât de puțin afecțiunea? Nu pot cere

prea mult, ci doar să te pot vedea din când în când.

— Desigur, îi răspunse Bianca, uimită de declarațiile lui.

Se ridică și-și îndreptă cravata.

— Acum trebuie să plec. Vreau să-mi promiți că vei fi

prudentă. Mi s-ar rupe inima dacă ţi s-ar întâmpla ceva, chiar de-ar fi un fir de păr de pe capul tău drăgălaş. Îi zâmbi şi apoi văzu ceva pe marginea gardului ce înconjura pavilionul. Era să uit. Vrei să primeşti această mică dovadă de afecţiune din partea

mea? îi întinse o mică cutie cu bomboane de ciocolată franţuzească. Le primise de la fiica unui fermier care cumpărase una din rochiile lui Nicole.

Bianca aproape îi smulse cutia din mână.

— Nu am mâncat, îngână. Nu a vrut să mă

lase să mănânc azi-dimjneaţă. Aruncă panglica pe jos şi deschise capacul. Înainte ca Gerard să respire, mâncase deja cinci bucăţi.

Bianca se opri cu gura plină şi cu o picătură de ciocolată în colţul gurii.

— Ce vei crede despre mine?

— Ce aș putea gândi altceva, decât că te iubesc? spuse Gerard când își reveni din mirarea provocată de felul cum se repezise la bomboane. Nu cred că-ți dai seama că te iubesc, așa cum ești. Nu

cer și nici nu doresc o schimbare. Nu-mi plac fetele slabe și fără forme. Te iubesc așa cum ești.

Bianca îl privi cu aceeași expresie cu care privise ciocolata. Gerard zâmbi.

— Ne mai putem întâlni? Poate peste trei zile, la prânz, când voi

aduce un picnic.

— Oh, da, oftă ea, mi-ar plăcea.

Se aplecă din mijloc, îi luă mâna și i-o sărută. Observase că nu-și lua ochii de la ciocolată. După ce o lăsă singură, se ascunse un moment după un copac și o privi, devorând în câteva

minute toată cutia. Zâmbi în sinea lui și se întoarse la moară.

Trei zile mai târziu, Gerard ședea în fața Biancăi, într-un loc retras de pe plantație. Între ei erau resturile unui festin. Janie își pierduse toată dimineața să

pregătească o astfel de masă. Gerard se încruntă amintindu-și că Janie refuzase la început să-i execute comanda și să împacheteze picnicul, dar intervenția lui Nicole o obligase să asculte. Nu putea suferi ca o femeie să nu-l

asculte.

— Vrea să mă înfometeze, spuse Bianca cu gura plină de cremă caramel și de prăjituri cu migdale. De dimineață nu m-a lăsat să mănânc decât două ouă fierte și trei biscuiți, în plus, a anulat și comanda mea de câteva

rochii noi. Nu știu ce crede că pot să port. Proștii ăștia de americani nu știu nici să coasă ca lumea. Rochiile se rup mereu la cusături.

Gerard privea cu interes cantitatea masivă de mâncare pe care Bianca o devora cu rapiditate. Adusese

mâncare pentru șase persoane și acum nu era sigur că va fi de ajuns.

— Spune-mi, o întrebă încet, ai fost prudentă în ultimul timp? Te-ai ferit de pericol??

Întrebarea o făcu pe Bianca să pună furculița jos. Își ascunse fața în

mâini.

— Mă urăşte. Peste tot văd dovezile urii lui. De când au fost ploile, s-a schimbat. Nu mă lasă să mănânc. A angajat femei să cureţe în casă, dar când eu le dau ordine, nu mă ascultă. Este ca şi când nu aş fi eu stăpâna plantaţiei.

Gerard despacheta o prăjitură cu brânză, învelită în ciocolată. Îi atinse brațul și i-o întinse. Ochii îi străluceau printre lacrimi când apucă prăjitura.

— Dacă am fi noi doi proprietarii plantației, totul ar fi altfel.

— Noi? Cum am putea să o stăpânim noi? Mâncase deja o prăjitură și-l privea pe Gerard despachetând alta.

— Dacă Armstrong ar muri, tu ai fi moștenitoarea.

— E dezgustător de sănătos, ca un măgar. Mă gândeam că-și va

găsi moartea cu băutura, dar nu s-a mai atins de băutură de la ploi.

— Câte persoane știu asta? Toată lumea știe că a băut mult, timp de peste un an. Și dacă ar avea un... accident, când e beat?

Bianca se lăsă pe spate, privind la

mâncarea care rămăsese. Nu mai era mult, și nu-i plăcea s-o lase, dar nu mai putea mânca...

— Ți-am spus că nu mai bea, zise ea absentă. Gerard scâșnea din dinți văzând cât e de greoaie.

— Nu crezi că am putea aranja ceva acum? Bianca ridică alene capul

și-l privi.

— Ce vrei să spui?

— Clayton Armstrong e un om rău. Te-a adus aici sub un pretext mincinos. Cum te-a adus în ţara asta oribilă, s-a folosit de tine, te-a maltratat.

— Da, murmură Bianca, da!

— Nu există lege în lume care să permită ca așa ceva să continue. Ești soția lui și te tratează ca pe un gunoi. Pentru Dumnezeu, nu-ți dă voie nici să mănânci!

— Bianca își mângâie stomacul enorm.

— Ai dreptate, dar ce pot face?

— Să scapi de el! zâmbi, când Bianca oftă. Da! Știi ce vreau să spun. Îi luă mâna, aplecându-se peste farfuriile murdare.

— Ai toate drepturile. Ești așa de dulce că nu-ți dai seama că este o luptă pe viață și pe moarte, tu sau el.

Crezi că Armstrong s-ar feri de crimă?

Îl privi speriată.

— Ce altceva poate face? El o dorește pe Nicole, dar e căsătorit cu tine. Ți-a cerut divorțul?

Ea scutură din cap.

— O va face. Și-l vei accepta?

Scutură din nou din cap.

— Atunci va găsi o altă cale ca să scape de nevasta nedorită.

— Nu, șopti Bianca. Încercă să se ridice, dar dimensiunile ei și cantitatea de mâncare înghițită o făcură incapabilă să se miște.

Gerard se ridică, îi întinse mâinile, proptindu-și picioarele sub greutatea ei.

— Gândește-te la asta, îi spuse când era în fața lui. Este o problemă de supraviețuire. Ori el, ori tu.

Se îndepărtă de el.

— Trebuie să plec.

Capul îi vâjâia de oribilele aluzii pe care i le spusese Gerard. Merse foarte încet spre casă.

Înainte de a intra, încercă toate ușile pentru a se asigura că nu se ascundea nimeni în spatele lor. În timp ce urca greoi scările, îngenunche, cercetând

dacă nu erau fire întinse de care să se împiedice.

O săptămână mai târziu, Clay îi vorbi prima oară de divorţ. Era foarte slăbită şi obosită din cauza lipsei mâncării şi a odihnei. Nu mai avusese o masă cum îi trebuia, de la picnicul cu Gerard. Clay

dăduse ordin ca Bianca să fie pusă la un regim strict. Nici nu se odihnea destul, pentru că-avea vise în care Clay stătea în faţa ei cu un cuţit, ţipând că era ori ea, ori el. Când îi vorbi de divorţ, coşmarul deveni realitate.

Şedea în odaia de

dimineață. Clay o refăcuse cum era la început, înainte ca Bianca să o redecoreze. Era ca și cum ar fi încercat deja să-i șteargă urmele.

— Ce ne putem oferi unul altuia? spunea Clay. Sunt sigur că ții la mine tot atât de puțin,

cât țin eu la tine.

Bianca refuza dând din cap cu încăpățânare.

— Tu o vrei pe ea. Vrei să mă gonești pe mine ca s-o ai pe ea. Voi doi ați plănuit asta tot timpul.

— Este cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată,

spunea Clay, încercând să se stăpânească. Tu ești cea care m-ai obligat să te iau de nevastă. Tu ești cea care m-a mințit, spunând că porți copilul meu.

Bianca suspină și-și puse mâna pe grăsimea care îi acoperea gâtul.

Clay se întoarse și

merse spre fereastră. Aflase de curând povestea cu Oliver Hawthorne. Omul își pierduse mica recoltă în timpul ploilor și doi copii îi muriseră de febră tifoidă. Venise să-l șantajeze pe Clay, cerându-i bani. După ce-i spusese că Bianca

pierduse copilul, îl dăduse afară de pe plantaţie.

— Mă urăşti, şopti Bianca.

— Nu, spuse Clay. Nu te urăsc. Tot ce vreau este să ne eliberăm, unul de celălalt. Îţi voi trimite bani. Voi avea grijă să nu trăieşti în mizerie.

— Cum o poți face? Crezi că sunt proastă? Doar știu că tot ce câștigi se duce tot în lucrările tale de aici. Pare că ești bogat fiindcă ai o proprietate mare, dar nu ești bogat. Cum ai putea îngriji de plantație și să-mi trimiți și mie bani?

Se răsuci spre ea cu ochii negri de furie.

— Nu, nu ești proastă, dar neînchipuit de egoistă. Nu-ți dai seama cât de mult doresc să scap de tine? Nu vezi că mă dezgușți? Aș fi în stare să vând plantația, ca să nu mai fiu obligat să-ți văd

grăsimea pe care tu o numești față. Deschise gura să mai spună ceva, dar se opri, și ieși repede din odaie.

Bianca ședea pe canapea, nemișcată de multă vreme. Nu-și va permite să se gândească la cele ce-i spusese Clay. În schimb, se gândea la

Gerard. Ce bine ar fi să trăiască la Arundel Hali cu el. Ea ar fi stăpâna, doamna moșiei, ar face meniuri, ar supraveghea mesele, iar el ar face treburile bărbătești afară. Seara ar veni acasă și ar lua o masă delicioasă. Apoi i-ar săruta mâna spunându-i

noapte bună.

Privi în jurul camerei și-și aminti cum o aranjase ea înainte. Acum era goală și simplă. Gerard nu i-ar fi interzis să o redecoreze. Nu, Gerard o iubea, așa cum era.

Se ridică încet. Știa că trebuie să-l vadă, să-l

vadă pe omul pe care-l iubea. Nu mai avea de ales. Gerard avea dreptate. Clay se gândea să scape de ea în orice mod.

Capitolul 22

— Ce faci aici? o întrebă Gerard pe Bianca, în timp ce-o ajuta să coboare din barcă, pe partea râului unde locuia Nicole. Privi îngrijorat în jur.

— Trebuia să te văd.

— Nu puteai să

trimiți o vorbă? Aș fi venit eu la tine. Ochii Biancăi se umplură de lacrimi.

— Te rog nu te supăra pe mine. Nu mai pot suporta furia.

Gerard se uită la ea un moment.

— Vino cu mine. Nu trebuie să fim văzuți din

casă. Ea dădu din cap și-i urmă. Îi era greu să umble. Se opri de două ori ca să poată respira.

Când ajunseră în vârful unei coline, de unde se putea supraveghea casa, Gerard se opri.

— Acum spune-mi ce s-a întâmpiat.

Ascultă cu atenție mărturisirile pline de emoție ale Biancăi. *

— Deci știe că copilul nu era al lui.

—E grav?

Gerard o privi dezgustat.

— Tribunalele pedepsesc adulterul.

— Tribunalele? Ce

tribunale?

— Cele care-i vor acorda divorțul și-ți vor lua totul. Bianca alunecă cu spatele pe un copac, până când se așează.

— Am luptat așa de greu pentru totul. Nu-mi poate lua nimic. Nu poate!

Gerard îngenunche în

fața ei.

— Crezi asta? Există modalități să-l împiedicăm să-ți fure totul.

— Te gândești la crimă, spuse, privindu-l.

— Încearcă să te omoare?

Bianca tăcu.

— Cum ți-ar plăcea

să te întorci în Anglia, ca femeie divorţată? Toată lumea va spune că nu ai fost în stare să păstrezi un bărbat. Ce va spune tatăl tău?

Bianca își aminti de câte ori râsese tatăl său de ea. Spunea că Armstrong nu o va mai vrea după ce va prinde

gust de Nicole. Nu va înceta să-i amintească asta, când se va întoarce nenorocită acasă.

— Cum? Când? șopti ea.

Gerard se așează pe călcâie. Avea în ochi o privire ciudată.

— Curând, foarte curând. Nu trebuie să-i

lăsăm timp să spună nimănui planurile sale.

Deodată, o mișcare îi atrase privirile Biancăi.

— Nicole, oftă ea, punându-și mâna peste gură. Gerard se întoarse imediat. În spatele lui era Adele, aproape ascunsă de copaci. Îi trebuise mult timp lui

Nicole să o convingă pe mama sa că nu era niciun pericol să se plimbe în pădurile din spatele casei. Era doar a treia oară când ieșea singură.-

Gerard făcu un pas mare și-și apucă soția de braț.

— Ce-ai auzit? o

întrebă, înfigându-și mâna în carnea ei.

— Crimă, spuse, rotindu-și ochii de spaimă. Gerard o lovi tare peste față.

— Da! Crimă? Uciderea ta! Mă înțelegi? Dacă spui vreo vorbă despre asta, îi voi duce pe Nicole și pe

gemeni la ghilotină. Ți-ar plăcea să vezi capetele lor căzând în coș?

Numai cine a cunoscut oroarea, ar putea înțelege schimbarea expresiei Adelei, de la teamă până la groază.

Îi puse degetele pe gât.

— Îți amintești, îi șopti, și apoi o împinse.

Căzu în genunchi, se ridică repede și o luă la fugă înapoi spre casă.

Gerard își îndreptă cravata și se întoarse la Bianca. Ședea cu spatele la copac, cu ochii înspăimântați.

— Nu te-am văzut

niciodată așa, murmură.

— Vrei să spui că n-ai văzut niciodată un om protejând femeia pe care o iubește? Observând că se încruntă, continuă. Trebuia să fiu sigur că nu va spune un cuvânt din ce a auzit.

— O va face. Sigur va spune.

— Nu, după cele ce i-am zis. Este nebună, nu știai?

— Cine este? Seamănă cu Nicole.

— Mama ei, spuse ezitând. Ca să nu mai pună alte întrebări, continuă. Vino să ne întâlnim mâine la ora unu, acolo unde am luat

picnicul. Vom stabili planul.

— Aduci mâncare? întrebă pofticioasă.

— Bineînțeles. Acum trebuie să pleci, mai înainte ca cineva să te vadă. Nu vreau să fim văzuți împreună... încă, adăugă. O luă de mână și o conduse la

debarcader.

Când Nicole se întoarse de la moară, Janie era la ușă cu fața gravă.

— Mama ta s-a speriat. Nimeni nu o poate calma. Un țipăt oribil, ce parcă scutura acoperișul micuței case, o făcu pe Nicole să

alerge pe scări.

— Mamă, spuse Nicole, încercând s-o îmbrățișeze cu brațele. Adele avea fața frumoasă atât de schimonosită, aproape de nerecunoscut.

— Copiii, țipă Adele fluturându-și brațele în jur. Copiii! Capetele lor!

îi vor omorî. Sânge peste tot!

— Mamă, te rog. Ești în siguranță, îi spuse Nicole în franțuzește, și la fel vorbea și Adele.

Janie ședea în capul scării.

— Se pare că e îngrijorată pentru gemeni. Asta spune?

Nicole se lupta cu brațele mamei ei.

— Așa cred. Vorbește de copii. Poate se gândește la unul din verii mei.

— Nu cred. A venit plângând acum câteva minute și a încercat să ascundă gemenii în cămara de sub scară.

— Sper că nu s-au speriat.

— Sunt obișnuiți cu ea. S-au ascuns în cameră și apoi au ieșit când am adus-o sus.

— O să-i omoare, țipa Adele. Nu-l cunoșteam. Nu l-am cunoscut niciodată. Și doamna grasă îi va

ucide.

— Ce spune acum? întrebă Janie.

— Lucruri fără înțeles. Poți să-mi aduci puțin laudanum? Cred că singurul mod de a o calma ar fi să doarmă.

După ce Janie plecă, Nicole încercă din nou s-o liniștească, dar Adele

era ca o sălbatică, parcă-și ieșise din minți. Continua să vorbească de crimă, ghilotină și o femeie grasă. Când pronunță numele lui Clay, atrase atenția lui Nicole.

— Ce-i cu Clay? întrebă ea.

Adele avea ochii

sălbatici și părul îi zbura.

— Clay, îl vor ucide și pe el. Și apoi copiii mei, toți copiii mei, copiii tuturor. Au omorât-o pe regină. Îl vor omorî pe Clay.

— Cine-l va omorî?

— Ei. Cei care au ucis copiii! Janie ședea lângă

umărul lui Nicole.

— S-ar părea că încearcă să-ți spună ceva. Sună de parcă ar fi spus numele lui Clay.

Luând ceașca cu ceai de la Janie, Nicole îi zise:

— Bea asta mamă. Are să te facă să te simți mai bine. Nu trecu mult timp și doctoria își făcu

efectul.

Jos, Gerard tocmai intra în casă.

— Gerard, întrebă Nicole, azi i s-a întâmplat ceva mamei care să o tulbure?

Se întoarse spre ea.

— Nu am văzut-o. Iar are o criză?

— Ca şi când ţi-ar

păsa, spuse Janie, depășind-o pe Nicole pe scări și ducându-se la mașina de gătit. Fiind nevasta ta, ar trebui să ai grijă.

— Nu aș împărți niciodată sentimentele mele cu ale unei femei ca tine.

— Încetați amândoi,

ordonă Nicole. Nici unul din voi nu o ajută pe mama.

Gerard scutură din mână.

— E iar o criză de-a ei. Ar fi trebuit să te obișnuiești cu ele până acum.

Nicole se îndreptă spre masă.

— Asta de acum nu seamănă cu celelalte. S-ar părea că încearcă să-mi spună ceva.

Gerard o privi cu ochii micșorați.

— Ce-ar putea să spună în plus, față de ce a spus de sute de ori? Moarte și crimă, este subiectul despre care

vorbește mereu.

— Adevărat, da de data aceasta, l-a menționat pe Clay.

— Clay. Dar nu l-a văzut niciodată pe Clay, nu-i așa, spuse Janie.

— Nu, după câte știu eu, spuse Nicole. Și mai vorbea de o femeie grasă.

— Nu-i greu de ghicit cine e, bombăni Janie.

— Desigur, zise Gerard, manifestând lipsă de curiozitate, ceea ce nu i se întâmpla de obicei. Probabil i-a văzut pe Clay și Bianca împreună și, fiind străini, s-a speriat. Știi bine ce îngrozită este de

persoanele străine.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse Nicole. Dar pare ceva mai mult decât atât. Spune tot timpul că cineva vrea să-l omoare pe Clay.

— Spune întotdeauna că cineva vrea să omoare pe cineva, spuse Gerard supărat.

— Poate, dar niciodată nu a confundat trecutul cu prezentul, ca acum.

Înainte ca Gerard să poată spune un cuvânt, Janie i-o luă înainte, păşind mai în faţă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji acum. Dimineaţă vei încerca să

vorbești cu mama ta. Poate după o noapte de somn bun, va putea să se exprime mai clar. Acum stai jos și mănâncă ceva.

Căsuța mică era în întuneric și peste tot era liniște. Afară râul curgea liniștit de când i se schimbase cursul. Era foarte cald pentru luna

septembrie și cei patru, care dormeau la mansardă, nu se înveleau noaptea.

Adele era neliniștită. Chiar și sub efectul dozei mari de medicament, nu înceta să se agite și să se răsucească, având vise confuze, care o speriau.

Știa că are ceva de spus, dar nu-și putea da seama cum ar putea s-o facă. Regele și regina Franței păreau că se amestecă cu figura unui fermier, pe nume Clayton, un om a cărui față nu o putea vede. Dar vedea moartea, moartea lui, mai multe

morți, ale fiecăruia.

Gerard stinse țigara pe care o fumase și se furișă încet jos din pat. Se opri și-și privi soția. De multe luni n-o mai luase în brațe. În Franța se simțise mândru să se căsătorească cu o Courtalain, chiar și cu una mai bătrână, ca

Adele. De cum o văzuse însă pe Nicole, sentimentele pentru soția lui muriseră. Nicole era o copie mai tânără și mai frumoasă decât mama sa. Încet, ca podeaua să nu scârțâie, se duse în partea Adelei și se așează pe marginea patului. Se aplecă apoi

peste ea să-și ia perna.

Ea deschise ochii o clipă doar, înainte ca perna să-i acopere fața. Începu să se lupte, dar fără folos. Asta aștepta. În toți anii din pușcărie, își așteptase în fiecare clipă moartea. În sfârșit, sosise, și ea era

pregătită.

Gerard ridică perna de pe faţa ei. Moartă, Adele era chiar mai frumoasă, mai tânără decât o văzuse el vreodată. După ce stătu puţin, se duse în partea cealaltă, despărţită de pătură, care le ascundea pe Janie şi Nicole. O

privi îndelung pe Nicole și trupul ei aproape neascuns sub cămașa de noapte subțire. Mâna lui ardea de dorința de a-i mângâia linia curbată a șoldurilor.

— Curând, șopti el, curând.

Se întoarse în pat, se întinse lângă femeia pe

care abia o ucisese și adormi. Singurul lui gând era că nu-l va mai deranja agitația ei.

Dimineața, când Nicole descoperi trupul mamei sale moarte, nu era nimeni în casă. Gemenii plecaseră cu Janie să culeagă mere, iar Gerard ca de obicei,

ieșise.

Șezu liniștită pe marginea patului ținând mâna mamei ei într-ale ei, și-i mângâia obrazul atât de asemănător cu al ei. Se ridică, și foarte încet ieși din casă. Merse pe mal în sus, acolo de unde vedea casa și moara. Se simți

deodată singură și pierdută. Ani de zile crezuse că familia ei murise. Apoi, apariția mamei ei îi insuflase din nou sentimentul de solidaritate familială.

Nu-i mai rămăsese decât Clay.

Privi peste râu la Arundel Hali, atât de

frumos în soarele matinal. Dar nu-l mai avea pe Clay, se gândi ea. Trebuia să înțeleagă că era plecat, ca și mama sa.

Se așează jos pe pământ, cu genunchii ridicați și-și ascunse fața în ei. Nu va înceta niciodată să-l iubească

sau să simtă că are nevoie de el. Tot ce dorea acum era să simtă siguranța în brațele lui, să-i spună că viața va continua și după moartea mamei ei. Chiar și ultimele cuvinte ale mamei ei vorbeau de Clay.

Își ridică brusc capul.

O femeie grasă avea să-l omoare pe Clay. Bineînțeles. Adele o auzise pe Bianca plănuind moartea lui Clay. Mintea ei gândea repede, căutând explicații. S-ar fi putut ca Bianca să se fi întâlnit cu cineva pe partea râului spre moară, cu

cineva pe care-l angajase. Dacă Armstrong ar muri, Bianca ar stăpâni plantaţia.

Se ridică şi alergă spre debarcader. Vâsli cât putu, de repede, traversând râul. Ajunsă la mal, îşi ridică fustele şi alergă spre casă.

În timp ce alerga, deși grăbită, se simțea ca acasă. Casa părea că o primește cu brațele deschise. Portretul lui Beth era din nou la locul lui, deasupra căminului din sufragerie. Îl privi o clipă și i se păru că privirea lui Beth părea îngrijorată. Intră apoi în

bibliotecă. Simți prezența lui Clay cu putere. Biroul era încărcat, dar curat, locul dovedea activitate.

Când veni în spatele ei, știu exact, dar nu se întoarse. Simți mirosul transpirației lui amestecat cu cel al pielii din odaie. Inspiră adânc,

apoi se întoarse încet cu fața spre el.

În ultimul an îl văzuse foarte puțin, doar o dată, pentru scurt timp. Clay cel liniștit și care venise umilit să ajute la săpatul șanțului, era pentru ea străin. Dar bărbatul pe care-l avea acum în față era cel de

care se îndrăgostise. Cămașa era deschisă la piept și udă de sudoare, iar mâinile și brațele purtau pete de tutun. Felul cum stătea, cu picioarele depărtate și mâinile în șolduri, îi reaminti de prima dată când îl văzuse prin ochean.

— Ai plâns, spuse cu glas egal. La auzul glasului său, simți frisoane pe șira spinării și uită de ce era acolo. Se îndepărtă de el și făcu un pas spre ușă.

— Nu, o opri el, și ea se supuse. Uită-te la mine, îi spuse.

Nicole se întoarse

încet.

Cu vocea îngrijorată, o întrebă.

—Ce s-a întâmplat?

În ochii ei apărură lacrimi.

— Mama... a murit. Trebuie să mă duc acasă. Se priviră îndelung.?

— Nu știi că ești acasă?

Lacrimile ameninţau să-i curgă. Nu-şi închipuia că mai avea încă atâta putere asupra ei. Scutură din cap, încercând să spună nu.

— Vino aici, îi spuse cu voce liniştită, dar cu ton de comandă.

Nicole refuză să-l asculte. Raţiunea,

undeva în mintea ei, îi dicta să nu revină la ce fusese între ei. Dar picioarele nu o ascultau. Ridică unul, și făcu un pas înainte. Clay nu făcea decât s-o privească, dar comunicarea dintre ochii lor era concretă.

— Vino, o mai chemă

încă o dată.

Lacrimile începură să-i curgă și alergă spre e. O luă în brațe, strângând-o aproape s-o sfărâme. O duse pe canapea și o ținu în brațe.

— Dacă vrei să plângi, trebuie s-o faci acolo, de unde aparții,

pe umărul soțului tău. O ținea și-i mângâia părul, iar ea își plângea durerea pentru pierderea mamei ei. După puțin timp, începu să-i pună întrebări. Voia s-o facă să vorbească de mama ei și de timpurile bune.

Îi povesti despre

prietenia Adelei cu gemenii și cum păreau toți, trei copii.

Deodată se îndreptă, și-i spuse ce-o adusese la Arundel Hali.

— Ai venit să mă previi că cineva vrea să mă omoare?

— Nu cineva, spuse: Bianca. Cred că mama

dorea să-mi spună că Bianca plănuia să te omoare.

El se gândi un moment.

— Poate că l-a auzit pe Isaac sau pe unul dintre oamenii de la voi, vorbind despre Bianca. Unul din oamenii mei mi-a spus ieri, că dacă ar

avea o nevastă ca a mea, ar ucide-o.

— E îngrozitor, oftă ea. Clay ridică din umeri.

— Adele o fi auzit ceva asemănător și probabil în același limbaj bolborosit.

— Dar, Clay...

O privi punându-i un

deget pe gură.

— Mă bucur că ţii încă la mine, destul ca să mă previi, dar Bianca nu este o criminală. Nu are nici inteligenţă şi nici curaj. Ochii lui se opriră la gura ei, iar el îşi plimbă degetul pe buza ei de sus.

— Ce mult mi-a lipsit

gura ta întoarsă.

Se trase mai departe de el, dar era greu, având în vedere că o ținea în brațe.

— Nimic nu s-a schimbat. Clay îi zâmbi.

— Adevărat. Nimic nu s-a schimbat între noi de când, aproape că te-am violat în cabina de

pe vapor. Ne-am iubit amândoi de la prima noastră întâlnire și asta nu se va schimba niciodată.

— Nu, te rog, îl rugă. S-a terminat. Bianca...

Clay ridică din sprânceană.

— Nu mai vreau să-i aud numele. M-am

gândit mult de când au fost inundațiile. Mi-am dat seama că încă mă iubești. Nu Bianca a creat probleme între noi, ci încăpățânarea noastră. Știai că mă tem că pierd plantația, dar sigur nu am fost destul de tare și nici tu nu mai aveai încredere în mine.

— Clay, începu ea. În sufletul ei știa câtă dreptate are, dar nu-i făcea plăcere să audă.

— Este în ordine, iubirea mea. O vom lua de la capăt. Dar de data asta suntem împreună. De data asta, nimeni nu ne va mai putea despărți.

Se uită la el. Trecuseră prin atâtea și totuși dragostea lor nu încetase. Știa că vor izbândi.

Se lăsă pe umărul lui, iar el o ținea strâns în brațe.

— Pare că nu am fost plecată. Îi sărută creștetul capufui.

— Trebuie acum să pleci din braţele mele, căci dacă nu, te arunc pe canapea şi-ţi fac felul.

Voia să râdă şi să-l tachineze, dar tristeţea o copleşise total, gândindu-se la moartea Adelei.

— Vino cu mine dulceaţă, îi spuse încet.

Să ne întoarcem la moară și să ne ocupăm de mama ta. Avem timp destul mai târziu să facem proiecte.

Îi apucă bărbia cu mâna, ridicându-i-o.

— Ai încredere în mine?

— Da, spuse grav, am.

O așeză pe podele și se opri lângă ea. Nicole făcu ochii mari observând cum i se umflaseră pantalonii. I se păru deodată că era foarte cald în odaie.

— Hai odată, spuse răgușit, și nu te mai uita așa la mine! O luă de mână și ieșiră din odaie.

Nici unul din ei nu o observase pe Bianca, stând după ușa sufrageriei. Era afară când o văzuse pe Nicole fugind spre casă. Se grăbise s-o urmărească, gândindu-se ce să-i spună pentru îndrăzneala ei. În casă, o auzise alergând, trântind

ușile dormitoarelor, purtându-se ca și când ar fi stăpânit locul. Bianca fusese în camera de dimineață, dar Nicole se mișca așa de repede, încât îi era imposibil grăsunei să țină pasul cu ea, apoi îl văzu pe Clay.

Ascultase la ușă și auzise convorbirea lor.

Se bucurase auzind de moartea nevestei lui Gerard. Nu vorbiseră niciodată de faptul că el era deja căsătorit, dar Bianca știa că femeia era în vârstă și nu mai avea mult de trăit.

Înghețase când auzise că Nicole știa de planul ei, că vrea să-l omoare

pe Clay. Când îl auzise pe Clay spunând despre ea că nu este nici inteligentă, nici destul de curajoasă, începu să se dezgheţe. Temperatura însă, i se schimba mereu la câteva secunde. Acum ştia că era capabilă să îndeplinească planul lui

Gerard. Clayton Armstrong merita să moară, după tot ce spusese despre ea.

Părăsi casa să caute un copil cu care să-i trimită un mesaj lui Gerard. Știa că nu mai era mult timp, până când Clay va face primii pași pentru a scăpa de

ea.

Nicole ieşise de la moară şi bea cu poftă apă rece. Apa proaspătă de izvor era bine venită după o dimineaţă de muncă grea. Grânele bine coapte nu le dădeau nici un minut de răgaz.

Dar cel puţin munca

îi îndepărta gândurile de la planurile pe care le aveau ea și Clay. O îngropaseră pe Adele la mormântul familiei lui Clay, chiar lângă mama lui. Așa va fi mereu lângă noi, spusese el. Apoi se duseseră amândoi la Bianca să hotărască viitorul lor.

Clay spusese că era sătul de secrete și voia ca de acum încolo totul să fie pe față. Bianca ascultase liniștită, atentă la tot ce spunea Clay. Îi oferiseră o rentă viageră substanțială și amândoi știau că asta reprezenta o sarcină mare pentru ei, în următorii ani. Clay

o ţinea pe Nicole de mână, pe sub masă. Simţeau acum, că se puteau baza unul pe celălalt; că erau puternici, solidari.

După întâlnire, nu prea vorbiseră, dar se duseseră la boschetul lor de pe malul râului. Deşi trecuse mai mult de un

an de când nu mai făcuseră dragoste, nu mai erau atât de nerăbdători. Priveau unul la altul, cercetându-se și savurând clipele. Se redescopereau.

Nu se explicaseră, nu-și reproșaseră prostia lor. Nu mai așteptau să

se întâmple ceva, simțeau bucuria de a fi din nou împreună. Se simțeau uniți, o singură ființă, nu mai erau două ființe care nu-și acordau încredere, se judecau greșit, și nu se înțelegeau.

— Nicole!

Vocea ascuțită a lui

Gerard o scoase din visare.

— Da?

— Te-am căutat peste. Tot. Unul din gemeni a căzut de pe cal. Janie te roagă să vii. Lăsă jos ulciorul, își ridică fustele și începu să alerge cu Gerard după ea. Gând ajunseră, nu

era nimeni.

— Unde sunt?

Gerard veni foarte aproape de ea.

— Ai face orice pentru ei, nu-i așa? Te dăruiești tuturor, numai mie nu.

Nicole se trase înapoi.

— Unde sunt gemenii?

— Ducă-se dracului, puțin îmi pasă. Am vrut să te aduc aici singură. Vreau să faci o mică plimbare cu mine.

— Am treabă, eu... se opri văzând pistolul în mâna lui Gerard.

— Acum am reușit să te fac atentă. Sau, orice bărbat care-ți arată ceva

mare și tare îți atrage atenția?

Nicole strânse din buze și-l înjură în franceză. Gerard zâmbi.

— Foarte plastic. Acum vreau să mergi cu mine în liniște.

— Nu.

— M-am gândit că vei spune așa.

Amintește-ți cum ai gândit când iubita mea soție a auzit că Bianca vrea să-l omoare pe Armstrong. Este singura dată în viața acestei femei nebune, că a înțeles ceva.

Nicole îl privi cu ochii holbați.

— Ai omorât-o pe

mama, șopti.

— Deșteaptă fată. Prea deșteaptă. Acum, dacă vrei să-ți mai vezi iubitul în viață, mă vei asculta. Flutură pistolul: gândește-te că viața lui depinde de tine.

O duse prin pădure, departe de moară, apoi jos spre râu, unde

ascunsese o barcă. Era încântat că Nicole trebuia să vâslească dincolo de râu, în timp ce el stătea și dădea ordine. Vorbea continuu de șiretenia lui și de cum îl dispreţuise Nicole de când sosise. Se opriră într-un colţ îndepărtat al plantaţiei

Armstrong. Era un adăpost gol, pentru unelte, ascuns sub copaci, cu ușa atârnând de balamale stricate. Abia ajunseră la ușă, când Bianca apăru de după copaci.

— Unde ai fost? Și ce caută asta aici? Avea ochii anormal de

strălucitori, dar aproape ascunși de obrajii caraghios de grași.

— Ce-ți pasă, țipă Gerard. Ai făcut-o?

— Nu, a plecat călare. N-are de gând să facă ce face de obicei, l-am fixat șaua cu sticla, dar nu va pleca.

— Ce s-a întâmplat?

întrebă Gerard.

Bianca își strânsese poalele rochiei și acum le dădu drumul. În față avea o pată mare de sânge.

— L-am împușcat, spuse ea, ca și când se mira ea însăși de fapta sa.

Nicole țipă și încercă

să fugă spre casă, dar Gerard o prinse de braţ. O lovi puternic peste gură, aruncând-o în adăpost.

— A murit? întrebă Gerard.

— Oh, da, spuse Bianca. Îl privi şi vocea ei luă sunetul ciudat ai unei voci de copil şi

căută cu cealaltă mână sub fustă. Am adus celălalt pistol.

Gerard i-l smulse din mână și apoi îl îndreptă spre ea.

— Intră înăuntru!

Bianca, uimită, se încruntă și intră, apoi întrebă foarte simplu:

— Ce caută Nicole

aici? Ce face aici servitoarea mea?

— Bianca, o strigă Nicole, unde este Clay?

Se întoarse încet și o privi pe Nicole care ședea lipită de zid.

— Tu, șuieră ea. Tu ai făcut-o. Și cu ghearele se repezi spre Nicole, căzând aproape peste ea.

Nicole fu aproape sufocată când greutatea Biancăi căzu peste ea.

— Pleacă de aici, târfă grasă, zbieră Gerard. Aruncă unul din pistoale pe jos în spatele lui, îl înfundă pe celălalt sub cureaua deja talie și începu s-o ridice pe Bianca de pe Nicole.

— Vreau s-o omor, rânji Bianca, lasă-mă s-o omor acum.

Gerard luă arma și o îndreptă spre ea.

— Tu ai să fii omorâtă, nu ea.

Bianca zâmbi.

— Nu știi ce vorbești. Sunt eu, îți amintești? Femeia pe care o iubești.

— Iubesc, bolborosi Gerard. Ce bărbat te poate iubi? Crezi că m-aș putea împerechea cu o scroafă?

— Gerard, îl rugă Bianca, ești supărat?

— Proastă, scroafă înfumurată. Când te gândești, ce-ți închipuiai că eu, un

Courtalain, aș putea s-o iubesc pe una ca tine. Te vor găsi moartă, sinucisă din durere pentru moartea soțului său, crimă comisă, fără îndoială de bandiți.

— Nu, murmură Bianca cu mâinile întinse, cu palmele în sus.

— Ba da, zâmbi, bucurându-se răutăcios. Moșia Armstrong va fi lăsată proștilor de gemeni care neavând alte rude, o vor avea pe Nicole ca tutore, iar eu voi fi soțul ei.

— Soțul ei? oftă Bianca. Spuneai că o urăști. El începu să râdă.

— A fost un joc. Noi doi am jucat un joc și eu am câștigat.

Nicole începu din nou să gândească. Poate că ar putea să-l țină de vorbă, până dă cineva peste ei.

— Nimeni n-o să creadă că Bianca s-a sinucis pentru Clay.

Toată lumea știe că-l urăște.

Bianca se întoarse spre Nicole, privind-o cu ură, însă fu pentru prima oară că schimbară priviri complice și de înțelegere între ele.

— Da, și oamenii care muncesc la câmp și toți servitorii știu că ne

vedem foarte rar.

— Da, dar mai târziu, se vorbea că v-aţi împăcat, că Armstrong nu mai bea şi că a devenit un soţ ireproşabil, spuse Gerard.

Bianca privea înnebunită.

— Bianca este o lady

englezoaică, spuse Nicole. Face parte din aristocraţia engleză, în Anglia aristocraţia a supravieţuit, dar în Franţa ea nu mai există. Ar fi o soluţie admirabilă.

— Nu e nimic, spuse Gerard, nimic. Toată lumea ştie că în Franţa

va veni regalitatea. Atunci voi fi căsătorit cu nepoata unui duce. Marea familie Courtalain, va continua prin mine.

— Dar... începu Nicole.

— Destul, țipă Gerard. Mă crezi prost, nu-i așa? Crezi că nu

înțeleg șiretlicurile tale, să mă ții de vorbă? îndreptă pistolul spre Bianca.

— N-aș vrea-o nici dacă ar fi regina Angliei însăși. E grasă, urâtă, și îngrozitor de proastă.

Bianca se repezi cu mâinile la fața lui.

Gerard se zbătu un

moment sub greutatea ei care-l sufoca.

Glonțul porni și încet, Bianca se îndepărtă de el, cu mâinile pe burtă. Printre degete, se văzu sângele curgând.

Nicole urmărise cu ochii tot timpul pistolul aruncat de Gerard pe

jos, dar acum el se lupta cu Bianca, între ea și armă. Privi în jurul încăperii goale, până când văzu o scândură atârnând din perete. Cu o putere supraomenească, trase de scândură până o detașă.

Câteva momente

după împușcătură, Nicole îl lovi pe Gerard cu scândura. El se clătină, în timp ce Bianca se prăbuși jos.

— M-ai rănit, șopti în franceză, atingând cu degetele tâmpla însângerată. Pentru asta vei plăti cu fiecare clipă din viața ta. Se apropie,

în timp ce ea se rezema cu spatele de perete.

Sângerând abundent, Bianca îl vedea printr-o ceață pe Gerard apropiindu-se de dușmanca ei. Avea un pistol în mână. Cu ultima picătură de putere îl ridică, ținti și apăsă pe trăgaci. Muri

înainte să vadă dacă ţintise bine.

Nicole rămase nemişcată, în timp ce Gerard părea paralizat. În ochi. I se citea surprinderea şi uimirea faţă de ce i se întâmpla, părea că reacţionează înainte să audă împuşcătura. Căzu apoi

foarte încet, mort, cu uimirea în ochi.

Nicole se îndepărtă de el. Amândoi zăceau pe podea. Gerard avea mâna întinsă peste Bianca și, cum îi privea, observă că într-un reflex mortal, mâna Biancăi o strângea pe cea a lui Gerard. Moartă, îl ținea

cum n-ar fi putut s-o facă în viață. Nicole începu să fugă spre casă.

Trebuie să-l găsesc pe Clay.

În bibliotecă, pe jos, erau urme de sânge, dar nici urmă de Clay. Inima ei încetase să bată mai de mult.

Se opri deodată și se

așează pe canapea, cu fața în mâini. Îi trebuia timp să se gândească și să se liniștească, dacă voia să-l găsească. S-ar fi putut să-l fi găsit cineva și să-l fi luat. Nu, dacă ar fi fost așa, atunci în casă ar fi fost agitație.

Unde să se fi dus? Se ridică, știind sigur unde

s-ar fi dus, în boschet.

Avea lacrimi în ochi, alergând departe, până la peșteră. O dureau plămânii, inima îi bătea, dar nici nu se gândi să se oprească. Nici nu trecuse bine printre tufe, că-l văzu. Părea că se simte bine, cu un braț întins spre apă.

— Clay, murmură ea îngenunchind lângă el. Deschise ochii și-i zâmbi.

— Am judecat-o greșit pe Bianca. A fost destul de curajoasă să încerce să mă ucidă.

— Lasă-mă să văd, spuse Nicole, trăgându-i cămașa plină de sânge

de pe umăr. Rana era curată, dar el era slăbit fiindcă pierduse sânge. Era ameţit, dar liniştit.

— Ar trebui să stai acasă, îi spuse, în timp ce-i lega rana cu o bucată ruptă din bluza ei. O privea. De unde ai ştiut?

— Avem timp pentru

asta mai târziu, spuse ea brusc. Acum, îți trebuie un doctor, imediat. Încercă să se ridice, dar el o luă de braț.

— Spune-mi.

— Bianca și Gerard au murit.

O privi lung. Detaliile vor veni la timpul lor.

— Du-te în peșteră și

adu unicornul.

— Clay, nu este timp...

— Du-te.

Ezitând, se duse în peșteră și aduse unicornul de argint turnat în sticlă. Clay îl puse jos și sparse sticla cu o piatră.

— Clay, protestă ea.

Şedea întins pe iarbă, ţinând unicornul eliberat, în sfârşit.

— Odată mi-ai spus ce gândeai, că nu erai demnă să atingi un lucru ce fusese atins de Beth. Ce n-ai înţeles, era că eu eram acela.

Se ridică în cot, puterea îi mai scăzuse

după ce spărsese sticla, și puse unicornul în fața ei, pe rochie. O privi cu subînțeles.

— Îl voi recâștiga mai târziu.

Ea râdea, cu lacrimi pe obraji.

— Trebuie să mă duc după doctor.

O prinse de fustă.

— Te vei întoarce la mine?

— Întotdeauna.

Nicole se uită în corsajul rochiei.

— E ceva aici care mă înțeapă și trebuie să mi-l scot acum.

— Mă ofer voluntar. Zâmbi cu ochii închiși, Nicole se întoarse spre

ieșire.

SFÂRȘIT